ULTRA SF

Raymond F. Jones

Locuitorul celor două lumi

Puternica mașinărie părea să fi adormit în semiîntuneric, ca și cum ar fi fost vorba de o ființă uriașă, ce se pregătea să-și petreacă noaptea

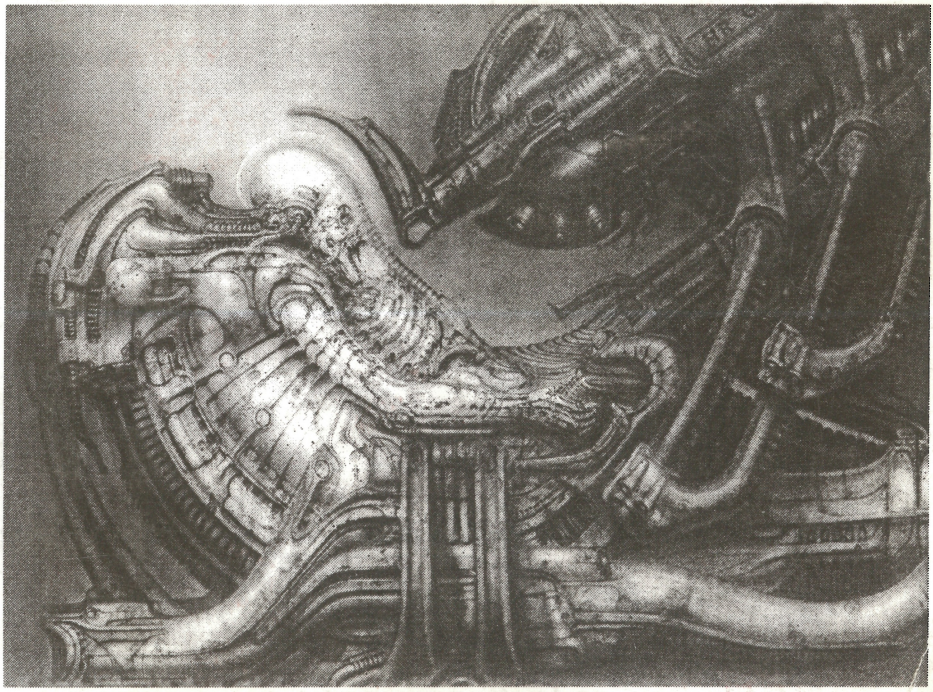

Raymond F. Jones

Locuitorul celor două lumi

Traducător:
Nicolo dela Puppa

ANTET XX PRESS

© Editura ANTET XX PRESS pentru prezenta versiune în limba română

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-8203-16-3

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677

1

Prima sferă apusese, și umbrele lungi aruncate de cel de al doilea soare întunecau marea sală a Karildex-ului.

Puternica mașinărie părea să fi adormit în semiîntuneric, ca și cum ar fi fost vorba de o ființă uriașă, ce se pregătea să-și petreacă noaptea. Sclipirea purpurie a celor o mie de fațete metalice ale mașinii, oglindea globurile strălucitoare de foc ce luminau cerul Țării de Foc.

Numai un post de lucru al mașinăriei era ocupat de un tip cu înfățișare comună, trecând aproape neobservat, care apăsa tastele una după alta cu o nehotărâre obositoare.

De două ori se oferise Ketan să-l ajute și de fiecare dată fusese refuzat. Oare prostul ăsta nu mai avea de gând să plece o dată? se întrebă el.

Cu aceste gânduri Ketan se uita către celălalt capăt al sălii, unde o singură siluetă nemișcată era clar definită pe fundalul înserării ce pătrundea prin geamul larg și colorat.

Branen fusese răbdător până atunci, dar Ketan era încordat, dorind să-și materializeze cât mai repede scopul întâlnirii pentru care venise acolo. Căutând să se liniștească, ședea în fața postului de lucru destinat tehnicianului, încercând să se concentreze asupra completării unor matrice ale acelei zile, ce trebuiau introduse în computer.

Aceste matrice erau niște plăci pătrate și transparente de plastic, perforate, cu ajutorul cărora se forma integrarea de bază a Karildex-ului. Fiecare cetățean al Kronweld-ului, dacă dorea, avea dreptul să țină într-un fișier o matrice care îi identifica dorințele, caracteristicile, aspirațiile, pasiunile cu cele ale altor mii de oameni din oraș.

Integrarea completă a factorilor aflați pe miile de matrice formau o voință unică, adică voința, legea Kronweld-ului. Rezultatul acesteia putea fi citit pe indicatoarele și graficele aflate acolo, ca și când întregul oraș ar fi fost o singură persoană.

Karildex-ul reprezenta astfel atât legea, cât și conducerea planetei, având nevoie doar de administrare. Oricine dorea să știe dacă vreuna dintre faptele sale viitoare era legală sau nu, pur și simplu pregătea o integrare întâmplătoare pe tastatură și lua din Karildex o indicație de conformitate a faptei sale, cu voința colectivă și standardizată a Kronweld-ului. Așa se face că, încălcarea legii era preîntâmpinată încă din față.

Tocmai asta căuta și scormonitorul singuratic al Karildex-ului, în vreme ce Ketan ardea de nerăbdare încremenit pe scaunul său de tehnician, completând nervos și introducând în computer matricile revăzute trimise în acea zi.

După trei greșeli consecutive, se lăsă păgubaș. Se ridică de pe scaun, se trase într-unul dintre colțurile uriașei mașini, întinzându-se pentru a se dezmorți.

Își trecu degetele slabe și puternice prin părul negru, cârlionțat, gândindu-se la Elta, cu care trebuia să se întâlnească peste puțină vreme, și la Duran. Trăsăturile osoase ale chipului său se încordară, în vreme ce se gândea la întâlnirea pe care urma să o aibă cu marele Profesor.

Brusc, lumina de la postul de lucru îndepărtat pe care îl urmărise până atunci se stinse. Prezența supărătoare a cercetătorului de doi bani dispăru încet, ieșind pe ușile largi ale clădirii Karildex-ului. Doar strălucirea lămpilor mici de veghe prinse sus, ce urmau să rămână toată noaptea aprinse, precum și a celor verzi de intensitate mică ce evidențiau silueta Karildex-ului, rămânea pentru a lumina sala. Sorii apuseseră, lăsând în urmă să domine cerul strălucirea purpurie și nesigură ce provenea din Țara de Foc.

Ketan prinse brusc viață, trecând la acțiune de parcă ar fi fost electrocutat. Silueta de la celălalt capăt al sălii se apropie de el, iar Ketan se grăbi să îi iasă în întâmpinare.

– Ce ai descoperit Branen? îl întrebă repede pe tovarășul său.

– Nimic, am butonat toată ziua, până când mi s-au tocit buricele degetelor. Orice amănunt referitor la Templul Nașterii are un indice de peste o sută de puncte. Accesul muritorilor de rând la aceste informații este strict interzis. Indicele crește continuu. Pariez pe ce vrei că aceste noi matrice pe care le-ai introdus azi în memoria Karildex-ului l-au mărit cu încă o zecime de punct. E de prisos să încerci să te opui acestei tendințe.

– Cunosc prea bine indicele, spuse Ketan nerăbdător. Dar munca nu ne este zadarnică. Vom reuși să o ducem la bun sfârșit. Lasă-mă să-ți arăt de ce te-am rugat să vii până aici.

El trecu repede înainte, pe lângă mașinărie, și intră într-o nișă ascunsă pe jumătate vederii. Acolo se găsea tastatura principală de control a întregului Karildex, la care aveau acces doar membrii Primului Grup. Rândurile sale multiple de taste erau așezate în niște grupuri semicirculare, care se ridicau până la limita lungimii unui braț. În partea de sus a grupului de taste se găseau monitoarele arcuite, care ajungeau până la tavan, ceea ce conferea tastaturii complicate un aspect asemănător cu cochilia unei scoici. Numai după niște tara lungi de experiență un bărbat reușea să se perfecționeze în mânuirea sa.

Branen scoase un oftat adânc de uimire, în vreme ce Ketan îl îndemna să meargă înainte.

– Ai rupt sigiliul tastaturii principale de control al întregului Karildex?

– Lasă asta, vino și uită-te! îl îndemnă Ketan. Spunând acestea, se așeză în fața celor 10.000 de taste de la postul de lucru și începu să introducă o formulă complicată.

– Și eu am făcut asta toată după-amiaza, remarcă Branen nerăbdător. Doar ți-am spus, indicele....

– Știu, are valoarea 190. Acest lucru indică faptul că orice cercetare asupra originii vieții umane este strict interzisă. Acum, hai să încercăm formula asta.

Ketan resetă tastele.

– Nu este vorba decât de problema vieții înseși. Indicele pentru această problemă este unul singur; acest lucru demonstrează că datele introduse privitoare

la viață nu fac nici o diferență între viața umană și celelalte forme de viață. Factorul este identic. Acum privește ce se întâmplă dacă îl modificăm, aducându-l la plante și animale.

Branen urmări cu sufletul la gură spusele lui Ketan. Aceasta era o cale de raționament pe care nu o urmase. El a așteptat ca indicele să apară pe monitor.

– Nouă zeci, gâfâi el. Păi asta înseamnă că....

– Ține minte acum că factorul Templului Nașterii este prezent în integrarea principală. Acum să presupunem că îl înlăturăm.

– Nu poți face asta, e imposibil.

– La ce crezi că folosește această tastatură principală de control? De ce crezi că Primul Grup o ține sub cheie?

– Dar astfel vei distruge integrarea. Puterea factorului e înregistrată. Atunci când se va descoperi că valorile au fost modificate...

– Ei nu se vor schimba. Voi seta un circuit separat al memoriei ce ține toți factorii controlați de ideea Templului Nașterii în așteptare. Citește indicele tău.

Unul câte unul, Branen le citi, în vreme ce Ketan introducea cifrele în memoria computerului, fără a le mai subordona ideii legate de Templul Nașterii. 25, 16, 9! exclamă el. Asta înseamnă că putem cerceta.

– Dacă această integrare ar reprezenta starea reală a lucrurilor... spuse Ketan. El resetă valorile deranjate, readucând tastatura la normal. Îi aplică din nou sigiliul complicat, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că se umblase. Apoi îl luă pe Branen de acolo, revenind în sala principală.

– Te-am chemat aici în seara asta, spuse Ketan încet, ca să-ți arăt asta și să te instruiesc cum să mă înlocuiești în rândurile Neînregistraților – dacă mi se întâmplă ceva.

– De ce ar trebui să ți se întâmple ceva? Că doar n-ai să... începu Branen.

– Cred că a sosit timpul să ne încercăm puterile. Dacă nu vom înainta rapid și pozitiv, mișcarea Neînregistraților va muri, iar scopul nostru nu va fi atins.

– Tu ești singurul dintre noi care este nerăbdător, protestă Branen. Majoritatea celorlalți Neînregistrați sunt dispuși să aștepte până când situația se va mai îmbunătăți.

– Lucrul ăsta nu se va întâmpla niciodată de la sine, până când nu-l vom provoca! spuse Ketan, lovind cu pumnul în monitorul de la postul de lucru al Karildex-ului. Spunând acestea, nu se mai uită în ochii interlocutorului său, ci își mută privirea la mare depărtare, în direcția în care celălalt capăt al mașinii se ascundea în întuneric.

– Închipuie-ți că, superstițiile, cunoștințele false, scleroza – ar deveni atât de mari, încât nouă zecimi dintre problemele pe care le cercetăm acum ar fi interzise studiului din cauză că locuitorii Kronweld-ului ar crede că ele sunt rezervate doar Zeului, spuse el. Aceia dintre noi care refuză să-și înregistreze *cercetările* la Consiliul Cercetătorilor trebuie să lucreze în întuneric, în ateliere secrete, și să se ascundă de parcă ar fi decăzuți din drepturile cetățenești.

– Păi chiar asta s-ar întâmpla cu noi dacă am fi descoperiți.

Ketan se roti nerăbdător către interlocutorul său.

– Branen, înțelege că a venit timpul ca Neînregistrații să iasă din vizuinile lor, din laboratoarele lor ascunse și să-și afirme dreptul de a *cerceta* oricare *mister*, a cărui existență este evidentă pentru toți, adică Misterul Templului Nașterii, Misterul Marii Margini, Misterul Țării de Foc. Cercetarea acestor lucruri nu ar trebui să ne fie restricționată. Nu ar trebui să fim nevoiți să mergem și să facem o cerere unui grup de bătrâni mustăcioși și cotoroanțe uscătive pentru a căpăta permisiunea de a *cerceta un mister*. Singurul drept pe care îl au pentru a ne restricționa *cercetările* se bazează pe introducerea de date false în Karildex.

– Asta înseamnă că a venit timpul să ștergem acele integrări false. A venit timpul să arătăm întregului Kronweld munca pe care am făcut-o.

– Dar noi n-am îndrăzni să facem așa ceva, spuse Branen sugrumat de emoție.

– Nu, n-am îndrăzni s-o facem, spuse Ketan cu amărăciune. Această sintagmă se referă la majoritatea Neînregistraților. Dar eu aș îndrăzni s-o fac. Aș îndrăzni să-mi asum riscul. Am de gând să spun Consiliului Cercetătorilor în cadrul unei audieri publice că am descoperit secretul apariției vieții.

– Dacă faci asta au să te decadă atât din calitatea de cercetător, cât și din cea de cetățean cu drepturi depline.

– Lasă-i s-o facă, dacă vor mai îndrăzni după ce am să termin ce am de arătat.

Branen își privi liniștit șeful, mut de admirație, îi studie trupul înalt și slab. Privi fix în ochii ce nu admiteau replică și la falca lungă și slabă, care se înclești fermă, neadmițând apariția unei cât de mici incertitudini, o dată ce o cale de acțiune fusese hotărâtă.

Clătină trist din cap spunând:

– N-aș putea să-ți iau niciodată locul. Ești atât de sigur de tine! Pari să știi neîndoielnic direcția către care te îndrepți. Tu spui că cei 500 de tara de tradiție din Kronweld pot fi răsturnați într-o singură zi. Și o afirmi cu tot atâta ușurință, ca și când a-i avea de gând să te duci la panou și să comanzi o masă. Trebuie să fiu cinstit cu tine. Nici unul dintre Neînregistrați nu crede că poți avea succes în nerespectarea tradițiilor din Kronweld. Cu toate că pe mine, aproape că m-ai convins.

– Și ăsta este motivul pentru care tu ești singurul căruia îi pot oferi locul meu, în cazul în care mi se întâmplă ceva. Pericolul este suficient de mare. Nu caut deloc să-l minimalizez. Știu că a ataca Templul Nașterii este echivalent cu a te juca cu cea mai explozivă forță din Kronweld. Dar ea trebuie distrusă. Fiecare urmă a influenței sale trebuie ștearsă pentru totdeauna din viețile noastre. Dar dacă nu vom proceda așa, atunci civilizația noastră va fi condamnată la pieire. Eu voi fi cel care va face începutul. Dacă nu voi reuși, tu vei fi cel care va continua munca Neînregistraților, până când situația de pe planetă va deveni favorabilă atingerii scopului nostru. Ești de acord cu asta?

– O voi face, șopti Branen solemn. O voi face. Apoi ce plan ai? întrebă el.

– Profesorul Daran mi-a cerut să trec pe la el pe-acasă în seara asta. Îl voi provoca, astfel încât să fie nevoit să ordone să fiu mustrat. Aceasta va reprezenta ocazia organizării unei audieri publice complete, pe care o voi cere eu.

– Nu va fi deloc greu să-l provoci pe profesorul Daran s-o facă. El a fost gata-gata să ordone să fii mustrat de Consiliul Cercetătorilor, aproape de prima dată când te-a văzut.

– Știu asta, dacă dau greș în încercarea mea, vei găsi toate notele și materialele mele de cercetare în laboratorul meu secret de sub casă. Acum, că știi unde sunt, ia-le, folosește-le la nevoie. Continuă-mi munca, de acolo de unde am lăsat-o. Asta-i tot ce am vrut să-ți spun.

O senzație trecătoare de nesiguranță se oglindi pe chipul lui Branen. Se răsuci pe călcâie, și plecă, fără a mai scoate vreun cuvânt.

2

Ketan se îndreptă către manetele care reglau luminile și încuiau ușile. Mergea obosit după ce trecuse tensiunea provocată de luarea acestei hotărâri. Se simțea de parcă plutea pe valurile unui râu al destinului. Nimic nu-l mai putea întoarce acum din drum.

Era fericit că ziua se terminase. Nu știa niciodată exact câte ore va avea o zi de muncă, pentru că mașinăria era la dispoziția poporului din Kronweld atâta timp cât oamenii doreau să o folosească. În calitatea sa de tehnician principal, era de datoria lui Ketan să rămână la post, până când ultimul doritor să folosească computerul ar fi fost satisfăcut.

Dar în seara asta, nu vor mai exista cereri. Cu acest gând stinse luminile și se îndreptă grăbit către ușa slab luminată. Uriașa mașinărie ce înmagazina în memoria sa mintea și sentimentele cetățenilor Kronweld-ului zăcea liniștită și adormită, de parcă ar fi fost o uriașă fiară vie.

Ketan știa că întârziase deja la întâlnirea pe care o stabilise cu Elta. Avea să se supere. Iar ochii ei ce semănau cu vârfurile unor flăcări fierbinți și albastre, vor căpăta o expresie tăioasă pentru câteva clipe. Amândurora le venea greu să păstreze mult timp supărarea; înainte de a-și da bine seama ce se întâmplă, se trezeau râzând din toată inima, de certurile lor fără motive întemeiate.

Pe când ieșea din clădire, vântul răcoros al nopții îi mângâia fața cu adierea lui proaspătă și relaxantă. Bătăile inimii i se întețiră, iar oboseala acumulată în timpul zilei începu să îi treacă, în timp ce gândul îi zbura spre întâlnirea cu Elta. I se umplea inima de plăcere.

Chiar atunci o zări pe bătrâna ce se îndrepta către el.

Era singură, și mergea împleticindu-se de-a lungul aleii ce ducea de la strada ce se vedea la mare distanță către treptele sălii Karildex-ului. Pe măsură ce venea

către el târșâindu-și picioarele, Ketan rămase locului, cuprins de valul de atenție aproape hipnotică pe care îl cerea silueta cocârjată a femeii.

Semăna cu frunzele uscate pe care vântul le sufla dintr-o parte în alta a pajiștii din fața clădirii. Părul bătrânei era ciufulit și răsfirat de vânt, de parcă ar fi fost tentaculele unei caracatițe vii ce se târa prin noapte venind către el. Iar șalul negru, veșmântul caracteristic bătrânilor atunci când trupurile lor deveneau prea deformate pentru a mai putea purta hainele obișnuite ce le dezvăluiau toate formele, era ca o mantie înfășurată în jurul său.

Croncăni un singur cuvânt către el, ridicând în același timp un deget deformat groaznic de artrită.

– Stai!

Asta nu era o rugăminte, ci un ordin.

– Clădirea tocmai s-a închis pe timpul nopții. Este prea târziu pentru ca să mai puteți face vreo cercetare în seara asta, spuse Ketan pe un ton foarte puțin convingător.

– Nu-mi veni mie cu cioace d'astea!! Cunosc foarte bine regulile de folosire ale Karildex-ului, așa că dă-mi drumul înăuntru!

Era în dreptul ei să procedeze astfel. Ketan înjură printre dinți și formă combinația cifrului ce permitea deschiderea ușilor mari și largi ale clădirii Karildex-ului.

– Mâine ați fi avut mult mai mult timp pentru asta, îi sugeră el femeii pe un ton politicos, încercând să o determine să se răzgândească.

– Acest lucru nu este valabil și pentru mine, nu, nu, nicidecum, șopti bătrâna. Am ajuns. Ajută-mă sa urc treptele astea.

O luă de mână și avu sentimentul că ridică craca găunoasă a unui copac putrezit, atât era de ușoară; știa că vorbele lui aveau un caracter profetic pentru ea.

Într-adevăr, după cum arăta, se părea că femeia nu mai avea prea mult timp de trăit, ba am putea zice că se afla pe ultima sută de metri. Această constatare trezi în sufletul lui un sentiment de milă față de tragedia îmbătrânirii și a morții, care pentru Ketan reprezentau punctul culminant al tuturor nenorocirilor.

– Ce anume doriți să cercetați? o întrebă el nerăbdător să atenueze pe cât posibil grosolănia sa inițială și să poată termina cât mai repede, pentru a-și vedea de drum. Dacă-mi permiteți aș putea să vă ajut să folosiți tastatura.

– Asta nu-i treaba ta! Mă privește ce vreau să fac, replică ea dur. Lasă-mă în pace, și nu te mai băga unde nu-ți fierbe oala!

Răspunsul femeii îi îngheță valul de simpatie; nu mai spuse nimic, o lăsă să intre și se reîntoarse nemulțumit și tulburat într-o oarecare măsură la postul său de tehnician. Nici nu se mai obosi să aprindă lampa din fața postului său de lucru, ci se așeză în întuneric, urmărind strălucirea îndepărtată a becului ce-și trimitea razele luminoase asupra umerilor cocârjați ai bătrânei, aplecată pe tastatura computerului.

Se întrebă ce anume dorea să afle femeia. De ce venise singură, noaptea, șchiopătând către depozitul tuturor dorințelor și voinței întregului Kronweld?

Oare ce ar mai fi contat pentru ea sau pentru planetă alegerea pe care ființa mitică și cogârjată ar fi făcut-o în orice problemă care îi stătea în față?

Curiozitatea îl împingea aproape împotriva voinței sale spre bătrână, și-l obliga să se concentreze asupra ei. La început, nu realiză. Apoi își dădu seama de ce se întâmpla acest lucru: era din cauza clinchetului foarte rapid al tastelor apăsate una după alta, în ritm susținut. În mod obișnuit, solicitantul de condiție medie apăsa încet tastele una câte una, zgâindu-se la graficele și cifrele afișate pe monitor de fiecare dată, și chinuindu-se din greu să interpreteze rezultatele pe care acestea i le ofereau.

Însă bătrâna se juca pe tastatură cu tușeul și viteza unui tehnician principal. De-a lungul îndelungatei sale cariere Ketan mai întâlnise doar un singur bărbat care putea să mânuiască astfel tastatura unui computer. Văzând-o pe bătrână cu câtă viteză bătea, se întreba dacă nu cumva nu făcea altceva decât să bată pe clapele tastaturii nebunește și la întâmplare, sau dacă urma într-adevăr un fir logic în desfășurarea cercetărilor ei. În acea clipă vocea sa răgușită și liniștită răsună ca un ecou prin sala în care domnea o liniște mormântală, și unde nu se mai afla nimeni în afară de ei doi.

– Ketan!

El tresări.

Apoi, mai încet decât prima dată, fu strigat din nou, pe un ton aproape mângâietor.

– Ketan. De data aceasta, tonul vocii bătrânei îl înfioră. Oare de unde îi știa numele? Îl căutase intenționat în Karildex?

Se îndepărtă de postul computerizat de lucru, îndreptându-se spre el prin întuneric. Nutrea sentimentul bine definit că femeia îl putea vedea, în ciuda faptului că în sală domnea un întuneric negru ca smoala.

Văzând-o că se apropie, Ketan aprinse lampa.

– Ați terminat?

– Abia am început, spuse ea cu o voce tremurătoare. Vreau să am acces la tastatura principală de control a Karildex-ului.

– Cum?! ce ați spus? Nu se poate, e de-a dreptul imposibil. Doar membrii Primului Grup și Consiliul Cercetătorilor au acces la ea. Nu este destinată marelui public.

– Dar tu ai folosit-o în seara asta, spuse ea sigură de sine. Ai modificat configurația integrării principale a Karildex-ului referitoare la Templul Nașterii și Marea Margine. După ce ai folosit-o ai crezut că ai reintrodus factorii inițiali. Poate că nimeni altcineva în afară de mine nu ar fi observat schimbarea. Dar te-am prins. Sunt sigură că nu ai vrea ca maistrul tehnician să afle asta, nu-i așa?

Pe fruntea lui Ketan apărură broboane de transpirație. Cine dracu' mai era și cotoroanța asta perfidă care își băga nasul peste tot? Sentimentul de simpatie pe care îl nutrise la început pentru ea începu să se transforme în teamă și ură. Nu-și putea permite ca altcineva să afle că fusese implicat în utilizarea neautorizată a tastaturii principale a Karildex-ului, mai ales acum, când hotărârea sa

privitoare la solicitarea unei audiențe publice în fața Consiliului Cercetătorilor fusese luată.

– Ce doriți? spuse el cu o șoaptă răgușită. Cine sunteți de fapt?

– Te-ai gândit să salvezi planeta Kronweld de sine, de senilitatea încetă prin care trece acum, la fel ca mine. Ăsta e un lucru bun, dar dușmanul pe care îl vezi este jalnic, fără importanță în raport cu adevăratul dușman al planetei, despre care nu știi nimic. Dă-mi odată tastatura aia!

– Nu aveți dreptul s-o accesați.

– Dar trebuie neapărat să o am. Tonul ei era de-a dreptul ucigător, de parcă ar fi avut puterea să-l pulverizeze pe loc, trimițându-l în neant, dacă ar fi refuzat să-i satisfacă cererea.

– Ar putea veni cineva pe neașteptate.

– Fii serios, n-o să vină nimeni! Nimeni nu vine niciodată atât de târziu, noaptea. Dă-mi tastatura aia!

Bătrâna se apropie de el cu atâta hotărâre, de parcă ar fi fost însăși întruparea morții. Ochii săi verzi și strălucitori reflectau lumina lămpii de la postul de lucru cu o intensitate atât de mare, încât îi simți ca pe un pumnal înfipt în inimă. Se întoarse mecanic, acționând ca un robot, îndreptându-se spre camera sigilată a tastaturii principale de control al Karildex-ului. Degetele sale formară combinația de cifre interzisă pe care se presupunea că nu ar fi trebuit să o știe, iar poarta se deschise brusc.

– Vai, ce bine e! șopti bătrâna.

Ketan se blestemă în gând zicându-și că era un nătărău și jumătate. Oare cum de își dăduse bătrâna seama că el modificase setarea inițială a integrării principale a Karildex-ului? Teoretic, se presupunea că circuitele de memorie ale computerului erau perfecte. El era sigur că readusese la normal integrarea. Mica modificare făcută era practic imposibil de detectat și totuși ea reușise să își dea seama de asta.

Acum clinchetul moale al tastelor răsuna asemenea unui cântec sub degetele ei. Mâinile i se mișcau atât de repede, încât clinchetul distinct al fiecărei taste în parte nu mai era un sunet de sine-stătător, ci sunetele izvorau unul din altul, generând un flux constant monoton, ce a fost întrerupt numai atunci când a apăsat maneta indicatoare, solicitând apariția unui indice.

Ketan se zgâia la ea plin de uimire și neajutorat. După ce studiase intens mai mult timp monitorul, își dăduse seama că bătrâna resetase integrarea inițială din memoria computerului într-o formă ce o făcea să fie aproape de nerecunoscut. Se rugă în gând ca ea să fi păstrat toți indicii perturbați în circuitele de memorie, astfel încât Karildex-ul să poată fi readus la normal, căci dacă nu reușea acest lucru, ar fi fost un adevărat haos, de nedescris, nu numai în viața lui Ketan, ci și în cea a întregii planete. Brusc, litania melodioasă provocată de fuga degetelor pe taste încetă și femeia se întoarse către el.

– Tu ești singurul ales, murmură ea. Nu poate fi altul mai bun pentru treaba asta. Și brusc, ochii îi străfulgerară pe ai lui. Îl privi fix, având în ochi o rugăminte

mută, de parcă ar fi fost gata să-i pună întregul suflet la picioare, și începu să plângă.

– Ce s-a întâmplat?... spuse el.

Se întoarse repede către el, rămânând cu privirea pierdută în spațiu.

– Trei oameni trebuie să moară, spuse ea abia șoptit. Trei trebuie să moară.

3

Degetele ei se întoarseră din nou pe taste și începură să se miște atât de repede, încât ochii abia le puteau urmări. Apoi femeia apăsă o tastă indicatoare și un indice apăru pe monitor. Ketan îl privi fix. Având un adevărat șoc premonitoriu, el recunoscu că era vorba despre Matricea Conducătorului Hoult, șeful Consiliului Cercetătorilor. El, împreună cu ceilalți 20 de consilieri, era persoana în fața căreia urma să apară Ketan, cu dovezi referitoare la cunoștințele interzise pe care le deținea, și pe care urma să le dezvăluie tuturor celor de pe Kronweld, în cadrul unei audieri publice.

– Privește valorile numerice ale factorilor săi, îi porunci bătrâna. Ketan se supuse. Acolo, pe ecran, erau dezvăluiți ideile și factorii pe care Liderul Hoult îi înaintase pentru a fi incluși în voința reunită a poporului din Kronweld. Acolo se găseau dorințele, necesitățile și impulsurile pe care le dobândise de-a lungul îndelungatei sale experiențe de viață, și care îl ajutaseră să devină omul care era acum. Ketan le aruncă o privire fugară.

– Ce-i cu ele?

– Privește atent. Uită-te mai cu seamă la astea pe care le măresc. Spune-mi ce reprezintă.

Fiecare factor, pe măsură ce era „cules" dintr-un grafic general și mărit, era indicat printr-o cifră de cod, ce apărea pe un cadran. Bazându-se pe îndelungata sa experiență profesională, Ketan credea că nu este vreun cod factorial pe care să nu-l poată recunoaște și identifica la prima vedere.

Își derulă rapid prin minte catalogul combinațiilor extrem de complexe pe care le știa pe dinafară. Numărul pe care îl vedea acum îi era cu desăvârșire necunoscut, ciudățenia asta îl intriga. Un fior rece și paralizant îi cobora de-a lungul șirei spinării.

– Doar nu te-oi fi așteptând să știu toți indicii pe de rost, spuse el.

– Caută-l.

Se întoarse către tabloul manual fixat în perete, și apăsă clapele ce corespundeau indicelui numeric al factorilor necunoscuți. Ar fi trebuit să apară foaia de hârtie care să-l definească pentru a putea fi folosit. În loc de asta, în fața ochilor lui Ketan apăru doar o foaie albă de hârtie.

– Vezi? exclamă bătrâna; iar din glasul ei țâșni o mândrie imensă. Acum încearcă-l și pe ăsta.

Pe monitor apăru o altă cifră necunoscută; și indicele acesteia era tot o foaie albă de hârtie.

– Ce înseamnă asta? De unde știai despre asta? întrebă Ketan cu o voce șoptită, din care răzbătea groaza. Acest lucru nu poate avea o semnificație deosebită. Probabil că este vorba doar de o eroare ce s-a comis la introducerea datelor în memoria computerului.

– O eroare în Karildex? Fii serios! spuse femeia râzând ascuțit. De câte ori v-ați lăudat cu privire la exactitatea lui? Nu, aici nu-i vorba de nici o eroare. Acum privește-l pe ăsta. În fața ochilor lor, pe monitor, apăru un alt indice total diferit. Ketan îl recunoscu. Era luat din matricea profesorului Daran, cel mai bun matematician din Casa Înțelepciunii. Privi fix rândul indicilor factoriali. Dintre sutele de indici de acest gen din catalog existau doar trei care nu erau definiți.

– Vezi, oricât de mult s-au străduit să evite acești indici în matricele pe care le-au introdus în Karildex, n-au reușit s-o facă. Indicii aceștia ies la iveală atunci când sunt eliminate prin scădere influențele potrivite. Privește atent la matricele lor.

Spunând acestea, bătrâna făcu o altă manevră pe taste, extrăgând din imprimantă două folii pătrate de plastic transparent. Suprafața acestora era acoperită cu sute de perforații minuscule. Femeia le puse peste o foaie de hârtie trasă la imprimantă, așezând apoi întregul ansamblu sub lupă.

– După toate aparențele, avem de a face cu o matrice perfect normală.

– Ce-ar putea să-nsemne toate astea? șopti Ketan mai mult pentru sine.

– Asta înseamnă că pe planeta noastră sunt anumite persoane care au avut experiențe de viață neconforme cu nici una din cele posibile pe care le putem avea în Kronweld sau în Țara de Foc sau în Țara Întunericului, căci ele au fost catalogate, îi spuse ea pe un ton calm. Poți să înțelegi ce spun? Fără îndoială că nu. Am să-ți explic. Asta înseamnă că ei au venit din afară, afirmă ea.

– Din afară? Cum adică?

– Înseamnă dincolo... adică lumea de dincolo de granițele planetei Kronweld. în lumea în care nu a pătruns niciodată vreun bărbat din Kronweld. Oare tu nu îți poți imagina că există așa ceva? N-ai visat un ținut deșertic, plin de nisipuri bătute de vânturi, în mijlocul căruia există o stâncă singuratică și tăcută, ce stă acolo asemenea unui monument?

Pe când rostea aceste cuvinte, vocea bătrânei se pierduse, transformându-se într-o șoaptă abia auzită și plină de insinuări, care pătrunse în mintea lui Ketan asemenea unei lame fine și ascuțite. Începu să tremure, și se trase înapoi, îndepărtându-se de ea, cu chipul albit de spaimă.

– De unde știi toate astea?

– Tu ești Ketan, spuse ea simplu, iar eu cunosc foarte multe lucruri despre tine.

– De unde știi atâtea despre mine? La urma-urmei, cine ești?

Ea nu-i luă în seamă nici întrebările, nici mâinile, care îi prinseseră ca într-un clește oasele fragile ale umerilor.

– Mai este încă un indice pe care trebuie să-l vezi, spuse ea.

Apoi, se desprinse din strânsoarea mâinilor lui, și apăsă pe o serie de taste în ordinea dorită și foarte repede. Dar numele persoanei căreia îi aparținea indicele nu apăru pe monitor. Apărură în schimb doisprezece factori străini, necunoscuți lui în seria aceea de cifre, pe care se apucă să-i verifice. Nici unul dintre ei nu figura în catalogul general folosit de obicei.

– Al cui este indicele ăsta?

În loc de răspuns, bătrâna apăsă și pe ultima tastă, iar pe monitor apăru factorul de identificare. Văzându-l, Ketan scoase un singur strigăt, și apoi izbucni în plâns, înnecându-se de-a dreptul, căci nu-i venea să-și creadă ochilor.

Era vorba despre Elta.

Tastatura principală de control al Karildex-ului fusese programată astfel încât să anuleze din ecuația generală factorii referitori la Templul Nașterii, Marea Margine, data de început a istoriei Kronweld-ului, precum și alți șase factori cărora Ketan nu le înțelegea rostul anulării.

Doar în absența acestor factori ieșeau la iveală factorii necunoscuți din matricele celor trei persoane pomenite mai sus. Nimeni nu i-ar fi descoperit, nici într-o mie de tara de acum încolo, dacă nu ar fi știut exact unde și ce să caute.

Era evident că bătrâna știuse s-o facă.

Să fie vorba chiar de Elta, iubita lui?!

Mintea lui Ketan refuza din principiu să accepte semnificația pe care ar fi putut-o avea prezența factorilor necunoscuți în viața Eltei. Nu exista nimic neobișnuit referitor la ea – cu excepția gingășiei sale, a frumuseții și admirației pe care o trezea în sufletul tuturor celor care o cunoșteau, a măiestriei sale inegalabile în domeniul cercetării.

Bătrâna spusese de mai multe ori că trei persoane trebuiau sacrificate.

– Spune-mi ce înseamnă asta, îi ceru el.

Ea ezită să-i răspundă, în timp ce degetele sale agile începură să reseteze tastatura principală de control a Karildex-ului.

– A fost o adevărată minune că te-am găsit aici ca să-ți pot arăta astea. Faptul că te-am găsit chiar aici, în sala principală a Karildex-ului nu am îndrăznit să-l sper, nici în visele mele cele mai optimiste.

Se întoarse către el privindu-l, cu ochii ei bătrâni, dar limpezi.

– Te întrebi cine sunt? Am să-ți spun, dar înainte de asta mai există încă multe lucruri pe care trebuie să le cunoști. Te previn că pericolul și moartea plutesc în aer deasupra planetei Kronweld. Deja și-au ridicat brațele, pregătindu-se să dea ultima lovitură, pentru a distruge această lume. Cele trei persoane despre care ți-am vorbit până acum, sunt agenții care vor provoca această catastrofă; mai sunt și alții în afară de ei, dar aceștia sunt cei mai importanți. Mă crezi cumva țicnită? Așteaptă până termin. Dar aceștia trei trebuie să moară. Asta va fi misiunea ta. Ucide-i pe ăștia trei!

Ketan simți că îl cuprinde amețeala. Clătină din cap de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile. Încerca să-și închipuie ce-l apucase, de stătea aici, ascul-

tând balivernele cotoroanței ăsteia nebune, când de fapt ar fi trebuit să cheme un ostaș s-o dea afară. Ba chiar mai rău, ar fi trebuit s-o aresteze sub acuzația de a fi complotat asasinarea a doi dintre cei mai talentați cercetători din Kronweld – și a Eltei.

– Ești de-a dreptul nebună... nu vreau să mai aud nimic. O să spui restul poveștii tale în fața membrilor Primului Grup.

– Stai jos!

Nu era o simplă poruncă verbală. Aceste cuvinte au devenit pentru Ketan o adevărată lesă ce l-a hipnotizat cu totul, și s-a întins către el, cuprinzându-i mintea și forțându-i mușchii să-l pironească pe scaunul din fața tastaturii.

Împotriva voinței sale, rămase pe loc, și continuă să o asculte.

– De mai bine de o sută de tara încoace, în mijlocul nostru a existat o organizație subversivă, fără ca nimeni să-și dea seama de asta. Obiectivul final al acesteia este distrugerea Kronweld-ului. Membrii ei se tem de noi, și ne vor distruge. Ei se numesc Etatiști. Și-au amânat lovitura mortală pe care urmau să ne-o dea, așteptând doar timpul potrivit pentru asta. Această organizație ne-a folosit, ne-a folosit cercetările; ea a secătuit Kronweld-ul de rezultatele secrete ale cercetărilor sale folosindu-le împotriva noastră. Acum mai așteaptă să pună mâna pe un ultim secret, și apoi vor fi satisfăcuți de nivelul de cunoaștere pe care îl dețin, iar în acea zi Kronweld-ul va muri, fără îndoială. Secretul pe care mai vor să-l știe înainte de a ne ucide este acela al modului în care noi utilizăm energia nucleară.

– Ești complet nebună! spuse Ketan în șoaptă. Tu chiar te aștepți ca eu să stau aici cu brațele încrucișate, și să cred o minciună atât de gogonată ca cea pe care mi-o îndrugi acum?

– Care sunt factorii pe care nu i-ai putut identifica?

– Probabil că există o explicație firească pentru ei, și eu o voi găsi chiar aici, în Karildex. Cine ar putea fi oare membrii unui asemenea grup, și care ar putea fi scopul lor?

– Am să-ți spun cine sunt, pentru că tu ești singura persoană din tot Kronweld-ul care m-ai putea înțelege, fiindcă ai văzut lumea lor, lumea nisipurilor colorate și a turnului subțire de stânci, ce se înalță singuratic în mijlocul deșertului, asemenea unui monument funerar. Ei sunt...

Brusc, dinspre ușa de la intrare a sălii răzbătu până la ei un zgomot ascuțit; locul respectiv se afla în afara câmpului lor vizual. Bătrâna stinse repede lumina, și alunecă precum o șopârlă, îndepărtându-se de tastatură. în întuneric Ketan auzi exclamația sa răgușită de nemulțumire. La naiba, vine Hoult, am roit-o de aici!!

Apoi se făcu nevăzută. Ketan se grăbi să încuie tastatura principală de control al Karildex-ului în nișa secretă ce-i era destinată, și abia avu timp să se strecoare neobservat spre celălalt capăt al sălii. Acolo, aprinse la întâmplare lampa din fața unui post de lucru care nu putea fi văzut de la ușă; aduse pe monitor o serie de date, și se prefăcu că le studiază cu mare atenție, în timp ce pașii se apropiau tot mai mult de el, stârnind un ecou lugubru în sala mare și goală.

– Tehnician!

Strigătul răsună tăios.

– Să trăiți, domnule, răspunse Ketan pe un ton regulamentar, cu toate că simțea că inima îi bate să-i spargă pieptul. Sunt aici, aștept ordinele dumneavoastră.

Spunând acestea, se grăbi să ocolească capătul mașinăriei, îndreptându-se către Conducător. Oare de ce venise la ora asta? se întrebă el. Simțea că asupra planurilor sale atârna sabia lui Damocles, acestea fiind gata să se ducă pe apa sâmbetei, chiar înainte de a fi avut prilejul să le transpună în practică. N-avea chef să-l întâlnească pe omul ăsta tocmai acum.

Ketan ajunse să stea față în față cu el, la capătul hidoasei mașini.

– Tehnician!

– Înțelepciunea fie cu dumneavoastră, domnule.

– Tocmai treceam pe aici și am văzut ușa deschisă, dar era întuneric. Mi s-a părut ciudat ca la această oră târzie din noapte să mai existe doritori care să folosească Karildex-ul.

Ochii lui Hoult îl scrutau de sus în jos, de la o asemenea înălțime, încât Ketan era obligat să-l privească la rândul său drept în ochi.

– Nu mai e nimeni aici, domnule. Tocmai mă chinuiam să-mi rezolv și eu o mică problemă personală, dar chiar acum mă pregăteam de plecare, căci sunt frânt de oboseală.

– Ăsta este un lucru bun. Te felicit pentru seriozitate și dorința de a învăța.

Dar gândurile lui Hoult nu coincideau deloc cu vorbele sale. Ketan îi urmări ochii negrii și strălucitori ca abanosul, aruncând o privire fugară către străfundurile întunecate ale sălii. Cu siguranță că nu avea habar de prezența bătrânci acolo, își spuse, încercând să se liniștească.

Apoi Hoult spuse:

– În oraș circulă niște zvonuri despre o bătrână nebună care ar fi evadat din pușcărie. Oare nu cumva a trecut din întâmplare azi pe aici, încercând să folosească Karildex-ul?

Ketan clătină negativ din cap fără ezitare.

– Nu, azi nu am văzut oameni în vârstă pe aici. Bătrânii vin foarte rar. Existența Karildex-ului nu mai are o importanță prea mare pentru ei; își trăiesc viața fără să încalce legea sau să se certe.

– Mda, bine.... fu Hoult de acord cu această mostră de filosofie a străzii, în timp ce ochii lui scrutau încă umbrele întunecate ce izvorau de dedesubtul uriașei mașinării din fața lor. Raportează imediat dacă vezi o asemenea persoană. Înțelepciunea fie cu tine, tehnicianule!

– Înțelepciunea fie cu dumneavoastră, Preaiubite Conducător.

Apoi, bărbatul se făcu nevăzut, dispărând încet în întunericul nopții. Ketan rămase pe loc cu gura căscată, zgâindu-se după el și întrebându-se fără să vrea oare de ce nu-i raportase Conducătorului că bătrâna se afla acum, aici, ascunzându-se în întunericul sălii enorme. Oare procedase așa numai pentru că îl ame-

nințase că va dezvălui celorlalți faptul că folosise tastatura principală de control al Karildex-ului, lucru ce îi era strict interzis?

I-ar fi fost foarte greu să convingă autoritățile, dacă toți o credeau nebună. Nu avea dovezi ca să-l acuze. Dar mai erau și altele în afară de asta care îl făcuseră să tacă, anume indicii factoriali nedefiniți, faptul că știa despre viziunile sale privitoare la deșertul roșu și la turnul ce se găsea în mijlocul său – oare de unde cunoștea ea un asemenea lucru – și mai mult decât atât: mai exista un ceva ce emana din acea comunicare fragilă, răgușită, slabă și intangibilă, și îi venea în întâmpinare, atingând în sufletul său o coardă ce declanșa un sentiment de nemărginită simpatie față de bătrânica asta. Voia să știe cu cine-avea de-a face. Trebuia neapărat.

Cu aceste gânduri, se întoarse către umbrele întunecate în care o văzuse dispărând. Aprinse precaut o singură lumină, ce arunca o strălucire chioară asupra acelei părți de sală.

Dar ea nu mai era acolo. Probabil că se strecurase pe lângă celălalt capăt al mașinăriei. Cu acest gând, alergă pe lângă vreo o sută de posturi de lucru, străbătând sala pe toată lungimea, și ajunse în celălalt capăt, dar nici cealaltă lampă aprinsă nu reuși s-o descopere prin vreun colț.

Apoi o zări. Era o siluetă situată la mare distanță, o umbră încețoșată fugea cu viteză incredibil de mare către ușă, dispărând în noapte.

Ketan alergă după ea, neîndrăznind s-o strige. La ușă ezită puțin, căci briza răcoroasă a nopții îl izbi în față. Dar în întunericul de afară nu se zărea nimic, doar o pereche de tovarăși care se plimbau la capătul îndepărtat al drumului ce trecea prin fața clădirii Karildex-ului.

Nu se zărea nici urmă de bătrână, vreo siluetă fragilă și cogârjată care să fugă prin noapte. Nu era de nici un folos să încerce s-o caute. Ketan știa că ea avea să se întoarcă acolo.

4

Închise ușa Karildex-ului pentru ultima oară în acea noapte, și își croi drum încet către stradă. Era târziu. Se întreba dacă nu cumva atât Elta, cât și profesorul Daran nu renunțaseră să-l mai aștepte. Totuși, nu era chiar atât de târziu pe cât crezuse. Mulți dintre locuitorii Kronweld-ului nu adormeau decât cu puțin timp înainte de răsăritul primului Soare care le lumina planeta.

Din neglijență își luase cu el numai pelerina de zi, și acum și-o aruncă în jurul taliei. Pelerina grea ca plumbul îi făcea bine, deoarece materialul din care era confecționată împiedica vântul nopții să-l pătrundă până la piele. Cu toate că aerul era cald, avea niște frisoane a căror cauză nu și-o putea explica. După câteva sute de pași, își dădu seama de ce îl cuprinsese acea stare neplăcută; printr-o

curioasă coincidență, în această seară ar fi trebuit să-i întâlnească pe toți cei trei oameni acuzați de bătrână că ar fi complotat împotriva Kronweld-ului.

Ketan se întreba care să fi fost cauza îngrijorării pe care conducătorul Hoult o manifesta față de activitatea bătrânei. Cu tot calmul lui aparent, era evident că era extrem de agitat și preocupat de bătrâna respectivă. Povestea ei era din cale afară de neobișnuită, încât vreun om cu scaun la cap să poată crede că ar fi putut avea un sâmbure de adevăr.

Încercă să nu se mai gândească nici la ghicitoare, nici la misterul ei, și nici la lipsa ei de logică. Toate astea îl făcuseră să uite aproape cu totul de pasul uriaș pe care era gata-gată să-l facă, atunci când avea să spună tuturor locuitorilor Kronweld-ului că descoperise modalitatea prin care viața apăruse pe planeta lor.

O luă la fugă prin noapte, ca și când ar fi încercat să scape de amintirea chipului bătrânei care apărea în fața sa, asemenea unui fruct mort și smochinit.

El o luă pe șoseaua care ducea către nord. La numai un stelor depărtare de el, se afla perdeaua albă a Marginii celei Mari.

Niciodată până acum, de când venise pe lume din Templul Nașterii, nu privise acel petic de întuneric fără să simtă spaima de necunoscut, aceeași spaimă care îl cuprindea și acum, lăsând în urma sa un fior răcoros. Din când în când, o simplă privire aruncată Marii Margini îl făcea să tremure de slăbiciune.

În tinerețe, se gândise adesea la posibilitatea de a construi o mașină zburătoare, care să poată duce un om, la o înălțime suficient de mare pentru ca acesta să poată atinge partea superioară a Marii Margini și să vadă lucrurile ce se aflau dincolo de ea. Știa că puterea declanșată de motoarele cu propulsie nucleară era mai mult decât suficientă pentru a face posibilă construirea unei asemenea mașini.

Cu vârsta aflase că un asemenea vis nu era altceva decât o închipuire copilărească, căci nu exista vreun lucru făcut de mâna omului care poată trece de granițele Marii Margini. Dincolo de această limită nu mai era nimic altceva, în afară de un vast perete de energie negativă, care se întindea între prezentul pozitiv și infinitul negativ. Noțiunile de „sus", „în părți", „întindere", „adâncime" – toate erau termeni ce își pierdeau înțelesul inițial atunci când erau aplicați pentru definirea Marii Margini. Când se gândea la Misterul de necuprins ce se găsea dincolo de Marea Margine, un Mister a cărei existență nu era recunoscută de nici unul din cercetătorii din Kronweld, exceptându-i pe Neînregistrați, Ketan simțea că trupul îi era străbătut de o durere aproape fizică, generată de faptul că mintea îi era cuprinsă de o dorință nestăpânită de cunoaștere, ce se transformase aproape într-o obsesie. Prin urmare, acesta era un Mister ce trebuia cercetat în afara legii.

În timp ce mergea, gândul îi zbură la Elta. Cum avea ea să reacționeze după ce îi va fi spus că trebuie să meargă la profesorul Daran? Mai mult decât atât. Cum avea să reacționeze ea după ce îi va fi adus la cunoștință hotărârea sa? Știa prea bine ce urma să se întâmple, știa că într-un fel sau altul trebuia s-o facă să-și schimbe părerea privitoare la decizia lui....

Brusc, se simți cuprins de niște furnicături în creier. Ele se răspândeau de-a lungul terminațiilor nervoase ale întregului trup, transformându-i pașii rapizi de până atunci în niște târșâieli încete și neregulate.

Perdeaua infinită de întuneric ce i se așternea înainte începu să-și piardă semnificația de vid absolut. O umbră roșiatică străpungea întunericul, iar Ketan începu să plângă fără să vrea.

Criza i se declanșă din nou.

Simți că vântul îi smulge capul de pe umeri. Pumnalele ascuțite de nisip îl împiedicau să respire, înjunghiindu-l usturător, chiar și prin mantaua groasă și grea ce-i servea drept îmbrăcăminte de zi. Cerul roșiatic devenea tot mai strălucitor, iar lumea înconjurătoare se transforma într-o adevărată nebunie urlătoare de rafale concurente de vânt și nisip.

Kronweld deveni o simplă amintire, de parcă nu ar fi existat niciodată.

Se găsea acum în mijlocul unui deșert roșu și urlător în care însăși ideea de viață era de neconceput. Cât vedeai cu ochii, până dincolo de linia orizontului, nu se vedea nimic – în afara pustiului întunecat, alcătuit din nisip, cer și vânt.

Cu excepția unei stânci singuratice ce străpungea linia pustie dintre nisip și cer, extrem de vizibilă, de parcă rafalele de vânt și nisip care o înconjurau ar fi fost transparente.

Turnul de piatră părea să se afle de data aceasta mai aproape de el. De fiecare dată când îi apărea în fața ochilor, părea să se apropie tot mai mult. Își târa picioarele cu încăpățânare prin nisipul prăfos, rezistent la fiecare pas, până când mușchii începură să îl doară, până la epuizare. Dar un impuls mai puternic decât voința să nu-l lăsa să se odihnească, îl târa înainte, cu toate că era biciuit și „rupt" de vânturile ce băteau neîncetat. Poate că de data asta avea să reușească să ajungă la turn...

Apoi ceva îl opri, de parcă ar fi primit o lovitură nimicitoare în cutia craniană. Deodată parcă auzi în depărtare sunetul vocii unei femei, care se umfla, străbătând întreaga distanță până la marginile acelui deșert nesfârșit, îndepărtat, de parcă ar fi provenit chiar din însuși turnul singuratic de piatră.

– Grăbește-te, Singuraticule, căci nu prea mai ai timp. Nu trebuie să dai greș... nu trebuie.... nu... vino!!

Vocea deveni din ce în ce mai slabă, ajungând aproape să nu mai poată fi auzită, iar vântul se intensifică, transformându-se într-un delir de nebunie urlătoare, ca și cum ar fi dorit să întoarcă cuvintele chiar la izvorul lor, și să prevină ca ele să fi fost vreodată rostite.

Brusc, totul se terminase.

Ketan se regăsi la o oarecare distanță de locul prin care își reamintea că trecuse, atunci când fusese cuprins de acea viziune. Aparent, era aceeași distanță pe care o parcursese târându-se prin nisipurile mișcătoare ale deșertului.

Era învăluit de o transpirație rece, sunetul acelei voci extraplanetare care îl bântuia, îi răsuna încă în urechi, de parcă ar fi fost vorba de mesajul de moarte

al unei alte lumi, iar el ar fi avut cumva ciudata și necunoscuta putere de a fi salvatorul ei.

Se scutură de viziunea înnebunitoare, întreaga sa ființă urla din toate fibrele, cerând să fie ajutată să scape de ea. De când ieșise pe porțile Templului Nașterii și până acum, o trăise de șaisprezece ori, însă această ultimă oară fusese de departe cea mai rea dintre toate. Niciodată până acum nu mai auzise vocea, și niciodată până acum vânturile nu bătuseră atât de cumplit.

Nu povestise nicicând până acum nimănui despre aceste experiențe. Dar bătrâna nebună care venise la Karildex știuse despre ele. Oare cum era posibil așa ceva? Când se vor sfârși toate astea? Și ce însemnau ele?

Când o zări pe Elta printre copacii scuarului ce împărțea șoseaua în două, uită ororile viziunii sale. Stătu nemișcat câteva clipe, urmărind-o în liniște, înainte ca ea să îl vadă.

Trupul ei slab și măsliniu era o formă nedefinită sub strălucirea violetă a cerului care se ondula neliniștit deasupra lor. Era înfășurată doar în veșmântul multifuncțional, alb, comod atât din punctul de vedere al modei, cât și ca protecție. Micuțul ei cap blond se mișca nervos, încercând să îl găsească pe Ketan undeva în întuneric.

Din clădirile Centrului Artistic ascunse printre copaci răzbătea o muzică suavă. Ketan păși către ea, ajungând în spatele ei:

– Așteptați pe cineva?

– Ketan!, tu ești!

Se întoarse către el.

– De douăsprezece ori am hotărât să plec și apoi să mai aștept puțin. Ce te-a reținut atât? Solicitanți care au vrut să folosească Karildex-ul?

– Da. Ei nu vin deseori la ore atât de târzii. Dar azi am avut un oaspete din lumea bună.

Făcu o pauză, întrebându-se dacă trebuia să-i spună totul. Pe tot drumul dintre Karildex până la Centrul Artiștilor se hotărâse să ignore factorii ciudați pe care îi văzuse în graficele refritoare la ea, să nu-i lase să creeze vreo diferență între ei. Acum, când se afla atât de aproape de ea, între ei se ridicase o barieră, pe care nu reușeau să o înlăture nici frumusețea prezenței ei, nici privirea posesivă și tandră pe care i-o arunca.

– A trecut conducătorul Hoult pe la mine, ca să mă vadă.

– Conducătorul Hoult! Ce a vrut?

– Din câte mi-a spus, căuta o bătrânică simpatică pe care credea că o va găsi utilizând Karildex-ul.

Ketan făcu o pauză. Oare i se păruse? Sau la auzul spuselor sale chipul Eltei se albise iar buzele îi tremuraseră instantaneu? Nu putea fi sigur de asta în lumina obscură a cerului.

– O bătrânică? De ce o căuta? Cine era ea? Vocea Eltei nu trăda nici o emoție.

– Zicea că era nebună și că evadase din pușcărie.

Ostașii o căutau – și conducătorul Hoult dorea să fie absolut sigur că o vor găsi.

– De unde știi? Ți-a spus el asta?

– Nu a făcut altceva decât să o pomenească. îngrijorarea lui era atât de evidentă, încât am crezut că nu va îndrăzni să rămână mai mult în clădirea Karildex-ului din cauza asta.

– Ciudată treabă... râse ea. Mă referam la ce poți observa atunci când ai grijă de Karildex. Spune-mi ce altceva s-a mai întâmplat azi. Se trase mai aproape de el, cuibărindu-se, sprijinită de umărul lui. A trecut atâta timp de când nu te-am mai văzut!

– De ieri, nu-i așa? zâmbi el. Dar nu pot rămâne prea mult timp cu tine. Îți amintești că ți-am spus că profesorul Daran dorea să mă vadă cât se poate de repede?

Ea dădu afirmativ din cap, exprimându-și totodată nemulțumirea.

– Și trebuie să-l vezi neapărat astă seară?

– Cum de-ai ghicit?

– Pot prezice astfel de lucruri. O să fiu atât de bucuroasă când vei deveni cercetător cu drepturi depline și ne vom putea încheia tovărășia!

O strânse și mai tare de mână, cu toate că îi înghețase sângele în vine.

– Oricum, poimâine ne putem petrece întreaga zi împreună, căci Karildex-ul nu va fi deschis, îi reaminti ea.

– Ba va fi, de ce nu?

– Atunci este ziua când se deschide Templul Nașterii, sau ai uitat?

– Da, uitasem cu totul de asta, spuse el cu o voce pierită. Reamintirea acestui fapt îi readuse gândurile la hotărârea de nezdruncinat a vieții sale, anume să distrugă și să demaște uriașa înșelătorie a acelui loc păgân pe care îl reprezenta Templul Nașterii.

El își trecu mental în revistă toate problemele pe care le avea de rezolvat, după care se reîntoarse la Elta. Ea privi în sus la el, cu acea privire liniștită și încrezătoare care îi lega mai strâns decât lanțurile și făcea ca o mare mulțumire să îi umple sufletul. Și se blestemă dinainte pentru cele ce avea să îi spună.

– Elta, azi am introdus în mod accidental matricea ta într-o problemă la a cărei rezolvare lucram; pe monitor au apărut niște rezultate ciudate. Am găsit trei indici factoriali ce nu pot fi recunoscuți prin intermediul nici unei descrieri cuprinsă în catalogul standard. Acest lucru m-a frământat foarte mult. Știi cumva ce înseamnă asta sau cum au ajuns indicii în matricea ta?

Ketan nu-și dădu imediat seama de asta, dar treptat, conștientiză faptul că fata parcă împietrise lângă el. Fiecare mușchi al ei se încordase la maximum, tremura ușor din toate mădularele, de parcă ar fi fost răcită, și nu îl mai privea în ochi, ci undeva departe, dincolo de el.

Când vorbi, vocea ei răsună ca un clopoțel de gheață cu clinchet argintiu.

– N-ai descoperit de unul singur factorii, ți i-a arătat cineva, nu-i așa? E vorba de bătrânica aia simpatică despre care am vorbit până acum, așa-i? Prin urmare, i-a cășunat și pe mine, până la urmă! și când te gândești că a mai trebuit să o afli și tu....

– Elta, despre ce tot vorbești? Știi cumva cine este?

– Ea ți-a arătat, nu-i așa?

– Da.

Ketan nu mai putu continua, căci brusc, nu mai avea nimic de spus, și nici nu mai dorea să mai spună ceva. Simțea de parcă atinsese ceva care avea să îl urmărească precum un coșmar toată viața lui de acum înainte, era ceva oribil, murdar, un lucru care îi atrăgea pe cei doi ca o capcană. El trăia cu ideea că dacă lăsa evenimentele să se desfășoare de la sine, fără să spună nimic, acel lucru cumplit avea să moară fără a le face vreun rău, dar a-l provoca sau a încerca să lupți împotriva sa ar fi însemnat să o cauți cu lumânarea...

– Știam că o să afli odată și odată, spuse ea posacă. Știam că ar putea să apară. Ce ți-a îndrugat despre mine?

– A spus că trebuie să te ucid pentru a salva Kronweld-ul.

Elta respiră adânc și întretăiat, iar vocea îi era tristă când vorbi din nou.

– Cât de mult trebuie să ne urască! Ce alte nume a mai pomenit?

Ketan îi ignoră întrebarea, și toată frământarea din suflet i se urcă pe buze.

– Elta, spune-mi ce înseamnă toate astea! Vorbești cu mine de parcă ai veni de pe altă lume, una extraplanetară și înspăimântătoare, iar eu nu aș fi pentru tine decât un mic actor ratat, care are drept scenă lumea lui mizeră, care nu se poate ridica atât de sus încât să te ajungă. Spune-mi, Elta!!

– Mai întâi spune-mi tu ce îi vei răspunde profesorului Daran.

Felul neașteptat în care ea schimbase subiectul, îl enervă.

– Asta nu este important acum. Vreau să știu ce înseamnă toate lucrurile astea privitoare la factorii tăi necunoscuți.

– Totul face parte din una și aceeași problemă. Spune-mi care va fi răspunsul tău.

– Trebuie să știu ce vrea de la mine, mai întâi. Această nouă întorsătură a discuției îl descumpăni, nedându-i timp să își construiască un plan a ceea ce trebuia să spună referitor la decizia luată.

– Spune-mi care va fi răspunsul tău, pentru că tu știi care este întrebarea lui!

– Ei bine, dacă el îmi va cere să intru în Casa Înțelepciunii și să îi iau locul, voi accepta, desigur. Orice cercetător și învățat va fi bucuros să aibă o asemenea onoare.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba bine că nu. Desigur, îi voi cere să am aceleași privilegii pe care le au toți ceilalți cercetători în Casa Înțelepciunii, dreptul de a face propriile cercetări până în acel moment.

– Chiar dacă ele sunt neînregistrate?

– Ce vrei să spui?

– Te cunosc, Ketan. Nu te vei simți în largul tău să lucrezi în întuneric, în secret, în laboratorul tău de sub pământ, în timp ce ostașii curioși vor șușoti în mod constant când își vor fi dat seama că tu ai încălcat legea. Îl vei refuza pe profesorul Daran, nu-i așa?...

– Da, spuse el explodând dintr-o dată; și am de gând să fac mai mult de atât. Am de gând să cer o audiere publică în fața Consiliului Cercetătorilor și să le spun că cunosc secretul creației vieții. Voi dezvălui întregului Kronweld șarlatania reprezentată de Templul Nașterii. Poimâine este ziua în care se deschide Templul Nașterii, adăugă el gânditor. Ce alt moment mai prielnic puteam să aleg pentru a face asta?

Elta tăcu un timp atât de îndelungat, încât el se întoarse spre ea și o privi din cap până în picioare. Fata se cogârjase din poziția în care rămase împietrită și, rigidă ca o stâncă, privea în jos. Mâinile sale erau așezate pe pielea caldă de culoarea bronzului de pe coapse.

– Elta...

– Ketan, vreau să obțin de la tine prima promisiune pe care ți-am cerut-o vreodată. Când va veni timpul, pentru a putea să-ți explic pe deplin ce înseamnă asta – și îți promit ca asta va veni curând, o voi face. Îți mai promit și că nu am făcut nimic până acum, și nu voi face nimic care să facă vreun rău Kronweld-ului. Bătrâna care a venit la tine nu înțelegea nimic din toate astea. Ea nu poate ști că durerea pe care am simțit-o a fost la fel de mare ca și a ei. Îți promit că voi lămuri misterul, și că tu vei ști și vei înțelege că am procedat corect. Trebuie să plec de aici pentru puțin timp. Când mă voi întoarce, ne vom încheia tovărășia. Dar tu nu trebuie să încerci să răstorni misterul Templului Nașterii declarând în fața Consiliului Cercetătorilor descoperirile făcute de tine. Asta este promisiunea pe care vreau ca tu să mi-o faci înainte de a pleca. Dacă nu ți-o vei ține, atunci ei te vor decădea din drepturile cetățenești, ceea ce înseamnă că nu vei mai putea nicicând să cercetezi. Vreau să îmi promiți solemn, Ketan, pentru ca totul să fie bine.

– Nu pot să o fac. Acesta este lucrul la care am visat de prima dată, de când am fost inițiat în tainele cercetării. Am știut de la început că asta era munca ce mi se potrivea ca o mănușă. Cum poți să-mi ceri să fac așa ceva, atunci când tu nici măcar nu vrei să explici nici cele mai neînsemnate fragmente ale misterului care te înconjoară? De ce trebuie să pleci? Unde te poți duce, astfel încât nu pot veni cu tine, sau nu te pot urma la scurt timp după aceea?

– Atunci, promite-mi cel puțin că vei amâna aceste dezvăluiri până când mă pot întoarce la tine și îți pot explica lucrurile pe care dorești să le știi.

El dădu negativ din cap.

– Nu pot face nici măcar atât, căci le-am spus Neînregistraților ce am de gând să fac. Nici o altă clipă nu va fi mai potrivită pentru asta într-un tara, ca deschiderea de acum a Templului. Dacă aș eșua acum, ar însemna că mișcarea Neînregistraților s-ar destrăma, și oamenii ce făceau parte din ea s-ar găsi exact în aceeași situație în care se aflau atunci când mi-am început munca. Te rog înțelege-mă, nu pot aștepta!

La auzul spuselor sale, Elta se îndreptase de spate pentru a-l privi în ochi, însă acum umerii fetei se cogârjară din nou. Buzele i se mișcară impulsiv, fără a scoate vreun sunet. în cele din urmă, spuse:

– Ești nebun, un minunat și idiot geniu nebun. și când te gândești că te iubesc atât de mult! Adesea aș vrea să nu te fi întâlnit niciodată. Mă întreb cum se vor sfârși toate astea?

– Dar tu cum ți-ai dori să se termine?

– Cum? Ea îl privi din nou, apoi privi departe, la perdelele strălucitoare de lumină ce apăruseră pe cer.

– Aș vrea să se sfârșească așa cum am visat adesea amândoi că se va întâmpla. Aș dori ca noi doi să plecăm împreună în Țara Întunericului, să ne continuăm munca de cercetare științifică acolo, să dovedim într-un climat de libertate absolută că ai dreptate în ce privește teoria referitoare la apariția vieții; știu că aici nu suntem lăsați să facem acest lucru, și mă frământă și îmi este o la fel de mare povară ca și ție... dar nu ne putem permite să întoarcem întreaga planetă cu susul în jos, doar pentru că am descoperit ceva pe care nu avem nici o speranță să-i putem face să o creadă. Haide să mergem în Țara Întunericului, și alții dintre Neînregistrați ne vor însoți. Ne putem construi o comunitate și o viață personală departe de toată porcăria asta.

– Ai muri acolo, și o știi foarte bine! Nu suntem făcuți să trăim ca Borii. Suntem bărbați și femei. Și avem de îndeplinit o datorie sacră, atât față de Kronweld, cât și față de Cercetare.

– Ne-am putea îndeplini acea datorie și în Țara Întunericului...

– Dar nu mai înainte de a fi încercat să o facem aici. Trebuie să plec acum, spuse el brusc. Profesorul Daran nu o să mă aștepte toată noaptea. Trebuie să-l văd neapărat. Vrei să vii cu mine?

5

Elta rămase dincolo de poartă, pe poteca scurtă ce ducea către grădina Profesorului. Ketan continuă să meargă încet de-a lungul ei, singur, adunându-și în jurul trupului mantaua groasă de zi în care era înfășurat.

Profesorul Daran se relaxa lângă fântâna arteziană ce își arunca vălul de apă în mijlocul grădinii sale. Șuvoaie de apă strălucitor colorate și fosforescente erau aruncate în aerul răcoros al nopții printr-un orificiu artificial, apoi cădeau, formând un curent volburos, ce se scurgea printr-un canal tăiat cu grijă, și pătrundea din nou în măruntaiele pământului. O perdea subțire de ceață aburindă plutea deasupra grădinii, îndreptându-se spre casa simplă de marmură în care Daran locuia singur. El nu încheiase niciodată în viață vreo înțelegere cu vreo femeie.

– Înțelepciunea fie cu dumneavoastră, spuse Ketan, apropiindu-se prin perdeaua de ceață din jurul său.

Daran ridică un braț pentru a-i da de înțeles că îl auzise. Își aruncase de pe el mantaua de zi, și stătuse întins până atunci, cu ochii închiși, bucurându-se de muzica despre care Ketan știa că provenea de la Centrul Artiștilor.

– Înțelepciunea fie cu tine, răspunse profesorul Daran, în timp ce ochii săi încercau să pătrundă prin întunericul și ceața care îl înconjurau, pentru a vedea cine era cel care îl căuta la acea oră târzie. Tu ești, Ketan? Vederea îmi slăbește tot mai mult, pe zi ce trece. Apropie-te! Cum se face că mai porți încă mantaua de zi, acum, când este aproape noapte?

Văzând surprinderea de pe chipul interlocutorului său, bătrânul dascăl chicoti:

– Ce este, Ketan? Tu ești cel ce vii în mijlocul nopții îmbrăcat în mantaua de zi și tot tu ești cel care ne predică totdeauna sus și tare tuturor celorlalți, spunându-ne că suntem niște molâi, fiindcă suntem nevoiți să purtăm această pelerină. Tu spui că ar trebui să umblăm fără protecție împotriva radiațiilor, așa cum făceau și predecesorii noștri.

Ketan lăsă deoparte veșmântul greu alcătuit din folii de plumb.

– M-ați chemat să vin astă seară, domnule profesor, iată-mă, spuse el.

– Desigur, problema pentru care te-am chemat aici este simplă, spuse Daran. Dar ia loc, te rog.

Ketan se așeză lângă bătrânul dascăl. Trupul uriaș al profesorului era brăzdat de însemnele vârstei, însă era încă plin de grupe de mușchi netezi, plini de vigoare, iar pieptul său masiv se ridica și cobora într-un ritm lung și regulat, la fiecare respirație.

– Consiliul Casei Înțelepciunii te-a numit ca succesor al meu.

La auzul acestor cuvinte, Ketan se sprijini într-un cot, privind un moment în ochii interlocutorului său, îngropați adânc sub ridurile frunții. Se gândea atât la factorii necunoscuți din matricea interlocutorului său, cât și la spusele bătrânei care venise la Karildex.

– Și dacă s-ar întâmpla acest lucru, atunci aș deveni Cercetător Principal?

Profesorul Daran zâmbi, dând afirmativ din cap.

– Și atunci ți-ai putea încheia imediat tovărășia cu Elta. Poate că dacă aș fi găsit și eu în tinerețe o asemenea tovarășă de cercetare... azi nu aș mai fi fost singur.

– În acest caz, mi s-ar acorda drepturi depline de cercetare și aș avea posibilitatea să-mi aleg singur Misterele pe care vreau să le cercetez?

Profesorul dădu afirmativ din cap spunând:

– Acestea vor fi supuse doar aprobării sau respingerii Consiliului Cercetării.

– Nu le recunosc dreptul de a respinge misterele pe care vreau să le cercetez. Cu ce drept pot să-mi spună că nu pot cerceta Misterul Marii Margini, cel al Țării Focului, sau chiar pe cel al Templului Nașterii?

– Deci lucrurile pe care le șoptesc despre tine sunt adevărate?

– Ce șoptesc despre mine?

– În Consiliul Casei înțelepciunii au ajuns rapoarte privitoare la existența unei organizații numită Neînregistrații, care își limitează cercetările la misterele

interzise. Sunt unii membrii ai Consiliului ce afirmă că și tu ai face parte din rândurile acesteia. De multe ori, în Consiliu s-a discutat că ar fi bine să se facă o plângere în legătură cu tine către Primul Grup. Datorită modului exemplar în care îți faci datoria la Karildex am putut să-i conving să nu ia o măsură atât de severă, și chiar să te voteze ca succesor al meu. Te avertizez sever, Ketan, în calitate de prieten și de profesor al tău, că te afli pe un teren foarte periculos. Cum de îți trece prin cap să spui că negi dreptul Consiliului Cercetătorilor de a supraveghea cercetarea, când ești atât de priceput în mânuirea și cunoașterea Karildex-ului? Știi că împuternicirile Consiliului în privința rolului său de supraveghetor al cercetării au apărut ca o soluție directă de rezolvare a acestei probleme, dată chiar de către Karildex, cu 300 de tara în urmă.

– Și chiar acesta este principalul motiv pentru care pun la îndoială valabilitatea acestor restricții! Integrarea Karildex-ului se bazează pe existența unor factori falși.

– Cum ar fi oare posibil așa ceva? Integrarea este reînnoită de două ori pe fiecare tara, și poate fi completată cu date noi, ori de câte ori o persoană vrea să se facă acest lucru.

– Integrarea reflectă numai cunoștințele fiecăruia în parte, reunindu-le. Dacă acelea sunt false, atunci nici integrarea nu are cum să nu fie greșită.

– Și te rog, spune-mi care sunt factorii despre care susții că ar fi falși? spuse Daran, rostind cuvintele pe un ton foarte direct.

Înainte de a răspunde, Ketan strânse puternic din buze.

– Îi știți foarte bine, căci mi-am exprimat în mai multe rânduri îndoiala cu privire la ei.

– Atunci, este adevărat ce se spune despre tine, și asta înseamnă că am fost un prost când am încercat să te apăr în fața Consiliului Casei Înțelepciunii? Este adevărat că negi aspectul sacru al Templului Nașterii, că militezi pentru îndepărtarea sa din categoria misterelor sfinte și crezi că cercetarea sa ar trebui deschisă studiului profan al tuturor cercetătorilor din Kronweld?

– Să militez? Să cred? O cer!!

– În acest caz, mă văd nevoit să fac o plângere împotriva ta, în seara asta. Mâine, pe vremea asta, vei fi decâzut din toate drepturile cetățenești și de cercetător.

Elta îl aștepta la capătul potecii, cu silueta ei slabă reflectată pe cer. Văzând că se apropie, întinse o mână către el.

– Ce i-ai spus? îl întrebă îngrijorată.

Ketan îi rezumă pe scurt discuția avută cu Daran:

– Va face imediat o plângere împotriva mea. Trebuie să mă grăbesc să ajung acasă, și să-mi ordonez materialele. Voi solicita să aibă loc o audiere în acest caz, și încă una publică!!

– Ketan, nu! Te rog, de dragul meu, să nu o faci! Du-te înapoi și cere-i lui Daran să își retragă plângerea. El îți va accepta scuzele, sunt sigură de asta! Spune-i că accepți postul oferit.

– Ba voi cere o audiere. Kronweld-ul trebuie să știe adevărul despre apariția vieții, și Templul Nașterii trebuie deschis Cercetătorilor.

– Nebunule! Idiot patentat! lătră Elta la el; iar ochii ei albaștri ca de flacără, scânteiară spre el ca o bucățică de cer.

Însă Ketan se întorsese către drum.

– Trebuie să mă grăbesc, am să te conduc până unde vrei tu. Vii? Ieșiră de pe poteca reședinței profesorului în strada principală a cărei suprafață verde ca de sticlă se întindea până departe, sub forma unui cerc mare, ce trecea pe lângă minunatul Templu al Nașterii, aflat la o mică depărtare de acolo.

Continuară să meargă pe jos în liniște, concentrându-se asupra razelor luminoase reflectate de cer pe suprafața drumului. Acesta ducea către partea elegantă a orașului, unde locuiau cei care aveau dreptul să beneficieze de lux, adică Cercetătorii Principali, membrii Primului Grup, și managerii uzinelor ce se ocupau cu producția de bunuri de larg consum necesare traiului zilnic pe planetă. Elta locuia mai aproape de centrul orașului, într-un bloc destinat cercetătorilor.

Ketan locuia de cealaltă parte a orașului, împreună cu cei care trăiau în condiții mai proaste, anume cercetătorii stagiari. Acesta era cartierul în care trăia majoritatea populației orașului, alcătuită din 10.000 de locuitori, dintre care un număr foarte mic de Cercetători Principali. Aproape toate Misterele fuseseră rezolvate. Omul atinsese un punct culminant al cunoștințelor sale. Cele pe care nu le avea la dispoziție, adică Misterele sacre, constituiau acele lucruri pe care el nu trebuia să le cunoască.

Orașul se întindea într-un mare cerc la picioarele tinerilor, pe măsură ce ei mergeau prin întuneric. Era mărginit pe o parte de ținutul vulcanic radioactiv numit Țara Focului, care lumina întreg cerul cu flăcările sale de culoare purpurie și violet; iar dincolo de el se întindea pustiul nemărginit al Țării Întunericului, cu perdeaua sa continuă de nori, ceață, fum și cenușă care erau vânturate de colo-colo de vânturile puternice ce bântuiau Țara de Foc. Ketan și Elta ieșiră din vegetația luxuriantă de grădină ce se întindea pe cele două părți ale drumului, ajungând într-un spațiu deschis. Acolo, cei doi făcură o mică pauză, în timp ce el privi în sus. Se uită fix la cealaltă graniță a Kronweld-ului, Marea Margine. În limbajul omenesc nu existau cuvinte care să poată descrie cum arăta aceasta. Era un vid absolut, pur și simplu. O perdea mare, necunoscută de vid, o întunecime înspăimântătoare, ce se întindea între coarnele de netrecut ale Țării de Foc, ce făceau joncțiunea cu ea la cele două capete ale arcului de cerc, închizând în mijlocul său Kronweld-ul, și întinzându-se către sus, la infinit.

Asta era Marea Margine.

– Nu o poți simți și tu? șopti Ketan. Nu ai simțit și tu în suflet o dorință mai puternică decât tine, care să se ridice din străfundurile sale, și să-ți spună că dincolo de perdeaua de întuneric sunt niște lucruri pe care omul are voie să le cunoască? Că dincolo de vidul aparent al Marii Margini este ceva care te cheamă, cu o forță irezistibilă, îndemnându-te să străbați perdeaua de întuneric, pentru a descoperi marele Mister care se găsește dincolo de ea?

Elta începu să tremure.

– Nu-mi cere să fiu părtașă la toate blasfemiile tale. știi bine că dincolo de Marea Margine se întinde Tărâmul Zeului, și nici un muritor nu va ști niciodată ce se găsește cu adevărat dincolo de ea.

– Vax! Eu știu ce este dincolo, căci am văzut cu proprii mei ochi.

– Tu?

– Da, într-o viziune s-a întâmplat să văd. Acolo este un ținut pustiu în care, cât vezi cu ochii, de cele două părți ale orizontului, se întind nisipuri roșii și albe. Acolo nu există o Mare Margine, ca la noi, ci doar o mică bucată circulară de cer albastru, care atinge pământul peste tot, în jurul tău. Este cald, iar vânturi foarte puternice poartă prin aer niște nori de nisip ce atunci când îți ating pielea, te fac să te simți de parcă ai fi fost înțepat cu un milion de ace ascuțite. În mijlocul acestui deșert se găsește un turn de piatră. Într-o zi voi ajunge acolo. În interiorul turnului, se găsește un Mister. Nu știu încă despre ce este vorba, dar voi afla cât de curând.

Spunând acestea, se opri, privind în jos, către Elta, care rămăsese puțin în urma sa, încetase să meargă, de parcă fusese brusc înghețată. Duse mâna la gură, în timp ce se îndepărta încet de el.

– De unde știi de treaba asta? Nu poate fi adevărat. Ketan... nu trebuie niciodată să încerci să găsești acest turn, nu trebuie să o faci... promite-mi că n-ai s-o faci!... O să merg cu tine, acum, în seara asta. O să încheiem tovărășia noastră, și ne vom stabili oriunde spui tu, fie aici, sau în Țara Întunericului. N-am să mai plec niciodată de lângă tine, Ketan; promite-mi doar că vei uita totul despre aceste lucruri îngrozitoare... Haide să ne întoarcem la Profesorul Daran. Acceptă propunerea lui de a intra în Casa înțelepciunii, astfel își va retrage plângerea împotriva ta.

Ketan zâmbi șugubăț, privind undeva departe, dincolo de ea și spuse:

– M-ai urî veșnic daca aș face-o.

Ea tremură, ca scuturată de friguri.

Curând ajunseră la o curbă a drumului, ce ducea de jur împrejurul unei pasarele mari, pe care intrarea era interzisă, și care înconjura centrul întregului Kronweld, cea mai sfântă bucată de pământ de pe toată planeta – Templul Nașterii.

Strălucind albe, chiar și în umbrele negru-violete ale nopții, zidurile groase și puternice ale Templului radiau propria lumină interioară.

Construcția, avea forma unui sfert de sferă, ce se odihnea la colțul intersecției dintre Marea Margine și restul Kronweld-ului. Ca totdeauna, niște crâmpeie slabe de muzică veneau de undeva din interiorul Templului. Prin marile grădini ale acestuia, o adiere ușoară de vânt ciufulea frunzișul copacilor, și aducea până pe stradă parfumul florilor.

Merseră încet pe jos, depărtându-se cât mai mult de Templu, neîndrăznind să depășească linia purpurie din jurul acestuia, pe care nu o putea încălca nimeni, fără să moară.

Ketan își reaminti niște întâmplări petrecute cu câțiva tara în urmă; văzuse cum un tânăr cercetător nerăbdător și prost țâșnise peste linia interzisă, într-o

sfidare fanatică a celor mai sfinte legi ale Kronweld-ului și dispăruse într-un nor de flăcări.

Niște forțe nucleare foarte intense zăceau liniștite în linia fragilă. Ele țineau încătușate secretele Templului Nașterii, biciuind cu o moarte necruțătoare cercetătorii care o treceau.

Ketan ezită, când se afla vizavi de centrul arcului interzis.

Înaintea sa, peisajul semăna cu o imensă scenă de teatru – uriașa perdea neagră a Marii Margini, care se alungea la infinit, și răceala misterioasă a Templului, care i se întindea la picioare.

Direct în fața sa, în centrul grădinii, se afla o statuie magnifică de aur, de patru ori mai înaltă decât o femeie în mărime naturală. Reprezenta o dansatoare, așezată pe vârful degetelor, într-o piruetă grațioasă, râzând către cer. Frunze translucide, placate cu aur, formau fusta ei.

Era prima femeie.

Cu o mie de tara în urmă, prima femeie găsise primul bărbat, imatur, lăsându-se călăuzit de instincte, care fusese creat aici, în acest loc. Ea îl îngrijise, până când el ajunse la maturitate. Apoi îl instruise, învățându-l cum să construiască marele Templu, în care ea dispăruse, fără ca el, să o mai poată vedea vreodată. De atunci înainte, toate nașterile, avuseseră loc în interiorul Templului Nașterii.

După aceea, o dată la fiecare tara, porțile Templului se deschideau și un nou grup de ființe umane ieșea pe ele, fiind condus afară, în lume.

În același timp, femeile din Kronweld ce se ofereau voluntare pentru a sluji toată viața, intrau în Templu, pentru a-și petrece restul vieții în slujba nașterilor. Ele erau înlocuitoarele celor ce muriseră în perioada dintre cele două deschideri ale porților Templului.

Ketan privi sumbru clădirea din fața sa.

– O să o distrug cândva, șopti el. Ea este ca o boală teribilă ce s-a cuibărit în carnea Kronweld-ului. De nu ar exista această clădire și secretele pe care ni le ascunde, am fi cunoscut secretele apariției vieții pe planeta noastră cu mult timp în urmă. Am fi cunoscut originea omului. Până acum, am fi aflat probabil și soluția Misterului reprezentat de Marea Margine.

– Dacă nu cumva te va distruge ea, mai întâi, spuse Elta. Hai să plecăm de aici, căci mi se face frică.

Se îndepărtară de Templu tocmai la timp, pentru a vedea o mașină argintie de două locuri, care trăgea lângă ei. Ketan știu dintr-o dată ce urmăreau ocupanții mașinii, iar Elta simți cum este cuprinsă de o teamă paralizantă ce o transformase într-o stană de piatră.

Erau ostași.

Ei coborâră din mașină, apropiindu-se de Ketan.

– Dumneavoastră sunteți Cercetătorul stagiar Ketan? vorbi unul dintre ei, făcând mai degrabă o afirmație, decât punând o întrebare.

Era un bărbat rotofei și pântecos care vorbea cu mândria unuia care nu fusese în stare să atingă performanțele intelectuale necesare pentru a dobândi func-

ția de cercetător, dar care din când în când își putea exercita autoritatea asupra acestui grup de oameni în calitatea de trimis al Primului Grup.

Ketan dădu încet din cap, răspunzând afirmativ la întrebarea pusă; apoi tăcu, așteptând desfășurarea evenimentelor.

– Vi se cere să vă întoarceți de îndată la locuința dumneavoastră, și să apăreți în fața Comisiei Disciplinare a Primului Grup, până la răsăritul celui de al doilea soare.

– Cine a depus plângere împotriva mea?

Ostașul cel grăsan mârâi plin de satisfacție.

– Mde, neică, ce să-ți fac? Dacă nu ți-ai ținut fleanca... Acum ai încasat-o. Tu nu știi că pe planeta noastră, pentru a rămâne liber, una trebuie să gândești, și alta trebuie să spui?

Cel mai înalt și mai distins dintre cei doi ostași își întrerupse colegul.

– Cu tot respectul pentru dumneavoastră, domnule cercetător stagiar Ketan, profesorul Daran este cel care a adus numele dumneavoastră la cunoștința Primului Grup. Noi nu facem decât să ne îndeplinim misiunea încredințată. Ne acordați permisiunea să vă însoțim?

Ketan privi într-un anumit fel la chipul serios al omului din fața lui. Cunoștea povestea vieții acestuia, de parcă ar fi auzit-o chiar din gura lui. Mai întâlnise și înainte acest gen de ostași. Prea dezordonați și lipsiți de gândire, pentru a putea deveni vreodată cercetători, și totuși, fiind niște credincioși fervenți pe altarul Cercetării. Știa că misiunea arestării sale trebuie să îl fi întristat foarte mult pe ostașul din fața lui.

Dar celălalt era nerăbdător.

– Vă rog să ne însoțiți imediat!

Ketan se întoarse, ignorând obrăznicia ostașului, și îi șopti câteva cuvinte Eltei. Apoi păși în mașină, lăsând-o să se zgâiască la el, neîncrezătoare.

6

Elta rămase nemișcată în picioare în întunericul nopții, până când mașina dispăru după o cotitură a drumului. Deasupra ei, luminile reflectate ale Țării Focului biciuiau cerul, în culori nebunești, ce transformau peisajul din jurul lor într-o ființă vie, în permanentă mișcare, de parcă ar fi vrut să oglindească propria stare sufletească.

Apoi se întoarse brusc, pornind înapoi, pe urmele propriilor săi pași. Vântul slab al nopții îi ciufulea șuvițele aurii ale părului, în timp ce ea intra din nou pe aleea ce ducea către grădina profesorului Daran. El se relaxa încă pe iarba de lângă fântână, și continua să asculte muzica.

Se apropie ușor, prin ceața ce învăluia grădina.

– Ce aveți de gând cu el? întrebă ea fără nici un fel de introducere.

Bătrânul ridică capul, privind-o drept în ochi, cu un zâmbet moale, de cunoscător.

– Să facem? Draga mea, este un singur lucru pe care i-l putem face; trebuie să moară, negreșit.

Plânsul Eltei, provocat de teamă, o făcu să nu se mai stăpânească.

– Oare nu poți găsi o altă soluție pentru problemele oamenilor, în afară de moarte? Oare mintea îți e atât de dusă, încât nu poți găsi acum nici o soluție inteligentă la situația dată?

– Îmi pare rău, Elta, spuse el pe un ton răutăcios, dar îmi e tare teamă că orice ai face, nu mă poți provoca într-atât, încât să mă determini să salvez viața iubitului tău. Amenință întreaga noastră existență. În decursul celor 120 de ani de când ne aflăm aici, este primul om din Kronweld care s-a apropiat periculos de mult de noi. Ne va desconspira în întregime, dacă i se va permite să-și continue cercetările.

– Primul, cu excepția lui Igon, și a tuturor adepților săi.

– El a avut grijă de ei, la fel cum vom face și noi, acum, cu acest Ketan.

În acel moment, o siluetă bărbătească, cu o statură impozantă, se apropie de ei, străbătând perdeaua de aburi ce țâșnea din fântână.

Profesorul Daran se întoarse ușor către noul venit.

– Relaxează-te, prea iubite conducător Hoult, spuse el, cu o voce în care răzbătea o ușoară urmă de batjocură. Hoult se hotărî s-o ignore.

– Știai că Madra a ieșit din Templu în seara asta? întrebă el.

– Nu! spuse Daran sărind ca ars în picioare. Pe cine a vizitat?

– În primul rând, pe amantul blondei noastre tovarășe, aici de față. Desigur că ea urma să meargă la Karildex, pentru a încerca să ne depisteze, dar am fost în seara asta acolo, și l-am văzut pe Ketan, care se prefăcea că lucrează la rezolvarea unei probleme. Când am pomenit despre ea, din comportamentul lui, a reieșit limpede că o văzuse. Habar n-am câte a aflat despre noi. Bănuiesc de mult timp că Ketan cunoaște modul de operare al tastaturii principale de control al Karildex-ului.

Se întoarse plin de subânțeles, către Elta.

– Ție cât de multe ți-a spus despre toate astea? Ea ezită la început, pentru ca mai apoi teama de care era cuprinsă să explodeze, transformându-se într-o adevărată catastrofă. Nu avea nici un rost să încerce să-l apere pe Ketan, negând un fapt de care cei doi interlocutori ai săi erau absolut siguri.

– Nu mi-a spus decât că dumneavoastră ați fost acolo, căutând o bătrână.

– Asta înseamnă că hârca ne-a descoperit, spuse Daran, înjurând cu năduf.

– Ce te face să spui asta cu atâta siguranță? Totdeauna tragi concluzii pripite.

– Și de obicei pe cele corecte, dragul meu! Vezi tu? Dacă nu ar fi fost sigur de faptul că ești unul dintre Etatiști, nu ți-ar fi spus doar atât. Te testa, probabil, pentru a afla mai multe; sper că nu ai reacționat deloc, cu toate că probabil ai făcut-o.

Elta lăsă privirea să i se îndepărteze de cei doi interlocutori ai săi. Inima ei era rănită și obosită, căci era sătulă până-n gât de anii întregi în care fusese ne-

voită să-i mintă și să-i înșele pe toți cei din jurul ei pentru a supraviețui. Păru să se uite o veșnicie în fântâna cu bule de noroi.

– În regulă, spuse ea în cele din urmă. Asta înseamnă că știe totul despre noi. Mi-a spus că Matra ne-a descoperit, știe despre mine, dar nu vrea să creadă că este adevărat. Cât privește stadiul îndeplinirii misiunii ce mi-a fost încredințată aici, vă pot aduce la cunoștință că am terminat-o. Sora mea a intrat în posesia informațiilor secrete, referitoare la modul în care Kronweld-ul utilizează energia nucleară; și de data aceasta, ele sunt redactate într-o formă pe care cei mai buni ingineri ai noștri o pot înțelege. Nu mai este nevoie de nimic pentru asta; prin urmare, mă retrag, însă nu înainte de a-ți cere să manifești milă față de Ketan. Atunci când va apărea în fața Consiliului, pentru a fi judecat, puterea ta este suficient de mare pentru a-l putea exila în Țara Întunericului. Voi pleca împreună cu el. Ne vom trăi restul vieții în Țara Întunericului, iar tu îți vei putea continua liniștit lupta mizerabilă pentru a-ți menține funcția ta nenorocită. Poți transmite asta și preaiubitului meu tată, spuse ea cu amărăciune. Dar lasă-ne să trăim chiar și în sălbăticie, și îi vom mulțumi lui Dumnezeu dacă nu vă vom mai vedea niciodată fețele și nu vom mai auzi nimic despre voi.

– Adică pretinzi că ai fi gata să renunți la lumea pe care ai cunoscut-o, și căreia îi aparții de drept, pentru a te duce să trăiești printre Borii din Țara Întunericului, împreună cu preaiubitul tău Ketan, spuse Daran râzând abia auzit. Și vrei să și credem toate astea?

– Mă întreb dacă nu cumva Elta n-are dreptate, Daran, spuse Hoult gânditor. Desigur că am putea manifesta atâta milă pentru a satisface dorința unei femei care a slujit Mișcarea Etatistă atât de loial precum Elta. Și zici că ai încredințat totalitatea informațiilor despre modul de folosire a energiei nucleare în Kronweld surorii tale gemene?

– N-am încredere în ea mai mult decât în asta, explodă Daran furios. Ne-ar tăia gâtul tuturor, ca unor pui de găină dacă ar crede că acest lucru ar putea-o ajuta cu ceva.

Elta îl pocni pe Daran cu toată puterea peste față. Hoult chicoti.

– Daran este mult prea bănuitor și însetat de sânge pentru binele lui. Cred că îți putem acorda atâta milă, cu condiția să ne fi spus adevărul. Dacă avem secretul folosirii energiei nucleare, vom tăia pentru totdeauna orice legătură a Kronweld-ului cu exteriorul. Dacă ai chef să mori împreună cu lumea asta de doi bani, pe noi nu ne interesează.

– Mulțumesc.

Ea le întoarse spatele, îndepărtându-se prin ceață. Avea inima grea, căci știa că o dăduse în bară. Ei nu o crezuseră. Nu-i mai rămânea decât o singură șansă, disperată. Trebuia să se întoarcă la tatăl ei cât mai repede cu putință. Totuși, i-ar fi fost imposibil să o facă, fără știrea celor doi, Hoult și Daran. Trebuia să găsească o modalitate de a păstra secretul în această privință. Cei doi bărbați urmăriră silueta fetei, ce dispăru în ceață, ca o fantomă.

– Ești un prost, croncăni Daran, adresându-se lui Hoult. Chiar crezi că se va mulțumi să trăiască în Țara Întunericului? Pâi, după ce o vom sigila, ăștia doi

se vor pune pe treabă, vor sparge încercuirea, și vor ieși de acolo, teferi, imediat ce am plecat. Bărbați precum Ketan pot fi cuceriți doar de moarte.

– Am observat adesea că bătrânii au o anumită tendință de a aborda frontal și simplu problemele, atunci când folosirea unui șiretlic ar fi o cale cu mult mai nimerită, spuse Hoult, după ce se gândise intens, timp de câteva clipe. Chiar ai timp să crezi că îmi stă în putere să abandonez planul nostru inițial de distrugere totală a Kronweld-ului, doar din cauza unei promisiuni nefondate, făcută unei fete căreia iubirea i-a sucit mințile?

Pe întreaga distanță până la el acasă, Ketan vedea doar suprafața aparent netedă de asfalt pe care circula automobilul în care se afla. Își ținea capul aplecat, planurile ridate ale frunții sale fiind apăsate cu o oarecare hotărâre.

Mâinile sale țineau faldurile mantalei de zi pe care și-o aruncase din nou pe umeri fără să fie nevoie, strângând-o puternic, scoțând astfel în evidență umerii cocârjați, fapt care a fost luat de către ostaș drept deprimare.

Ostașii cunoșteau casa lui Ketan, și au parcat în fața sa, fără să ceară instrucțiuni speciale. Luând-o cu câțiva pași înaintea lor, a intrat primul, aprinzând lumina, care a inundat camera. Ketan își aruncă pelerina de pe el, făcându-le semn ostașilor care îl însoțeau să intre pe hol. Aveau tot dreptul să-i fie oaspeți pentru o noapte, atât timp cât îl păzeau.

Ei luară loc. Pântecosul începu să se joace cu manetele de control ale panoului alimentar pe care îl avea într-o parte.

– Servește-te, îl invită Ketan.

După câteva clipe, de sub panoul de alimentare, ieși o tavă pe care se aflau hrana și băutura alese de ostași. Îi oferi ceva hrană și tovarășului său, care dădu din cap iritat.

Ketan se duse imediat către un birou, de pe care luă o foaie de hârtie, și începu să scrie, după ce mai întâi avu grijă să regleze stilusul pe poziția permanent. O dată încălzit, vârful său fin, începu să ardă cuvintele, încrustându-le pe suprafața hârtiei special tratate. În timp ce ostașii se îndopau, Ketan scria furios, iar când termină, se ridică. Avea ochii plini de o emoție stăpânită, și era roșu în obraji.

– Duceți acest bilet Consiliului imediat! le ordonă el.

Cei doi ostași aruncară o privire foii de hârtie. Cel mai înalt dintre ei îl privi drept în ochi peste masă, spunând:

– Doar nu îndrăzniți așa ceva?! Riscul pe care vi-l asumați este mult prea mare, în raport cu câștigul ipotetic atât de mic...

Ostașul cel burtos lăsă paharul pe care îl avea în mână, și îl privi pe Ketan spunând:

– Nu există prea mulți cercetători stagiari care să provoace astfel Consiliul Cercetătorilor. Dacă o să te alegi cu pedeapsa care ți se cuvine, atunci înseamnă că pur și simplu îți vor ordona să-ți încetezi cercetările în domeniile de care s-a plâns Daran. De ce naiba îi provoci să te transforme într-un ostaș amărât, ca noi? întrebă el mârâind, plin de curiozitate.

– Este dreptul meu să beneficiez de o audiere publică în fața Consiliului Cercetătorilor, spuse Ketan. Eu nu fac altceva, decât să o solicit, iar datoria voastră este să aduceți la cunoștința Consiliului mesajul meu.

Ostașul sorbi o ultimă înghițitură din pahar, și ieși afară, îndreptându-se către mașina cu care veniseră. În calitatea sa de comandant al patrulei, avea datoria de a duce apelul lui Ketan pe masa de lucru a Primului Grup, dar în același timp, nu dorea să renunțe la o noapte de leneveală fără griji, petrecută în casa lui Ketan.

– Tu nu ai fost totdeauna ostaș? întrebă Ketan, așezându-se comod pe canapea, și întorcându-se către paznicul care rămăsese cu el.

Bărbatul zâmbi, obosit și melancolic.

– Nu, respectele mele. Vă pot vorbi în calitate de cooperator?

– Mai mult decât atât, îmi poți vorbi în calitate de egal, consimți Ketan.

– Mă numesc Varano. Eu sunt cel care am propus cultivarea ființelor din Țara Întunericului, drept o sursă excelentă de hrană, aflată acolo. Igon și alții au fost obligați să le folosească în acest scop, atunci când s-au rătăcit acolo. Pentru barbarismul de care am dat dovadă, am fost decăzut atât din drepturile cetățenești, cât și din funcția de cercetător.

– Deci tu ești cel cu pricina! îmi reamintesc întâmplarea ce a făcut destulă vâlvă la vremea ei, spuse Ketan, privindu-l batjocoritor pe ostaș, și afișând în același timp o jumătate de zâmbet pe chip. Apoi îi indică butoanele de pe panoul alimentar.

– Apasă de două ori în jos pe butonul albastru și trage-l în sus pe cel roșu.

– Să trag în sus?

Ostașul Varano îl ascultă mirat. Apoi ochii i se bulbucară, și rămase cu gura căscată de uimire. Tava ieși încet în afară, având pe ea o bucată aburindă de carne bine rumenită. Sări și se uită repede prin cameră, ca și când niște ochi ascunși l-ar fi putut urmări.

– Ascunde-o! strigă el. Ai putea fi decăzut pe viață din drepturile cetățenești, dacă s-ar dovedi că ai așa ceva în casă.

– Tu ești singurul de prin preajmă care ai autoritatea necesară să raportezi așa ceva. Gust-o! spuse, făcând semn către bucata groasă de friptură aburindă.

Încet, ostașul se așeză din nou.

– Ce vrei de la mine?

– Nimic. M-am gândit doar că ai vrea să ai parte de o hrană ceva mai substanțială decât cea mâncată de prietenul tău cel mic și pântecos.

Ostașul tăie intenționat o bucată de friptură și o mâncă.

– Da' știi că ești un om ciudat, Ketan? Aș fi dorit să ne fi cunoscut mai înainte de toată tevatura asta, dar toate astea sunt vorbe de clacă. Nu mai este vreo speranță pentru nici unul dintre noi. Sunt la fel de sigur că vei fi decâzut din toate drepturile cetățenești, pe cât sunt de sigur că cei doi sori care ne luminează planeta vor răsări și mâine. Kronweld-ul trebuie să se protejeze de oameni de teapa ta, căci este o planetă prea mică pentru a te ține pe suprafața ei.

– Dar cu tine cum rămâne?

Varano ridică din umeri.

– Cu mine totul este aranjat; am uitat ambițiile pe care le nutream odinioară. Poate că este mai bine așa. Primul Grup știe ce este cel mai bine pentru planetă. Mi-am găsit locul cuvenit.

Ketan clătină din cap.

– Cunosc eu oamenii de genul tău, i-ai lăsat să te bată și să te înfrângă, până când din ființa ta n-a mai rămas nimic, în afara unui trup gol, lipsit de suflet n-a mai rămas nimic din lucrurile pe care le-ai visat cândva și pe care ai plănuit să le faci. Nu ești decât un robot care ascultă orbește ordinele unui grup de babalâci senili și cotoroanțe sclerozate.

Auzindu-l, Varano roși până în vârful urechilor, ridicându-se încet de pe canapea.

– Se pare că ai uitat de ce mă aflu în casa ta, n-ai nici un drept să mă insulți.

– Scuză-mă, spuse Ketan ridicându-se. Nu-i nevoie să fii atât de bățos din cauza asta. El ezită puțin, apoi spusc:

– Vino cu mine, și îți voi arăta despre ce vorbesc.

Varano îl urmă ezitând, în timp ce Ketan îl conduse afară din cameră, de-a lungul unui coridor scurt, pe care se aflau laboratoarele sale. La capătul acelui coridor ajunseră la treptele ce duceau în jos, către pivnița casei. Ostașului i se păru că sunt sute de trepte nesfârșite, care pe măsură ce erau coborâte, îi îngropau tot mai mult în pământ, în timp ce își târșâiau picioarele, de-a lungul drumului bine luminat.

Ajunseră în sfârșit jos. Camera in care se aflau era zugrăvită în alb și era pustie, pe toate cele patru laturi înguste ale sale. Ketan fluieră o melodie cu glas scăzut și un panou se dădu la o parte, dezvăluind privirilor lor o peșteră uriașă.

De undeva din adâncurile sale, ajungea până la ei un mârâit abia auzit și un grohăit constant, care făcu, ca părul de la ceafă a lui Varano să se înfioare. Un miros fetid, necunoscut ostașului îi înțepa nările.

– Acolo se află sursa fripturii pe care abia ai mâncat-o. Vino după mine.

Cei doi intrară într-o încăpere și ușa se închise automat în urma lor. Camera era mare, dotată cu toate uneltele necesare activității unui Cercetător, dar atât de moderne, încât ostașul nici nu visase că pot exista, cu atât mai mult cu cât trecuse extrem de multă vreme de când lucrase el însuși ultima dată într-un laborator.

Își continuară drumul, ajungând într-un coridor întunecos, în care mirosul fetid deveni mai puternic, iar lui Varano aproape că i se făcu rău.

– E atât de întuneric aici, fiindcă ei nu suportă prea multă lumină, îi explică Ketan.

Pe măsură ce vorbea, se opriră în fața unei părți a coridorului care fusese îngrădită, pentru a fi despărțită de rest, și Ketan aprinse o lumină de veghe.

Ostașul nu își putu ascunde impulsul de groază ce îi cuprinsese sufletul.

– Doamne Sfinte, bori! exclamă el.

Un animal mare și păros se repezi la ei, cu capul în jos și ochi roșii ce străluceau plini de răutate din întuneric.

Avea încă o dată și jumătate înălțimea unui om, iar capul îi semăna cu un bolovan uriaș și negru, înconjurat de o pereche de coarne identice și curbate care țâșneau amenințător în afară. Sforăia și lovea cu copitele în podea, generând un sunet înfundat, ca de tunet, care provoca ecouri în toată peștera.

La vederea sa, ostașul făcu înspăimântat un pas înapoi.

– Dar cum mama naibii ai reușit să-l aduci până aici? strigă el, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Am încercat și eu să fac asta cu mult timp în urmă, dar știi... interdicția....

– Interdicția se poate încălca foarte ușor, dacă vrei cu adevărat să o faci! spuse Ketan. Îți trebuie doar puțină imaginație și curaj. Dar nu asta te-am adus să vezi aici. Privește!

Ostașul se întoarse din nou cu fața către țarc. Acum, un al doilea animal, puțin mai mic decât primul, se apropia de stinghii, cercetându-le plin de teamă.

– Mamă, Doamne! Doi!!

– Da, aceștia sunt cei doi bori pe care i-am adus cu mine din Țara Întunericului, încălcând interdicția pentru aplicarea căreia tâmpiții noștri de conducători insistă atât de mult, și care prevede că nu avem voie să aducem pe Kronweld alte forme de viață, cu excepția celei umane. I-am urmărit pe bori timp de mai multe zile singur, până când le-am descoperit bârlogul situat în cele mai întunecate părți ale Țării Întunericului. Acolo, spre surprinderea mea, am găsit bori mici, și nu fiarele astea uriașe, pe care i-am adus cu mine. Îți dai seama ce înseamnă asta? În timp ce vorbea, Ketan apucase cordonul pelerinei ostașului într-o strânsoare fermă, iar acum, ochii săi se uitau fix în cei ai lui Varano. Acesta se uita la rândul său la el, de parcă ar fi fost hipnotizat.

– Înțelegi ce înseamnă asta? Am văzut bori de opt ori mai mici decât animalele astea. Am adus cu mine trei dintre ei. Unul este acela pe care l-am mâncat. Acum privește atent în cușcă, și spune-mi ce vezi?

Însăși violența emoției lui Ketan îl făcu pe Ostaș să-și întoarcă privirea către cușcă; apoi el strigă:

– Undeva, în fundul cuștii, mai spre colț, văd un al treilea animal. Este un pui de bor.

– Acum mă crezi că am ceva de spus atât membrilor Primului Grup, cât și întregii planete? Am descoperit însuși secretul vieții.

7

Osrașul adormise pe canapea, și scotea un sforăit răsunător. Dar Ketan avea prea multe de făcut, ca să-și poată permite să doarmă.

Mai întâi, își trase „la scară" propria mașină, și o încărcă cu vasele și exponatele pe care urma să le prezinte în fața Consiliului Cercetătorilor, pentru a veni în sprijinul afirmațiilor sale. Până când reuși să depoziteze în mașină ultimul

dintre zecile de vase cu plante, și să atașeze în spatele ei o remorcă masivă, izolată fonic, în care se odihnea liniștită familia de bori, aproape că venise vremea să răsară primul soare.

O dată terminată treaba, se așeză, doborât de oboseală, în fața videotelefonului său, și ordonă să i se dea o legătură. La puțin timp după aceea, pe ecran apăru chipul Eltei. Nu mai plângea, dar avea încă ochii roșii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Încă nimic. Te-am sunat doar ca să-ți spun că cererea mea pentru audierea publică a fost înregistrată, și că în curând mă voi îndrepta spre sala în care ea va avea loc. Urează-mi succes, nu vrei? Ea nu răspunse nimic, mulțumindu-se doar să-l privească fix, în continuare, cu ochii ei mari și blânzi ca de mielușel. Îi întoarse la rândul său privirea cu tot atâta blândețe.

Totdeauna nutrea acel sentiment inexplicabil atunci când o privea. Teoretic, tovărășiile trebuiau alese după compatibilitatea temelor de cercetare pe care cei doi le studiau în calitatea lor de cercetători și slujitori ai Kronweld-ului. Însă Ketan știa că nu o abordase pe Elta numai din cauză că ea avea cele mai avansate cunoștințe ca cercetătoare din cadrul secției de Reacții Fizice în care cei doi își desfășurau activitatea. Se întreba adesea dacă și ea simțea la fel ca el cu privire la tovărășia lor, a cărei încheiere se apropia tot mai mult; se întreba totodată de nu cumva era ceva în neregulă cu el, fiindcă avea aceste sentimente. Însă acest lucru era unul despre care nici unul dintre ei nu vorbea niciodată.

În cele din urmă, ea spuse:

– Deci ai făcut-o până la urmă! Vai, de ce îți place să te grăbești atât de mult și să te izbești orbește cu capul de zid înainte de a fi sigur de rezultat?

– Cunosc destule lucruri ca să fiu sigur de faptul că aceasta este singura cale prin intermediul căreia putem progresa în lupta împotriva superstiției și a orbirii. Trebuie să spargi pur și simplu zidul, și să-l dărâmi, sau dacă nu o faci, să te mulțumești să trăiești într-un cerc tot mai strâmt, ce până la urmă te va strivi cu totul.

– Nu o poți face atunci când nu ai ceva mai mult de oferit decât ai tu, acum.

– Am tot ce este necesar. Am plantele cultivate de mine, am borii pe care i-am crescut în captivitate, oare ce alte dovezi și-ar mai putea dori „onorații" membrii ai Consiliului Cercetătorilor pentru a-mi da dreptate?

Ea îi aruncă o privire lungă și plină de dragoste.

– Ar mai fi o dovadă pe care le-am putea-o oferi dacă am fi împreună.

El clătină negativ din cap.

– Nu îndrăznesc încă, nu tu, Elta!

– Desigur că nu îndrăznești să o afirmi, fiindcă nu știi cu certitudine! Spunând acestea, ea tremură ușor, de parcă ar fi fost răcită, iar părul ei blond și creț îi acoperi fața.

– Demersul tău nu poate avea decât un singur rezultat, spuse ea, cu o voce monotonă și resemnată. Vei fi decăzut din toate drepturile cetățenești, și nu ți se va mai permite niciodată să cercetezi. Nu vei mai putea să găsești soluțiile la

nici unul dintre Misterele ce există. Zicând acestea, îl privi în ochi, plină de o hotărâre fermă. Acest lucru va însemna sfârșitul vieții noastre de până acum, Ketan. Nu aștepta să aibă loc audierea ta în fața Consiliului. Fugi, ca să-ți salvezi viața! Cu toate că acum nu se va întâmpla altceva în afară de decăderea ta din drepturile cetățenești, există o facțiune alcătuită din persoane care nu te vor lăsa în viață. Ești mult prea periculos pentru aceia ale căror ambiții personale, pentru a fi satisfăcute, necesită imperios distrugerea Kronweld-ului. Hoult nu te va lăsa în viață! Pleacă în Țara Întunericului acum, în seara asta! Așteaptă-mă acolo. Te voi urma curând. Trebuie să o faci, Ketan! Te rog, crede-mă!

Imaginea ei rugătoare și îngrijorată se mări și mai mult pe ecran, până când lui i se păru că o poate atinge. Intensitatea expresiei oglindite pe chipul său îl vrăji pe Ketan, făcându-l să cadă într-un fel de transă.

Ea întrerupse legătura videotelefonică.

După un timp, își dădu seama absent de faptul că monitorul își recăpătase culoarea inițială, gri-alburie. Încercă să restabilească legătura cu ea, dar fata refuză să răspundă. Se îndepărtă de aparat întristat. Oare ce voise ea să spună atunci când afirmase că trebuia să fugă, ca să-și salveze viața? Oare le comunicase cumva Elta lui Hoult și lui Daran faptul că el le cunoștea adevărata identitate și le descoperise adevăratele scopuri? Oare cunoșteau faptul că bătrânica simpatică și fragilă care îl vizitase la Karildex îi poruncise să-i ucidă pe toți trei?

Goni din minte acest gând. Elta nu îl putea trăda chiar în halul ăsta.

Al doilea soare aproape că răsărise, atunci când el se trezi din amorțeală. Își trecu o mână peste față, și se chinui să se ridice. Nu avusese de gând să adoarmă „pe bune", ci doar să se odihnească pentru câteva clipe.

Semnalul de la intrare ce ținea loc de sonerie târâia furios. Ketan fluieră câteva note muzicale și ușa se deschise, lăsându-l să pătrundă ca o furtună în casă pe ostașul cel burtos.

– Membrii Consiliului Cercetătorilor nu sunt obișnuiți să-i aștepte pe cei care le solicită o audiență publică, se răsti el la Ketan.

– Poate că unii dintre noi nu suntem atât de nerăbdători să obțină decăderea din toate drepturile cetățenești, cum ai fost tu cândva.

Amândoi se întoarseră la sunetul celei de a doua voci. Varano, cel de-al doilea ostaș, stătea în ușă, cu ochii încă mijiți de somnul de peste noapte. Comandantul său îi aruncă o privire glacială, despre care Ketan știa că mai târziu va fi urmată de o mustrare.

Se grăbi să iasă din cameră pentru a se îmbrăca și a-si termina pregătirile pe care le mai avea de făcut în vederea participării la audiere. Se întoarse după câteva clipe, anunțându-i pe cei doi ostași că este gata.

Cubul alb și strălucitor al Casei Controlului se găsea în linie dreaptă prin oraș, pornind de la Templul Nașterii. Era cea de a doua clădire ca importanță în Kronweld.

Ketan conduse automobilul de-a lungul unui drum care ducea direct la subsolul clădirii. Se înscriseră de-a lungul unui coridor abrupt și foarte bine luminat

până ce ajunseră la liftul de marfă ce urma să-i transporte exponatele până în sala de judecată.

Coridoarele extrem de strălucitoare ale clădirii erau înghețate, din cauza marmurei dure din care erau construite. Pașii lor se izbeau de pereți, stârnind ecouri și dând celorlalți senzația că marșul este provocat de o mulțime uriașă.

Ketan se așteptase să vadă o grămadă de oameni îndreptându-se către sala de judecată, dar cu excepția lui și a celor doi însoțitori ai săi, coridoarele erau pustii. Ostașul pântecos păru să-i citească gândurile.

– Am uitat să-ți spun mai înainte că, Consiliul ți-a respins cererea privitoare la organizarea unei audieri publice – membrii săi au spus că problema ridicată de tine nu este destul de importantă pentru a merita să fie adusă la cunoștința marelui public. Audierea va avea loc numai în fața membrilor Consiliului. O presimțire rece și rea îi cuprinse sufletul lui Ketan. Știa că așa-zisa neglijență a ostașului fusese un act deliberat, și el simțea că refuzul Consiliului de a-i acorda posibilitatea de a fi audiat în public făcea parte dintr-un complot intenționat, menit să prevină răspândirea dezvăluirilor sale în rândul marelui public.

În felul acesta jumătate din efectul pledoariei sale va fi anulat, dacă audierea urma să se desfășoare numai în fața membrilor Consiliului. Își pregătise expunerea, pornind de la premisa că se va putea adresa unora dintre cercetătorii mai tineri, prezenți în public. Știa că vor fi mai ușor de convertit la opiniile sale, decât Consiliul însuși. Acum va trebui să vorbească doar în fața membrilor Consiliului cu cap pătrat și deosebit de scorțoși.

Fusese punctual. Aprodul îi citi numele, în timp ce ostașii îl escortară în somptuoasa sală de judecată.

Sub tavanul înalt și strălucitor de aur și marmură se afla masa Consiliului. La ea stăteau douăzeci de oameni, care îl sfredeliră pur și simplu cu privirea; numai unul dintre membri lipsea.

Unii dintre acei ochi îl priviră concentrându-se asupra sa cu mânie, vrând parcă să-l împietrească într-un val de sticlă topită. Unii îl priveau cu curiozitate, alții amuzați și batjocoritori, alții îl cercetau pe furiș, însă toți erau mirați de ceea ce vedeau.

Nici măcar o dată la zece tara nu îndrăznea un cercetător stagiar să ceară o audiere în fața Consiliului. Și nici măcar unul dintr-o sută care îndrăznea așa ceva nu reușea să scape, fără a fi decăzut din toate drepturile.

Părul negru al lui Ketan, risipit și ciufulit, deasupra frunții, vorbea de la sine despre ignoranța tinereții, dar ochii lui profunzi îi scrutau necruțător pe ceilalți, ca și cum ar fi dorit să investigheze adânc mințile celor din jurul său, pentru a le ghici gândurile, pentru a le zădărnici planurile.

Cu toții erau înțepeniți într-o demnitate solemnă, apăsătoare, întonsă până la marginile mesei circulare în jurul căreia se aflau. În spațiul gol din centrul camerei, Ketan păși încet și gânditor. Ostașii îl lăsară să stea singur în centrul marii săli, și apoi plecară. Varano îl strânse repede de mână drept încurajare, apoi dispăru.

În partea opusă de locul în care se afla Ketan ședea Conducătorul Hoult. O manta neagră, sobră îi atârna pe umeri, pe post de manta de zi. Ochii săi negri îl priviră de sus pe Ketan, încercând să îi ghicească cele mai secrete gânduri.

Acesta îi întoarse privirea, întrebându-se cât de multe știe, și ce fel de dublu rol joacă în fața judecătorilor prezenți.

– Înaintea venirii tale am audiat plângerea profesorului Daran, spuse el. Ai cerut la rândul tău o audiere înaintea Consiliului Cercetătorilor. Poți declara orice crezi de cuviință. Ai privilegiul să fii ascultat de cei din Consiliu. Poți începe.

Inima începu să-i bată cu putere, dar se liniști când începu să vorbească.

– Stimați cercetători, nu am venit în fața dumneavoastră atât pentru a răspunde la plângerea care s-a făcut împotriva mea, ci mai mult pentru a vă întreba ceva, și a prezenta rezultatele pe care le-am obținut în cursul cercetărilor mele – cercetări care, recunosc cinstit, aparțin domeniului strict interzis.

O schimbare bruscă avu loc în rândul celor de față. Se îndreptară de spate, pregătindu-se să sară la el precum corbii.

– Recunoști toate astea? întrebă conducătorul. Sprâncenele sale groase se ridicară precum o perie. Lui Ketan i se păru că îl privea dintr-o dată deconcentrat.

– Ba mai mult decât atât, o declar sus și tare! întrebarea pe care vroiam să vi-o pun este următoarea: Oare de ce Misterul a cărui cercetare am ales-o face parte din categoria domeniilor interzise? Oare de ce ne temem de el?

– Și care e Misterul a cărui cercetare ai ales-o, dacă nu suntem indiscreți? se auzi o voce iritată, care răsună dintr-un capăt al mesei. Ketan se întoarse către acea parte, și îl recunoscu pe Anot, cel mai nou membru al Consiliului, care efectuase niște cercetări foarte apreciate privitoare la structura solului de sub planeta Kronweld.

– Este Misterul nostru, al meu și al tău. De ce suntem aici, și cum am apărut...

Pentru câteva clipe, după ce rostise aceste cuvinte, Ketan se simți cuprins de un val sălbatic de panică și nesiguranță. Oare ce căuta el aici? Cum ar fi putut să le spună acestor cadavre cu chipuri de piatră ce simțea noaptea, privind către groaznica întunecime a Marginii celei Mari, ce simțea în legătură cu Misterul Templului Nașterii, despre necunoscutul amenințător din Țara Întunericului? Ei nu cunoscuseră nicicând sentimentele ce erau încuiate în sufletul lui.

– E vorba de Misterul existenței. De cel al apariției vieții pe care aș vrea să-l cercetez...

– Nu ești prea deștept, spuse Hoult.

– Priviți, lăsați-mă să vă arăt.

Exponatele lui Ketan erau introduse în sală, pe o ușă laterală. El făcu câțiva pași înapoi, după care împinse înainte o masă pe rotile, pe care fuseseră așezate câteva dintre plantele sale. Instală în fața lor atât proiectorul, cât și ecranul de proiecție.

– Oare de ce omul nu a găsit viață pe planeta Kronweld atunci când a debarcat aici? Își provocă el interlocutorii în mod retoric. Oare de ce această planetă a fost o lume pustie, timp de atâția tara, până când Igon a descoperit Țara

de Foc și a adus aici plante, copaci, flori din Țara Întunericului? Oare de ce suntem încă nevoiți să aducem toate plantele de pe Kronweld din Țara Întunericului?

– Unor astfel de întrebări le dă un răspuns corespunzător religia noastră. Cercetătorii nu au de ce să-și frământe mintea cu așa ceva.

Ketan se întoarse într-o parte, pentru a-l înfrunta pe vorbitorul care i se adresase pe un ton liniștit. Acesta era Nabah, o față comună care era reprezentantul preoților în cadrul Consiliului. Timp de mulți tara, el se luptase pentru obținerea unui loc în cadrul Consiliului pentru a controla și proteja Misterele sacre de ochii mult prea iscoditori ai cercetătorilor prea entuziaști. Ketan știa că cel din fața lui era un om gata să îl înjunghie pe la spate, la fiecare pas.

– Zeul l-a adus pe om în Kronweld, și plantele în Țara Întunericului. Acesta este locul potrivit pentru fiecare. Crede, și nu cerceta voința lui, spuse Nabah, recitând ca pe o litanie un fragment din Crez.

– Asta înseamnă că omul îl înfruntă pe Zeu, de fiecare dată când aduce o plantă în Kronweld? În cameră era o liniște mormântală, și toți ochii îi priveau cu intensitate pe cei doi.

– Omul este stăpânul tuturor lucrurilor, spuse Nabah. Este privilegiul său să facă tot ceea ce dorește cu materialele din Țara Întunericului.

– Atunci înseamnă că este dreptul său să deschidă cercetării toate misterele legate de plantele de acolo. Acesta este un lucru pe care am căutat să-l fac, și am reușit. Priviți!

Spunând acestea, el proiectă un desen pe ecranul din fața lor.

Era vorba de reprezentarea schematică a unei plante cu flori.

– Floarea aceasta poate reprezenta inflorescența tuturor plantelor, căci toate au în componență aceste părți esențiale, într-o formă sau alta. În centrul tuturor plantelor există un pistil mai înalt decât celelalte părți ale plantei, care are la bază un bulb rotund ce conține niște ovule mici.

Acest pistil este înconjurat de o mulțime de filamente mici, ce poartă pe ele grăunțe minuscule de polen. Atunci când grăunțele se lovesc de pistilul central al aceleiași flori sau al mai multora, sau dacă vrem să generalizăm, de floarea unei plante învecinate, polenul străpunge pistilul pe toată lungimea sa, și apoi se unesc cu micile ovule aflate la baza sa.

– Acest lucru a fost cunoscut vreme de mulți tara, spuse Hoult.

– Chiar nu ai nimic nou să ne oferi?

– Ba am asta: îmi poate spune vreunul dintre dumneavoastră care este scopul existenței acestui mecanism ciudat, universal în lumea plantelor într-o formă sau alta?

Nabah zâmbi peste masă, către Anot. Membrii Consiliului își ascunseră cu greu plictiseala afectată. Hoult spuse:

– Ești tânăr, Ketan, și ai învățat prea puține din tradițiile cercetării care au fost înrădăcinate ferm printre marii înțelepți ai Kronweld-ului. Cândva, în vechime, era o epocă în care era un lucru potrivit să pui la îndoială și să cercetezi fiecare nouă descoperire din natură: Care este scopul acestui lucru? De ce are el forma asta?

Noi am încetat de mult să ne mai preocupăm de aceste lucruri. Acceptăm existența unor astfel de lucruri, și înțelepciunea Zeului de a le fi creat astfel, și cu acest lucru am pus capăt acestei probleme. Căci nu este o dovadă de înțelepciune să împingi cercetarea până la absurd.

– Dar nici nu este o dovadă de înțelepciune să o blochezi, atunci când ești încă cuprins în ghearele ignoranței, strigă Ketan nestăpânit. În aceste condiții, nu este de mirare că pe planetă nu au mai apărut mari cercetători, de când marele Igon și-a desfășurat activitatea, fiind exilat și aproape omorât din cauza ei. De atunci încoace, cercetătorii au fost încorsetați de tradițiile care s-au depus în jurul înțelepciunii noastre, ca o crustă. Eu am avut curajul să încalc tradițiile, și priviți ce am descoperit!

Cu aceste cuvinte, el ridică un pumn de semințe mici.

– În interiorul acestor ovule, la al căror scop nu v-ați gândit niciodată să îl cercetați, este potențialul creării unor noi plante. Le-am pus pe câteva din ele în pământ umed și le-am asigurat condiții identice cu cele din Țara Întunericului. Și ăsta este rezultatul.

Ketan făcu un semn, arătând spre un grup de plante care aveau în mod sistematic o înălțime variabilă.

– Aceste plante au fost create la o diferență de o zi una de alta, și fiecare a apărut dintr-un mic ovul. Stimați Cercetători, avem în mâini însuși secretul apariției vieții.

Membrii Consiliului fură străbătuți de un val de consternare și neîncredere. Cineva, pe care Ketan nu-l văzu, murmură:

– Dacă acest lucru se dovedește a fi adevărat, atunci munca acestui om este admirabilă. Dar Nabah se ridică imediat de pe scaun.

– Vedeți cum blasfemiază? Solicit decăderea lui imediată din toate drepturile cetățenești. Nu ne putem permite ca un astfel de om să-și afle locul printre locuitorii onorabili ai planetei noastre. Un astfel de om nu s-ar da înapoi de la nimic. Ascultați-l! Auziți!! „Avem în mâini însuși secretul apariției vieții". Mai rămâne doar să ne propună deschiderea Templului Nașterii pentru a fi văzut de toți locuitorii Kronweld-ului!

Modul în care Nabah se dezlănțuia era un lucru șocant și nemaivăzut. Iar Hoult nu părea deloc să vrea să-l facă să se stăpânească. Dintr-o dată, Ketan realiză care era tactica dușmanilor săi. În vreme ce de fapt nu exista nici o ciocnire între ei, Hoult îi dădea lui Nabah mână liberă, contând pe caracterul sau impulsiv, în încercarea de a-i convinge pe ceilalți membrii ai Consiliului să pronunțe condamnarea lui Ketan.

Totuși, Ketan mai spera că discursul acesta violent nu va prinde, căci aparent, Hoult utiliza o tactică facilă, fiindcă ceilalți membrii ai Consiliului, nutreau o aversiune instinctivă față de Nabah; ei n-ar fi vrut să se alăture în mod deschis opiniei sale în pronunțarea sentinței în cazul lui Ketan. Fie că așa stăteau lucrurile, fie că Hoult era sigur că pledoaria lui Ketan era atât de slabă încât, pentru destrămarea sa, nu era nevoie de o opoziție mai puternică decât cea pe care o putea genera Nabah.

Deetan, una dintre cercetătoarele în vârstă din Consiliu, nu luă în seamă protestele lui Nabah; ea i se adresă lui Ketan, plină de interes.

– Dacă modul în care plantele sunt create în Țara Întunericului este firesc, de ce același lucru nu se întâmplă în mod obișnuit și aici, pe planeta noastră? De ce trebuie să aducem toate plantele de care avem nevoie din Țara Întunericului?

Ketan clătină nedumerit din cap.

– Acesta este încă un Mister căruia nu i-am aflat încă răspunsul. Mai trebuie muncit încă foarte mult în legătură cu toată această problemă. Eu n-am făcut decât începutul.

Deetan se întoarse către Hoult, spunând:

– Nu găsesc nici o blasfemie la adresa Zeului în cercetările acestui om. Nu pot face altceva decât să îl felicit. El ne-a deschis un minunat domeniu de cercetare, extrem de nou pentru noi.

Conducătorul Hoult dădu afirmativ din cap.

– Vom cerceta mai departe această problemă.

Ketan îl privi uluit. El văzu fără putință de tăgadă, că Hoult era nemulțumit de întorsătura luată de evenimente, dar în ochii săi se citea o stăpânire de sine plină de viclenie, ca și când ar fi avut un as în mânecă.

Ketan știa care era acest as. Hoult era sigur de faptul că el nu își terminase încă expunerea. În aceste condiții, Ketan se întrebă dacă mai avea rost să meargă mai departe. El se putea opri foarte bine și acum, trecându-și la activ realizarea de a fi deschis cercetarea până aici, însă pe de altă parte, simțea că nu se putea opri acum, și că expunerea sa de până atunci fusese doar o etapă pregătitoare, pentru susținerea celor ce aveau să urmeze. Era convins că dacă se va opri aici, va da greș.

– Mai ai și altceva să ne arăți? întrebă Hoult, aplecându-se înainte, cu un interes prefăcut față de munca propriu-zisă de cercetare pe care Ketan o desfășurase până atunci.

– Da! spuse el. Când Igon s-a dus pentru prima oară în Țara Întunericului, vă reamintiți că bărbații din Kronweld nu puteau concepe faptul că pe lume ar mai fi fost și alte forme de ființe vii cu capacitate motorie, în afară de ei. Când Igon a revenit, aducând cu el rapoarte și fotografii despre existența borilor și al altor ființe din Țara Întunericului, au fost unii care au încercat să îl omoare, din cauza îndrăznețeii sale blasfemii.

– Vremurile acelea reprezentau o epocă relativ primitivă, dacă este să vorbim cinstit! remarcă Nabah. Sper că nu compari nici epoca în care trăiești, și nici situația ta cu acele timpuri de demult!

– Indiferent de stadiul relativ al înțelepciunii acumulate în perioada scursă între epoca lui Igon și cea contemporană, ființele din Țara Întunericului sunt încă privite cu o sfântă repulsie, și nu sunt considerate a fi subiecte potrivite pentru cercetare.

– Și e foarte bine că lucrurile stau așa, fu de acord Anot. Cercetarea ar trebui rezervată pentru lucrurile mai înalte ale vieții.

Ketan se uită fix la semicercul de chipuri care îl înconjurau.

– Auzi, ăștia erau cercetători respectabili care aveau puterea să-i îndrume și să-i controleze pe alții! Aiurea! Păi prin atitudine dovedeau că nu erau altceva decât niște copii îmbătrâniți și închistați în gândirea lor confuză și plină de prejudecăți.

Nu ținu seama de întreruperea ilogică a lui Anot și continuă spunând:

– Am petrecut cea mai mare parte dintr-un tara în Țara Întunericului cu ceva timp în urmă. Acolo am dat peste bori și i-am studiat în mediul lor natural de viață; astfel am descoperit că ceea ce este valabil pentru plantele din acel ținut este de asemenea valabil și pentru animalele de acolo.

Așteptă un moment, făcând o pauză lungă, în timp ce spusele sale pătrunseră în mintea judecătorilor prezenți. Apoi, în acea sală se dezlănțui un adevărat balamuc. Jumătate dintre demnii și serioșii membrii ai Consiliului, țâșniseră în picioare, împroșcându-l cu o adevărată ploaie de înjurături.

În aceste condiții Hoult fu obligat să ia atitudine.

– Comedia a durat destul! Potoliți-vă! Este oare posibil ca imaginația dezlănțuită a unui puștan cu caș la gură să provoace o comportare atât de nedemnă a dumneavoastră?

Se întoarse spre Ketan, zicând:

– Cu câteva clipe mai înainte ai reușit să ne stârnești interesul față de munca dumitale, însă acum mă obligi să cer celor de față să se pronunțe imediat în privința dumitale. Este evident că în condițiile în care declari că animalele din acel ținut al întunericului vin pe lume din niște semințe cultivate în pământ, nu mai ești demn să continui o carieră de cercetător.

– Dar nu am afirmat asta. Am spus doar că același principiu aplicat în cazul înmulțirii plantelor, este valabil și în cazul animalelor. în această împrejurare, ovulul ce crește, transformându-se într-o nouă ființă vie, nu are nevoie să fie cultivat în pământ. Mai degrabă, spun că el rămâne în corpul unuia dintre animale, al animalului femelă, dacă o putem numi așa, și crește, atingând un anumit grad de maturitate acolo, înainte de separarea de trupul mamei, și de a veni pe lume prin naștere.

Anot se ridică plin de dramatism.

– Din zilele marelui Igon până acum, oamenii au mers în Țara Întunericului, au studiat atent lucrurile pe care Zeul le-a pus acolo, și apoi ne-au arătat nouă, celor de acasă, că acolo sunt doar animale de aceeași mărime. Și totuși, acum ni se cere să credem că sunt bori atât de mici, încât să poată încăpea în trupul altor bori. Eu unul, m-am săturat până în gât de toată vorbăria asta fără rost. Se pare că conducătorul Hoult are perfectă dreptate atunci când cere Consiliului să se pronunțe imediat.

Apoi, el se așeză, fiind aprobat de toți cei prezenți prin mișcări viguroase ale capului. Ketan privi în jurul semicercului ce îl înconjura, iar în privire i se putea citi o oarecare milă. Fără a mai rosti ceva, se întoarse cu spatele către judecătorii săi, îndreptându-se către cușca uriașă dotată cu aer condiționat, în care se găseau borii pe care-i adusese cu el, și care fusese adusă în sală imediat după el.

El regla manetele astfel încât cușca să se apropie încet de spațiul din centrul sălii, apropiindu-se cât mai mult de Consiliu; puse o bucată plană de plastic ce vibra din cauza încărcăturii sale electrice în fața animalelor.

Timp de câteva clipe nu se auzi nimic, până când borii cei mai mari scoaseră o grohăitură ce provocă un ecou de tunet în uriașa sală, aproape goală.

– Ostași! la mine, fuga-marș! strigă Hoult îngrozit.

Varano și tovarășul său apărură în fugă, venind parcă de nicăieri. Îl prinseră pe Ketan de ambele brațe, imobilizându-l, și obligându-l să rămână pe loc.

– Înainte de a ordona să fiu dat afară, priviți atent în cușcă, îi sfătui el pe cei prezenți. Involuntar, aceștia lăsară privirile pline de teamă să se îndrepte către fundul cuștii. Unul câte unul, văzură cu toții puii de bori, și rămaseră muți de uimire.

Aceștia se târâră, ieșind de sub animalul mai mare, începând să miroasă grilajul cuștii, plini de curiozitate, neputându-i vedea pe cei ce rămaseră uluiți din cauza scutului polarizat electric, ce îi făcea aproape invizibili.

Hoult se așeză din nou, afișând pe chip o uimire aproape reală.

– Cele ce am văzut acum reprezintă ceva uimitor, dar sigur că nu dovedesc în nici un fel temeinicia spuselor tale, privitoare la originea animalului pe care îl avem în față.

– De ce altceva mai este nevoie pentru a fi convinși de faptul că acest om merită să fie decăzut din toate drepturile sale? strigă Nabah. El a încălcat embargoul din Kronweld ce interzice aducerea aici de ființe vii din Țara Întunericului.

– Da, mai este și acest aspect, murmură Hoult. Ketan îl privi în ochi, simțind că omul din fața sa analiza mental toate posibilitățile oferite pentru a-l condamna pe Ketan, din cauza acestui nou delict scandalos pe care îl comisese împotriva celor din Kronweld.

Ketan se eliberă din strânsoarea ostașilor și spuse:

– Lăsați-mă singur timp de jumătate de tara cu cei doi bori mai mari, și vă voi aduce dovezi concrete în sprijinul celor spuse azi. La sfârșitul acestei perioade de timp, voi veni în fața voastră cu trei bori.

Strigăte de „nu" izbucniră de peste tot. Fură declanșate de către Nabah, care spuse:

– Omul ăsta este prea periculos pentru a mai putea trăi în Kronweld.

În adâncul sufletului lor, patru din cei cinci consilieri simțiră că se trezește o mică parte din vechiul spirit al cercetării ce călăuzise geniile secolelor trecute, determinându-le să înfrunte barierele ridicate de Zeu și om pentru a investiga secretele Kronweld-ului, ale Țării de Foc și ale țării întunericului.

Dar această tendință era foarte slabă, și cei trei tăcură, fiind striviți sub greutatea uriașă a unor decenii de tradiții și prejudecăți care le încătușau gândirea.

– Nu ne putem permite să dăm voie să aibă loc un astfel de experiment, Ketan, spuse Hoult, vorbindu-i acum pe un ton aproape binevoitor. Însăși prezența borilor în sală are loc cu încălcarea embargoului nostru sfânt. De n-ar fi

decât atât, și am avea dovezi mai mult decât suficiente pentru a te decădea o dată pentru totdeauna din drepturile cetățenești. Ar fi de neconceput pentru noi să te mai tolerăm, permițându-ți să-ți continui cercetările în aceste domenii strict interzise. Totuși, având în vedere munca ta de cercetare desfășurată cu privire la plante, sunt tentat să cer clemență pentru tine, până la punctul în care...

– Nu am nevoie de mila ta! izbucni Ketan furios. Cer să se aplice înțelepciunea și bunul simț în judecarea celor văzute până acum, însă se pare că aceste două calități sunt o floare rară în această sală.

Se opri din vorbă, fiind de-a dreptul îngrozit de nesăbuința sa prostească, iar apoi continuă:

– Dacă prezența borilor aici reprezintă o sfidare la adresa toanelor unor babalâci, atunci sunt de acord să-i îndepărtăm; vă provoc, cerându-vă să mă lăsați să vă demonstrez adevărul spuselor mele referitoare la naștere, într-un mod în care nici un om cu scaun la cap nu-l poate pune la îndoială.

– Și care ar fi acesta? întrebă Hoult rece.

– Ființele omenești pot demonstra adevărul spuselor mele cu privire la descoperirile făcute, la fel de bine ca borii.

Această afirmație fu urmată de câteva momente de liniște mormântală în sală. Singurul sunet care mai putea fi auzit, era sforăitul înfundat al puilor de bori. Apoi, Hoult vorbi cu o voce acidă, amenințătoare într-o șoaptă abia auzită.

– Ce ai spus, Ketan?

– Permiteți-mi să-mi termin munca, și să devin Cercetător Principal. S-a căzut de acord asupra faptului că atunci eu, împreună cu cercetătoarea Elta, ne vom legaliza tovărășia. Atunci, vă vom demonstra originea vieții umane și vom șterge ceața și superstițiile oarbe, ce învăluie acest Mister, vom deschide drumul ce trebuie urmat pentru distrugerea Templului Nașterii, și vom aduce Misterele sale la cunoștința tuturor bărbaților din Kronweld.

– Cred că ar fi bine să ne dai mai multe amănunte despre această problemă, spuse Hoult rostind cuvintele încet, de parcă ar fi fost sculptate în marmură sau în gheață unul câte unul.

– Interiorul trupurilor oamenilor conține mecanisme similare cu cele din trupurile borilor, la fel ca în cazul acestora din urmă, ovulele ce creează viața umană sunt păstrate în interiorul trupului femeii, până când tânăra ființă este separată de ea, prin naștere, atunci când ajunge la un grad suficient de mare de maturitate și dezvoltare, pentru a se putea descurca singură. Astfel am apărut pe lume, atât eu, cât și dumneavoastră, stimații mei colegi cercetători!

Nu s-a auzit nici un strigăt din partea mulțimii, nici strigăte de laudă, nici strigăte care să susțină că acest lucru era o blasfemie.

Sentimentele oamenilor ce alcătuiau Consiliul Cercetătorilor atinseseră o limită mult mai adâncă, pentru a se mai putea exprima astfel. Ei se mulțumiră să rămână pur și simplu cu gura căscată, și să se zgâiască, plini de groază și muți de uimire la Ketan.

– De unde știi ce se găsește în interiorul trupului omenesc? întrebă Hoult pe un ton egal.

Apoi, Nabah țâșni din nou în picioare.

– Auziți! A îndrăznit să pângărească un trup omenesc tăindu-l, pentru a vedea ce se găsește în interiorul său. Singura noastră obligație pentru a nu permite instaurarea haosului pe planetă este să-l condamnăm la moarte pe acest om!

– Nu-i nevoie să tai pentru a face asta! replică Ketan, sigur de sine. Am un aparat cu ajutorul căruia pot vedea în profunzimile trupului omenesc, trecând de bariera impusă de învelișul de oase și carne. Am cartografiat și desenat toate mecanismele și aparatele ce alcătuiesc un trup omenesc. Ele sunt atât de complicate, că nici nu vă vine să credeți!

Brusc, unuia dintre membrii Consiliului i se făcu foarte rău, și un jet de vomă se răspândi pe jos. El se ridică, grăbindu-se să iasă cât mai repede din sală. Un ostaș se apropie în fugă pentru a curăța murdăria de pe jos.

Cei aflați în apropierea acelui loc se grăbiră să se îndepărteze, dar unul dintre ei se uită fix, drept în fața sa, și vorbi într-o șoaptă răgușită.

– Oare care om de la începutul istoriei Kronweld-ului și până azi ar fi putut concepe un gând mai monstros decât acesta? Imaginați-vă cum ar fi dacă, umblând pe străzile orașului, ați întâlni o altă ființă umană, și ați ști că odată, demult, dumneavoastră ați stat în interiorul trupului acelei ființe?

Apoi i se făcu și lui rău, și se grăbi să părăsească sala.

8

Consiliul cercetătorilor îi confiscă lui Ketan toate plantele, borii, precum și toate exponatele pe care el le adusese cu sine, ca dovezi în sprijinul afirmațiilor sale, rezultat al unor îndelungi *tara* de muncă încordată și istovitoare.

Ostașul Varano fu însărcinat să-l însoțească pe Ketan înapoi, la locuința sa. Locul părea să fie la fel de pustiu ca și inima sa. Cei doi intrară în casă fără a scoate vreo vorbă.

Consiliul refuzase să pronunțe sentința în prezența sa, fapt care în sine, reprezenta o încălcare aberantă a procedurilor sale normale de lucru. Ketan se întreba în sinea sa ce motiv să fi avut toate astea? Avertismentul rugător al Eltei îi reveni în minte: „Hoult nu te va lăsa să scapi cu viață".

Dorința sa de viață și de a lupta din nou pentru a dovedi temeinicia spuselor sale i se estompase. Dăduse gres; eșuase într-un mod de-a dreptul lamentabil. Încercase să disloce secole întregi de minciună printr-o singură explozie de adevăr. Elta avusese dreptate. Ar fi trebuit să o facă mai încet, înlăturând câte un singur factor de fiecare dată. El realiza acest fapt abia acum. Dacă s-ar fi oprit cu descrierea doar la procesul de reproducere a plantelor, ei ar fi acceptat măcar adevărul acestei părți a afirmațiilor sale. Fusese un nebun orb și nesăbuit.

Se întreba ce-i mai rămânea acum de făcut?

Nu trebuia să se mire prea mult, îi rămânea un singur lucru de făcut. Știa că nu avea de gând să-și petreacă restul vieții pe Kronweld, ca un simplu ostaș, asta admițând că Consiliul s-ar fi mulțumit pur și simplu să-l decadă din drepturile cetățenești. Dacă Hoult ar fi încercat să îl ucidă, era hotărât să nu moară fără luptă, chiar dacă acest impuls era scăzut în acel moment.

Avea să-și aducă la îndeplinire planul pe care i-l impusese Elta, și pe care îl visaseră și îl concepuseră împreună, cu mult timp în urmă, când tendința de a se autoexila în Țara Întunericului li se păruse a fi un lucru sălbatic și romantic totodată, acolo urmând să rezolve Misterele interzise, pentru a întemeia în acel ținut o comunitate liberă, alcătuită din cercetători renegați.

Ăsta era singurul lucru ce îi mai rămânea de făcut.

Se întoarse către Varano și intrară în casă.

– Ai fost martor la audiere, ce părere ai?

– Nu mi se dă voie să vorbesc despre asta.

– Hai, las-o baltă, pufăi Ketan pe un ton iritat. Aseară am vorbit ca egali și parteneri. Oare s-a schimbat ceva de atunci încoace?

Varano ezită la început, privind fix în ochii lui Ketan, cu o admirație plină de dorința de a-l imita.

– E în regulă, dacă vrei neapărat să-ți spun ce cred despre tine, află că ești un geniu nebun. Asta-i părerea mea.

– Mă îndoiesc cu privire la veridicitatea primei părți a afirmației tale, dar încep să fiu de acord cu privire la a doua. Și totuși, cum altfel ar putea fi provocată această revoluție? Spunând acestea, se întoarse către Templul Nașterii, ce se afla la baza perdelei de întuneric ce i se întindea la infinit, în fața ochilor. Apoi continuă:

– Simbolul tuturor lucrurilor care împiedică Cercetătorii să-și desfășoare activitatea. Și când te gândești că va distruge întregul Kronweld, ucigându-ne pe toți, dacă nu vom reuși să-l distrugem noi mai întâi. Cum se poate face oare asta? Femeile intră orbește în acel loc păgân, iar apoi își petrec acolo tot restul vieții, jucând rolul unor animale reproducătoare. De aici vin pe lume toți locuitorii Kronweld-ului. Oare de ce încearcă conducătorii noștri să ne ascundă acest lucru? Oare cine este în spatele acelor ziduri, controlând întreaga planetă astfel? Oare dintre toți cercetătorii noștri să nu fie chiar nimeni care să cunoască adevărul privitor la ceea ce se întâmplă acolo?

– Dacă îmi amintesc bine declarațiile tale, ai spus că pentru apariția unui pui de bor este necesară atât prezența masculului, cât și cea a femelei, și că același lucru este valabil și pentru oameni. Păi dacă lucrurile stau așa, atunci de ce numai femeile sunt cele care intră în Templul Nașterii?

– Nu știu, recunoscu Ketan. în toată istoria noastră, nu este vreun document care să ateste intrarea unui bărbat în Templu. Poate că vreun cercetător aflat acolo a descoperit o cale prin care acest lucru să nu mai fie necesar. La urma-urmei asta nu e chiar atât de greu de realizat, încât să ne imaginăm că a făcut-o cineva. Ăsta este unul dintre misterele problemei. Dar totuși le voi dovedi jus-

tetea afirmațiilor mele, în ciuda acestui fapt. Varano, dacă crezi ce ai spus, te rog, ajută-mă!

– Ce pot face pentru asta?

– Voi pleca din Kronweld. O voi lua și pe Elta, și ne vom autoexila în Țara Întunericului. Împreună vom da naștere unei noi ființe umane, pe care o vom aduce înapoi, pentru a o arăta nebunilor ignoranți care alcătuiesc la ora actuală Consiliul Cercetătorilor.

– Nu ai îndrăzni să o faci!

– Ooo! Ba da! Elta a vrut să o facă chiar înaintea audierii. Ar fi trebuit să o ascult atunci. Nu este nici o îndoială că vom îndrăzni să o facem. Oare ce-i mai bine: să trăiești în libertatea exilului, sau să duci o existență meschină, lipsită de înțelepciune și accesul la cercetare precum...

– Ca mine, îi termină Varano gândul.

– N-am vrut să spun asta, dar...

– Este singurul lucru pe care ai fi putut sa-l spui, dar am să-ți răspund. A fost un lucru bun pentru mine că am devenit ostaș. Nu am avut niciodată imaginația sau talentul pentru cercetare pe care le ai tu. În cazul tău, ei bine, uneori doresc să ne fi întâlnit cu mult timp în urmă, înainte ca eu să fi fost decăzut din toate drepturile cetățenești. Atunci cred că totul ar fi fost diferit pentru amândoi. Pentru mine viața s-a terminat. Ție ți-aș spune însă, mergi înainte, dovedește tuturor dacă poți că Consiliul greșește. S-ar putea să te ucidă pentru asta, dar în decursul tarelor ce vor veni, bărbații de pe planetă s-ar putea să te slăvească și pe tine, așa cum fac cu Igon.

– Nu vreau să fiu aclamat, ci doar să dovedesc că am dreptate și să descopăr secretele ce zac în spatele tuturor acestor mari mistere. Dar dacă vom fugi în Țara Întunericului voi avea nevoie de ajutorul tău, pentru a trece de bariera care blochează orașul de reședință al Țării de Foc. Dacă vei fi alături de noi, acest lucru se va putea realiza. Mai târziu, ai să poți depune mărturie că ai fost bătut și forțat să ni te alături. O vei face?

– Da, spuse Varano. și poate că atunci când istoria îți va înregistra aceste realizări, numele meu nu va fi uitat, ca cel care te-a ajutat în desfășurarea muncii tale.

– Dă-o naibii de istorie! se răsti Ketan. Atâta timp cât ne atingem scopul, nu mai are nici o importanță dacă doar borii din Țara Întunericului vor fi singurii care își vor aminti de noi. Acum avem multe de făcut.

– Ai scutul cu tine?

– Numai cel pentru corp. Voi avea nevoie de o mașină blindată pentru a putea trece cu bine prin Țara de Foc. Cercetătorul Janu are una; o voi împrumuta de la el.

– Nu prea cred că o sa-ți dea voie să o iei.

– Nici eu nu cred că am să-i cer voie pentru asta, spuse Ketan pe un ton morocănos. Trebuie să mă ajuți și cu asta. Nu-mi va fi ușor să fur o asemenea mașină și să plec repede cu ea, înainte de a fi declanșată alarma. Din fericire,

astfel de lucruri nu se întâmplă destul de des pe planeta noastră, pentru ca, Consiliul să aibă un plan de prevenire a lor, și o modalitate de acțiune în cazul apariției unor astfel de situații limită.

Varano păli.

– Ceea ce vrei să faci e prea periculos. Furtul reprezintă un delict groaznic.

– Nu este nici pe departe atât de periculos ca unele dintre crimele ce se comit în Kronweld. Acum hai să mâncăm și să ne refacem forțele. Vom discuta mai târziu amănuntele planului.

Primul soare dispăruse dincolo de orizont. Înserarea începuse să se instaleze, și întreaga zonă luă un aspect fantomatic și puțin luminat, ca într-un vis.

Peste tot la ora aceea, locuitorii orașului se dezbrăcau de mantalele de zi, începându-și cea mai activă perioadă din zi, nemaifiind încătușați de veșmintele grele.

Ketan și Varano se dezbărară de mantalele lor și păși în interiorul camerei. Se spălară, se schimbară de „harnașamentele" pe care le purtau și se așezară în fața panoului alimentar.

– Și acum am putea la fel de bine să mâncăm o ultimă friptură, spuse Ketan zâmbind trist, în vreme ce apăsa combinația secretă de cifre care producea o bucată zdravănă de friptură de bor.

– Directorul Centrului Alimentar ar muri dacă ar ști că friptura asta a ieșit dintr-unul dintre cele mai noi panouri alimentare proiectate de el, conform tuturor regulamentelor în vigoare.

– Cum ai reușit să o faci?

– Am astupat canalele obișnuite, și mi-am deschis unul de la propria mea bucătărie automată.

După ce mâncă, Ketan își începu pregătirile laborioase pentru călătoria sa spre exil. Își pregăti echipamentele și materialele pe care le putea lua cu el. Acestea constau dintr-o cantitate mică de provizii, pentru satisfacerea nevoilor sale personale. Toate notele și materialele de cercetare pe care nu le luă cu el le depozită în niște locuri bine amenajate, unde Branen le putea găsi ușor.

– Trebuie să mă duc la Elta acum, îi spuse el lui Varano. Cred că ai să-mi dai voie să o fac, așa-i?

– Da, dar fii atent! Cred că cel mai bine ar fi dacă eu aș rămâne aici, pentru cazul în care superiorii mei ar dori să-mi comunice ceva. Nu te lăsa descoperit atât timp cât ești pe afară, căci dacă s-ar întâmpla asta, aș fi nevoit să mă alătur ție în exil, dacă autoritățile ar descoperi că eu am fost acela care ți-am dat drumul.

– Aceasta s-ar putea să nu fie o idee chiar atât de rea precum pare la prima vedere.

Varano rămase serios, dar tăcu.

Ketan se îndreptă către videotelefon, cerând să i se dea legătura cu locuința Eltei. Așteptă mult timp și plin de nerăbdare, în vreme ce semnalul suna, iar răspunsul primit indica clar faptul că ea nu se afla acolo. Fata nu lăsase nici

un mesaj privitor la locul unde ar fi putut fi pentru a fi transmis eventualilor solicitanți.

Ketan întrerupse legătura. Se afla totdeauna acasă la această oră a zilei. Unde s-ar fi putut duce?

Ketan încercă să o caute la sediul Grupului Cercetătorilor, o organizație neguvernamentală cu caracter social, ce avea drept scop întărirea legăturilor profesionale și de prietenie între tinerii cercetători. Nu se afla nici acolo, și nici la sediul Casei Înțelepciunii sau la vreuna din unitățile sale teritoriale. Sună apoi la centrele de distracție pe care obișnuia să le frecventeze, și tot nu obținu răspuns. Ketan începu să se îngrijoreze, iar acest lucru îi pătrunse tot mai adânc în minte, începând să înlocuiască gândirea calmă și logică specifică cercetătorului.

– Ceva trebuie să se fi întâmplat, căci o persoană nu dispare chiar așa, din senin, fără urmă din toate locurile pe care le frecventează de obicei!

– S-ar putea ca ea să lucreze împreună cu vreun alt cercetător la locuința lui, până la ora asta târzie din noapte, zise Varano, încercând să ofere o explicație logică la tot ce se întâmpla.

– Dacă astfel ar fi stat lucrurile, ar fi lăsat un mesaj, pentru ca cei care o caută să știe unde o pot găsi.

– Nu poți fi sigur de asta!

– Dar trebuie să o găsesc, căci timpul se scurge tot mai repede, și fiecare minut pierdut aici este în defavoarea noastră. O să iau mașina și am să mă duc să o caut.

– Nu poți face mai mult decât ai făcut până acum pentru asta. În afară de asta, ai putea fi prins dacă te vei fâțâi de colo-colo prin oraș fără nici o noimă.

– Am să merg la ea acasă și de acolo voi ține legătura cu tine, informându-te despre fiecare loc în care mă duc. Dacă între timp mă caută cineva aici, spune-le că nu pot primi pe nimeni după întâmplările petrecute azi în sala de judecată.

Acestea fiind spuse, ieși afară în noapte, și după câteva clipe Varano auzi motorul automobilului automat, al cărui zgomot se asemăna cu torsul unei pisici fericite, dispărând în depărtare.

Pe măsură ce Ketan se îndepărta tot mai mult de casă, noi temeri începură să-i cuprindă sufletul. Își reaminti ultimele cuvinte rostite de Elta: „Acum trebuie să plec puțin. Acest lucru va constitui sfârșitul vieții în forma cunoscută de noi până acum. Du-te în Țara Întunericului și așteaptă-mă acolo".

Oare ce dorise să spună? Concepuse într-adevăr un plan nebunesc de salvare, și îl pusese deja singură în practică, nemaiavând răbdare să îl aștepte?

La acea oră din noapte pericolul de a întâlni pe străzi pe cineva care ar fi putut raporta autorităților faptul că a evadat era extrem de mic. Numai Consiliul Cercetătorilor, membrii Primului Grup și cei doi ostași ce îl supravegheau, cunoșteau faptul că fusese arestat la domiciliu. Chiar și prezența ostașului în acest caz era doar o simplă formalitate, căci o eventuală încercare de evadare din partea sa ar fi constituit o încălcare a legii, nemaiîntâlnită până atunci în Kronweld.

Totuși, mai era și posibilitatea foarte redusă ca Hoult să fi prevăzut faptul că el ar putea evada după audierea care tocmai avusese loc, și să fi luat măsuri suplimentare de prevedere.

Gândindu-se la toate acestea, Ketan își conducea mașina cu îndrăzneală pe străzile pustii ale orașului. Lumina palidă a înserării era potențată de linia de activatori situată deasupra străzii, care încărcau electric și făceau să fie luminos chiar și un strat subțire de aer. Orașul era luminat ca ziua.

Ketan trecu în partea mai elegantă a orașului, în care locuiau Cercetătorii Principali.

Eltei îi displăcea să trăiască singură într-o casă proprie, și se mutase într-unul din cele patru blocuri în care locuințele erau împărțite cu alți trei cercetători.

Ketan opri mașina în fața clădirii care avea o grădină foarte frumoasă, și porni în fugă către intrarea pricipală, aflată între coloanele de marmură ale acesteia. Culoarea de un verde pal a pereților îi odihnea ochii, în timp ce căuta cel de-al treilea compartiment, care îi aparținea Eltei.

Apăsă soneria, așteptându-se ca de obicei să i se răspundă imediat. Fu cuprins subit de un fior rece, în vreme ce se uita fix la răspunsul care îi parvenise. Un semnal luminos se aprinse timp de câteva clipe.

El conținea următorul mesaj: „Apartament nelocuit".

Ketan mai apăsă sălbatic încă de câteva ori pe sonerie. Din nou obținu răspunsul de mai înainte. Împinse ușa și se uită fix înăuntru. Nu-i veni să-și creadă ochilor atunci când realiză că apartamentul era gol. Deschise sertare și dulapuri, examinând pe rând rafturile care îi apăreau în față. Acolo nu mai rămăsese nici unul dintre lucrurile Eltei. Dispăruse cu totul din acel loc.

Tot acel entuziasm nebunesc față de planul îndrăznet de evadare în Țara Întunericului îl părăsi. Fără Elta, ambiția care îl împinsese înainte, făcându-l să sfideze Consiliul Cercetării păru dintr-o dată să se estompeze și să fie lipsită de viață.

Oare unde s-ar fi putut duce?

Apoi începu să-și ordoneze în minte tot ceea ce i s-ar fi putut întâmpla fetei. O persoană nu putea dispărea pur și simplu în neant, iar suprafața de pământ dintre granițele Kronweld-ului, nu era mare. Dacă ar fi fost nevoie, el avea de gând să cerceteze țara de la un capăt la altul pentru a o găsi.

Apoi își reaminti de faptul că era un proscris, iar speranțele i se năruiră din nou.

Ieși din cameră, închizând ușa încet. Merse până la ușa apartamentului de vizavi, și sună. Răspunsul primit îl invită să intre.

În cameră se aflau două femei cercetătoare, pe care le cunoștea puțin, doar din vedere. Știa că nu le era cunoscut.

– Respectele mele, spuse el. O caut pe cercetătoarea Elta. Mă așteptam să o găsesc acasă, dar acum văd că apartamentul ei este nelocuit. Știți cumva unde s-a dus?

La auzul acestor cuvinte, una dintre ele se ridică. Era o femeie înaltă, care semăna cu o salcie plângătoare.

– Tu trebuie să fii Ketan, zâmbi ea. Elta vorbea adesea despre tine.

Ea îl studie timp de o clipă din cap până în picioare.

– Acum noi știm sigur că Elta este și mai nebună decât am crezut că era atunci când a plecat azi dimineață, dar să nu-mi spui că nu știi unde s-a dus, fiindcă n-am să te cred!

Privirea fixă a femeii îl enervă.

– Nu te-aș mai întreba dacă aș ști, nu crezi? zise el.

– A plecat la Centrul de Pregătire, căci începând de mâine va intra în Templul Nașterii, pentru a deveni una dintre slujitoarele sale, o Doamnă a Templului.

9

Liniștea care se lăsă după ce femeia termină de vorbit era îngrozitoare. Ketan simțea că o poate atinge, și că i se prăbușește pe umeri, încorsetându-l ca o menghină.

Vorbi cu o voce monotonă și abia auzită.

– Sunteți sigură de asta?

Femeia dădu afirmativ din cap.

– Am văzut atât hârtia prin care îi fusese aprobată cererea, cât și ordinul de a se prezenta acolo, în această dimineață. Dar nu te comporta ca un om care tocmai a fost decăzut din toate drepturile cetățenești, căci mai sunt și alte femei în Kronweld! Cercetătoare care ar putea fi foarte atrăgătoare, și deosebit de dornice să încheie o tovărășie cu dumneata. Nu vrei să intri și să iei loc pentru câteva clipe? Vino să încerci câteva dintre gustările noi pe care Centrul Alimentar le-a pus în circulație doar pentru seara asta.

– Nu.... mulțumesc. Respectele mele. Ketan se întoarse mecanic și păși în hol. Trebuie să plec. înțelepciunea fie cu voi.

Apoi se grăbi să dispară în noapte.

Șocul veștii în sine făcu să-i amorțească aproape toate simțurile, exceptându-le pe cele care îi erau necesare pentru a conduce mașina în deplină siguranță pe străzile orașului; și pentru o perioadă nedefinită de timp făcu acest lucru, hoinărind, fără o țintă precisă.

Era imposibil ca la acest lucru să se fi referit Elta, când îi spusese că urma să plece de lângă el pentru o anumită perioadă de timp, dar că avea să se întoarcă în curând, căci femeile care intrau în Templul Nașterii, nu mai puteau ieși niciodată de acolo.

În timp ce conducea mașina, încet-încet mintea începu să-i funcționeze din nou. Fuga în Țara Întunericului nu mai avea rost acum. Trebuia să-și schimbe planurile.

Conduse până departe, ocolind întreg orașul, pe șoseaua sa de centură, și când termină, noile sale planuri îi erau bine întipărite în minte. Se trezi condu-

cându-și mașina pe marea și frumoasa autostradă, ce trecea prin fața Templului Nașterii. Acum se găsea aproape în același punct în care stătuse împreună cu fata, atunci când fusese arestat de către ostași.

Se opri acolo, privind fix către Templul Nașterii. Clădirea mai mică a Centrului de Pregătire, ce se găsea în exteriorul liniei purpurii. Era o construcție obișnuită, la fel ca toate celelalte clădiri ale orașului, exceptând faptul că avea o singură intrare sigilată, ce ducea în interiorul clădirii în formă de cub. Toți ceilalți pereți erau perfect netezi.

Undeva, în interiorul zidurilor, Elta era supusă unor rituri păgâne de inițiere, cunoscute doar Zeului însuși.

Ketan știa acum ce are de făcut.

Și o dată ce luase o hotărâre, mintea îi fu cuprinsă de o curioasă și înspăimântătoare limpezime. Înțelese faptul că același lucru l-ar fi făcut în orice împrejurare, indiferent de soarta Eltei. Alesese, fusese îndrumat să o facă, singurul pas pentru care fusese ales încă din momentul în care ieșise din Templul Nașterii cu 12 tara în urmă. Orice alte planuri ar fi eșuat, indiferent de cât de multe eforturi ar fi depus pentru realizarea lor.

Atunci când acest gând îi veni în minte, lui Ketan i se păru că aude o voce care îl striga, dar nu era sigur de asta. I se păru că vocea spune: „Aceasta este decizia corectă pe care trebuia să o iei. Grăbește-te să o pui în aplicare, Singuraticule!"

Varano se învârtea prin cameră ca un leu în cușcă, fiind tot mai îngrijorat de întârzierea lui Ketan, atunci când acesta se întoarse acasă.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne, am crezut că nu mai vii! Prostul ăla de superior al meu, pe nume Nelva, a fost de două ori pe aici. Nu mai știam pe unde să scot cămașa, și ce minciună să mai inventez, ca să-ți justific întârzierea. Să vezi ce am făcut....

Apoi, observă chipul întunecat al lui Ketan.

– Tu ce ai găsit?

– El îi povesti despre acțiunea Eltei. Varano fu extrem de deprimat, dar se resemnă, spunând:

– Cred că asta pune capăt întregii tărășenii, așa-i?

Ketan îl privi pe ostaș îndeaproape, timp de câteva clipe lungi, apoi își trase pumnul înapoi, într-o mișcare fulgerătoare, și îi articulă lui Varano o singură lovitură grea peste falcă.

– Respectele mele pentru tine, murmură el, în vreme ce ostașul i se prăbuși la picioare, ca un balot. Însă mi-e tare teamă că, condiționarea ți-a fost prea adânc implântată în creier, pentru ca eu să mai pot risca, cerându-ți să mă ajuți și de aici încolo.

Zicând acestea, Ketan ridică forma inertă pe umeri, apoi își croi drum prin hol, trecând pe lângă laboratoarele sale de la suprafața pământului, și coborând abrupta și aparent nesfârșita scară, de sute de trepte, ce ducea la peștera de sub casă.

El îl duse pe ostaș într-una din camerele imaculate de lucru, în care, cu multă răbdare, rezolvase problema venirii pe lume a borilor și îl așeză pe Varano pe o masă. Îi examină atent ritmul respirației bărbatului din fața sa, apoi alese o seringă, și o umplu cu un lichid incolor, luat dintr-o sticlă. Injectă substanța în venele ostașului.

După numai câteva clipe, acesta rămase nemișcat, părând aproape mort. Respirația i se încetini, până când deveni aproape de nesesizat, iar bătăile inimii se rărira. În cele din urmă, ele se liniștiră, până când Ketan nu mai avu nimic de rezolvat. Studie încă o dată trupul ostașului, declarându-se satisfăcut de rezultatul obținut.

Acum era sigur că Varano avea să doarmă liniștit, timp de cel puțin 30 de zile.

Această substanță chimică, nu era rezultatul propriilor sale cercetări. Ea îi aparținea lui Branen și unui alt membru al Mișcării Neînregistraților. O obținuseră în același timp cu munca de cercetare a lui Ketan asupra Borilor.

Ei făcuseră doar câțiva pași mici în înțelegerea modului de funcționare a mecanismelor din interiorul trupului uman, și Ketan ezită înainte de a-i injecta această substanță lui Varano. Dar nu avea altă soluție la îndemână. Plus de asta, credea că aceasta nu prezenta efecte secundare, fiind sigură pentru a putea fi folosită la om.

În camera mare și liniștită, Ketan se gândi dacă nu cumva trebuia să încerce să ia legătura cu Branen, să mai stea încă o dată de vorbă cu el, acum, când era sigur de faptul că el trebuia să-i ia locul, în fruntea Mișcării Neînregistraților. Dar gândindu-se mai profund, își dădu seama că putea spera să realizeze mult prea puține lucruri, chiar dacă mai facea asta încă o dată. Branen trebuia să se descurce singur de acum încolo, pe cât putea de bine. Ketan spera că Branen avea destulă imaginație încât să mențină Mișcarea Neînregistraților în stare de funcționare, împiedicând-o să se destrame, pe tot timpul absenței sale din țară, ba chiar mai mult, dacă el nu ar mai fi reușit să se întoarcă niciodată.

Ketan îi scrise lui Branen o scrisoare, în care îi povestea modul în care Varano ajunsese în laborator, dându-i instrucțiuni să îl abandoneze pe ostaș într-un loc public pustiu, la sfârșitul celor 30 de zile, după ce acesta avea să se trezească. Așeză scrisoarea, împreună cu notele sale de cercetare și instrucțiunile pe care le lăsa referitor atât la munca lui, cât și la modul de organizare a Mișcării Neînregistraților.

Pentru a realiza modele la scară mare ale plantelor pe care urma să le studieze, Ketan avea în atelierul său o mare cantitate de plastilină pentru modelaj. Alese o bucată din această substanță albicioasă, pe care o amestecă repede cu o cremă ușoară, și o vopsea de culoare trandafirie. Când fu satisfăcut de ceea ce obținuse, Ketan se dezbrăcă până la piele, începând sa-și aplice substanța pe trup, remodelându-și încet și cu multă răbdare formele, și colorându-se din cap până în picioare. Rezultatul obținut aproape că îl șocă, în vreme ce se privi în oglinda metalică din cameră. Semăna destul de bine acum cu o femeie; sigur

că era mai gras decât înainte, fiindcă fusese nevoit să procedeze astfel, pentru a-și estompa musculatura, dar rezultatul final era satisfăcător, pentru a putea păcăli la o privire superficială.

Sculptarea în plastilină era o treabă laborioasă, necesitând extrem de multă răbdare. Mușchii îl dureau din cauza încordării generate de răsucirile și mișcările bruște pe care trebuise să le facă până să termine treaba, dar simțea că făcuse ceva atât de bun, încât rezultatul muncii sale putea păcăli chiar și o femeie.

Nu avea veșminte sau o pelerină ușoară de noapte care să fie identice cu cele purtate de femei, dar diferența de stil era mică, și era pregătit să-și asume riscul.

Ketan urcă lungul șir de trepte foarte încet. Sculptura de pe trup îl făcea să se simtă de parcă ar fi fost gata să se desprindă din moment în moment. Dar știa că asta era o simplă iluzie. Pentru a o înlătura, ar fi fost nevoie să se spele cu apă fierbinte, și chiar și atunci ar fi reușit să o facă, doar când modelul ar fi fost parțial dizolvat, după spălarea cu un solvent special.

Era recunoscător din cauză că porozitatea materialului îi oferea posibilitatea să transpire, căci altfel, armura de pe corp ar fi fost insuportabilă, datorită suprafeței mari de piele pe care o acoperise cu ea.

Din rămășițele lucrurilor pe care le adunase pentru fuga sa, alese doar un harpon puternic, și frânghie subțire, pe care le folosise drept arme.

Sigilă intrarea din laboratorul secret, astfel încât nimeni care nu știa codul corect de aici, nu ar fi putut vreodată să intre. Stinse luminile din restul locuinței, ieși în stradă, având cu el doar harponul.

Nu se folosi de automobil, ci porni pe jos, într-o plimbare lungă, făcută cu pași ușori, și care aparent nu avea țintă precisă, care îl duse repede pe asfaltul drumului. Mai erau foarte puțini trecători pe stradă la ora aceea. Își încetinea pasul, când trecea pe lângă cineva, astfel încât să nu atragă cumva atenția asupra sa, și o lua din nou la fugă, dacă era singur. Respira greoi când ajunse pe drumul ce trecea prin fața Templului Nașterii. Se opri câteva clipe să-și tragă sufletul, în vreme ce supraveghea atent exteriorul Centrului de Pregătire. Clădirea cazonă cu trei etaje era aparent pustie pentru oricare privitor din afară. Singura ușă de intrare avea să se deschidă numai dacă cineva forma unul din cifrurile secrete, ce identificau persoana respectivă ca făcând parte dintre cele care primiseră ordinul de a intra acolo, fiecare dintre ele având codul ei secret, unic.

Elta se afla undeva în acea clădire.

Gândul acesta îi răsuna la nesfârșit în minte lui Ketan.

Clădirea era pustie. Lumina emisă de activatoarele apropiate era redusă la minimum. Se uită atent peste tot, apoi se îndreptă îndrăznet spre clădire.

Mergând paralel cu peretele lateral, țâșni dintr-o dată în semiîntunericul protector, generat de umbrele ce învăluiau pereții. Se opri puțin, uitându-se și ascultând atent, pentru a vedea de nu cumva fusese descoperit. Convingându-se că trecuse neobservat, roti harponul mic, îl aruncă în sus, atașând frânghia de zid, cu ajutorul capului său în formă de gheară. Rotindu-se în aer, gheara căpătă

viteză, trăgând frânghia după ea, și căzu peste marginea acoperișului. Ketan o trase puternic către el pentru a o fixa, se lăsă cu toată greutatea pe ea, pentru a-i încerca rezistența. Îl ținu.

Se sprijini ferm cu picioarele de perete, începând să se cațere, croindu-și drum încet, și foarte atent către vârf. Avea un handicap. Frânghia era prea scurtă. Aceasta îl tăia la palme, pătrunzându-i adânc în carne; continuă să avanseze constant.

O dată ajuns sus, se prinse de marginea acoperișului și-și făcu vânt. Rămase pentru ceva vreme culcat, făcându-se una cu acoperișul, după ce mai întâi trăsese frânghia până la el și o aruncase într-un colț, pentru a nu putea fi descoperită de altcineva.

Privi în jur; văzu exact ceea ce sperase.

Acoperișul clădirii, la fel ca și cele ale tuturor celorlalte clădiri din țară, era un loc de recreere, unde se putea face plajă. Exista o intrare ce ducea de pe acoperiș către interiorul clădirii. Miza pe faptul că această intrare ar fi fost deschisă. Arareori era încuiat un asemenea loc.

Însă aici nu era așa. Încuiaseră.

Nu ar fi avut rost să încerce să pătrundă prin efracție. Ușa, al cărei zăvor electric făcea ca aceasta, făcând corp comun cu zidul, să fie de netrecut, Ketan având în față doar o singură masă solidă și compactă de metal. Se uită pentru câteva clipe disperat și la restul acoperișului, dar acolo nu găsi nimic să-i fie de folos, în afara obișnuitelor mese, scaune și șezlonguri, precum și a unui panou alimentar semiacoperit, despre care observă că avea o capacitate de cam 20 de porții.

Pe aici nu se putea intra, doar dacă nu ar fi făcut o gaură în structura groasă de piatră și metal, ce alcătuia clădirea.

Singura cale de a intra era să aștepte, sperând ca cineva să dschidă ușa dinspre interior, și să iasă pe acoperiș, înainte de a fi prea târziu pentru el. Analizând mai bine totul, realiză că era mai mult ca sigur că un grup de persoane va ieși din clădire la aer, făcând astfel ca încercarea lui nebunească să dea greș, încă din fașă.

Se așeză jos, rezemându-se de zidul scund. Deasupra capului său, luminile violete clipeau, inundând întregul acoperiș. Din când în când, în timpul câtorva momente scurte de întuneric, el putea privi luminile punctiforme de pe cer, ce atârnau misterios deasupra Kronweld-ului. Acesta reprezenta încă unul dintre marile Mistere pe care omul nu le rezolvase niciodată, și Consiliul Cercetătorilor susținea cu zâmbetul pe buze și fără rușine că la acea oră omul cunoștea aproape tot ce putea fi cunoscut!

Timpul trecea extrem de încet. Odată moțăi și se trezi alarmat din cauza unui zgomot de pe strada de dedesubt, dar până la urmă se liniști, căci zgomotul nu se repetă. Își pipăi buzunarele veșmintelor cu care era îmbrăcat, verificând alene mica trusă pe care o luase cu el înainte de a părăsi laboratorul de sub casă. Acolo se mai aflau încă seringa, și materialele cu care își putea repara deghizarea în caz de nevoie.

În partea de răsărit a cerului apărură încet-încet zorile. Primul soare avea să răsară curând. Ketan se întreba disperat ce avea de făcut, căci ar fi fost prea periculos să coboare pe aceeași cale pe care venise, dacă ar mai fi așteptat multă vreme. Pe de altă parte, nu știa ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ar fi fost prins aici, pe lângă sentința pentru blasfemie pe care probabil că o primise până acum.

Nu exista nici un precedent pentru delictul pe care îl comitea el acum.

Brusc, un mic zgomot ce venea din pragul ușii, îl făcu să se trezească total din amorțeala de până atunci. Sări în picioare, și se făcu una cu peretele. Ușa masivă se deschise repede, în toată splendoarea ei. O tânără femeie ieși pe terasă, rămânând nemișcată, și urmărind răsăritul soarelui.

Ketan remarcă faptul că era singură, și fu foarte recunoscător Zeului, când observă că o binecuvântase cu niște rotunjimi ce nu erau chiar atât de urâte, precum sculptura pe care și-o pictase în grabă pe trup, dar erau ample. Și părul ei nu era tăiat prea diferit de al lui.

Făcu o scurtă pauză, privind-o atent. Ea stătea cu fața către soarele ce răsărea, cu părul dat pe spate de briza timpurie a dimineții. O robă subțire, albă, strălucitoare, îi acoperea trupul, pe lângă veșmintele obișnuite. Presupuse că era vorba despre un fel de veșmânt ceremonial.

Ea se întoarse tresărind când el se îndepărtă de perete.

– M-ai speriat! Credeam că sunt prima venită aici, în dimineața asta. Nu-i așa că cerul este minunat dimineața? Mă întreb dacă după ce vom fi hirotonisite îl vom mai vedea? spuse ea.

Ketan păși zâmbind spre ea, strângând-o repede de beregată.

– Ciocu' mic! spuse el, într-un falset acceptabil. Nu va mai trebui să-ți faci griji cu privire la faptul dacă ți se va mai da voie să vezi răsăritul soarelui, o dată intrată în Templul Nașterii, căci nu vei ajunge acolo.

Ochii fetei se lărgiră brusc de frică. Ea văzu că cel care îi vorbea nu făcea parte din cei care aveau ce căuta în Centrul de Pregătire.

– Cine ești? întrebă ea înnecându-se.

– Sper ca niciodată să nu afli cine sunt. Acum dezbracă-te repede, căci trebuie să facem schimb de haine.

Începu să tremure și mai tare de teamă.

– Nu! Astea sunt hainele mele de novice. Trebuie să le port azi în timpul ceremonici din Templul Nașterii.

– Tocmai de aceea le vreau! spuse Ketan pe un ton serios. El își desfăcu o mână de după gâtul fetei și îi descheie șiretul de la gât pentru a o dezbrăca de haină. Ea i se împotrivi cu disperare, până când el o duse către colțul unde își lăsase harponul și frânghia cu ajutorul cărora ajunsese acolo. Îi legă mâinile la spate, și îi băgă în gură un căluș făcut din colțul pelerinei pe care o purta; apoi făcu repede schimbul de haine.

Când termină, îi lărgi nodurile, și le transformă într-un lat suficient de larg pentru ca piciorul fetei să încapă în el.

– Ce ai de gând să faci? întrebă ea plângând.

– Nimic care să-ți facă rău. O dată rostite aceste cuvinte, o apucă strâns de gât și scoase seringa pe care o transferase în buzunarele hainelor furate. Ea nu mai văzuse niciodată un astfel de instrument, dar ceva din atitudinea lui Ketan îi dezvălui fetei scopul seringii și începu să strige, îngrozită.

Îi înfipse acul seringii în braț și o goli de conținut.

– Acum, bagă-ți piciorul în această buclă și ține-te bine de frânghie. Eu am să te las în jos de pe marginea acoperișului, până la pământ, vorbi el, ținându-i o mână înfășurată amenințător în jurul gâtului, pentru a o împiedica să țipe.

– Vai mie, nu! strigă ea, copleșită brusc de rușine. Mi-am depus jurământul. Trebuie să intru în Templu. Nu mai am voie să trăiesc niciodată în Kronweld. Toți m-ar evita ca pe un paria dacă aș face asta, așa cum se întâmplă cu borii ce sunt prinși circulând pe străzi. Dă-mi drumul!

– De îndată ce vei fi atins pământul, te poți adresa primului ostaș întâlnit în cale, și îi poți spune ce am făcut. Astfel lumea nu te va mai blama, și în următorul tara probabil că vei putea intra din nou în Templu, dacă o vei mai dori.

– Au să te omoare!

– Poate că da. Deocamdată ține-ți gura, și fă repede ce ți-am spus, până nu mă enervez.

O aruncă pe margine, împingând-o amenințător. Ea apucă plină de teamă frânghia, și își băgă piciorul în nod, acționând din instinct. Apoi el o coborî repede de-a lungul clădirii. O dată ajunsă jos, rămase pentru câteva clipe în picioare, privind în sus, plină de amărâciune, ură și teamă, dar Ketan dispăruse, și trăsese frânghia după el, pe acoperiș.

În vreme ce se îndrepta din nou înapoi către ușă, o urmări cu coada ochiului, cum o luase la fugă, nebunește, în josul străzii. Spera că ea nu era o alergătoare prea bună. S-ar fi putut chiar ca fata să fi ajuns totuși să găsească un ostaș și să apuce să-i spună ce i se întâmplase.

Dar în timp ce el se uita după ea, fata își încetini mersul, gâfâind, și ducându-și amândouă mâinile la inimă, ca și când ar fi fost cuprinsă de o durere bruscă; apoi se prăbuși ca secerată.

Avea să se trezească cu o jumătate de zi mai târziu decât Varano.

10

Folosind trusa pe care o avea cu el, Ketan își pregăti o vopsea de o culoare cât mai apropiată de cea a părului fetei căreia îi luase hainele, și își vopsi propriul păr. Se tunse într-un mod cât mai asemănător pentru a aduce cu ea cât mai mult, coafându-se pentru a-și acoperi ceafa, tapându-se, și scurtându-și-l puțin la tâmple.

Își înnegri genele, și-și aplică o bucată subțire de plastilină pe nas, pentru a estompa lățimea sa aparentă. Fata avea un nas subțire și bine conturat, iar

Ketan era dezgustat de încercarea sa de imitație grosolană. Un sculptor bun ar fi avut nevoie de multe zile de muncă pentru a reproduce exact trăsăturile frumoase ale chipului fetei.

Dar va trebui să se mulțumească cu ceea ce obținuse până atunci. Cu acest gând își puse materialele la loc în trusă, și o legă de hamurile strălucitoare albe-aurii care îl legau strâns pe sub rochia subțire. Hamurile erau potrivite la dimensiunea maximă, dar el descoperi că aparenta rotunjime a fetei fusese oarecum înșelătoare.

Mai erau două lucruri pe care nu le putea schimba, anume vocea și culoarea ochilor, însă el se decise că chiar și așa, trebuia să riște dacă vroia cu adevărat să meargă mai departe.

Cu acest gând se îndreptă spre ușă, deschizând-o.

Cele câteva trepte pe care le avea în față, duceau într-un coridor lung, mochetat cu un covor gros. Datorită aerului electrizat acesta era inundat de o lumină lăptoasă și difuză, fapt care avea asupra pielii o senzație liniștitoare.

Pe coridor erau uși. Rămase puțin dezorientat, ezitând, întrebându-se încotro să o ia. Trebuia să afle câte ceva despre obiceiurile locului, căci altfel urmăritorilor săi nu le-ar fi fost greu să îl descopere, în ciuda deghizării sale.

O ușă din spate se deschise brusc, ieșind pe ea grăbită o fată îmbrăcată într-o mantie albă.

– Vino repede! spuse ea. E aproape timpul pentru adunare; dacă nu ne grăbim, întârziem.

Ketan dădu afirmativ din cap, îi zâmbi la rându-i, și păși grăbit alături de ea. Avusese noroc, își spuse, întrebându-se în același timp despre ce fel de adunare o fi vorba?

Cele două fete o cotiră pe după un colț, și trecură prin niște uși largi, de aur, trezindu-se într-o parte a unei camere mici în care se găseau cam vreo 30 de tinere fete, strânse în semicerc, în jurul unei mici platforme aflată în centrul încăperii.

Toate erau îmbrăcate în niște rochii albe imaculate, având pe chipuri o expresie euforică. Adunarea făcea asupra privitorului o impresie solemnă și sfântă. La vederea sa, Ketan aproape că avu mustrări de conștiință pentru că pângărise un asemenea loc.

Dar remușcările sale fură de scurtă durată. Știa că toate acestea nu erau decât manifestările cosmetice ale credinței unor ignoranți în niște zei falși. Cu cât această credință era mai repede dată peste cap, iar adevărul restabilit, cu atât era mai bine pentru toți cei din Kronweld, inclusiv pentru tinerele fete care se aflau acolo.

Se așeză lângă fata pe care o întâlnise pe hol. În ciuda faptului că se deghizase, și avea foarte multă încredere în sine, pe Ketan îl cuprinse la un moment dat un val imens de panică, timp în care își imagină că toți cei prezenți îi cunoșteau sexul adevărat, doar privindu-l.

O femeie mai în vârstă ieși de după perdele, urcându-se pe platforma joasă din centrul încăperii. Era superbă în rochia aurie și groasă, purtând pe cap un

coif care o încorona de-a dreptul, strălucind de pietre prețioase albe și purpurii. Ea privi în jur, și brusc în cameră se așternu o liniște mormântală.

– Doamne ale Templului, căci de acum acesta este titlul ce vi se cuvine de drept, spuse ea. Începând de azi, nu mai sunteți femeile obișnuite din Kronweld. Aparțineți unei lumi noi și mai largi, pentru care ați abandonat-o pe cea veche pentru totdeauna. Aparțineți lumii infinitului, o lume care se află chiar pe pragul regatului Zeului.

La auzul acestor cuvinte, Ketan strâmbă din nas. Și-ar fi dorit ca vorbitoarea să fi rostit niște cuvinte cu un oarecare înțeles. Însă fata de lângă el era extaziată. El se întrebă dacă nu cumva îi scăpa ceva important.

Însă mintea sa refuza să se concentreze asupra cuvintelor vorbitoarei. De când intrase acolo, în minte îi stăruia un singur gând: oare unde era Elta?

Fără a atrage atenția asupra sa, încercă să-și lungească gâtul și să o poată zări, măcar. Ar fi fost o amară ironie a sorții dacă nu ar fi putut să o găsească, în ciuda tuturor eforturilor depuse până atunci.

Ea stătea la două rânduri mai în față, iar privirea îi era concentrată asupra celei care vorbea; părea să soarbă fiecare cuvânt rostit de aceasta.

La vederea sa, Ketan fu din nou cuprins de toată profunzimea misterului celor întâmplate încă din noaptea primei sale întâlniri pe care o avusese cu bătrânica fragilă la Karildex; acest mister îl cuprinse din nou, într-un val aproape copleșitor.

Se simți asaltat continuu de o serie de întrebări, ale căror răspunsuri nu le știa încă. Și cea mai importantă dintre ele era următoarea: de ce oare venise Elta aici? Oare acesta să fi fost lucrul la care se referise ea atunci când îi spusese că pleacă? Lui Ketan i se părea imposibil ca ea să-și fi făcut planuri de reîntoarcere la viața obișnuită, o dată intrată în Templul Nașterii.

Indiferent de faptul dacă ea ar fi avut astfel de planuri sau nu, el nu mai putea da înapoi acum, până când nu avea să afle toate secretele acelui loc păgân.

Se întrebă totodată dacă nu cumva bătrâna îl mai căutase, la Karildex. Oare o va mai vedea vreodată?

Încercă să-și concentreze din nou atenția asupra spuselor femeii de pe platformă.

– Veți oficia ceremonia nașterii omului. Nu este sarcină mai importantă căreia să-i fi putut dedica viețile. Munca desfășurată de membrii Primului Grup și de către Consiliul Cercetătorilor din Kronweld este nesemnificativă în comparație cu a noastră, spunea ea.

Brusc, sufletul lui Ketan fu cuprins de o teamă nouă și ciudată. Femeia chiar credea ceea ce spunea.

Avu nevoie de ceva timp ca să-și dea seama de asta. Își înfrânse teama, spunându-și că descoperirile sale nu puteau fi greșite. Deținea atât dovezile legate de trupul borilor, cât și pe cele oferite de hărțile întocmite de el asupra trupului omenesc. Nu se putea înșela chiar într-atât.

Și totuși, oare cum putea cineva care era atât de aproape de șarlatanie ca femeia din fața lui să vorbească cu atâta patos, cum o făcea ea? În cazul mem-

brilor Consiliului Cercetătorilor, lucrurile erau diferite. Ei nu cunoșteau nimic cu adevărat din misterul nașterii omului. Dar ea trebuia fără îndoială să știe adevărul.

Ascultă neatent elogiul pe care femeia din fața lui îl făcea vieții duse de Doamnele din Templu. Nimic din discursul rostit până atunci nu cuprindea vreun indiciu concret, care să-i fi putut fi de vreun folos, exceptând faptul că ele trebuiau să fie gata să mărșăluiască către Templu, până la răsăritul celui de al doilea soare, atunci când va avea loc deschiderea clădirii, ce se petrecea o singură dată într-un tara.

Li se dădu liber și părăsiră camera. Ketan se strecură printre grupurile mici care se reuneau pentru a sta de vorbă și o căută pe Elta. Nici ea nu se alătură nici unuia dintre grupuri, grăbindu-se să iasă din sală. El o ajunse din urmă, vorbindu-i grăbit.

– Pot să te văd singură?

Ea se întoarse către el. Apropierea de ea îl făcu să simtă un nod în gât.

– Sigur, Murna... Apoi își duse mâna la gât. Dar nu ești Murna... Cine ești? Nu te-am mai văzut nicicând pe aici!

– Te rog... spuse el pe un ton rugător. Pot veni în camera ta? Îi întoarse spatele plină de îndoială, luând-o înainte, pentru a-i arăta drumul. El privi în spate, dar nu-i urmărea nimeni. Apoi intrară în cameră, și închise ușa. Se apropie și mai mult de ea. Fata păși înapoi, pe jumătate speriată.

– Privește mai îndeaproape, Elta. Vocea sa se transformă într-o șoaptă, recăpătându-și pentru câteva clipe inflexiunile masculine. Nu vezi nimic cunoscut la mine?

Ochii fetei se bulbucară de groază.

– Ketan....!

– A trebuit să vin după tine, Elta. De ce ai făcut nebunia asta?

– Eu? spuse ea izbucnind într-un hohot de râs scurt și plin de tristețe. Dar atunci tu ce-ai făcut? Cum ai intrat aici? Ce ai de gând să faci? Nu știi că dacă te-ar descoperi aici moartea ar fi o pedeapsă blândă, comparativ cu ce îți vor face? Căci pedeapsa cu moartea este aplicată doar unei fete care pleacă după ce a depus jurământul și și-a primit instrucțiunile.

– Care va să zică, ăsta este genul de disciplină ce trebuie păstrată aici. Trebuie să fie un loc binecuvântat și plin de blândețe. Voi dezvălui tuturor celor din Kronweld corupția care domnește aici.

– Vai, nebunule! Nebunule! spuse Elta, așezându-se cu greutate pe pat. Tu nu știi nimic despre locul ăsta. De ce n-ai încredere în mine, Ketan. Ți-am spus că mă voi întoarce la tine și vom pleca împreună în Țara Întunericului. Acum, din cauza nerăbdării de care dai dovadă, toată treaba s-a dus pe apa sâmbetei!

– Să te întorci la mine? De aici? Ăsta este locul în care intenționai să pleci de la început?

Ea aprobă, cu capul plecat.

– De ce vroiai s-o faci?

– Asta nu pot să-ți spun.

O dată cu aceste cuvinte, între ei păru să se ridice o barieră la fel de neagră, de îngrozitoare și de infinită, ca și Marea Margine. Ketan nu se mai putea gândi și nu mai putea spune nimic, în fața prăpăstiei tot mai adânci ce părea să se caște între ei pentru a-i despărți. Câteva clipe, i se păru că Elta era pentru el o străină oarecare. Era imposibil ca ea să fi fost una și aceeași cu cercetătoarea Elta, pe care o iubise din tot sufletul până mai ieri, și cu care dorise să-și încheie tovărășia.

– Și acum ce va fi? spuse el.

La auzul acestor cuvinte, fata izbucni într-un hohot de plâns amar, abia auzit. Ea spuse:

– Acum? Nu știu. Tu ești decâzut din toate drepturile cetățenești... și numai Zeul știe ce vei mai păți fiindcă ai pătruns aici. Hoult te-ar fi omorât oricum, dacă ai fi rămas în Kronweld, dar acum, el este de două ori mai îndreptățit să o facă de te vei întoarce acolo. Va ordona să fim vânați fără milă, chiar dacă vom pleca în Țara Întunericului...

– Dar asta este singura soluție. Trebuie să evadăm de aici și să ajungem acolo. Spune-mi cum ai intrat aici, și vom pleca împreună, acum. Putem reuși. Vom lăsa în urmă toate problemele astea, le vom uita pentru totdeauna dacă ne vor lăsa în pace. Tu cunoști bine Țara Întunericului. Sigur că pe acolo sunt anumite locuri unde ne putem ascunde, fără să ne poată găsi niciodată cineva.

Ea ridică ochii către el, implorându-l plină de căldură și dragoste, însă el clătină negativ din cap.

– Nu ar merita efortul, chiar dacă am reuși să o facem, ne-am condamna la o viață trăită într-o veșnică teamă și o fugă continuă, din fața acelora cu care ne-a fost frică să luptăm.

– Cred că mai sunt și alte țări în afara Țării Întunericului și a Țării de Foc, pe care nici un om nu le-a văzut. Eu cred că undeva, dincolo de aceste două țări se află țara care mi-a apărut într-o viziune, unde este un turn înalt, subțire, de piatră, ce se înalță într-un deșert alcătuit din nisipuri mișcătoare, albe și roșiatice. Cred chiar că s-ar putea ca tu să știi unde se află exact țara aceea, dar indiferent dacă o știi sau nu, într-acolo vom pleca. Cred că în interiorul acestui Templu se află secretul privitor la locul unde se află această țară.

Ketan nu avea nici un motiv serios să facă această ultimă afirmație, cu excepția simțământului total de limpezime și corectitudine care îi invadase inima, încă din prima clipă în care se hotărâse pentru prima oară să pătrundă în Templu, sfidând toate interdicțiile. Era ca și cum ar fi fost tras de-a lungul drumului de o forță invizibilă, mai puternică decât voința sa, care îl înștiința ori de câte ori mișcarea pe care o făcea era fie greșită, fie corectă.

Dar, ochii Eltei se bulbucară de groază, la fel cum se petrecuseră lucrurile și prima oară, când pomenise despre existența acestui turn.

– Nu trebuie să încerci să-l găsești, spuse ea, cu o voce îngrozită.

Auzind-o, Ketan o privi lung și liniștit.

– Asta înseamnă că tu știi ce se află acolo, ba chiar mai mult, știi unde se află turnul despre care îți vorbesc.

– Nu! Căci de-aș fi știut asta, l-aș fi distrus cu multă vreme în urmă. Știu doar despre lucrurile teribile pe care se spune că le-ar conține. Crede-mă, dacă nu poți să mă iei cu tine, atunci pleacă singur. Curând te voi urma. Și atunci îți promit că niciodată nu va mai trebui să trăim cu frica în sân. Chiar și Templul Nașterii va fi distrus, așa cum îți dorești. Apoi, îți voi spune tot ce vrei să știi despre mine.

– Nu știu de unde știi toate acestea, Elta, dar dacă ele sunt atât de teribile pe cât vrei să mă faci să cred, nu pot aștepta ca tu să alegi când este potrivit să-mi spui totul. Trebuie să știu totul acum, iar dacă nu-mi spui, trebuie să le aflu de unul singur. El clătină încet din cap.

– Nu eu sunt cel care nu are încredere în tine, ci tu ești cea care nu are suficientă încredere în mine, încât să-mi spui tot ce știi despre turnul de piatră din mijlocul deșertului, să mă lămurești de unde ai aflat despre existența unui lucru pe care eu l-am văzut doar într-o viziune. Spune-mi ce știi despre bătrâna care a venit să mă vadă la Karildex, de ce ar vrea Hoult să mă ucidă, care este misterul în legătură cu el, cu profesorul Daran, și cu tine, Elta.

Ea tăcu, rămânând nemișcată și cu capul aplecat.

La deschiderea Templului Nașterii, fiecare locuitor al Kronweld-ului, fără excepție, se aduna în semicercul ce înconjura clădirea de marmură albă. Numai cu această ocazie, linia protectoare, alcătuită din forțe nucleare gata să spulbere pe oricine s-ar fi apropiat prea mult, era întreruptă, și paznici înarmați erau postați înaintea unicei intrări a Templului.

Ketan își reamintea foarte bine ziua în care el însuși ieșise de acolo. Pentru prima oară văzuse lumea exterioară, și cei doi sori gemeni, care străluceau din înaltul cerului, acoperit de ceață. Cumva știa că astfel se vor desfășura lucrurile, totuși impactul cu realitatea teribilă reprezentată de lumea exterioară, fusese o adevărată lovitură fizică pentru el.

Din acea zi, se scurseseră doisprezece tara. De atunci, nu fusese în stare să-și reamintească nimic din întâmplările care precedaseră intrarea sa în Kronweld.

Totuși, undeva în adâncurile conștiinței sale, exista convingerea că se mai petrecuse ceva și înaintea intrării sale în Kronweld, că pur și simplu nu fășnise pe lume pe trei sferturi matur, așa cum era atunci când ieșise din Templu. Îi făcuseră ceva, pentru a-i bloca amintirile pe care nu trebuia să le mai aibă.

Își amintea lucrurile pe care le știa în acea zi, în care păsise în aerul și lumina solară a lumii naturale. Cunoștea limba țării. Mai cunoștea și principiile fundamentale ale Cercetării. Mai știa și în ce fel de societate avea să intre. Ketan știa de asemenea că i se va da o casă proprie, în calitatea de cercetător stagiar, și că va avansa, până va ajunge la gradul de Cercetător Principal, dacă va fi în stare să o facă.

Asta era cam tot ce știa, dar nu-și amintea nimic cu privire la mijloacele prin intermediul cărora ajunsese să cunoască aceste lucruri.

Nu-și amintea nici o parte din interiorul Templului după acel moment, în care păsise afară, prin portalul său. Acum se întreba dacă nu cumva vreuna dintre împrejurimile locului unde se afla îi va trezi vreo amintire.

Atmosfera din Centrul de Pregătire era tensionată și-l cuprinse până și pe Ketan; dar el se îngrijora tot mai mult din motive mult mai temeinice decât ar fi avut oricare dintre fetele de acolo. Era sigur că dacă ar fi fost descoperit, ar fi fost omorât pe loc. În subteranele Kronweld-ului, zăceau forțe ciudate, necunoscute, a căror existență nu și-o imaginase niciodată. Acestea erau lipsite de milă, acționând foarte rapid, când cineva îndrăznea să le tulbure.

Și cumva Elta era încătușată în mijlocul lor. El simțea că era destinul său să distrugă aceste forțe care acum, atârnau deasupra capului său, fiind chiar mai puternice și letale decât problema care-l preocupase la început, anume dorința de a răsturna sistemul de clasificare a Misterelor.

Brusc, putu fi auzită o explozie puternică de sunete de la instrumentele muzicale, care pătrundea chiar și prin pereții groși ai Centrului. Noile Doamne ale Templului ce abia fuseseră hirotonisite, fură cuprinse de o adevărată frenezie, iar Ketan se trezi ajungând lângă Elta, în mijlocul fetelor care erau înșirate pe două rânduri, stând în fața ușilor masive ale Centrului, așteptând ca ele să se deschidă.

Șefa Centrului se afla în capătul coloanei, înfășurată în toată splendoarea veșmintelor sale aurii.

Încet-încet, ușile mari ale Centrului se deschiseră spre exterior. Se auzi un murmur care aproape că te paraliza din cauza momentului solemn, în timp ce coloana își începea marșul lent, îndreptându-se către lumina zorilor.

În față li se deschidea un drum larg, care ducea de la Centru la ușa Templului, ce rămăsese încă închisă. Aliniați pe cele două părți ale drumului, se găseau miile de locuitori ai Kronweld-ului, cu capetele aplecate în fața Doamnelor, ai căror pași deveniseră sfinți, prin actul hirotonisirii lor. Brusc, Ketan se simți complet gol. Impactul piosceniei în masă îl convinse pentru moment de caracterul satanic al deghizării sale. Se simți cuprins deodată de o dorință nebună de a ieși din rânduri și a fugi de acolo, pierzându-se în mulțimea uriașă care-l înconjura de peste tot.

Și în inima sa se instaura o tot mai mare teamă, gândindu-se ca nu cumva cineva, privindu-l atent, să recunoască o trăsătură familiară a chipului său, care să-l dea de gol. Pentru a evita asta, el privea doar în jos, uitându-se fix doar la călcâiele fetei din fața lui. Elta, care era lângă el, îl prinsese o dată de mână, într-un gest tandru, disperat.

Muzica liniștitoare care se auzea din Templu devenea tot mai tare, pe măsură ce se apropiau de rândul de trepte largi, ce duceau la intrare. În capul scărilor, coloana dublă, se separă, cele două părți ale sale așezându-se de o parte și de alta a treptelor, rămânând încremenite acolo.

O explozie de sunet provenind de la niște instrumente nevăzute, sfâșie aerul, apoi se lăsă o liniște mormântală.

Încete și greoaie, parcă nedorind să își înceteze stăpânirea asupra Templului, masivele uși aurite se deschiseră. Ketan își aminti din nou de acel moment care avusese loc cu doisprezece tara în urmă, de acea primă mijire a zorilor, care fusese pentru el ca o adevărată revelație venită din partea Zeului însuși. Acum, el văzu nenumărați alți noi locuitori ai orașului, ce așteptau nerăbdători și plini de teamă dincolo de aceste uși, pentru a intra în lume. Văzu expresia de groază de pe chipurile lor, apoi ei începură să se miște tremurând, către lumina celor doi sori gemeni.

Ketan îi privi trecând printre șirurile de Doamne care așteptau să intre în Templu. Acel moment degajă o atmosferă de curaj teribil, și el simți că un val de simpatie se îndreaptă dinspre inima sa către cei ce ieșeau din Templu. Ei avură nevoie doar de câteva clipe pentru a ieși. Suspinând involuntar, Ketan privi prin uși, în interiorul Templului. Sala întunecată era goală. Nu mai trebuiau să iasă oameni de acolo.

Privi înapoi, către coloana care se retrăgea. Ea nu era formată din mai mult de două sute cincizeci de oameni.

Propriul lui suspin fu preluat de murmurele șoptite care începură să se audă din rândurile privitorilor. Era un murmur disperat și mirat.

– Auzi! Numai două sute cincizeci de oameni.

Cu fiecare tara, grupurile ce ieșeau din Templu, păreau să devină tot mai mici, dar acesta era cel mai mic dintre toate.

Oare unde se va sfârși această reducere? De ce nu veneau mai mulți? Nici unul dintre cei prezenți nu putea răspunde la aceste întrebări.

Acum, liniile identice formate din Doamnele ce așteptau să intre în Templu se întoarseră, făcând un pas înainte. Ele făcură joncțiunea, exact în centrul ușii celei mari. Apoi ușile se închiseră în urma lor.

Ketan se reîntorsese astfel în Templul Nașterii.

11

În mijlocul unei liniști depline, întrerupte doar de tropăiturile pantofilor lor moi, pe podeaua de marmură, fetele șerpuiră încet, de-a lungul unui coridor lung, întortocheat, a cărui parte avea forma rotundă, conferită de zidul exterior al Templului.

Coridorul ducea la o cameră mică, tapetată din belșug cu un covor maro. Până la urechile novicelor ajungeau foarte încet crâmpeie muzicale, ale căror surse erau nevăzute.

– Vă las aici, acum, le spuse conducătoarea lor. Să vă duceți viețile slujind Zeul. Dedicați-vă fiecare gând și dorință îndeplinirii în bune condiții a îndatoririlor pe care le aveți, căci pe umerii voștri se sprijină viitorul omenirii. Vă las în

grija Matrei, Prima Doamnă a Templului Nașterii. Învățați de la ea, din hotărârea cu care își îndeplinește îndatoririle, pentru ca într-o zi să puteți deveni niște Doamne ale Templului la fel de pricepute ca și ea.

Acestea fiind spuse, Doamna îmbrăcată în veșminte aurii plecă. Fetele rămaseră pe loc, așteptând liniștite, pentru a vedea ce avea să se mai întâmple.

În fața lor se găsea o platformă joasă, având în centru un baldachin. De o parte și de alta a acestuia, existau niște nișe, delimitate de perdele.

Din nișa de pe stânga, se auzi un fâșâit provocat de ridicarea perdelelor, iar apoi, dintre ele apăru o femeie vârstnică. Părul ei argintiu era strâns într-un coc frumos, cu ajutorul unei bentițe încrustate cu diamante, iar mâinile și picioarele îi erau înfășurate în niște haine albe, strălucind de curățenie.

Ea rămase o clipă tăcută, privind fețele pline de nerăbdare și curiozitate ale novicelor, de parcă ar fi nutrit o speranță intensă și o dorință nemărturisită. Apoi ea se uită fix în ochii lui Ketan.

În acel moment, speranțele i se năruiră.

Femeia din fața sa era bătrâna cotoroanță, care venise la Karildex și îi spusese că trebuia să îi ucidă pe conducătorul Hoult, profesorul Daran și pe Elta.

Simți că și ea îl recunoscuse. Colțurile gurii sale se ridicară puțin, într-un zâmbet enigmatic, iar ea privi peste el, fără a-i mai acorda atenție.

Respirația lui se îngreună și un val cleios de transpirație îi ieși din pori, în vreme ce inima îi fu cuprinsă de sentimentul pe care îl are un animal prins în capcană.

Ea îl recunoascuse.

El abia dacă putu să-i audă începutul discursului.

– .... sunt aici de optzeci de tara încoace. Nu regret nici o singură zi pe care am pierdut-o din viața în lumea exterioară. Singurul meu regret este acela că nu mi-am îndeplinit destul de bine munca, nici una dintre noi nu își poate îndeplini niciodată visele cu care intră în Templu. Voi, cele care cândva ați venit pe lume ieșind din aceste camere sfinte, trebuie să aflați că în acest loc v-au fost sădite în suflet speranțele, idealurile și dorințele Zeului care a construit Kronweld-ul. Acum, la rându-vă, le veți învăța pe alte femei ceea ce vi s-a predat cândva. Vă întrebați probabil ce se așteaptă de la voi? Sunteți novice și pline de speranță. Sunteți nerăbdătoare și pline de teamă. Veți cunoaște fiecare emoție ce trece prin inima unei ființe umane, însă tristețea și durerea inimii le veți cunoaște într-o măsură nespus de mare.

După o pauză studiată, continuă:

– Sarcina voastră este în primul rând să învățați marile lucruri care au ajuns până la noi, din vremea Primei Femei, și apoi să le predați acelora care ni se adresează. Probabil că v-ați întrebat cu toatele de unde vine viața, cum este ea creată? Acesta este unul dintre Misterele interzise, pe care cercetătorii din Kronweld au fost adesea tentați să îl studieze, dar nu este un lucru înțelept ca ei să dezlege acest Mister. Chiar și noi, cele ce am fost binecuvântate să îngrijim noii născuți veniți pe lume, nu am fost lăsate să aflăm nimic despre felul în care ei

sunt creați. Aceste lucruri sunt rezervate doar cunoașterii Zeului. Noi putem vedea modul în care se comportă creațiile sale, dar nu înțelegem modul în care ele sunt făurite. Mâine, după ce vă veți fi odihnit, și vă veți fi reîmprospătat forțele, veți fi martore la crearea vieții.

Îndoieli pline de teamă începură să străbată inima lui Ketan. Bătrâna nu oferise nici măcar un început de dovadă, nici un indiciu care să-i spună că avea dreptate. Oare ce ar fi fost dacă, convingerile și teoriile sale nu erau decât o blasfemie oribilă, așa cum judecase Consiliul Cercetătorilor?

Ar fi fost posibil ca el să nu afle niciodată. Ochii Matrei se mișcară dintr-o parte în alta a grupului de Doamne ale Templului aflate în fața sa, dar totdeauna se reîntorceau la el, străpungându-l, ca și când posesoarea lor, ar fi încercat să stabilească cu el o comunicare, fără cuvinte. Oare ce vroia să-i spună? El nu putea spune dacă privirea ei era una dezaprobatoare sau nu.

Acum, vocea ei fu străbătută de o tristețe ascuțită ca un ac.

– Nu voi mai fi multă vreme cu voi, continuă ea. Poate că voi sunteți ultimul grup de noi Doamne ale Templului, cărora le voi ura bun venit între zidurile sale. Dacă așa vor sta lucrurile, vă dau ultima mea poruncă: trebuie să vă îndepliniți munca mult mai bine decât au făcut-o predecesoarele voastre. Poate că unele dintre voi știu deja ceea ce vă voi spune acum; iar altele poate că nu știu. Kronweld-ul se prăbușește. Nu lăsați ca asta să vă șocheze. Acest proces se desfășoară atât de încet, încât voi, cele care ați trăit acolo scurtele voastre vieți, s-ar putea să nu fi văzut acest lucru, dar Kronweld-ul se îndreaptă către trecut. Pe planetă nu mai sunt acei mari Cercetători netemători, ca puternicul Igon, ultimul din această panoplie a marilor Cercetători despre care v-am vorbit. De ce se întâmplă așa, nu știu. Nici de ce numărul de ființe nou create este tot mai mic cu fiecare tara care trece. Grupul împreună cu care am venit pe lume număra peste două mii de oameni. I-ați văzut și voi pe cei care au apărut azi. Trebuie să aflați de ce se întâmplă asta, sau planeta este condamnată la pieire. Sper că s-ar putea ca printre voi, aici, să fie cineva care să afle motivul pentru care se întâmplă asta. Acum puteți pleca. Pe coridor, fiecare dintre voi este așteptată de o însoțitoare; veți fi duse în camerele voastre, iar mâine veți merge în camera de naștere.

Doamnele se ridicară în liniște și oarecum cutremurate de intensitatea discursului ei, care fusese rostit atât de încet, încât părea aproape o șoaptă.

Ketan se întoarse o dată cu grupul din care făcea parte și căută să ajungă la ușă. Elta, care se afla lângă el, simțea tensiunea ce i se acumulase în trup, privindu-l întrebătoare în ochi.

El știa că nu avea să ajungă la ușă. Abia parcursese jumătatea drumului până acolo, când realiză că bătrâna vorbise din nou. Cineva îl prinse de mânecă, și el se întoarse.

– Tu, cea care te numești Murna, vreau să vorbesc cu tine, spuse Matra.

El se opri, întorcându-se către ea. Îl privea din nou, cu ochii aceia despre care el știa că îi puteau citi gândurile.

Elta plecă împreună cu celelalte.

Atunci, pentru prima dată de când intrase acolo, realiză ce înseamnă să fii cuprins de panică. Matra trebuie să fi știut că Elta se afla acolo, în camera aceea, și ea fusese cea care spusese cândva că Elta trebuie să moară.

Ketan nu putea s-o lase să iasă pe acea ușă și s-o piardă din ochi. Oare Elta știuse că prin decizia ei de a veni la Templu se punea la discreția bătrânei femei?

Nu putea face nimic. Celelalte începeau să-l privească curioase, în vreme ce rămăsese în picioare, fiind cuprins de panica generată de nehotărâre. Se roti pe călcâie, întorcându-se încet către platforma pe care se afla baldachinul scund.

Când toată lumea plecase, ochii Matrei îl săgetau încă, pătrunzând sub deghizarea pe care și-o făcuse, înlăturând stratul de plastilină ce-i acoperea trupul, dezvăluindu-i adevărata identitate în fața ochilor săi.

– Nu credeam că te voi revedea atât de curând, Ketan.

El rămase nemișcat. Aerul înghețat din cameră îl făcea să fie cuprins de fiori. Oare unde greșise? Căci ea nu l-ar fi putut recunoaște, decât dacă ar fi știut dinainte despre sosirea lui acolo...

Timp de câteva clipe bune el o privi fix.

– Am venit pentru că vroiam să terminăm discuția începută, spuse el. Aseară ai plecat cam brusc.

Pentru moment păru surprinsă de atitudinea lui. Apoi zâmbi, clătinând negativ din cap. Spuse:

– Minți, habar n-aveai că sunt aici. De ce ai venit?

– Am venit pentru a descoperi secretul vieții! Tu și celelalte asemenea ție l-ați ascuns destul timp de ochii celorlalți. Omul trebuie să-l cunoască, sau va muri. După ce îl voi fi găsit, am să te distrug atât pe tine, cât și Templul tău, și tot ceea ce reprezintă el.

– Asta-i bine, spuse ea. Eram sigură că vei ajunge aici. Vino mai aproape, așează-te lângă mine, și îți voi spune ceea ce n-am reușit să-ți spun atunci când am fost prima oară la Karildex, motiv pentru care mă hotărâsem să vin din nou să te caut. E mai bine că ai venit tu aici. Nu va mai fi nevoie să faci ce-ți cer; atunci când am aflat că ești în Centrul de Pregătire, am încredințat sarcina ta altcuiva.

– Te referi la...?

– Daran este mort deja. La fel se va întâmpla și cu Hoult mâine, pe vremea asta.

Se simți cuprins de un val de scârbă și se înecă de greață. Auzi ce grozăvie! Să ucizi un om. Până azi nu își dăduse seama ce însemna asta, nici măcar când Elta se referise la intenția lui Hoult de a-l ucide. În trei sute de tara, nici un om nu fusese ucis cu premeditare în Kronweld.

Elta!

– De Elta ne vom ocupa noi aici, spuse bătrâna. Ea...

– Ah! Tu! spuse Ketan sărind în picioare cu mâinile îndreptate către gâtul slăbănog și ridat al bătrânei. Dacă te atingi de vreun fir de păr din capul ei, te...

Cu o agilitate surprinzătoare pentru vârsta ei, Matra sări înapoi, desfăcându-i-se din strânsoare.

– Hoo! Nebunule! urlă ca furioasă. Ce crezi că poți să faci? Apoi se calmă, la fel de brusc precum izbucnise. Nu ai venit pregătit și pentru eventualitatea în care cineva ți-ar fi descoperit travestiul, nu-i așa, Ketan? Dar nu-ți face griji, știu ce simți. Igon... Dar când ai să mă asculți până la capat, ai să te răzgândești. Ascultă-mă.

Imaginează-ți că o altă lume ne-ar înconjura din toate părțile, o lume în care trăiesc oameni asemenea nouă, care ne pot vedea și cunoaște, și totuși nu pot fi văzuți. O lume despre care nu știm absolut nimic.

O astfel de lume există cu adevărat, Ketan. Ea știe despre noi de mai bine de o sută de tara încoace. Toate rezultatele cercetărilor noastre sunt duse în acea lume, și utilizate în folosul celor care, până la urmă, ne vor distruge. Ni s-a permis să trăim doar atât timp cât deținem cunoștințe folosioare, pe care trebuie să le furnizăm acestei lumi înconjurătoare. Acum, mai este un singur lucru pe care îl doresc, anume să pună mâna pe cunoștințele noastre referitoare la folosirea energiei nucleare. Până azi ei nu au reușit să le obțină, pentru că emisarii pe care i-au trimis printre noi nu au fost în stare să le înțeleagă sau să le descifreze. Ei au în general un coeficient de inteligență foarte scăzut.

Dar acum, este unul dintre ei în Kronweld, care este suficient de inteligent, încât să le transmită chiar și cunoștințele de această natură. Planeta noastră este pe punctul de a fi trădată, iar asupra sa vor fi declanșate forțele care o vor distruge.

Emisarul despre care îți spuneam, este chiar Elta...

Sunetul enervant al vocii bătrânei pătrunse până în adâncurile minții lui Ketan, aproape hipnotizându-l, și își făuri un loc acolo, care îi spuse neîndoielnic, că bătrâna spunea adevărul.

Dar restul creierului său refuză să accepte acest gând. Elta...! Nu era nici o parte a trupului său care să fi putut crede că ea făcea parte dintr-o rasă mitică, venită din altă lume legendară, care atârna deasupra planetei lor sabia distrugerii și a morții.

– Nu te cred!

– Nu, desigur că încă nu mă crezi, dar îți voi arăta că am dreptate, într-un mod de care nu te vei putea îndoi niciodată. Atunci tu vei fi cel care te vei întoarce în Kronweld ca un adevărat arhanghel al răzbunării și vei smulge rădăcina putredă care duce planeta la pierzanie. Te știu prea bine, Ketan, dețin dovada care te va convinge să faci acest lucru.

Până vei înțelege ce ai de făcut, viața Eltei va fi cruțată.

Era foarte sigur de faptul că spusele bătrânei erau adevărate și era la fel de sigur că ea avea oricâte dovezi i-ar fi fost necesare pentru a-l convinge de asta.

Se cimți de-a dreptul îngrozit când realiză semnificația acestui fapt. O lume aflată în jurul Kronweld-ului, după cum spunea ea, o lume invizibilă, care îi spiona, dorind să-i distrugă. Și această singură reprezentantă în vârstă a umanității era cea care lupta singură împotriva lor.

Brusc, Matra se întoarse către el spunând:

– Acum du-te în camera ta, imediat. Vei fi condus acolo de servitoarea ta personală, care te va îndruma, spunându-ți ce să faci.

El se răsuci pe călcâie. În spatele lui o femeie cu chip colțuros intrase, și îl privea dezinteresată.

– Iartă-mă că te deranjez Matra, dar crezusem că mi-am pierdut eleva.

– Totul este în regulă. Murna a rămas mai în urmă ca să mă întrebe ceva. Sunt foarte mulțumită de ea. Este nerăbdătoare să învețe ce are de făcut.

Ketan se răsuci pe călcâie, urmând femeia cu chip înghețat, care ieșise din cameră. O dată se uită înapoi, dar Matra dispăruse, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Cele două femei o cotiră, ieșind din coridorul mare, intrând într-unul mai mic, luminat de o lumină rece, de o parte și de alta al căruia se înșiruiau uși. Se opriră în fața uneia dintre aceste uși.

– Asta îți va fi locuința pentru tot restul vieții. În vocea femeii se deslușea un ton de parcă s-ar fi înecat pe jumătate de bucurie.

Intrară în cameră, și însoțitoarea îi arătă Murnei un dulap, unde erau depozitate mai multe rochii, și alte veșminte.

– Acum, îți poți scoate hainele de ceremonie folosite azi, căci nu vei mai avea niciodată nevoie de ele. Majoritatea Doamnelor Templului le păstrează din motive sentimentale. Astea sunt hainele pe care le poți purta în timpul liber, și astea sunt cele pe care le vei purta în timpul serviciului, al cursurilor, al gărzii, și atunci când predai. Obișnuiește-te bine cu această încăpere. Mă cheamă Nelan. Am să te chem mâine, când îți va veni rândul să intri în camera de naștere. Ea se duse către ușă, făcu o pauză, apoi se întoarse din nou către Murna, spunând:

– Dacă nu sunt indiscretă, spune-mi ce ai întrebat-o pe Matra?

Ketan se întoarse brusc către însoțitoarea imprudentă, întrebându-se dacă nu cumva cunoștea și ea adevărul în privința lui, iar pe chip avea o expresie extrem de serioasă atunci când spuse:

– Nu te privește. Pleacă!

– N-am vrut decât să te ajut, căci Matra este în vârstă, și nu va mai rămâne multă vreme printre noi. După moartea sa, vom avea parte de o nouă și glorioasă Conducătoare, în persoana lui Anetel. Există multe lucruri pe care le mai ai de învățat, adăugă ea, pe un ton plin de subânțelesuri. Ține minte că nu vreau să fac altceva decât să te ajut.

Ea stărui cu privirea asupra lui, apoi se răsuci brusc pe călcâie și plecă.

În timp ce privea către ușă, Ketan avu sentimentul nu foarte bine definit că în interiorul Templului erau două facțiuni, aflate într-un conflict ascuns. Însoțitoarea sa, Nelan, afișase o dușmănie nedisimulată împotriva Matrei.

Își șterse din minte această problemă. Avea multe altele, mai importante de rezolvat, pentru a-și mai face griji și în legătură cu micile intrigi privitoare la organizarea internă a Templului. Se scufundă adânc într-un fotoliu comod, eliberându-se de tensiunea ce îi stăpânea fiecare mușchi al trupului. Atât lipsa de somn din ultimele trei zile, cât și forțele rele, uluitoare pe care le percepuse,

acționând atât în jurul său, cât și în jurul omenirii, după un model de neînțeles, îi secătuiseră energia.

Fotoliul era prevăzut atât cu panouri alimentare, cât și cu cele de distracție și relaxare. Alese mâncărurile și băuturile ușoare, care țâșniră imediat pe o tavă strălucitoare, și se ridicară la înălțimea corespunzătoare, în fața lui. În timp ce gusta din mâncare, se întreba ce este? Apariția unor feluri noi de mâncare, nemaiîncercate până atunci, încetase de mult să-l mai surprindă, deoarece Centrul Alimentar producea regulat o nouă creație, la fiecare zecime de tara. Totuși, aceasta era extrem de gustoasă, față de altele, și dacă s-ar fi aflat în afara Templului, ar fi fost tentat să recomande introducerea sa pe lista felurilor de mâncare oferite permanent, căci dacă acest fel de mâncare nu ar fi beneficiat de suficiente recomandări venite de la consumatori, producerea sa ar fi fost pentru totdeauna abandonată, fiindcă Centrul ar fi trecut la producția de serie a altor creații de pe lista lor nesfârșită de noutați.

Inspectă titlurile muzicale de pe celălalt panou, observând cu o tresărire că multe din ele fuseseră produse de curând în Kronweld. Asta însemna că erau niște schimburi regulate între Templu și oraș, exact cum dăduse de înțeles Matra, când vizitase Karildex-ul.

Muzica începu să se reverse în cameră de îndată ce alese ceva. Se așeză mai comod în fotoliu și, fără să se mai gândească la nimic, începu să privească atent camera în care se găsea.

Aceasta fusese proiectată pentru a beneficia de ultimele realizări în materie de produse de lux, pe care meșteșugarii din Kronweld erau capabili să le fabrice. Nici un cercetător, chiar de era membru al Consiliului sau al Primului Grup, nu putea obține un grad mai mare de confort și produse scumpe, decât cele în posesia cărora se afla acum Ketan.

Sigur că odaia nu avea geamuri prin care să pătrundă lumina naturală, dar aerul ionizat electric producea o dâră luminoasă ce se izbea de tavan, răspândind o strălucire difuză, odihnitoare în întregul apartament. El se întinse către comutatorul de control și îl răsuci. Strălucirea luminii se transformă încet, de la culoarea odihnitoare a cafelei cu lapte, la un verde rece, și trecând printr-un albastru liniștitor, ajunse în cele din urmă la nuanțele violente de roșu și purpuriu. Readuse înapoi lumina la nuanța de verde și se culcă la loc în fotoliu.

Nu știa cât timp dormise, dar când se trezi, se simțea revigorat, cu toate că-i înțepeniseră spatele și umerii.

Se ridică de acolo, modificând culoarea luminii, aducând-o la un albastru-alburiu, strălucitor. Se dezbrăcă de veșmintele de ceremonie cu o mișcare grotească și foarte nefeminină. Oglinda aflată de cealaltă parte a camerei îl ajută să vadă încă o dată cum arăta ca femeie.

Se strâmbă nemulțumit de cele văzute, dar se apropie mai mult de ea, pentru a se autoinspecta mai îndeaproape cercetând dacă plastilina pe care o folosise pentru deghizare nu cumva se desprindea. Își privi atent chipul, și fu mulțumit de faptul că începuse să se bărbierească la o vârstă fragedă, înlăturându-și

permanent părul de pe față. Dacă nu ar fi făcut asta, neîndoielnic, că nu ar fi avut nici o șansă să se deghizeze pentru a trece cu succes drept femeie.

Majoritatea bărbaților din Kronweld priveau cu ochi buni bărbieritul, dar din când în când, câte un cercetător își lăsa barbă, ca un semn curios de distincție, sau ca o aberație. Fiind sigur de faptul că deghizarea îi era încă intactă, căută camera de baie și era gata-gata să păsească sub dușul prevăzut cu substanțe chimice de curățire și revigorare a trupului, când privi în jos, către sine, izbucnind în râs, fiindcă își dăduse seama că nu va obține nici un fel de revigorare dacă va uda stratul de plastilină. Intrase sub duș din obișnuință, și fu total surprins să constate că o foarte mare cantitate de substanță chiar trecea prin materialul poros cu care își acoperise trupul.

Ieși de acolo și se uscă în fața stratului cald de aer pe care ventilatorul îl trimitea către el. Apoi se îmbrăcă în hainele pe care însoțitoarea sa i le indicase ca fiind potrivite pentru zi și se așeză în fața panoului mai mare de revigorare pentru a lua o masă mai variată și mai completă decât cea de până atunci.

Încă nu putea să-și întipărească foarte bine în minte topografia camerei, și nici să-și amintească dacă mai fusese pe aici. Totuși, începeau să-i revină tot mai insistent în memorie crâmpeie dintr-un vis pe care nu avea voie să și-l reamintească.

Și cumva aceste străfulgerări ale minții se centrau în jurul Matrei. El știa că nu o mai văzuse în viața lui, atât cât își putea aminti, exceptând seara când ea venise să-l caute la Karildex. Însă imaginea chipului ei îi tot revenea în minte, o dată cu trecerea timpului.

Probabil că o văzuse și înainte de venirea lui în Kronweld. Poate că încă de pe atunci între ei se stabilise o legătură ciudată. Totul părea fantastic, dar la fel păruse și conversația cu ea de cu o zi în urmă. Așa se petrecuseră toate lucrurile de când o întâlnise singură în acea noapte.

Deodată, sunetul unui clopoțel ascuns îl sperie, avertizându-l că trebuie să mănânce. Apoi o voce îi vorbi din aceeași sursă nevăzută.

– Noua promoție de Doamne se va reuni de îndată pe coridor, pregătindu-se pentru intrarea în camera de naștere.

Înfulecă repede rămășițele din mâncare, aranjându-și vestmântul despre care presupunea că era cel potrivit, și se pieptănă.

Deschise ușa și ieși.

Multe dintre celelalte se aflau deja pregătite în fața ușii camerelor lor. Nelan îl aștepta. Văzând că vine, dădu din cap aproape imperceptibil, fără a vorbi. Pe măsură ce avansau pe coridor, fiecare dintre perechile ce stăteau în fața ușilor camerelor lor li se alătura.

Ketan nu-și putea stăpâni inima care îi bătea tare, fiind gata-gata săi iasă din piept, și nici roșeața care îi urca în obraji. Se apropia de punctul culminant al eforturilor sale de cercetare și speranță, care duraseră mai multe tara. Mai era foarte puțin timp până avea să afle adevărul privitor la secretele pe care căutase să le descifreze timp de atâția tara; avea să asiste în sfârșit la momentul creării vieții.

Dar în inima sa era mai mult decât emoție. Era dezamăgire, teamă, care se amestecau în emoțiile pe care le simțea. Fiecare semn, fiecare indicație avută până atunci arăta că nașterea vieții reprezenta ceva cu totul diferit de lucrul pe care el și-l imaginase că este.

El nu văzuse nici un semn potrivit că măcar un bărbat s-ar fi aflat în Templu, în afara lui. Atunci oare cum apărea viața? Oare cercetarea reușise să producă niște mijloace incredibile cu ajutorul cărora apariția vieții pe lume să se fi produs altfel decât își imaginase el până atunci?

Coloana novicelor ajunse lângă el. Intră în rând împreună cu Nelan. Ochii săi priveau îngrijorați în toate părțile, căutând să o zărească pe Elta. Nu putuse descoperi care era camera ce-i fusese destinată fetei. Acum el o văzu, la o distanță de câteva uși depărtare de camera sa. Ea părea slabă și înșelător de fragilă, în rochiile purtate acum. Ele erau mai puțin elegante decât rochiile de la ceremonia de inițiere, dar păreau să-i potențeze mai degrabă, decât să-i scadă feminitatea.

Ochii flămânzi ai bărbatului încercară să-i atragă privirea, dar ea nu-l văzu, și plecă împreună cu însoțitoarea sa într-o parte a coloanei.

Fetele șerpuiră încet prin labirintul sălilor Templului. O dată, până la el ajunse sunetul îndepărtat al unui strigăt de durere, și toate privirile se întoarseră pentru puțin în acea zonă, dar curând incidentul fu uitat. Dar inima lui Ketan fu cuprinsă de un fior rece.

Își reaminti cum veneau puii de bor pe lume...

Brusc, coloana ajunse într-o fundătură. Fetele se opriră, în vreme ce o însoțitoare apăsă pe butonul unui lacăt pentru a-l deschide. Uși masive se dădură foarte încet într-o parte, împotrivindu-se din pricina inerției. Ketan rămase uluit de masivitatea construcției lor. În timp ce trecea prin ele, văzu că grosimea lor reprezenta mai mult de jumătate din înălțimea lor.

Novicele priveau camera în care intraseră cu o teamă plină de speranță.

O lumină lăptoasă, strălucitoare și verde lumina camera absolut goală. Aici domnea doar o liniște profundă, care făcea pur și simplu să-ți înghețe sângele în vene.

Aceasta avea forma unui sfert de sferă, fiind o miniatură a Templului însuși. Ketan realiză că ele se aflau chiar în centrul clădirii.

Dar aici totul era gol. Nu, după ce ochii i se obișnuiră cu lumina difuză, văzu două siluete care stăteau liniștite, ca niște statui, așezate în fața unei nișe din peretele plat.

Nișa era o deschidere lipsită de importanță, de formă semicirculară, nu mai mare de înălțimea unui om. În adâncurile sale se întrezăreau umbre întunecate. Cele două fete nemișcate nu se întoarseră să privească în jur, când celelalte intrară în cameră. Privirea lor inexpresivă rămase fixată asupra nișei.

În această cameră se mai găsea cineva. Ea stătea singură și la fel de nemișcată, așezată exact în centrul camerei, urmărind fetele din fața sa. Era Matra, ai cărei ochi păreau să strălucească din adâncurile feței sale zbârcite, fiind chiar mai strălucitori decât lumina difuză din cameră.

Cu o mișcare bruscă a mâinii, ea împinse un deget drept înainte, arătând către o bancă joasă de marmură, așezată lângă peretele curbat din spatele camerei, și care se găsea față în față cu cele două fete ce așteptau, șezând lângă nișă.

La semnalul bătrânei ele înaintară încet către locul ce le fusese indicat, neobosindu-se să vorbească. Se așezară și apoi nu se mai întâmplă nimic.

Mintea lui Ketan fierbea, neputând să perceapă vreun factor deosebit din mediul înconjurător. Oare ce își imaginase că va vedea? Avea niște vagi viziuni ale unui superb și strălucitor laborator de cercetare, cu mult mai mare decât fusese propriul laborator ascuns din pivnița casei, la începutul concepției lui, dar această cameră goală... ce legătură ar fi putut avea cu nașterea vieții?

Aici nu era decât o mare liniște; domnea o tensiune ciudată în așteptarea apariției vieții, ca și cum întreaga energie vitală s-ar fi blocat, pentru a se reuni în vederea efectuării unei demonstrații măreție.

Ketan simțea că așa stau lucrurile. Știa că și ceilalți simțeau la fel; cu toții știau că va fi vorba de o demonstrație concretă de natură fizică, dar nu puteau ghici despre ce va fi vorba cu adevărat.

Se găsea aproape în centrul arcului de cerc format din banca de marmură. Ketan nu putea privi în adâncimile nișei, dar acolo nu era nimic de văzut.

Apoi, nu se întâmplă nimic și continuară să aștepte desfășurarea ulterioară a evenimentelor.

Fetele se mișcară neliniștite, pe măsură ce mușchii începeau să le amorțească și să le doară din cauza rigidității conferite de așteptarea îndelungată și încordată pe banca incomodă de piatră rece. Dar, cele două gardiene aflate în fața nișei nu făcuseră nici o mișcare de când grupul intrase în cameră, cu toate că ședeau pe niște stâlpi scunzi de piatră, fără spătar și fără o formă bine definită.

Se auzi un chicotit încet, care umplu camera precum un strigăt macabru și îndepărtat. Fetele priviră curioase în jur. Cu toate că tremura și ea de frică, Matra își manifestă simțul umorului în felul ei amar.

– Veți învăța ce este răbdarea, Doamnele mele! Vor fi zile întregi când veți sta singure, întrebându-vă mirate care este rostul vostru, și vă veți ruga Zeului nostru pentru ca el să se înduplece, trimițând vieți noi pe planetă, astfel încât ea să nu piară. Dar aceasta va veni, dacă nu veți putea găsi o cale să nu se întâmple așa. Jumătate dintre sălile și camerele Templului sunt nefolosite și goale. Ele nu au mai fost deschise timp de mai mulți tara, decât își amintesc jumătate din Doamnele Templului. Învățați ce înseamnă răbdarea, Doamnele mele!

Poate că vreuna din voi va fi cea care va aștepta în cele din urmă aici, înainte ca praful să se depună într-un strat gros și ușile să-i fie închise pentru totdeauna, fiindcă Zeul nu va mai trimite viață pe Kronweld!

Deodată prin cameră trecu un vânt rece, care le învălui. Parfumul morții era ca o gheară care le cuprinsese inimile.

Ele stăteau mirate și dezamăgite, sperând la început că se va produce o minune ciudată, urmărind misterioasa nișă cu priviri fixe și obosite.

În cele din urmă, cu trupurile cuprinse de durere și obosite, începură să se roage pentru ca priveghiul fără rost să ia sfârșit cât mai curând posibil, și să li se permită să se întoarcă în camerele lor pentru a se odihni.

Probabil că Ketan fu primul care văzu ce se întâmplă.

Privi atent aproape hipnotizat în adâncimile negre ale nișei, însă ele nu mai erau astfel. Cu o vibrație ce semăna cu cea a luminii care pulsează pe cerul nopții, în fața ochilor le apăru brusc o flacără plină de culoare. Era violentă, țipătoare, o lumină purpurie, care fulgeră peste zidurile camerei, transformându-se într-un gri urât.

Se stinse încet, și nu își putură da seama când dispăru cu totul. Apoi se ridică din nou, înnotând din adâncimile spectrului infraroșu, explodând într-un crescendo luminos, pentru a le orbi cu radiațiile de dincolo de violet.

Cele două gardiene săriseră de pe bancă, acoperindu-și ochii și stând tensionate înaintea demostrației haotice de forță ce li se desfășura în față. Cu toate că era pe jumătate orbit de lumina strălucitoare, Ketan o privi cu coada ochiului pe Matra. Chiar și ea tremura vizibil din pricina fenomenului la care asista. Văzând toate acestea, se întrebă ce nenorocire avea să se abată asupra lor?

Una dintre fete țipă îngrozită.

Brusc flacăra se despică în două. Centrul îi era întunecat. Aceasta se răspândi, și ele începuseră să se simtă că și când niște mâini nevăzute cuprinseseră întreaga cameră, răsucind-o cu susul în jos....

Sfârșitul veni la fel de brusc precum începuse. Flacăra explodă, transformându-se în întuneric, iar mâinile ce făcuseră până atunci dezordine în cameră reinstaurară ordinea inițială, reaprinzând lumina difuză, sub razele căreia se putu vedea că acolo se aflau o mulțime de Doamne ale Templului îngrozite, plângând.

Însă cele două gardiene și Matra erau adunate în jurul micii platforme de piatră care se găsea în fața nișei. De acolo se ridică spre tavan un scâncet de copil, care stârnea ecouri, intrând în rezonanță cu teama și groaza ce umpluseră inimile tuturor celor prezente în camera nașterii.

Una dintre gardiene se întoarse către celelalte fete din grup. Avea în brațe un animăluț care se zbătea. Încet-încet, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, sau mai degrabă dintr-un coșmar, fetele prezente în camera nașterii realizară ce se întâmplase. Acea mică siluetă din brațele gardienei reprezenta de fapt o mică ființă umană, abia născută. Fetele realizară că asistaseră la crearea vieții.

12

– La naștere oamenii sunt neajutorați, spuse vorbitoarea. Nu se pot hrăni, nu pot merge, nu pot face decât mișcări necontrolate. Nu dispun de mijloace inteligente de comunicare.

Grupul stătea într-o sală de conferințe, imediat după experiența trăită în camera de naștere. Chipurile fetelor din jurul lui Ketan îi demonstrară acestuia ce efect avusese asupra lor șocul pe care îl primiseră. Trei dintre ele leșinaseră din cauza aspectului oribil al micului animal pe care-l văzuseră, atunci când își dăduseră în cele din urmă seama că era vorba de o ființă umană. Restul păliseră, făcându-li-se rău, din pricină că nu înțeleseseră nimic. El se îndoia de faptul că multe dintre ele credeau cu adevărat că arătaseră așa, cândva, demult.

Vorbitoarea corpolentă ridică un model flexibil, ce reprezenta un copil.

– Din fericire avem cu toții o funcție pe care ne-o putem îndeplini singuri, încă de la naștere, anume aceea de a ne hrăni atunci când hrana ne este oferită în mod corespunzător. Pentru asta, utilizăm un dispozitiv special; este vorba de o sticlă prevăzută cu o tetină flexibilă, care a fost în prealabil găurită. O mișcare reflexă a buzelor noului născut poate trage hrana prin gaură. Astfel viața copilului este întreținută, până când acesta poate pune în practică modalități mai eficiente de asimilare a hranei. Aveți întrebări?

Nu s-a pus nici una. O insensibilitate opacă cuprinsese mințile majorității membrelor grupului, care nu avea să se risipească prea curând.

– Atunci, asta-i tot pentru azi. Veți trece în următoarea cameră, unde vă va fi demonstrat stadiul imediat următor al dezvoltării copilului.

Din pragul unei uși largi li se arătă o cameră unde niște ființe omenești, în vârstă de un tara, învățau să meargă. Noile Doamne nu se putură abține să nu izbucnească în niște hohote nestăpânite de râs, la vederea mișcărilor grotești pe care le făceau băieții și fetițele de acolo.

Dar după câteva clipe de râs, ceva le făcu să se oprească. Priviră în jos, către ființele neajutorate și fură cuprinse de un val de milă. Chiar și Ketan simți că îl cuprinde același sentiment față de micile ființe deformate, care cândva vor crește, ajungând la perfecțiune.

Instructoarea dădu aprobator din cap, zâmbind, în vreme ce fetele se îndreptau ezitând către bebeluși, luându-i de mână.

De acolo trecură în alte camere, unde niște copii mai mari, erau ocupați să învețe să-și folosească brațele și picioarele, și să-și dezvolte diverse deprinderi. În alte camere, copiii învățau să vorbească, însușindu-și principiile de bază ale cercetării. La etajul superior al Templului, erau cazați cei care erau pregătiți să plece și să iasă în Kronweld în următorul tara.

Acolo, li se explica cum se realiza ștergerea amintirilor despre viața din Templu, asupra celor ce urma să îl părăsească, prin folosirea unor tehnici de dominare a memoriei. Aceasta se făcea pentru a păstra neștirbite secretele Templului, cât și sfințenia sa printre locuitorii planetei. Văzând aceste scene fetele prezente încercară să-și amintească dacă nu cumva trecuseră și ele prin stadiile văzute mai înainte. Dar toate aceste încercări erau doar niște slabe dorințe încețoșate în mintea lui Ketan.

Rămas singur în camera sa la sfârșitul zilei în care vizitase Templul, Ketan știa că nu se apropiase mai mult de descifrarea misterului acestuia, decât în ziua când ieșise el însuși pentru prima oară pe porțile sale.

Pentru ceva timp, ciudatele și copleșitoarele forțe, la a căror acțiune fusese martor în camera de naștere îi creaseră o stare de confuzie. Acum el vedea limpede că toate aceste fenomene nu erau decât un paravan, care ascundea un mister și mai profund decât cel aparent. Viața nu era creată de acele focuri fumegânde, era limpede că totul era o farsă grotescă.

Unde oare era locul în care se desfășura apariția vieții? Și oare cum putea să se mențină viața în mijlocul acelor lumini atât de intense? Oare nu cumva cele văzute de el nu erau decât o jumătate a soluției misterului, destinată a fi cunoscută doar de novice, în vreme ce Doamnele Templului, care erau mai în vârstă nu cumva erau participante la apariția vieții?

Ketan hotărî că nu avea decât o singură cale de a afla cum stăteau într-adevăr lucrurile, anume să o întrebe pe Matra. Era sigur că ea îi va cere să vină din nou să o vadă. Iar când o va face, era hotărât să afle de la ea răspunsurile la aceste întrebări, chiar de ar fi trebuit să o sugrume pentru a le obține.

Și-ar fi dorit ca în acele clipe să o poată vedea pe Elta, și să-i poată vorbi. Era mirat mai mult decât oricând de venirea ei deliberată aici. Nu îi putea înțelege rostul, mai ales de când știa de dușmănia pe care Matra o nutrea față de persoana ei. Era de înțeles faptul ca ea să fi venit pentru a încerca să încheie un pact de neagresiune cu Matra, dar aici Ketan se izbea din nou în presupunerile sale de faptul că nu știa nimic concret. Ce fel de înțelegere trebuia să fie încheiată între cele două femei?

Cine erau Etatiștii, și ce rol jucau ei în toată povestea asta? Lui Ketan i se părea că însoțitoarea sa, Nelan, era mai mult gardian decât îndrumător. Ea se ținea scai de el, de îndată ce ieșea din cameră în fiecare dimineață, nepărăsindu-l o clipă, până seara, când intra din nou în ea. Era sigur că îndatoririle ei obișnuite nu îi cereau să-i observe într-un mod atât de atent fiecare mișcare. Totuși, remarcă faptul că și celelalte însoțitoare își tratau protejatele într-un mod asemănător.

Câteva zile mai târziu, Nelan i se adresă Murnei la masa de prânz:

– Ai început să te obișnuiești cu viața în rândurile noastre? Încercarea sa de zâmbet fu de-a dreptul grotescă.

– Îmi place, minți cu seninătate Ketan. Este cea mai sfântă viață pe care o femeie ar dori vreodată să o ducă.

– Ai dreptate, spuse Nelan, clătinând afirmativ din cap. Și Ketan observă abia acum că în timpul acestei conversații, în jurul lor se mai strânseseră încă vreo șase fete, ca și când i-ar fi aprobat spusele.

– Dar asta nu face decât să dovedească un singur lucru, anume că funcția pe care o deținem pe scara socială ar trebui să ne dea dreptul să beneficiem de cele mai bune compensații posibile pentru toată viața, ca răsplată pentru faptul că ne-am izolat de lume. Meritățm să beneficiem din plin de produsele de larg consum și plăcerile vieții de care ne-am putea bucura aici, dar pe care nu le avem.

– Asta așa-i, spuse o altă femeie mai în vârstă dând afirmativ din cap. Matrei nu prea i-a păsat ca noi să avem la îndemână bunuri de larg consum pentru a

ne îmbunătăți gradul de confort în timpul vieții noastre desfășurate aici. Ea insista totdeauna atât de mult privitor la faptul că trebuie să fim devotate în îndeplinirea datoriei noastre, încât abia dacă ne mai rămânea timp să trăim cât de cât.

– Devotamentul în îndeplinirea sa este scopul nostru principal în viață, remarcă Nelan pe un ton solemn. Dar avem tot dreptul să cerem aceste lucruri pe care le merităm. Este o cale sigură de a le avea.

Ketan se întreba ce și-ar fi putut dori mai mult față de ce aveau acum; viața în interiorul Templului se desfășura într-un lux mai opulent decât visase el vreodată să aibă în cadrul propriei sale clase sociale în Kronweld. Se mai întreba de asemenea unde aveau să ducă toate astea?

– Avem nevoie de ajutorul vostru, al tuturor Doamnelor mai tinere ale Templului, vorbi altcineva, adresându-se direct lui Ketan. Anetel ne va ajuta să dobândim tot ce visăm dacă o vom sprijini.

– La ce te referi? întrebă Ketan curios.

– Matra a îmbătrânit, spuse Nelan. Ea va muri curând. Una dintre noi va trebui să fie pregătită să o înlocuiască când se va întâmpla acest lucru. Succesoarea sa va fi aleasă prin consimțământul dat de toate membrele Templului.

Majoritatea ne-am hotărât să o sprijinim pe Anetel. Ea este cea mai potrivită pentru această importantă funcție. Sub domnia sa Templul Nașterii va cunoaște o nouă epocă de progres. Noi născuții vor ajunge în Kronweld, fiind mult mai capabili decât până acum să-și ocupe locurile ce li se cuvin de drept în viața planetei noastre.

Și Anetel se va îngriji ca traiul în rândul Doamnelor din Templu să fie mult îmbunătățit. Vom avea locuințe mai bune, mai multă libertate de a ne bucura de viață, compensând astfel lipsa lucrurilor la care a trebuit să renunțăm atunci când am venit aici. Nu-i așa că acest lucru este de dorit?

Ketan dădu afirmativ din cap, spunând:

– Da, este foarte de dorit.

Ele îi zâmbiră prietenoase.

– Să însemne asta oare că ni te vei alătura în sprijinirea Anetelei?

– Da.

Ele îi zâmbiră și mai mult, rămânând împreună cu el pe tot parcursul mesei de prânz.

Idealism curat! gândi el.

Acest cuvânt i se învârti prin minte cu amărăciune lui Ketan. Deci ăsta era Templul sfânt al Nașterii. Și astea erau Doamnele altruiste și sfinte ce se sacrificau, dedicându-se slujirii înaltelor idealuri existențiale. Aceste femei meschine, limitate în gândire, care se adunau în „bisericuțe", luptându-se între ele până la sânge pentru a dobândi în ierarhia Templului minorele avantaje conferite în lume de creșterea prestigiului personal și a drepturilor pe care le aveau.

Ketan se întreba mirat oare ce gândeau acum despre toate astea fetele inocente care ascultaseră atât de captivate spusele Conducătoarei Centrului de Pregătire, care le inițiase în legătură cu regulile conviețuirii în Templu. Probabil că deveneau tot mai lipsite de simțire, o dată cu trecerea anilor.

Dar datorită conversației pe care o avusese până atunci, din sufletul lui Ketan dispăruse orice simpatie de moment pe care ar fi putut-o avea cu privire la viața în Templu, sau orice îndoieli pe care le-ar mai fi putut avea privitoare la intenția sa de a desacraliza acest loc, dezvăluind tuturor celor de pe planetă șarlatanriile care se ascundeau în spatele somptuosului ceremonial ce avea loc aici.

Ketan nu-i vorbise niciodată direct lui Anetel. Nu o văzuse decât în timp ce trecea pe coridoare și prin săli.

Ea era înaltă, blondă, cu o statură impresionantă. Părul îi era fin și auriu. Avea o pricepere de neegalat pentru creșterea noilor născuți. Aparenta sa răceală afișată de la distanță era înșelătoare. Adresându-se direct colegelor de câte ori era necesar, avea o personalitate foarte caldă, care îi învăluia complet pe cei ce o ascultau. Reușea să le facă să se simtă în largul lor, chiar și pe cele mai timide dintre Doamne, atunci când se hotăra să le vorbească. Cele care erau respinse de trăsăturile ridate și colțuroase ale Matrei, erau ușor atrase de prezența ei captivantă.

Nu era îngustă la minte încercând să răspândească zvonuri răuvoitoare, dar în același timp nu era nici puternică și extrem de directă în modul ei de exprimare. Nu se alătura nici unuia dintre grupurile care se strângeau pe săli sau în camere în pauze sau la sfârșitul zilei. Ea nu le cocoloșea pe novice.

Ea reprezenta pentru Ketan un mister din toate punctele de vedere.

De aceea el o urâse încă de la prima vedere. El știa că ceea ce spuseseră însoțitoarele ce doriseră să le determine pe novice să se alăture uneia sau alteia dintre taberele care se luptau pentru deținerea supremației în Templu, erau cuvinte spuse mai întâi în particular de către Anetel. El mai știa și că ea era foarte conștientă de atitudinea reală a fiecărei Doamne din Templu și își distribuia foarte atent colaboratoarele acolo unde propaganda lor avea cele mai mari șanse de reușită pentru a lucra în folosul ei.

Ketan se întrebase nu o dată de ce Matra nu lua măsuri pentru curmarea acestei lupte surde pentru putere, căci dizidentele din Templu manifestau o cruntă dezordine, iar Matra nu putea să nu știe despre asta.

Poate că ea ajunsese pur și simplu la capătul puterii sale de convingere, fapt care nu-i mai permitea să controleze situația.

Dar ori de câte ori Ketan se gândea la acei ochi cu privire pătrunzătoare și o mare putere de hipnoză, amintindu-și modul de comportare al Matrei în fața tastaturii Karildex-ului, nu îi venea să creadă că așa stăteau lucrurile cu adevărat.

În timpul unor zile aparent nesfârșite, cu toate că de fapt acestea nu erau numeroase, Ketan și Elta, împreună cu restul noilor Doamne ale Templului își insușeau însărcinările de rutină privitoare la îngrijirea și creșterea noilor născuți.

Ketan considera că este ciudat de distractiv să îngrijească pe cei mai mici cetățeni ai planetei, ajutându-i să se hrănească și să-și îndeplinească necesitățile personale mai dezgustătoare. El se gândea la ce s-ar fi întâmplat dacă pro-

fesorul Daran și ceilalți oameni din Casa Înțelepciunii pe care îi cunoscuse ar fi intrat brusc pe ușă, recunoscându-l și văzând că îndeplinește aceste îndatoriri.

Apoi își aminti că Daran fusese ucis. Crima fusese înfăptuită de către forțele aflate la conducerea Templului și în mâinile Matrei.

El știa că nu mai avea de stat aici decât o perioadă scurtă de timp. Curând va trebui să se decidă asupra a ce avea de făcut, acționând în conformitate, deoarece deghizarea lui începea să se deterioreze. Plastilina nu mai rezista prea mult din pricina solicitărilor și frecărilor zilnice la care o supunea trupul său. În fiecare seară trebuia să o subțieze puțin cu apă caldă, și să o remodeleze. Se întreba curios dacă nu cumva unele dintre Doamnele Templului nu observau o ciudată metamorfoză zilnică intervenită în aspectul său exterior.

El luase hotărârea finală cu privire la soarta Templului demult, și pentru a o îndeplini nu aștepta decât să fie numit în postul de gardian din camera de naștere.

Era convins de faptul că în acea cameră se găsea soluția întregului mister al Templului.

Credea că este calm, dar în ziua în care fu desemnat pentru postul dorit, respirația i se înteți, și pulsul i-o luă razna. Simțea că în sfârșit se afla pe punctul de a soluționa misterul Templului o dată pentru totdeauna.

Se întreba doar cine va fi tovarășul său de gardă? Ar fi fost un noroc din cale afară de mare să spere că va fi Elta. Totuși spera că va fi vorba de cineva care nu avea să se amestece prea mult în desfășurarea investigațiilor sale, punându-i bețe în roate, dar avea de gând să afle lucrurile pentru care se afla în Templu, chiar riscând să fie nevoit să o ucidă pe cealaltă gardiană pentru a o determina să tacă.

Intrând în camera de naștere, descoperi cu surprindere și bucurie că tovarășa sa de gardă era chiar Elta.

Ea stătea la intrarea în cameră, privindu-l și nevenindu-i să-și creadă ochilor. Când se convinse că era chiar el se întoarse pe jumătate, ca și când ar fi vrut s-o ia la fugă și să scape de acolo.

– Elta, șopti el. Norocul meu este chiar mai mare decât aș fi putut spera vreodată.

La auzul acestor cuvinte trupul fetei păru să se cocoșeze obosit atunci când spuse:

– Vai, Doamne, de ce a trebuit să fii tocmai tu tovarășul meu de gardă?

– Elta, nu te bucuri că putem fi singuri împreună mai mult timp?

– Nu. Ascultă-mă, Ketan, spuse ea cu o voce îndurerată. Eu am venit aici pentru ceva anume. Vreau să știu dacă de data asta vei avea sau nu încredere în mine. Poate că pot să fac și eu tot ceea ce vrei tu să faci, adică distrugerea Templului, dar trebuie să mă lași singură aici. Ieși din camera de naștere, și du-te înapoi în camera ta. Poți ajunge acolo fără să fii văzut. Când voi fi terminat ce am de făcut mă voi întoarce la tine. Ne putem croi drum afară de aici prin luptă, căci am descoperit locul în care sunt ascunse multe arme provenind din Țara Întunericului. Vrei să faci asta pentru mine?

– Nu.

– Ketan...

– Nu, Elta, nu te voi lăsa să-ți îndeplinești planul nebunesc, indiferent de conținutul lui. Care să fi fost motivul pentru care ai venit aici încă de prima dată, nu îmi pot da seama, dar am propriile scopuri și ele sunt cu mult mai importante de îndeplinit decât orice fel de plan ai fi putut concepe tu.

– Am vorbit și cu Matra despre asta, a fost de acord cu mine...

Ketan o privi fix. Oare ce ar mai fi trebuit să creadă acum? El știa prea bine că Matra o condamnase la moarte pe Elta. În aceste condiții, cum ar fi putut ea să aprobe orice plan conceput de Elta care ar fi putut avea consecință distrugerea Templului? Oare ce încerca fata să facă acum?

– Nu pot crede asta, spuse el. Nu cred că distrugerea Templului ar fi posibilă fără a descoperi mai întâi secretele ascunse în această cameră. Oare cum este creată viața în mijlocul acelor flăcări ce se aprind în nișă? Care este secretul lor? Asta vreau să descopăr!

– Astea sunt secretele interzise ale Kronweld-ului, murmură fata. Nici un om nu trebuie să le știe. Nici una dintre femeile din Templu nu le știe! Nu te juca cu forțe care sunt atât de puternice încât nu pot fi înțelese de către om!

– Nici tu nu crezi asta mai mult decât mine. De ce ai devenit dintr-o dată atât de prudentă? Parcă lucrurile nu stăteau așa atunci când ai lucrat pentru prima oară împreună cu mine în rândurile Neînregistraților, ajutându-mă să-i organizez!

– Poate că asta s-a întâmplat fiindcă am ajuns să-mi dau seama că sunt forțe care depășesc puterea omului de a le combate, forțe care nu merită să le combați, pentru că a o face, nu ar însemna altceva decât să te dai cu capul de pereți groși de piatră și încet-încet să îți irosești energiile vitale și toate șansele de a fi fericit. Și acum pleacă, Ketan! Lasă-mă singură! Mă voi întoarce la tine cât de repede voi putea.

– Ba n-am să plec!

Niciodată, pe tot parcursul asocierii lor nu se simțise atât de îndepărtat de Elta ca acum, în mica, cameră păgână ce se găsea în cele mai adânci măruntaie ale Templului.

Oare de ce vroia fata ca el să plece, lăsând-o singură aici?

Acest gând îl sperie. Își imagină brusc cum ar fi fost viața lui fără ea. A face acest lucru semăna cu a te uita peste marginea unei prăpăstii negre și adânci. Intră în panică și căută să scape cât mai repede de el.

Ea stătea în picioare, în fața nișei, privind fix în adâncurile sale. Vru să o ia în brațe și să încerce să spargă misterele întunecate care se lăsaseră între ei ca niște perdele de gheață.

Dar totul era în zadar. Acestea nu puteau fi înlăturate de o singură îmbrățișare. Ele nu reprezentau altceva decât partea vizibilă a imperfecțiunilor ce erau adânc înrădăcinate în sânul întregii societăți din Kronweld.

El începu să se plimbe împrejurul camerei lipsite de podoabe și slab luminată, examinând-o atent. Însă acolo nu erau decât pereții albi, din piatră masivă.

Nișa însăși era la fel de pustie ca și restul camerei.

Ketan se lăsă în genunchi, târându-se pe burtă, în încercarea de a pătrunde în interiorul acesteia.

Elta scoase un țipăt îngrozit.

– Ketan...!

Lumina strălucitoare de culoare violet începu să se ridice în adâncurile nișei. Pentru o clipă păru să îl învăluie cu totul pe Ketan, iar trupul său căpătă o transparență îngrozitoare.

El sări de pe platformă înapoi în cameră. Chipul îi era alb de spaimă și tremura din tot trupul, nemaiputându-se stăpâni.

– Știi Elta... eu...

– Privește, uite-o, vine!

Focul alb sărea la ei, sfâșiind perdeaua groasă de întuneric din nișă. Ketan își făcu un văl dintr-unul din faldurile rochiei pe care o purta pentru a-și proteja ochii, și privi fix în flacăra orbitoare din fața sa.

Apoi totul se termină și pe platformă zăcea un copil nou născut și plângăcios. Elta îl luă în brațe.

– Dă alarma, spuse ea, pe un ton alb.

– Așteaptă... Mai e ceva...

O ciudată fâșie de pânză albă era înfășurată în jurul unuia dintre piciorușele copilului. Ketan o despături, descoperind o rană provocată de o tăietură adâncă, și o foaie boțită de hârtie căzu din ea pe podea. El o ridică.

– Pare a fi un mesaj, spuse râzând puțin tremurat, deoarece ideea i se părea a fi incredibilă.

Elta îi aruncă o privire grăbită spunând:

– Distruge-l! Repede, Ketan! Cineva ar putea intra aici și să ne găsească cu el. Mi-e frică...

Ketan își desprinse ochii de pe foaia de hârtie, privind-o pe Elta în ochi.

– Te-ai uitat suficient de adânc în lumină când a apărut, în momentul nașterii? Ai văzut un fel de peisaj în ea?

– Nu, căci am fost prevenite să...

– Am fost prevenite să nu vedem ceea ce Conducătorii noștri nu vor ca noi să vedem. Când acel prim val luminos m-a învăluit, mi s-a părut că această cameră ar fi dispărut, și pentru o clipă am fost aruncat într-o altă lume îndepărtată. Acolo era o mulțime de oameni adunată într-o sală mai mare decât întregul Templu. Stăteam în picioare în fața lor, la baza unei mașini mari, și ei mă priveau în ochi, rugători și plini de teamă. Ei strigau, rugându-mă să îi salvez.

Elta întoarse spatele, refuzând să-l privească în ochi.

– Probabil că nu a fost decât o iluzie.

– Nu, am văzut-o limpede, și o voi mai vedea încă o dată. Data viitoare când o voi vedea, mă voi îndrepta către ea; voi pătrunde prin ea, și voi găsi acea sală mare cu mulțimea de oameni care plâng, rugându-mă să-i salvez...

13

Ketan nu puse geană pe geană în noaptea aceea. De îndată ce putu să meargă în camera sa, se încuie înăuntru, scoțând la iveală bucata de hârtie pe care o găsise asupra copilului nou născut.

Era un lucru prea neobișnuit pentru a putea fi crezut să te gândești că pe bucata aceea de hârtie s-ar fi putut găsi un mesaj adevărat și coerent venit din partea unei alte civilizații aflate în nevoie.

Și totuși, de ce nu?

Logica de fier pe care o dobândise în decursul îndelungaților ani de cercetare îi spunea lui Ketan că, copiii care chipurile erau creați în mijlocul flăcărilor din camera de naștere trebuie să fi venit pe lume cândva, undeva, firesc, din părinți naturali, ca și puii de bori.

Oare locul nașterii lor să fi fost marea sală plină de oameni, care își îndreptaseră privirile spre el, considerându-l salvatorul lor? De îndată ce încerca să închidă ochii, pentru a adormi și a nu se mai gândi la ei, milioanele de ochi ale acelor ființe îi reveneau în vis, privindu-l disperați.

Nu avu nevoie de prea mult timp pentru a descifra mesajul cu înțeles ambiguu. Dacă îl descifrase corect, era groaznic, nu atât prin cuvintele folosite, ci mai ales prin faptul că devenea vocea disperată a acelei adunări mari de oameni pe care o văzuse în viziunea sa.

Mesajul spunea acestea: „Dacă mai sunteți vii, veniți la noi. Salvați-ne. Aduceți cu voi arme".

Ăsta era cuvântul care îl intriga cel mai mult – anume cuvintele pe care le traducese, utilizând cuvântul „armă". Era un obiect folosit pentru pază. În Kronweld acest cuvânt avea doar două înțelesuri, fie că se referea la un ostaș, fie la un scut de protecție, ca de exemplu inelul care înconjura Templul Nașterii pentru a împiedica pătrunderea neautorizată aici a locuitorilor veniți din celelalte părți ale Kronweld-ului.

Exploratorii care vizitaseră Țara Întunericului concepuseră și construiseră o adaptare a principiului scutului protector, care putea ucide Bori și alte animale aflate la o depărtare considerabilă de ei. La o asemenea armă se referise Elta mai devreme.

Dacă traducerea sa fusese corectă, atunci însemna că autorii mesajului cereau o astfel de armă.

Traducerea, așa cum fusese ea efectuată, nu fusese greu de făcut, fiindcă literele cu care era scrisă păreau a nu fi altceva decât niște distorsionări ale alfabetului din Kronweld, cu câteva adăugiri necunoscute lui. Era o limbă ciudată.

În timp ce contempla foaia de hârtie, un sunet abia auzit străbătu adâncimile nopții, ajungând până la el.

Se răspândi repede prin sălile mari și pe coridoarele largi, răsunând puternic și provocând ecouri, sfâșiind urechile tuturor celor ce dormeau. A devenit un strigăt îngrozitor de moarte, care s-a răspândit prin Templu, trezindu-i pe toți din somn. Auzindu-l, Ketan fugi pe hol ca să vadă ce se întâmplase numai pentru a-l găsi plin de Doamne îngrozite, aproape dezbrăcate, și tremurând de frig din cauza veșmintelor subțiri de noapte.

Chiar înainte ca el să își fi putut face loc către capătul sălii pentru a afla de unde venise țipătul, ele se treziră împinse brutal înapoi, în camerele lor, de către puternicele gărzi ale Templului. Ketan le recunoscu ca fiind discipolele lui Anetel.

– Ce s-a întâmplat? spuse el, alăturându-se babiloniei generale, fără a fi auzit. Nimeni nu știa sursa țipătului care îi speriase pe toți.

Doamnele din Templu se împinseră înainte, îmbrâncind personalul care încerca să le împingă înapoi. Apoi, pentru câteva clipe, menghina care le strângea își slăbi strânsoarea, în timp ce ochii priveau nerăbdători de-a lungul coridorului. Din cealaltă parte a coridorului apărură alte reprezentante ale gărzii lui Anetel, iar menghina se strânse din nou, împingându-le încet înapoi. Apoi, de-a lungul șirului, se răspândi încet-încet vestea îngrozitoare.

– Cineva a încercat să o ucidă pe Anetel... înjunghiată cu un cuțit... a fugit pe săli cu el înfipt în spate... una dintre novice a făcut-o... nu se știe numele ei....

– Te pomenești că a fost Elta! gândi Ketan.

Mintea lui Ketan gemu sub greutatea acestui gând, refuzând să îl accepte. Dar vestea se repetă la nesfârșit în rândul șirului de fete. Elta încercase să o omoare pe Anetel. Toate fetele șopteau – o novice nebună s-a luat la harță cu Anetel încercând să o omoare – oare să fi fost deja moartă? Ea se numea Elta.

Ketan se întoarse în camera sa și închise ușa. Ce se întâmplase oare acolo? se tot întreba el.

Se aruncă într-un scaun și rămase perfect nemișcat în răstimpul cât inima îi bătu de o sută de ori.

Dacă s-ar fi dovedit că este adevărat că Elta încercase să o omoare pe Anetel, el nu putea face încă nimic pentru a o ajuta. Dar de ce făcuse ea un lucru atât de nebunesc? Nu ăsta putea fi motivul pentru care ea venise în Templu.

Nu trebuia să-și dezvăluie adevărata identitate înainte de vreme. El se strădui să se calmeze oarecum, până ce scandalul de pe hol s-ar fi liniștit. Trebuia să aștepte până dimineață pentru a obține toate informațiile disponibile cu privire la incident și pentru a se asigura de faptul că lua o decizie corectă. Apoi ar fi avut suficient timp să acționeze. Trebuia să fie... Până atunci trebuia să mai aștepte puțin.

Nu știa dacă în cele din urmă adormise sau nu, sau cât timp șezuse acolo. Următorul lucru de care își dădu seama după aceea fu că în cameră intrase cineva care îl striga. Vocea îi vorbi brusc, șoptit și neclar. Își răsuci capul. Iată că se auzi din nou. El descoperi sursa de unde venea vocea – era un spațiu aparent gol de pe perete. Ascultă, ținându-și respirația.

Vocea „venea" din nou, ca din agonia morții. Era vocea Matrei.

– Ketan... Ketan... răspunde dacă mă auzi. Ketan...

– Te aud. Unde ești? șopti el răgușit.

– În camera mea. Vino la mine imediat. Ai grijă să nu fii descoperit. Vino... Vocea se pierdu, auzindu-se din ce în ce mai încet.

Mișcându-se foarte repede, și fiind pe deplin treaz acum, Ketan se furișă până la ușă, o crăpă puțin, scoase capul și privi în jur. Coridorul era din nou pustiu, fiindcă fusese evacuat demult, iar Doamnele din Templu se reîntorseseră în camerele lor, recăzând într-un somn agitat și plin de teamă.

Dar una dintre ele, fără îndoială o partizană a lui Anetel, patrula în capătul îndepărtat al coridorului. El o văzu făcând un pas înapoi pentru a dispărea după colț.

O luă la fugă, ieșind pe ușă, îndreptându-se în vârful picioarelor către capătul coridorului. El mergea cu capul întors, fugind aproape cu spatele pentru a putea supraveghea cu coada ochiului celălalt capăt al coridorului, ca să nu fie descoperit de gardiană. Ketan văzu cum apare încet piciorul acesteia dincolo de colț și se ascunse după tocul unei uși strâmte, făcându-se una cu zidul. Adâncitura acesteia nu era suficient de mare pentru a-l ascunde complet.

Se lipi cu unul din obraji de ușă, privind la gardiană cu un singur ochi. Trase adânc și șuierător aer în piept atunci când o văzu că privește fix de-a lungul coridorului, uitându-se către el.

În acele momente se gândi la Matra. Oare de ce îl chemase bătrâna tocmai acum? Să fi făcut oare asta din cauză că era pe moarte?

Acest gând îi acceleră pulsul. Trebuia neapărat să-i afle restul poveștii înainte de...

Gardiana se oprise acum, privind atent în josul coridorului. El se trase mai înăuntru, și literalmente, printr-un efort teribil de voință se lipi și mai mult de zid.

Apoi, ea se întoarse încet cu spatele, fiind convinsă de faptul că totul era în regulă. Ketan își ținu respirația, în timp ce ea se retrăgea, pentru ca în cele din urmă să iasă din raza sa vizuală, dispărând după colț.

Camera simplă a Matrei se găsea în capătul coridorului, față în față cu intrarea care ducea către sala principală de adunare a Templului. Ketan sări din strâmtul ascunziș de după tocul ușii, și o mai luă încă o dată la fugă, de-a lungul coridorului. Ezită puțin în fața ușii camerei Matrei. Coridorul era gol. Profită de ocazie, țâșnind înăuntru.

Timp de câteva clipe, crezu că odaia în care intrase era pustie, până când ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul de acolo. Apoi o voce subțire, aproape neinteligibilă îl strigă pe nume. Ea venea dintr-un pat adânc, situat în cel mai îndepărtat colț al camerei.

Matra era acolo. Doar chipul i se vedea. Mâinile sale strângeau puternic marginea păturii cu care era acoperită.

– Mă bucur... că ai venit la timp... șopti ea, extrem de obosită. Mor și mai sunt niște lucruri pe care trebuie să ți le spun.

– Pot să-ți aduc ceva? întrebă Ketan încet. Ai nevoie de ceva care să-ți ușureze moartea?

– Adică vrei să spui să o grăbească, la asta te referi, așa-i? Vrei să fii amabil, spuse ea pe un ton ciudat. Dar nu, trebuie să-ți spun ceea ce am de spus, și pentru asta trebuie să vorbesc atâta vreme cât mai am viață în mine. Mai întâi trebuie să-ți spun despre Elta. M-am înșelat în privința ei. A venit și ea azi la mine și atunci mi-am dat seama de greșeala mea. Fii bun cu ea, Ketan, căci te iubește cu adevărat. Am vorbit mult cu ea. I-am arătat răul pe care Etatiștii îl făcuseră Kronweld-ului și Pământului. Tu nu cunoști numele ăsta, așa-i? Ea m-a crezut, și te va ajuta.

O contracție dureroasă zgâlțâi trupul fragil al Matrei, deformându-l îngrozitor și făcându-l aproape de nerecunoscut. Ketan stătea privind-o neajutorat, în timp ce spasmul îi trecea.

– Otrava lucrează repede, gemu Matra.

– Otrava?! Ce tot spui?

Matra clătină afirmativ din cap.

– Asta-i „opera" lui Anetel. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta mai demult, dar acum nu mai contează... Tu îmi vei continua munca... Trebuie să mă grăbesc. Sfârșitul se apropie amenințător... Vreau să ici acest inel...

Odată acestea spuse, ea scoase din deget un inel, dându-i-l. Ketan îl luă mirat, căci abia dacă îi intra pe degetul mic.

– Păstrează-l. Te va proteja de răul pe care Anetel se pregătește să ți-l facă. Da, îți cunoaște adevărata identitate.... Acest lucru a fost cunoscut încă din primul moment în care ai intrat în Centrul de Pregătire. Nu este chiar atât de ușor precum pare să pătrunzi în Templul Nașterii. Ea zâmbi macabru, spunând: Amândouă îți cunoșteam adevărata identitate, și fiecare din noi se gândea să te folosească în propriile scopuri, numai că aici eu am câștigat... Mă tem că avem foarte puțin timp la dispoziție.

O altă grimasă de durere străbătu chipul ridat al femeii.

– Elta știe ce are de făcut. Ea îți va spune restul. Am vrut doar să știi că ea este complet nevinovată, și că n-a dorit niciodată răul nimănui.

– Dar atunci de ce a încercat să o omoare pe Anetel?

– A făcut... ea asta? Bătrâna încercă să se ridice în pat în capul oaselor, dar se prăbuși înapoi, cu un geamăt de durere. Vai, nebuna! Micuța nebună... Micuța nebună minunată...

– De ce a făcut-o?

– Ea se gândea să ajute desfășurarea ulterioară a evenimentelor, dar acest lucru va fi nefolositor, căci deținem controlul total al situației... Dar spui că chiar a încercat să facă asta?

– Nu sunt sigur de nimic. Astea-s doar zvonuri care circulă prin Templu. Partizanele lui Anetel nu lasă pe nimeni să circule pe săli.

– Da... și-a făurit demult propria organizație în rândurile noastre. Am urmărit atent desfășurarea acestui proces. Dar asta nu mai are importanță acum, căci

și eu am propria organizație, și am reușit să o împiedicăm să scoată de aici vreo informație importantă.

Trupul Matrei fu cuprins acum de o durere tăioasă, care nu ceda. Ea îi contorsionă fața și îi încețoșă ochii, până când fu nevoită să-i închidă, și niște bălți albe de lichid se formară la colțurile lor, bălți care se măriră, scurgându-se în jos pe fața sa ridată, precum niște rezervoare prea pline.

– Ăsta e sfârșitul, gemu ea încercând să-și înfrângă durerea care o copleșea. Mai aveam atâtea să-ți spun... Dar Elta... ea știe toată povestea. Ai grijă să-și capete și ea inelul de care are nevoie, căci s-ar putea să-i fie și ei de folos. Să nu le pierdeți, nici unul dintre voi. Acum... Zeul să te binecuvânteze.

Acestea fiind zise, trupul i se contorsionă, scoase un horcăit oribil din gât și rămase nemișcată.

Ketan rămase vreme îndelungată îngenunchiat lângă trupul femeii, neînțelegând ce se petrecuse în fața ochilor săi și nefiind în stare să facă vreo mișcare. Continua să privească fix în jos către trupul moartei, fiind cuprins de o uimire nesfârșită. Și brusc avu sentimentul teribil că deasupra lui se află niște forțe și puteri extraplanetare, atunci când realiză faptul că Zeul căruia Matra îi ceruse să-l protejeze și să-l binecuvânteze nu era totuna cu cel la care se referea Nabah și discipolii săi.

Privi în jos, către cadavrul scund și obosit. Oare cine știe câte poveri deosebit de grele cărase pe umeri în timpul nenumăratelor tara ale vieții sale?! Acum deja începuse procesul de putrefacție. Probabil că acum nici un om nu va ști cu adevărat care erau acele poveri.

Deodată se ridică brusc, conștient încă o dată atât de poziția în care se găsea, cât și de pericolul căruia îi era expusă Elta. Privi curiosul inel pe care i-l dăduse Matra. Nu era decât o fâșie strălucitoare de aur. Și Elta avea unul asemănător. Cum puteau forțele mântuitoare să existe în obiectul acesta cu aspect atât de mic și inutil la prima vedere?

Coridorul era încă pustiu atunci când intră din nou în el. Nici măcar gardiana nu se mai zărea. Se reîntoarse repede în propria cameră, fără incidente, așezându-se în fotoliul în care stătuse mai înainte.

Moartea Matrei îl afectase profund. Nu era nimic mai dezgustător decât să asiști la moartea cuiva. În Kronweld cei care îi însoțeau pe bolnavii incurabili în Palatul Muribunzilor erau ei înșiși niște paria și numai cei mai needucați dintre cei ce fuseseră decăzuți din toate drepturile cetățenești puteau fi forțați să practice această meserie. Moartea era un lucru abominabil.

Totuși, el își reaminti că la un moment dat, Matra fusese cuprinsă de o curioasă pace și seninătate. Ei nu-i fusese teamă, ba chiar păruse să întâmpine bucuroasă moartea. Părea să nu regrete decât că forțele ce se aflau în conflict în jurul ei nu își găsiseră un echilibru satisfăcător. Ketan simțea că are o obligație irațională față de femeia moartă, o obligație ce îi cerea să îi continue munca, chiar așa cum dăduse ea de înțeles că trebuie să facă, indiferent în ce ar fi constat aceasta.

Dar gândul la Elta nu-i dădea pace. Oare de ce încercase ea să o ucidă pe Anetel? Micile afaceri meschine din Templu nu o priveau, căci era clar că trebuia distrusă întreaga sa structură.

Ketan se străduí în zadar să conceapă un plan logic pentru a se apropia de Elta.

Gărzile veniră să-l ia ca din oală, în timp ce el stătea acolo nemișcat.

14

Anetel se găsea în fruntea lor, iar trei dintre partizanele sale o urmau.

Ketan sări în picioare, iar Anetel îl străfulgeră cu o privire obraznică. Un zâmbet sarcastic îi apăru pe buze. Ea avea unul din brațe prins în bandaj, înfășurat într-o fașă groasă legată de gât. Cineva o înjunghiase cu adevărat.

– Ai putea la fel de bine să-ți dai jos bucata aia de plastilină de pe nas, căci oricum e gata-gata să cadă.

– Mulțumesc, prefer să o păstrez, căci abia m-am obișnuit cu ea.

– Cum vrei! Ce nebun trebuie să fi fost să-ți închipui că poți veni aici, să o înșeli pe Anetel fără a fi descoperit! Am toate înregistrările făcute de Matra privitoare la atacul pe care l-ai întreprins asupra fetei de la Centrul de Pregătire pentru a te putea deghiza în femeie. Am înregistrările tuturor convorbirilor tale cu Matra, precum și înregistrări video cu felul amuzant în care te chinuiai să-ți refaci deghizarea în fiecare dimineață. Mai am și imagini cu privire la felul în care ai pângărit camera de naștere.

– Vreau mesajul primit de dincolo! Dă-mi-l imediat!

Întinse mâna poruncitor.

Ketan sări înapoi, ajungând atât la foaia cu mesajul original, cât și la cea cu traducerea, ce se aflau pe masa din spatele lui. Le aruncă pe ușița gurii de gunoi ce se deschidea în perete.

– Și asta îmi convine la fel de mult. Pur și simplu nu doream ca el să fie la îndemâna tuturor Doamnelor curioase, care ar fi putut începe să-și pună întrebări privitoare la conținutul său.

A trebuit să le omorâm pe Doamnele Templului care au reușit să traducă asemenea mesaje.

– Au mai fost și altele?

– Foarte multe. De asta vi se atrage atenția să nu examinați copiii imediat după naștere, ci să-i aduceți repede în camera de primire. Dar tu ar fi trebuit să fii oricum condamnat.

El privi drept în ochii săi plini de aroganță.

– Și ce înseamnă asta?

– Întrebarea ta mă surprinde, spuse ea pe un ton batjocoritor. În Kronweld erai un cercetător atât de important, încât doreai să dărâmi acest Templu, dis-

trugând miturile din jurul său, și înlocuindu-le cu adevărul. Nu ai auzit niciodată despre adevărul din Templu, și despre ușa pe care se intră în Marea Margine?

Ketan o privi uluit. Anetel râse. Apoi fu cuprins de un uriaș val de uimire. Asta însemna deci nișa aceea întunecată!

Ce prost fusese să nu-și dea seama mai devreme de asta! Aceasta era Marginea însăși!

– Din trecutul tău îmi amintesc de faptul că în tinerețe ai propus cercetătorilor să descopere o cale de a trece prin sau peste Margine pentru a descoperi ce se află dincolo de ea. Ei, bine, vei afla!

– Ce vrei să spui?

– Cu sute de tara în urmă în Kronweld a avut loc o crâncenă și faimoasă bătălie. Pe vremea aceea, pe planetă se găseau mii de oameni ignoranți și primitivi, care se opuneau activității cercetătorilor. Ei pretindeau că cercetarea încălca voința Zeului și în numele acestui principiu au măcelărit sute dintre cei mai nobili cercetători ai noștri. Dar până la urmă au fost înfrânți, și un mare cercetător al cărui nume este dat acum uitării a descoperit cum să construiască o poartă pentru a putea pătrunde în Marea Margine, care se va deschide într-o întunecată și teribilă lume transformată în închisoare, care se găsea de cealaltă parte a acesteia. O lume pe lângă care Țara de Foc și Ținutul Întunericului ar putea fi asemuite cu grădinile Paradisului. El a construit această poartă, și ignoranții învinși au fost încarcerați în acest ținut. O lume în care nimeni nu moare niciodată, și se mai află și azi cu toții acolo.

O bruscă și ciudată viziune apăru în fața ochilor lui Ketan Ș o puternică masă de chipuri rugătoare. Propriul său chip îi trăda emoția pe care o simțea.

– Aaa! Deci înseamnă că i-ai văzut atunci, răse Anetel. Și acum observ că îți este milă de ei. Fie-ți milă de propria persoană, biet cercetător, pentru că ai putea să li te alături și chipul ți-ar putea fi unul dintre acelea care se uită îngrijorat către noi, bântuind ca un coșmar visele curioaselor Doamne ale Templului, care ar încerca să pătrundă secretul vieții viitoare – până când ele ți se vor fi alăturat, de asemenea.

– Nu mă poți crede atât de tont încât să cred o asemenea minciună absurdă. De ce nu s-a știut nimic despre treaba asta până acum în Kronweld? Și de unde oare vin noile vieți? Povestea pe care mi-ai îndrugat-o până acum este cam greu de crezut, căci nu dă nici o explicație acestui fenomen.

– Fenomen, zici? Acesta a fost un alt triumf al aceluiași cercetător care a deschis și Marea Margine. Dacă asta te face să te simți mai bine, află că ai avut dreptate în susținerea teoriilor tale privitoare la apariția vieții. Noi ne năsteam în același fel oribil ca și borii, a căror companie o consideri a fi atât de plăcută și de dorit, dar poporul Kronweld-ului a fost scutit de a trece prin acest proces groaznic pentru a aduce pe lume copii. Aceștia, aduși pe lume de cei închiși sunt cei care au fost scoși prin Marea Margine pentru a împrospăta populația Kronweld-ului. Ei sunt animalele care ne aduc pe lume, dar numai copiii ajung până la noi; adulții nu pot parcurge decât calea inversă.

Ketan rămase șocat. Oricât de atroce ar fi fost spusele lui Anetel, ele ar fi explicat totul, dacă ar fi fost adevărate. Tot ceea ce avea legătură cu Templul era atât de ciudat și ireal, și totuși, fiecare revelație, oricât de incredibilă ar fi fost la prima vedere, părea să-l aducă tot mai aproape de adevăr.

– Vei fi condamnat azi, spuse Anetel; se întoarse cu spatele către el ca să plece.

Ketan sări repede în picioare, încercând să o urmeze. Instinctiv, ea se răsuci pe călcâie, dându-se într-o parte, iar mâna sa liberă țâșni de sub rochie.

– Cred că știi ce înseamnă asta, nu-i așa? spuse ea. Ketan privi fix la obiectul pe care ea îl avea în mână. Era o armă din Țara Întunericului, care ar fi fost în stare să-l transforme în cenușă într-o clipă.

Apoi, în timp ce ea îl privea așa cum stătea nemișcat în fața ei, privirea îi fu atrasă de inelul de aur ce strălucea pe degetul mic al lui Ketan.

Acest lucru păru să o liniștească brusc.

– Deci Matra s-a gândit să mă învingă, chiar și după moarte, murmură Anetel. Dă-mi inelul ăla imediat. Ochii femeii erau ca două diamante ce emanau atâta răceală, încât orice om normal nu putea pricepe de unde venea ea. Ketan îi dădu imediat inelul.

El știa că nu avea de ales, fie i-l dădea, fie era ucis pe loc.

– Bine, spuse ea, băgând inelul în buzunar cu o mișcare rapidă. Acum neîndoielnic, că Elta are și ea unul la fel. Trebuie să i-l iau neapărat.

Anetel și însoțitoarele ei încuiară ușa la plecare. Ketan rămase mut, privind fix după ele. Privi alene în jos, către degetul pe care până acum câteva clipe era inelul. Acum nu mai era nici o cale de scăpare, dar cel puțin descoperise secretul Templului. Era totalmente sigur că va fi trimis în exil, dincolo de Marea Margine.

Cu toate acestea, Ketan fu cuprins de o ciudată încântare. Oare ce mai conta că își putea pierde viața dacă așa reușea să demonstreze viabilitatea cercetărilor sale?

Și cumva, undeva, dacă mai rămânea în viață, va descoperi o cale de întoarcere. Elta era singurul său motiv de îngrijorare. Oare ce se va întâmpla cu ea?

Atunci, o voce răsună în cameră.

– Ketan.... mă auzi? Dacă da, răspunde-mi!

– Elta! Unde ești?

– Am scăpat din celula în care fusesem închisă și am descoperit unde este Centrul de Comunicații al Templului. Acum îți vorbesc cu ajutorul său. Eu pot auzi tot ce se vorbește în camera ta. Ascultă-mă, Ketan. Știu ce vor să-ți facă. Am furat una din armele aduse din Țara Întunericului și mai pot fura una. Sunt de asemenea deghizată, și mă voi ascunde în camera de naștere. Voi fi una dintre gardienele de acolo. Voi ascunde una din arme chiar în interiorul nișei. Lasă-le să te ducă până la ea, și apoi ia arma; vom ieși luptând de aici. Nu avem de ales.

– Nu, Elta! Asta-i imposibil. Trebuie să-i omorâm pe toți cei de aici pentru a reuși. Și apoi unde ne-am putea duce? Toți locuitorii Kronweld-ului ar fi afară, așteptându-ne, căci știu sigur că există comunicare cu exteriorul.

– Ba asta trebuie să facem! Nu este timp de pierdut.

– Tu pune arma în nișă, așa cum aveai de gând să faci, apoi, când trec dincolo, urmează-mă.

– Nu!

– Pentru asta ai venit, nu-i așa?

– Da, da... dar...

– Vom găsi drumul de întoarcere. Tu știi ce se găsește de cealaltă parte a Marii Margini, dar eu nu știu, și asta va fi pentru mine împlinirea viselor noastre comune. Și îți voi dovedi că indiferent care este lucrul de care te temi, nu există absolut nici un motiv să o faci. Acum te rog, ascultă-mă, și fă ce îți spun, Elta!

– E în regulă. Sunt nebună de legat, dar asta se întâmplă doar pentru că te iubesc. Pregătește-ți arma, și fii gata să o folosești în momentul în care se declanșează flăcările. Trebuie să ucizi repede, în momentul trecerii.

În camera de naștere era o liniște mormântală atunci când se citi sentința dată împotriva lui Ketan. El stătea tăcut în picioare, așteptând în fața deschiderii de abanos a Marginii ce se căsca înaintea sa.

În spatele lui se găseau Doamne ale Templului care stăteau tăcute în picioare, de parcă ar fi fost fantome, așteptând să-și ia în primire prada.

El nu privi către postul de gardă în care stătea Elta, din teama de a nu o trăda. Se întreba prin ce mijloace reușise ea să evadeze? Prezența ei îi dădea un sentiment de satisfacție și confort, deoarece știa că indiferent cât de mari ar fi fost pericolele către care se îndreptau acum împreună, nici unul dintre ele nu egala pericolul la care era expusă fata aici, în Templu.

Privind în spate, observă acum două Doamne solide ale Templului, înarmate cu câte o bâtă lungă, cu vârful înfășurat. Acestea urmau a fi utilizate în cazul în care el ar fi devenit recalcitrant, nesupunându-se ordinului de a păși în flăcări. Și mai în spate, se afla Anetel, care ținea arma adusă din Țara Întunericului în poziție de tragere, fiind pregătită să o folosească în cazul în care cele două ajutoare ale sale ar fi dat greș.

Ketan era încă împlătoșat în deghizarea sa de plastilină, iar Anetel îi ordonase ironic să se îmbrace în hainele de inițiere pe care le purtase la intrarea în Templu.

– Trebuie să faci asta, căci te așteaptă o nouă inițiere, spusese ea.

Acum așteptau. El spera că nu vor avea mult de așteptat, dar știa prea bine că s-ar fi putut să treacă chiar zile întregi, înainte ca vreun alt nou născut să fi apărut în mijlocul flăcărilor ce însoțeau deschiderea porții.

Acest lucru era pe punctul de a se petrece chiar acum!

Umbrele pâlpâitoare purpurii treceau prin scutul de ebonită ce se afla în adâncurile nișei. Un scâncet se auzi din rândurile Doamnelor prezente acolo. Ketan privi către locul în care ar fi trebuit să se afle arma pe care i-o promisese Elta, dar acolo locul era gol.

El privi fix, dezamăgit.

Purpuriul se transformă în roșu. Un val nimicitor de căldură îl învălui pentru câteva clipe. Apoi dispăru. Lumina flăcării străbătu toate culorile spectrului, devenind albă, cu marginile albastre.

El se opri puțin din mers, întorcându-se. Imediat primi o lovitură perfidă între omoplați, care îl făcu să se înconvoaie de durere. Acest lucru îl împinse înainte, în mijlocul flăcărilor albe-albăstrui. Aruncând o altă privire înapoi, văzu posturile gardienelor. Nici una dintre ele nu era Elta.

Nu avu timp să perceapă la justa valoare semnificația catastrofală a acestui fapt. Parii i se opriră din nou între omoplați, provocându-i o durere sfâșietoare. Apoi se trezi fugind de-a lungul unui coridor de flăcări răsucite grotesc, care îi împingeau trupul dintr-o parte în alta, sfâșiindu-i carnea, ca niște degete de foc.

Chipurile rugătoare din viziunile sale priviră fix, în sus, către el, ca și cum pentru ele scurgerea timpului se oprise cu multe veacuri în urmă. Pe miile de chipuri contorsionate din fața sa se oglindeau teama și groaza. Val după val, val după val, se îndreptau către el, strigându-l.

Și se micșorau, dându-se înapoi din fața atingerii sale, ca și când s-ar fi ferit de o explozie fulgerătoare. Fiecare fibră a trupului îi strălucea și îi ardea cu o flacără atât de strălucitoare, încât ar fi provocat orbirea oricărui om obișnuit.

Dar el nu era un om normal. Era un zeu într-un infern de lumină, care îl împingea tot înainte, mereu înainte, către adâncurile eterne ale spațiului, dincolo de regate pentru care Kronweld-ul nu reprezenta decât un vis trăit pe jumătate, care nu existase niciodată în realitate – într-o țară în care chipuri mute și rugătoare priveau în sus către el, cerându-i să le salveze de calvarul trăit. Val după val, val după val...

La un moment dat, lumina ce-l înconjura păli și se stinse, iar uriașa masă de oameni pe care o văzuse până atunci dispăru. Era singur-singurel în întregul univers. În afară de el nu mai era nici o ființă vie. Fiind total împăcat cu sine și lipsit de vise, plutea în vastul vid, ce se întindea între lumi pe care mintea sa nu le putea percepe.

Începu să râdă. Asta era o existență stupidă, imposibilă. Prin urmare, el încetase să mai existe, dar existase cu o clipă mai devreme... clipa dinainte, pe care nu și-o putea aminti. Nu existase o clipă mai devreme. El se afla în eternitate, și înaintea acesteia nu există nimic.

Râsul său scutură cerul presărat de stele care îl înconjura. Acesta ondulă spațiul în care plutea, și începu să se ridice și să cadă, să se ridice și să cadă, în valuri tot mai puternice, care se umflau, căpătând o mare amplitudine. Valuri care îl expediau de la un capăt la altul al universului, ajutându-l apoi să facă, cale întoarsă, spărgând și împrăștiind peste tot niște sori mari, de neînțeles, și distrugând lumi întregi, cu mișcări ample.

Apoi sparse valul aflat în expansiune, și străbătu foarte repede alte timpuri și universuri, fiind purtat pe explozia nebună care avea loc o dată cu crearea unui nou univers.

Viziunea i se materializă. Picioarele i se mișcau încet, în sus și în jos, târându-se printr-un strat adânc de nisip bătut de vânt. De la un capăt la altul al

orizontului nu se vedea decât nisip, alb și fierbinte, care reflecta lumina unei singure sfere, de o strălucire orbitoare.

În mijlocul deșertului se înalța un turn impunător de stâncă. Era un adăpost, și o posibilitate de salvare. Trebuia să ajungă neapărat la el. Viața îi depindea de asta. Însăși viața Kronweld-ului (la acest gând el făcu o mică pauză, străduindu-se să își amintească ce însemna acel cuvânt), depindea de asta. Trebuia să ajungă neapărat la turnul acela de piatră ce se găsește printre nisipurile orbitoare.

15

Trezirea se produse la fel ca o naștere. La fel ca cealaltă naștere pe care Ketan o cunoscuse cu mult timp în urmă, când ieșise pentru prima oară afară în lumina soarelui pe ușile de aur ale Templului. La fel ca atunci, soarele îl orbea, iar realitatea fizică a lumii îl ataca cu o mie de sulițe.

Închise ochii, pentru a nu fi orbit de impactul cu albastrul cerului și cu strălucirea sferei ce se găsea la mare înălțime pe el, dar șoaptele vântului răsunau ca un tunet în urechile sale; adierea sa era ca un strat de gheață așezat pe fața sa, iar pământul tare pe care era intins îi tortura carnea sensibilă a corpului.

Deschise ochii precaut. Indiferent de ce ar fi fost existența asta fără nume, sigur că nu era viață, și nici ținutul în care se afla nu era Kronweld-ul. Era foarte sigur de faptul că asta nu era viață, totuși se întreba dacă nu cumva morții pot percepe realitatea înconjurătoare?

Se întinse din nou pe spate, închizând ochii. Când îi redeschise, lumina de pe cer scăzuse în intensitate, iar vântul era mai rece decât înainte. Se mai auzea și un alt sunet, care îi invadase simțurile, în timpul nemăsurat cât zăcuse acolo, dar numai acum reușea să înțeleagă despre ce e vorba. O singură dată mai înainte în Țara Întunericului mai auzise un astfel de sunet, adică curgerea grăbită a unui puternic curent de apă, atât de mare cum nu erau în Kronweld.

Încet, se ridică, sprijinindu-se în brațe și simți cum amorțeala îi iese din minte, de parcă ar fi fost o perdea pe care cineva a tras-o. Deveni din nou conștient de sine, de propria identitate. Treptat, îi reveni în minte acel ultim vis fantastic pe care îl avusese în timpul căruia străbătuse cu viteza fulgerului milenii întregi, de la un capăt la altul al universului infinit. Dar nu fusese un vis. Mintea sa reveni la realitatea celor petrecute în camera de naștere a Templului.

Elta.

Își reaminti că ea îl însoțea, indiferent unde ar fi fost. Dar ea nu fusese prezentă la postul de gardă, precum promisese. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: probabil, fusese prinsă și ucisă, drept pedeapsă pentru încercarea de asasinat pe care o făcuse asupra lui Anetel.

Un sentiment de inutilitate și dezamăgire îl cuprinse pe Ketan, așa cum se întâmplase și mai înainte, când Elta plecase la Centrul de Pregătire, iar el crezuse că o pierduse pentru totdeauna. Numai că de data asta, el nu mai avea cale de întoarcere. Nu se mai putea întoarce nicăieri, și prin urmare, nici înapoi, la Elta.

Euforia de care fusese cuprins pentru că își atinsese scopul de a trece prin Marea Margine fu pierdută și întunecată de un sentiment copleșitor de singurătate.

Se întoarse încet, stând drept. Se găsea în mijlocul unei păduri. Nicăieri în juru-i nu se zărea vreun semn de viață, locuință sau alt tip de construcție. Nu se vedea nici o urmă de oameni cu fețe rugătoare, pe care o văzuse în timp ce trecea prin poarta din Marea Margine care despărțea cele două lumi. Nu se vedea nici o urmă, nici măcar din Marea Margine însăși, ca să nu mai spunem despre deșertul și turnul de piatră ce se găsea în mijlocul său.

Ketan nu mai văzuse în viața lui o pădure ca cea în care se găsea acum. E adevărat că și în Țara Întunericului erau copaci, dar din cauza întunericului și a frigului, a cerului plin de fum, aceștia erau ceva mic și slab. Coloanele impunătoare de deasupra și în jurul lui acum, erau teribile, în vreme ce privea în sus printre ele, văzând cum li se clatină vârfurile, ce ajungeau aproape la cer. Un sentiment de amețeală îi întunecă vederea.

Se întreba unde se află? Era o întrebare fără sens, căci se găsea într-o lume specială, centrată pe sine și creată de sine, unde avea să trăiască și să moară singur. Dorea să se întindă din nou pe jos, dar simțurile torturate protestară, îndemnându-l să nu mai contemple peisajul. Se ridică, începând să se plimbe, pentru a-și alunga din minte mirarea și groaza care puseseră stăpânire pe el. Târându-se înainte, pășind peste pietre și ramuri, nu mai avu timp să-și pună întrebările obsedante, care îl torturaseră până atunci.

Se trezi coborând o râpă, iar sunetul apei curgătoare deveni mai puternic decât înainte. După ceva vreme, putu vedea și apa în sine. O privi fascinat; era un lucru de o frumusețe atât de limpede, cum nu mai văzuse niciodată. Nici un bărbat din Kronweld nu mai văzuse vreodată înaintea sa așa ceva. Pe planeta lor apa potabilă provenea doar din niște bălți fierbinți, și pentru a fi potabilă trebuia răcită artificial. Când înaintă și băgă mâna în pârâu, descoperi că era rece ca gheața.

Bău cu sete și își reluă încet căutarea unui drum de-a lungul malului apei. Era tot mai conștient de faptul că i se făcuse foame. Se întreba dacă pe aici or fi bori sau alte fiare comestibile, ca și în Țara Întunericului, dar își aminti că nu avea la el nici o armă.

După un timp, pădurea începu să se rărească și să se lărgească, tot mai multe plaje se întindeau de o parte și de alta a pârâului, înainte de a se transforma în niște râpe ascuțite, ce se terminau cu niște peșteri stâncoase, situate deasupra capului lui.

Cerul se întuneca tot mai mult, pe măsură ce el cobora în josul malului tot mai larg. Nu avea nici un scop bine definit, nu vroia decât să continue să se târâie, pentru a nu-și mai chinui mintea cu întrebări, și a nu se mai gândi la nimic.

Brusc, la urechi îi ajunse un sunet ce trebuie să se fi repetat de câteva ori, până când simțurile lui recalcitrante răspunseră la comandă, ajutându-l să înțeleagă despre ce era vorba. Era un sunet scâncit, ca un plânset, ce se transformă brusc într-un țipăt ascuțit. Auzindu-l, se gândi la Palatul Muribunzilor din Kronweld, unde erau duși răniții și bolnavii care refuzau să se sinucidă. Cineva îi spusese că asemenea sunete răsunau tot timpul în Palat.

Se grăbi și auzi un sunet slab, în nisipul din spatele lui. Se întoarse tocmai la timp, ca să vadă o ființă murdară, în zdrențe, care sărea la el, cu o privire de nebun. Apoi un braț musculos îl prinse de gât, strângându-l, până văzu negru înaintea ochilor și leșină.

Ketan nu știa când acesta îi dăduse drumul de gât. El conștientiza doar faptul că vede din nou lumina și că aude din nou sunetul încet și îndepărtat al apei curgătoare.

Și mai auzea și un alt sunet; până la urechile sale ajungea un șir de sunete greu murmurate, menite să exprime surprinderea.

Se ridică greu în șezut. Bărbatul care îl atacase stătea pe pământ, în fața sa. Acesta îl privea fix, plin de mirare. Apoi Ketan realiză că bărbatul respectiv fusese înșelat de faptul că el era travestit în femeie.

Bărbatul era musculos, brunet, cu păr des pe brațe și piept, care îi ieșea la iveală printre zdrențe. Avea fața neagră, acoperită de o barbă deasă. Dar avea ochi tineri, obosiți, inteligența încă izvorând din ei. Îl privi fix pe Ketan, ca și când ar fi vrut să îl străpungă de sub orbitele lor adânc săpate, ce se întretăiau cu o frunte înaltă.

În spatele său, Ketan înclește mâna pe o piatră ascuțită pe care o găsise pe malul apei. Bărbatul deschise gura murmurând din nou ceva de neînțeles, și Ketan se mișcă.

Brațul i se roti, expediind piatra drept către fruntea omului din fața sa. Urmă un moment de durere și surpriză, oglindită pe fața bărboasă. Apoi acesta se prăbuși ca un balot, fără vreun sunet. Sângele începu să-i curgă încet din rană, făcând bălți în jurul ochilor, și scurgându-i-se în barba neagră.

Lui Ketan i se făcu rău. Priveliștea sângelui uman curgând era ceva peste puterile de rezistență ale unui cercetător obișnuit din Kronweld. Era un lucru care ar fi putut îngrozi și îngrețoșa chiar și pe cei mai puternici dintre bărbați.

Se ridică cu o mișcare bruscă, nesigură, grăbindu-se să se îndepărteze fără a mai privi înapoi. Tremura din toate mădularele.

Apoi, până la urechi îi ajunse încă o dată un strigăt de durere și groază.

Ketan privi înnebunit în jur, căutând să-i descopere sursa, dar nu se vedea nimic. După o clipă, realiză existența ceții fumegânde, care se ridica în aer, și observă pentru prima oară că pe plajă și în apropiere de coasta dealului era un foc mic, ce ardea încet. O peșteră cu gura strâmtă se deschidea în deal, chiar în spatele lui.

Din instinct, Ketan știu că strigătul auzit venea de acolo.

Dacă această peșteră era un Palat al Muribunzilor, el dorea să o evite cât mai mult, stând cât mai departe de ea, deoarece toată viața i se înrădăcinase sentimentul de groază față de defectele și bolile trupului omenesc, fiind învățat că singurul remediu pentru a le repara era moartea. El se micșoră, căutând să se îndepărteze tot mai mult de sursa acelor țipete care străpungeau aerul.

Totuși, în Kronweld era un grup de cercetători, care credea că era inuman și inutil ca un om să moară sau să fie ucis din cauza unei răni mici. Ei credeau că era posibil să repari trupul omenesc, și Ketan simpatizase de multă vreme cu ei.

Se îndepărtă de poteca ce ducea la peșteră. Dar un sentiment inerent de compasiune față de ființa rănită care cerea ajutor îl făcu să își continue drumul. Sunetul pe care-l auzea semăna cu cel al unei femei cuprinse de durere. El tropăi prin nisipul ușor, îndreptându-se către gura peșterii.

În semiîntunericul de aici nu putu distinge nimic, dar fără îndoială că cineva se găsea acolo. O voce strigă, când el apăru în deschizătura peșterii. Intră și rămase nemișcat, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu lumina slabă care provenea dintr-un colț depărtat al peșterii dintr-o cârpă zdrențuită, din care ieșea fum, și care era suspendată deasupra unei farfurii pline de grăsime.

Când reuși în sfârșit să vadă, privi în jur, prin peșteră. Înaintea sa, întinsă pe un pat scund, format din ramuri tinere de copaci, se găsea o femeie, care se contorsiona de durere. Încerca să ajungă la o sticlă, ce se găsea într-o nișă situată în zidul îndepărtat al peșterii. Ketan întinse mâna și i-o dădu.

Îl privi recunoscătoare, cu ochi ridați, neînțelegând de ce era atât de ciudat. Continua să strige un singur cuvânt, ca și când ar fi chemat pe cineva pe nume.

În mână ținea o bucată de cârpă murdară pe care o uda cu conținutul unei sticle. Ketan recunoscu parfumul înțepător. Ea duse bucata de cârpă către nări, aspirând adânc.

În acel moment realiză; ea se sinucidea. Ketan nu avea dreptul să se afle acolo. Se ridică să plece, dar curiozitatea cercetării îl făcu să se întrebe de ce se afla ea acolo, cine era ea de fapt? Unde erau orașul și casa de unde venise?

Femeia se liniști acum, și își înlătură cârpa de pe față. Se aplecă pentru a o înlocui, astfel încât ea să aibă o moarte mai rapidă. În timp ce făcea asta, văzu că trupul ei pe jumătate dezbrăcat era îngrozitor de umflat. Se dădu înapoi îngrozit, deoarece trupul din fața lui era extrem de desfigurat, ca al unei fantome. Nimeni din Kronweld nu cunoscuse niciodată o asemenea stare.

Vag, în adâncul minții sale, răsări o amintire slabă, nevenindu-i să creadă că înțelege ce se întâmplă în fața lui. O data, o singură dată, mai văzuse așa ceva. Porii pielii lui se deschiseră, un val de sudoare rece scurgându-i-se prin stratul de plastilină care îi acoperea corpul.

Da, mai văzuse așa ceva o singură dată în viață, și anume la Borii din Țara Întunericului.

El îi smulse din mână zdreanța murdară pe care și-o pusese pe față, privind-o atent. Ea nu trebuia să moară.

Începuse să respire greu și încet. Ketan se simțea neajutorat și uluit de ceea ce vedea. Scopul tuturor cercetărilor sale părea a fi foarte aproape și ușor de atins; nu știa să facă nimic în această situație.

Privi brusc în sus, când deschiderea peșterii fu întunecată de o umbră care se clătina. Era umbra bărbatului pe care îl lovise cu piatra în cap și apoi îl părăsise, crezându-l mort. Poate că la început nu-l văzu pe Ketan în întunericul peșterii, căci ochii nu i se fixară asupra lui. El se clătină mergând pe podea și prăbușindu-se lângă patul de acolo.

– Mary! strigă el. Apoi îl văzu pe Ketan, care se găsea așezat de cealaltă parte a patului și scoase un strigăt sălbatic de furie, începând să se ridice; privirea îi căzu pe sticla care se afla lângă Ketan și pe cârpa din mâna sa. Apoi se întoarse din nou către femeia care zăcea pe pat.

Încet-încet, trăsăturile de pe chipul său se destinseră. Un zâmbet recunoscător îi miji pe fața îngrijorată. Îi întinse mâna lui Ketan. Acesta o privi, și după ce ezită puțin, întinse la rândul său mâna, dând un răspuns pe jumătate înțeles.

Întrebarea care îl frământa se ivi din nou în mintea lui Ketan. Oare cine erau cei doi? Și în ce țară se găsea? Poate că se afla într-un ținut situat dincolo de granițele Țării Întunericului. Nici un bărbat nu trecuse niciodată dincolo de ele, atât de îndepărtate. După câte știa el, dincolo de aceste granițe se găsea doar un șir impenetrabil de mlaștini care fierbeau, unde trăiau și zburau niște ființe monstruoase.

Pentru o clipă, analiză posibilitatea ca el să fi pătruns pur și simplu prin Marea Margine, și să fi căzut în țara pustie, despre care îi vorbise Anetel. Dar aici nu se vedea nici o Margine și nici ținutul în care se afla nu semăna câtuși de puțin cu cel descris de ea, în timpul explicației absurde pe care i-o dăduse cu privire la construirea Templului Nașterii.

Ketan își înlătură din minte această problemă, căci era neînsemnată, în raport cu extraordinara întâmplare ce se petrecea acum sub ochii săi. Ajunsese la apogeul cercetărilor sale. Dovada valabilității teoriei sale cretice cu privire la apariția vieții se găsea acum la îndemâna sa.

Bărbatul care intrase în peșteră se ridică brusc de pe pat și îi făcu semn lui Ketan să îl urmeze afară. El se supuse. În lumina tot mai scăzută a zilei, cei doi stăteau unul în fața celuilalt, evaluându-se mirați. În tot acest timp, bărbosul în zdrențe privea nervos în jur, de parcă s-ar fi temut de un urmăritor nevăzut. Îngrijorarea sa nervoasă i se transmise și lui Ketan.

Rosti o propoziție scurtă, care părea a fi o poruncă, dar care lui Ketan îi era total străină. Totuși, ceva din intonația sa declanșă un sentiment ciudat de familiaritate în sufletul lui Ketan. Atât intonația, cât și combinarea multora dintre sunetele fundamentale era identică cu cea din limba sa. Totuși, cuvintele rostite de cel din fața lui nu aveau nici un înțeles pentru el.

Dezgustat, locuitorul peșterii, obosit și măcinat de griji, văzu că interlocutorul său nu îl înțelegea. El renunță să se mai facă înțeles prin cuvinte, și aruncă un braț de lemne pe focul ce ardea în fața intrării în peșteră. Apoi scoase afară

o grămadă de haine zdrențuite, uitându-se la ele nemulțumit și resemnat. Luă un par scurt din grămada de lemne din fața lui și îi înfipse vârful în foc, până ce acesta începu să ardă, apoi îl scoase repede de acolo și îl înfipse cu vârful în sus în nisip.

Utilizând două bețe mai mici, ridică o zdreanță, ținând-o la o depărtare de o lungime de brat de el deasupra focului. O lăsă acolo până ce ea începu să se pârlească. Apoi o înfășură pe vârful carbonizat al parului înfipt în nisip.

Îi făcu semn lui Ketan să facă la fel cu restul zdrențelor. Ketan se supuse, întrebându-se în același timp oare care să fi fost scopul misterioasei ceremonii de ardere a zdrențelor? Probabil că era vorba de vreo superstiție nefolositoare, menită să-l îmbuneze pe Zeu. Asemenea lucruri nu erau necunoscute în Kronweld.

Celălalt bărbat aduse afară o oală mare de pământ pe care o puse pe pirostrii. Cu ajutorul unor vase mai mici aduse apă din pârâu, și făcu un foc uriaș sub oala cea mare, urmărind nerăbdător cum apa se încălzea încet, iar în cele din urmă începu să fiarbă.

Ca pregătire finală, scoase un cuțit cu vârful ascuțit pe care îl ținu deasupra flăcării, iar apoi îl înfășură în cârpele pârlite. În cele din urmă, își legă o cârpă peste față și se spălă cu nădejde pe mâini cu apă și nisip, ținându-le scufundate pentru o perioadă lungă de timp în apă foarte fierbinte; apoi le ținu deasupra flăcărilor. După ce le uscă, și le înfășură în niște pătrate confecționate din cârpe, indicându-i lui Ketan prin semne să facă același lucru. Niște gemete șoptite și niște țipete a căror intensitate creștea constant, care îl făcură pe Ketan să-i înghețe sângele în vine, răsunaseră în tot acest răstimp din peșteră. Cei doi se grăbiră să intre.

Femeia se mișca de pe o parte pe alta într-o agonie sălbatică. Bărbatul scoase un sunet șoptit, ca o înjurătură spusă din gât și o trase înapoi, către mijlocul patului. El umezi și mai mult cârpa, cu lichidul din sticlă și aplică câteva picături din el pe nările femeii. Îi făcu semn lui Ketan să o țină de brațe, și să o oblige să rămână absolut nemișcată. Acesta îl ascultă, abia fiind în stare să privească la forma extrem de diformă a trupului femeii.

Fiind cuprins de un val de greață ce îi făcu tot mai rău, determinându-l să fie doar pe jumătate conștient, Ketan se supuse instrucțiunilor date prin semne de către bărbatul cel bărbos, dar acestea erau foarte puține. El lucra contra cronometru, fiind cuprins de frenezie și teamă. Aceste sentimente i se transmiseră și lui Ketan. Știa că ceva era în neregulă, dar nu știa precis și ce anume. Realiza doar faptul că o mare teamă și groază umplea locul în care se aflau, și părea să-i smulgă viața din trup încet, o dată cu fiecare respirație.

Trecu mult timp. Femeia începu să tremure sub mâinile lui Ketan, dar acest tremur devenea tot mai slab. Apoi bărbatul se ridică, ținând în brațe un mic animal roșiatic. El îl bătu ușurel cu palma peste fund, și apropiindu-și gura de a sa respiră lung și încet.

O ceață păru să-l înfășoare pe Ketan, cuprinzându-l cu totul. Greața sa condiționată timp de o viață întreagă ce-i generase scârba față de toate manifestă-

rile biologice, nu fusese nici măcar parțial depășită de propriile investigații pe care le făcuse în acest sens, în rândurile Neînregistraților, și nici de experiența avută cu borii.

Asta era o naștere. Acesta era începutul vieții. Undeva, la propria lui venire pe lume, se petrecuse o scenă identică cu cea la care tocmai asistase acum. Undeva, în lumea asta mare, s-ar putea ca încă să mai trăiască femeia care îl ținuse în pântece. Ce groaznic ar fi pentru el să o întâlnească și să o cunoască cu adevărat!...

El își aminti de reacția pe care o avuseseră membrii Primului Grup atunci când le vorbise despre asta.

Totuși, mai era și un alt sentiment necunoscut, care îi tempera scârba. Într-o lume în care toți bărbații știau cum veniseră pe lume, nu putea să fie o ignorare universală a celor de către care fuseseră aduși pe lume. Se întreba în treacăt ce fel de lume ar fi aceea, și ce fel de relații s-ar putea stabili între locuitorii unei astfel de lumi?

Își lăsă privirea să alunece pe fața bărbosului, care ținea în brațe mica ființă umană. Pe fața lui se puteau citi numai îngrijorarea, teama, și încă un sentiment, pe care Ketan nu-l putea încă descifra.

Ketan se gândi la Elta, și începu să tremure.

Simți o schimbare bruscă, ce se produsese cu femeia pe care o ținea încă strâns de brațe pe patul de lemn. Ea se mișcă de câteva ori convulsiv, apoi se destinse, privi la trăsăturile chipului ei liniștit și diform, o pipăi pentru a vedea dacă mai respiră și dacă îi mai bate inima.

Încet, fascinat de groază, se îndepărtă de ea. Era ca și cum carnea femeii s-ar fi transformat într-o substanță venită din altă lume. Era a doua oară când Ketan asistase la moartea unei ființe umane. După o perioadă nedeterminată de timp, îl străfulgeră un singur gând. Elta. Oare venirea pe lume a unei noi vieți se solda totdeauna și obligatoriu cu o moarte?

Privirea i se îndreptă din nou către bărbatul bărbos, care rămăsese în picioare, ca o imagine sculptată în piatră, cu trupșorul mic și roșu al copilului ținut neglijent în brațe. Cei doi rămaseră astfel pentru mai mult timp. Nu se auzea nici un sunet, exceptând susurul îndepărtat al pârâului și a trozniturilor întâmplătoare ale grăsimii fumegânde, care lumina peștera.

Nemișcarea fu întreruptă de țipătul ascuțit, disperat care venea din partea bărbatului bărbos. El aruncă din brațe corpul nemișcat al copilului, trântindu-se la rându-i pe pat, lângă cele două siluete moarte, îngropându-și capul în sânul femeii.

Ketan ieși încet din peșteră, îndreptându-se către pârâul strălucitor. Sfera de pe cer era gata să apună, și umbre se iveau cu degete lungi de întuneric din vârfurile copacilor.

Aerul era aproape înghețat, ceva aproape necunoscut lui Ketan. Dar exista ceva mai mult decât atât, care făcea ca trupul să-i tremure din toate mădularele, căci văzuse pentru a doua oară în viață moartea cu ochii, într-un răstimp extrem de scurt.

Și oare ce se întâmplase cu forma de viață nou venită pe lume? Ce se alesese de ea? Lucrurile arătau de parcă acolo nu fusese niciodată viață. Se petrecuse ceva foarte rău. Sigur că astfel de lucruri nu erau planificate să se întâmple. Apariția vieții nu putea însemna sau să fie nicidecum egală cu asemenea groază și moarte, ca cele pe care le suferise femeia, și cu atâta tristețe ca cea pe care o simțise izvorând de pe chipul bărbatului din fața lui.

În spatele lui răsunară pași grei. Se răsuci pe călcâie către bărbatul care venea spre el. Ochii negri și arzători ai acestuia îl priveau, văzându-l doar pe jumătate, dar brațul musculos și tremurător care îi făcea semn să vină către el nu admitea neascultarea. Ketan îl urmă din nou în peșteră.

O dată ajunși acolo, bărbatul îi indică prin semne lui Ketan că trebuia să înfășoare cadavrele cu cele câteva zdrențe și cuverturi care se aflau acolo. Cumva, Ketan se simțea bucuros că era în stare să-l ajute, cu toate că nu știa ce scop aveau toate astea.

Când terminase, ieși din peșteră, găsindu-l pe bărbos săpând o groapă adâncă în nisip. Întrebându-se ce scop ar putea avea ea, Ketan se aplecă să-l ajute. Cărbunii strălucitori erau singura sursă de lumină atunci când cei doi terminaseră de săpat groapa. Târșindu-și greoi picioarele, bărbosul intră în peșteră, întorcându-se încet, purtând pe brațe cele două cadavre, ce fuseseră înfășurate strâns în cârpe.

O dată ajuns afară, el le coborî drăgăstos în groapa din nisip, apoi cu un sunet ușor, ca o bătaie de vânt, nisipul fu pus peste cele două trupuri, formând o movilă joasă. Peste toate se instaură apoi liniștea.

Ketan văzu că cea de a doua sferă răsărea. El realiză faptul că venea peste dealurile ce înconjurau locul din direcția în care curgea pârâul. Dar ceva era în neregulă cu sfera. Era palidă, nesemnificativă, răspândind doar o lumină rece, argintie, peste peisajul din jur. Pentru prima oară, Ketan se simți cuprins de teamă la vederea acesteia. Sfera nefirească vorbea despre un univers în care existența Kronweld-ului nu era decât o simplă închipuire.

Se întoarse către interlocutorul său. Stătea nemișcat, cu chipul contorsionat de o mare amărăciune, scăldat în lumina soarelui strălucitor și argintiu. Cu un tremur, trupul său păru să se adune către sine, fiind cuprins de o contracție ce părea că în același timp îl și umflă, și îl și micșorează. Fiecare mușchi era încordat la maximum. El se reliefa sub forma unei siluete înspăimântătoare, negru-argintie.

Și un pumn puternic era ridicat în noapte, stând mărturie izbucnirii bruște de mânie nebunească care îi ieșea din gât. Pumnul se lăsă în jos, presându-i-se brutal de chip, în vreme ce umerii i se cogârjară, peste movilița săpată în nisip.

Bărbatul se ridică și fugi, și înainte ca ochii lui Ketan să poată distinge punctul din pădurea deasă către care se îndrepta, el dispăruse.

Teama îl cuprinse din nou pe Ketan. Tragedia nebunească și fără sens la care fusese martor în acea după-amiază îi întunecă rațiunea. Împrejurimile străine îl făceau să se gândească numai la existența unor ființe monstruoase, iar

trupul îl durea din cauza solicitărilor obositoare la care fusese supus, și a lipsei de hrană.

Obosit, își întinse rochia pe nisip, se culcă pe ea, neîndrăznind să intre în peștera despre care credea că e bântuită de fantomele celor doi decedați. Focul se stinse, iar el adormi.

16

În acea noapte Ketan avu din nou atât visul, cât și viziunea de care se temea atât de mult. Dar de data asta părea să fie vorba de o viziune cu ochii deschiși, și nu de un vis al nopții conceput de o minte obosită. Ea părea să se deschidă atât înaintea lui, cât și de jur împrejurul său, încet, de parcă ar fi prins viață, chiar sub ochii săi. Oceanul de nisip se unduia, și în cele din urmă devenea solid. Fără să realizeze când s-a trezit, el era în picioare, iar acestea se afundau la infinit în nisipurile mișcătoare.

Acum se afla mai aproape decât fusese vreodată de turnul de stâncă. Era de o sută de ori mai înalt decât Ketan, ridicându-se deasupra deșertului. Niște pereți abrupți de piatră se înălțau de o parte și de alta a sa, dar Ketan știa cum să ajungă în vârf.

Se apropie și mai mult de turn. Nisipurile șuierătoare țâșniră, înțepându-i chipul, de parcă ar fi fost ace care îl atacau în valuri aduse de vânt. Un geamăt încet răsună din tot deșertul, ca și când ar fi fost o singură voce puternică. Norul de nisip crescu brusc în intensitate învârtindu-se în jurul capului său, lovindu-l. Îi întunecă vederea. Orbit, se târâia greoi înainte. Apoi vocea răsună din nou...

– Ai grijă, Singuraticule, căci nu trebuie să dai greș în îndeplinirea misiunii tale. Tot viitorul planetei mele este în mâinile tale. Vino...

Se trezi tremurând de frig. Stratul de plastilină de pe trup îl ajuta foarte bine să păstreze căldura sa, dar împreună cu veșmântul de ceremonie folosit la intrarea în Templu nu erau suficiente pentru a-i înlocui întru totul hainele.

Privi în jurul său, sperând că va găsi materialele necesare pentru a face un foc, deși nu știa cum îl va aprinde fără o brichetă radioactivă.

Apoi în nări îi ajunse mirosul de fum, iar în urechi îi răsună trosnetul lemnelor arzânde. Se întoarse. Jos, pe malul pârâului ardea un foc, trosnind, iar în fața sa un bărbat stătea pe vine, mestecând îndârjit dintr-o halcă uriașă de carne. Era bărbosul pe care îl întâlnise cu o noapte înainte.

Ketan coborî dealul înspre plajă, nefiind sigur de modul în care va fi întâmpinat, dar pe măsură ce simțea tot mai aproape căldura degajată de foc, grăbi pasul.

Se opri puțin, uitându-se întrebător către bărbatul din fața focului. Acesta îl privi indiferent, și fără a i se putea citi nimic pe chip, îi oferi lui Ketan o bucată

de carne care se prăjea deasupra focului. Acesta o acceptă bucuros, și se așeză la rândul său pe nisipul cald.

Pe jumătate sătul, Ketan privi la rămășițele carcasei animalului din care mâncau. Era un animal destul de mare, cu un greabăn maroniu, și cu niște coarne în formă de furculiță care se ridicau la o înălțime apreciabilă deasupra capului său, făcând ca trofeul reprezentat de acest animal să fie destul de valoros pentru un vânător. Nu avea trupul atât de masiv și gras precum borii. Când Ketan se întoarse din nou cu fața către omul bărbos, acesta terminase de mâncat, și își ținea capul între genunchi. Ketan se mișcă, bărbatul privi în sus, către el. Șase cuvinte care lui Ketan i se părură a-i fi ciudat de cunoscute, ieșiră încet de pe buzele omului.

Ketan se gândi că omul îl întreabă cine este? El îi spuse acest lucru bărbosului, care păru să-l asculte atent. Păru să dovedească că îi înțelege cel puțin pe jumătate spusele, și astfel începură să converseze. Ketan hotărî că era încă bine să își păstreze deghizarea de femeie, și își subție vocea cât putu mai mult pentru a nu se trăda.

Omul spuse că îl chema William Douglas. Lui Ketan i se păru că erau două nume diferite între ele, dar le acceptă pe amândouă, fiindcă omul nu-i dăduse de înțeles în nici un fel că ar fi avut vreo preferință pentru unul dintre ele.

Rana pe care Ketan i-o provocase cu o zi în urmă era umflată și acoperită de sânge închegat. După masă William își spălă rana la pârâu și plecă în pădure. Se întoarse cu câteva frunze pe care le mestecă în gură până ce obținu un fel de pastă, combinându-le între ele. Le legă în jurul capului, cu o fâșie de pânză pe care o rupsese din hainele pe care le purta.

Turnă apă și nisip peste foc pentru a-l stinge. Tăie cu dibăcie cele două sferturi ale carcasei de animal din care mâncaseră, ridicându-și-le pe umeri. Ketan îi sugeră că l-ar putea ajuta să care și el o parte din carne, William Douglas privi întrebător la deghizarea de femeie, și apoi îi dădu un picior din față al animalului.

Ei porniră de-a lungul plajei, în jos. William Douglas nu aruncă nici măcar o privire înapoi, către punctul în care femeia și micuțul fuseseră îngropați în nisip.

Ketan nu se îndoia de faptul că dorea să-l urmeze pe William. Oricum nu avea altceva mai bun de făcut. Vroia să învețe să vorbească cu el, pentru a afla de unde venise și unde se găsea acest ținut ciudat, sălbatic pe care îl străbăteau acum.

Dar mai mult decât toate, dorea să-și ostoiască singurătatea care îi cuprinsese inima, ca o foame. În acest ținut străin, tovărășia cuiva valora tot atât cât însăși viața. Mintea își scuturase întrucâtva letargia provocată de șocul suferit cu o zi în urmă și el recunoscu cu certitudine că aceasta nu era nicidecum moartea, așa cum presupusese într-un mod atât de absurd. Nici puntea de timp și spațiu pe care o trecuse nu ducea la vreun ținut aflat pe planeta Kronweld. El era sigur că trecuse prin Marea Margine.

Dar oare unde se afla aceasta acum? Și de ce era invizibilă aici? Și tot timpul, gândurile i se întorceau la Elta. El trebuia să găsească cumva un drum de întoarcere, sperând până în ultima clipă că s-ar putea ca ea să fie încă în siguranță.

Împiedicați în mișcări de greutatea poverii de carne pe care o purtau, și de incapacitatea de a folosi ajutorul limbajului semnelor pentru a comunica, încercările de conversație dintre ei au decurs foarte prost o vreme, însă Ketan începu să-și însușească repede un anume vocabular în limba lui Douglas, devenind evident faptul că Ketan va fi acela care va învăța limba celuilalt, mai degrabă decât invers.

Douglas îi spuse că se îndreptau către un sat cu o populație de cam 200 de locuitori, și că ar trebui să ajungă acolo până la căderea nopții.

Ketan îl întrebă despre sferele de pe cer. El încercă să-i indice acestuia faptul că ar trebui să existe două sfere, de o strălucire aproape egală între ele, dar îi fu imposibil să îl facă pe William să înțeleagă asta.

El îi arătă în sus, cu vârful bucății de carne pe care o căra în spinare.

– Soare, spuse el. Cea pe care ai văzut-o aseară era luna.

Mintea lui Ketan începu să accepte faptul că aceste două sfere erau singurele vizibile, dar dădu greș, atunci când încercă să le perceapă ca fiind două sfere diferite de cele pe care le știa. Renunță până la urmă să-și mai lămurească lista crescândă de ciudățenii inexplicabile.

Exista pentru moment o întrebare mai arzătoare, pe care mintea sa nu putea renunța să o pună. Și acum încercă să o descrie. O făcu jumătate prin cuvintele însușite din limba lui Douglas, și jumătate cu cuvintele din propria lui limbă. Spuse:

– Vreau să găsesc un loc pustiu, în care nu se găsește decât nisip, și o stâncă mare, ce țâșnește către cer.

Aplecându-se, el desenă un cerc mare pe nisip, punând o stâncă argintie în centru, apoi se ridică pentru a arăta către cer și către stâncile enorme ce se aflau la o mare înălțime deasupra sa.

William Douglas păru uluit. Arătă în depărtare, printre copaci.

– Deșert, spuse el. Nisip. Dar, indicând stânca, clătină negativ din cap.

Ei continuară drumul, iar ziua era pe sfârșite. În interiorul pădurii, printre copaci, aproape că se întunecase. Mai devreme, William arunca priviri îngrijorate în jur, dar acum, mărșăluia drept înainte, fără a privi altundeva, ca și cum, indiferent de pericolul de care se temuse până atunci, acum el fusese înlăturat.

Ketan dorea disperat să găsească turnul pe care-l visase. Doar dacă ar fi avut ceva mai multe indicații privitoare la locul unde se afla acesta, și-ar fi dorit ca ele să fie mai limpezi decât perdeaua nesfârșită de nisip împrăștiat de vânt. Poate că visul lui nu avea corespondent în realitate, poate că existența sa nu era decât rezultatul acțiunii timpurii al unui stimul intens, la care fusese supus la o vârstă fragedă, și care făcea ca visul să se repete, de câte ori mintea îi era obosită.

Dar el nu credea asta. Credea, fără vreo scuză rațională pentru asta că turnul exista în realitate, că trebuie fie să-l găsească, fie să înnebunească. Își aminti

că prima oară când avusese viziunea, fusese exact în prima noapte pe care o petrecuse în Kronweld, în afara Templului, după nașterea sa. Aceasta îl speriase de-a dreptul, că nu reușise să doarmă. Era sigur de asta. Stătuse treaz într-o cameră, împreună cu alții, ascultându-l pe unul dintre profesori. Brusc, tot ce îl înconjura dispăruse din jurul lui, și se trezise târându-se prin deșert, în căutarea acelui turn îndepărtat, care pe atunci era la orizont.

De fiecare dată, mai precis de fiecare din cele optsprezece dăți când avusese această viziune, turnul îi părusc a fi tot mai aproape, ca și când ar fi progresat încet, în cealaltă existență a sa, avansând tot mai mult, către atingerea țintei sale. Uneori se întreba de nu cumva asta era lumea adevărată, și dacă Kronweld-ul și toate evenimentele ce se petreceau acolo nu erau decât visul său.

Noaptea se lăsă repede în pădure, dar Douglas nu încetini pasul. Ei se opriseră la miezul zilei pentru a se odihni și pentru a mai mânca încă o dată din carnea pe care o luaseră cu ei, dar acum, continuau să meargă neîntrerupt, căci William spunea că se găseau foarte aproape de sat.

Ketan se întreba ce va fi când va ajunge acolo? Ce va face mai departe? Va deveni oare viața lui o căutare continuă a turnului de piatră și a drumului de întoarcere către Elta?

El era atât de adâncit în gânduri, încât nu observă că Douglas se oprisc, până când nu se ciocni de el. Acesta se urcase pe o movilă scundă, și stătea nemișcat, privind fix în jos. Ketan se urcă și el pe ea, urmărindu-i privirea tăcută.

La piciarele celor doi, într-o mică vale, fumul se ridica în niște panglici gri, din vreo sută de focuri care abia mai ardeau. Văzând priveliștea, Ketan se gândi că focul arsese toată ziua, și acum era pe care să se stingă.

Din gâtul lui William Douglas izbucni un sunet slab, animalic, despre care Ketan știa că nu sunt cuvinte, ci că el exprima neîndoielnic disperarea și îngrijorarea ce se strânseseră în inima sa.

Nu mai rămăsese nimic în picioare pe măsură ce coborau dealul și se plimbau printre ruinele fumegânde. Ajunseră în centrul satului, iar William aruncă prețioasele bucăți de carne pe care le cărase până atunci. Îl dureau umerii, și aproape că îl ardeau, cărase povara toată ziua. Acum, nu mai era nevoie să o facă. Ketan realiză că el dorea să le-o dea, cadou sătenilor care mai rămăseseră în viață.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Ketan.

– Etatiști. Vânători Etatiști, asta s-a întâmplat...

Cuvântul fu ca o flacără care declanșă în mintea lui Ketan un noian de amintiri. Odată, odată în noaptea aceea, la Karildex, atunci când Matra venise la el, cerându-i permisiunea să folosească tastatura principală de control, spusese... oare ce spusese?... „Timp de mai bine de o sută de tara în mijlocul nostru a existat o organizație care avea ca obiectiv final distrugerea Kronweld-ului. Ei se tem de noi, și ne vor distruge. Ei sunt Etatiștii".

Ketan își aminti spusele ei. Îi putea vedea chipul, exact așa cum stătuse în picioare, tremurând, frica părea să-i zgâlție trupul fragil, de parcă ar fi fost ramura

uscată a unui copac, suflată de colo-colo de vântul rece venit din Țara Întunericului.

Dar nu-i spusese cine erau Etatiștii, ci doar îi îndrugase acea fantezie absurdă despre o lume care chipurile ar fi înconjurat Kronweld-ul. Îi spusese că Elta era cea care știa ce avea de făcut în continuare, iar el nu fusese în stare s-o găsească, pentru a afla ce știe despre asta.

– Cine sunt Etatiștii? întrebă Ketan întorcându-se către William Douglas. Vocea sa tensionată era plină de o emoție abia stăpânită.

– Etatiștii? William Douglas își lăsă mâna să cuprindă cu un gest larg ruinele rămase în picioare. Ei sunt cei care au făcut ceea ce vezi acum. Tirani, oameni nebuni, jefuitori – cât de multe cuvinte sunt în limba ta ca să descrie toate astea? Ei sunt tot răul la un loc, chiar mai mult decât atât, dacă pot spune așa. Au ruinat o întreagă lume.

Ketan nu înțelese pe deplin. În limba lui nu existau cuvinte care să-i descrie pe aceia care declanșaseră un asemenea dezastru.

– Oameni? întrebă el. Douglas făcu o grimasă de scârbă. Ei arată doar în mare ca niște oameni.

Ketan nu înțelese nici tonul folosit de William, nici cuvintele pe care acesta le folosea. Înainte de a putea vorbi, William se aplecă și luă în mână unul dintre picioarele din spate ale animalului pe care îl transportaseră până atunci.

– Trebuie să continuăm să mergem, spuse el cu o voce monotonă.

Există și un alt sat la care putem ajunge până la miezul nopții, dacă o mai fi încă pe fața pământului!

Etatiștii – orice ar însemna acest cuvânt – reprezentau o legătură între această lume și Kronweld. Nu conta dacă cuvântul respectiv era plin de ură și amărăciune. Acesta reprezenta o legătură și pe Ketan îl cuprinse speranța. Avea să deslușească mai târziu ce însemna asta.

William Douglas părea capabil să își croiască drum prin întuneric. Ketan se împiedica și se clătina, croindu-și drum la rându-i aproape orbește în urma lui. Odată se împiedică de un obiect care zăcea de-a lungul potecii și căzu. Când se ridică se întoarse să vadă ce era, dar William Douglas îl îndemnă să înainteze.

– E un mort, spuse el.

Atunci Ketan își dădu seama ce era atât obiectul de care se împiedicase, cât și celelalte atârnate prin copaci. Cei două sute de săteni ce trăiseră aici muriseră împreună cu satul lor.

Ketan nu știa cât timp se târâse și se împiedicase, înainte ca William să-i facă un semn cu mâna ce îl îndemna la prudență. Rămase nemișcat. Pentru o clipă nu putu vedea de ce s-au oprit. Ketan urmă direcția arătată de Douglas și văzu nedeslușit în lumina slabă a sferei de noapte o mișcare pe poteca dinaintea lor.

O mișcare continuă și ondulatorie. Vederea lui Ketan fracționă privelișteа în imagini separate, și văzu vreo doisprezece oameni.

William Douglas avansă precaut, până când ajunseră la o aruncătură de băț în spatele oamenilor. Apoi spuse:

– E în regulă, sunt din satul Brent.

La auzul vocii sale, oamenii se întoarseră către ei, tresărind speriați, în vreme ce William Douglas îi salută. Apoi, recunoscându-l, se înghesuiră în jurul lui, iar vocile lor izbucniră într-o litanie de doliu în noapte, în vreme ce îi povesteau cele întâmplate într-un schimb atât de rapid de cuvinte, încât Ketan nu putu înțelege tot. Era povestea distrugerii satului Brent.

Grupul era format din opt bărbați și șase femei. Două dintre acestea aveau copiii. Unii dintre ei erau răniți. Brațul unuia dintre bărbați se bălăngănea oribil într-o parte și alta, ca un pendul, ori de câte ori acesta se mișca. Una din femei avea părul atât de năclăit de sânge, încât era pur și simplu lipit atât în jurul capului, cât și pe față.

– Sigur că aceștia urmau să fie duși la Palatul Muribunzilor, gândi Ketan, și își dădu seama că ei nu aveau un astfel de loc. Cădeau pur și simplu din picioare, fiind îngropați exact pe locul unde căzuseră, cum se întâmplase la peșteră.

Dar atunci ce avea să se întâmple cu cei răniți? se întrebă Ketan.

Preluând conducerea grupului, Douglas instaură ordinea și își continuară drumul. Lăsat singur, cu gândurile sale, Ketan încercă să-și imagineze cine sau ce erau Etatiștii?

Nu își putea închipui că există oameni gata să producă asemenea distrugeri și omoruri, ca cele pe care le văzuse. În Kronweld nu fuseseră asemenea evenimente pe tot parcursul istoriei sale, dar își aminti că nu se mai afla acolo.

Lucrul care îi ținea uniți era inamicul lor comun, reprezentat de Etatiști. Ar fi fost posibil ca aceștia să fi planificat un asemenea dezastru și pentru Kronweld?

Până la miezul nopții ajunseră la următorul sat. Pe măsură ce se apropiau, Ketan simțea că în rândurile refugiaților crește îngrijorarea. În sfârșit, ajunseră la o cotitură a potecii, de unde, în fața lor se putea vedea satul. Din rândurile refugiaților izbucni un suspin de ușurare, urmat de strigăte de mulțumire, căci satul din fața lor era intact.

Atunci când intrară pe ulițele strâmte ale satului, trezindu-i pe săteni, Ketan își putu crea prea puține impresii coerente. Văzu că autoritatea lui Douglas era recunoscută de toată lumea, fără crâcnire; Ketan nu își putu da seama nici de ce se întâmpla asta, nici ce funcție ocupa William în cadrul comunității. El fu împins printre refugiați, și se trezi într-un adăpost întunecat, luminat doar de o lampă cu ulei. Într-unul din colțurile sale, se găsea un pat murdar, făcut din scânduri negeluite, sprijinit de peretele cel mai îndepărtat al colibei. Cuverturile de pe el erau din niște piei de animale acoperite cu o blană alb-cenușie.

O femeie obeză de vârstă mijlocie îl îndemnă să intre. Reuși să-i vadă doar cu coada ochiului părul ciufulit, hainele uzate, din piei de animale. Acestea din urmă semănau cu pielea de pe greabănul animalului pe care îl mâncaseră în acea zi.

Cel puțin, printre ei nu existau nici un fel de inhibiții privitoare la folosirea animalelor, gândi Ketan.

Mai târziu, femeia îi aduse o strachină în care se găsea un lichid amar, și o bucată tare de carne gătită. Mâncă foarte puțin din ea și, fiind prea obosit pentru

a-și mai continua cercetările prin împrejurimi sau a mai pune întrebări localnicilor, adormi.

De îndată ce se trezi a doua zi dimineață William Douglas veni să-l vadă. Comportamentul său față de Ketan era încă politicos, poate din cauza aspectului îmbrăcămintii sale; Ketan se întreba când va ajunge să scape de ea, mai ales că era ruptă și murdară.

Dar acum, nu avea timp să se gândească la asta, căci pe Douglas îl însoțea un alt bărbat slăbuț, aproape negru, fapt care se datora razelor soarelui, după cum își dădu seama Ketan. Se întreba de ce localnicii nu foloseau nici un fel de mantii pentru a se acoperi.

– El este John Edwards.

– John Edwards... repetă Ketan.

Omul se destinse într-un zâmbet de bun venit, dezvăluind ochilor lui Ketan dinții albi ca laptele.

– Spune-i unde vrei să mergi, spuse William Douglas. Povestește-i despre deșertul de nisip și stânca din mijlocul său, așa cum mi-ai spus mie!

Când îi văzu pe cei doi, Ketan începu să tremure din toate mădularele. Oare ăsta să fi fost omul care îl putea conduce către turnul de piatră? Nerăbdător, îi descrise în amănunt scena din visele avute, așa cum îi povestise și lui Douglas.

Omul păru uluit. Îl privi un timp tăcut. Apoi i se adresă lui Douglas, rostind ceva care pentru Ketan era de neînțeles. Noul venit rămase puțin pe gânduri, apoi arătă afară, undeva departe, dincolo de pădure. Rosti un nume. William dădu afirmativ din cap. Acesta se întoarse către Ketan, spunând:

– John Edwards cunoaște ținutul mai bine ca oricine. El crede că te poate duce la locul descris. Vrei să mergi cu el?

– Sigur ca da! Plecăm acum?

Douglas dădu negativ din cap.

– Nu, nu încă! mai întâi trebuie să ne odihnim. Avem în față un drum lung, și tu trebuie să îmi mai povestești multe până atunci. Trebuie să învățăm să vorbim mai bine între noi. Peste o zi sau două plecăm.

– Vii și tu cu mine?

– Da.

Ketan nu înțelese de ce era atât de doritor ca William să îl însoțească? Exceptând faptul că în acea primă clipă groaznică în care se trezise în pădure teama îi fusese risipită de către acest om, Ketan agățându-se încă de el din punct de vedere mintal, ca și când prezența lui William ar fi reprezentat pentru el o garanție că își va păstra sănătatea mintală, indiferent de cât de mari ar fi fost pericolele prin care ar fi trecut de aici încolo, Ketan nu ar fi putut explica în mod logic.

Cei doi se așezară, îndemnându-l prin semne și pe Ketan să facă la fel.

– Vrem să vorbim cu tine, spuse Douglas. El își forma cuvintele încet, căutând greu expresiile pe care știa că Ketan le putea înțelege. Venirea ta aici este foarte importantă pentru noi. Nu le-am spus sătenilor că nu ești de-ai noștri.

Vrem să știm mai întâi dacă ai venit să ne ajuți, sau dacă ai evadat și tu, dintr-o țară ce ne este necunoscută. Știi unde te afli?

Ketan clătină negativ din cap, spunând:

– Acolo, sus pe cer, unde este o singură sferă ar trebui să fie două sfere mari, și ar mai trebui să existe Marea Margine, care ar trebui să fie vizibilă din orice parte a țării.

– Marea Margine? Ce e aia? întrebă John Edwards.

– Așteaptă, spuse William Douglas. Înainte de a răspunde, află mai întâi că ești într-o pădure numită Kyab. Planetei acesteia noi îi spunem Pământ. Lucrurile astea au vreun înțeles pentru tine?

– Nu.

– Atunci spune-ne câte ceva despre lumea din care vii tu.

În loc să o facă, Ketan se gândi că ar fi vrut mai degrabă să afle cât mai multe lucruri despre lumea lor. Dar exista o oarecare nerăbdare în comportamentul lor, fapt care îl determina să încerce să coopereze cu ei cât mai bine, astfel încât să se poată înțelege între ei cât mai repede posibil. Simțea într-un mod nedefinit că ei îl așteptau oarecum, și că-i puteau dezlega misterul exilării sale din Kronweld.

– Kronweld-ul e o planetă plată, cu formă semicirculară, spuse Ketan, făcând un desen în noroiul de pe podea. Pe o parte a sa se află Marea Margine. Nimeni nu știe exact ce este ea, exceptând faptul că este o perdea de întuneric, ce se întinde dincolo de limitele capacității noastre de înțelegere. Pe porțiunea circulară, planeta e înconjurată de Țara de Foc. Acesta este un ținut de bălți topite, care explodează în aer, de pământ arzând și gaze fierbinți ce se ridică din el. Doar câțiva dintre noi, printre care mă aflu și eu, au reușit vreodată să treacă prin ea, pentru a ajunge dincolo de ea, în regiunea numită Țara Întunericului, pentru că sferele de pe cer nu sunt niciodată vizibile acolo, din cauza fumului și a cenușii care sunt suflate din Țara de Foc. În Țara Întunericului există plante și animale necunoscute în Kronweld.

– Și câți sunteți acolo?

La început, Ketan nu înțelese întrebarea, iar când o făcu, se opri uluit întrebându-se cum putea oare să le spună asta, căci realizase că nu aveau unități de măsură comune.

William Douglas văzu că ezită, și pricepu imediat ce se întâmplă. El desenă pe pământ un pătrat, având de o parte zece diviziuni.

– Zece, spuse el, indicând diviziunile dintr-o parte a pătratului. Apoi arătă către acesta, spunând o sută.

Ketan desenă la rândul său un pătrat, și indică o parte a sa.

– O sută, avem și noi pe planetă o sută din astea, spuse Ketan.

– Asta înseamnă că pe planeta aia sunt doar zece mii de oameni, spuse Douglas încet. Sigur că trebuie să fie mai mulți de atât. El îl privi pe Ketan întrebător, spunând:

– Oare nu vine nici unul dintre voi pe Kronweld, străpungând Marea Margine?

– Ba da, așa venim toți pe lume acolo, spuse Ketan. Dar acum spune-mi tu ce știi despre planeta mea, zise Ketan. Asta însemna că această lume trebuie să nu-i fi fost atât de străină pe cât crezuse la început. Acești oameni știau atât despre Marea Margine, cât și despre misterul ce sălășluia dincolo de zidurile Templului Nașterii.

Dar William Douglas clătină negativ din cap spunând:

– Nu știm nimic sigur despre ea, este doar o presupunere a multora dintre noi, dar nu avem vreo bază reală care să ne fundamenteze convingerile.

– Pe planeta mea este o lege care cere ca toți nou născuții să fie examinați pentru a se vedea dacă nu cumva prezintă tendințe infracționale sau criminale de caracter. Când acestea sunt descoperite la vreun nou născut, el este ucis. Atâta tot. Există însă unii dintre noi care nu cred că toți cei ce sunt uciși – sau cel puțin o parte dintre ei – despre care se presupune că sunt uciși pățesc asta cu adevărat. Întotdeauna am crezut că ei sunt trimiși undeva.

– Unde?

William Douglas clătină negativ din cap.

– Dincolo... probabil dincolo de Marea Margine. Spre Kronweld?

– Dar noi, cei din Kronweld nu suntem nici criminali, nici jefuitori! Aceștia sunt Etatiștii, după câte ai spus tu! protestă Ketan.

– Toată treaba asta este lungă și complicată, spuse William. În ce ne privește, noi nici măcar nu știm unde ar trebui să căutăm indiciile care ne-ar putea ajuta să descoperim adevărul. Tot ce știm este că printre noi viața este o stare puțin mai bună decât moartea. Lasă-mă să-ți povestesc.

– Nu ți-am spus cum ni se spune, nu-i așa? Ni se spune Bastarzii. Asta înseamnă că suntem cei care nu au dreptul la viață. Suntem cei care nu am fost examinați de către Selector. Atât părinții, cât și bunicii noștri înaintea lor au fost cei care au refuzat să supună copiii examinării cu Selectorul, riscând astfel să vadă cum sunt omorâți fără milă în fața lor, dacă nu ar fi corespuns criteriilor stabilite de Selector.

– Legea prevede ca toți noii născuți să fie aduși în decurs de o lună la Selector. Eu nu am văzut decât marele Selector din Danfer. Alte subsecții ale sale sunt răspândite în toată țara. Este cea mai groaznică priveliște din lume. Sute de părinți vin zilnic în clădirea Selectorului, încredințându-și copiii în seama mașinii. Acesta este un aparat mare, monstruos, care ocupă în întregime un capăt al unei săli uriașe. Copiii sunt transportați automat prin măruntaiele ei, unde fiecare trăsătură fizică sau psihologică le este analizată și cartografiată. Majoritatea lor ies cu bine de acolo, reîntorcându-se în brațele părinților care îi așteaptă, însă unii din ei nu mai ies niciodată din ea.

Deci astea erau chipurile văzute de el, gândi Ketan. Asta era mulțimea enormă care plângea, și îl strigase, implorându-l să îi vină în ajutor! În vis văzuse marea sală a Selectorului.

– Într-o zi am văzut părinții unui asemenea copil, spuse William Douglas. Ei și-au dus copilul în sală, împreună cu sute de alți copii. I-am văzut intrând în

sala de primire și așteptând să li se întoarcă copilașul. Au stat acolo o zi întreagă, nemișcați, privindu-i pe ceilalți ce intraseră după ei, primindu-și copiii înapoi, și plecând acasă. Nici bărbatul și nici femeia nu au spus absolut nimic. Seara s-au ridicat de pe scaun și au plecat, fără să fi luat cu ei și copilul. Nu vorbiseră toată ziua, și nu făcuseră nici un zgomot; dar i-am privit în ochi în timp ce treceau pe lângă mine, iar tristețea din ei mă va urmări până la sfârșitul vieții.

Se lăsă un moment de liniște pe care Ketan în cele din urmă îl întrerupse, căci trebuia să cunoască semnificația scenei petrecute în peșteră în ziua venirii sale. El îi vorbi șoptit lui Douglas, zicând:

– Și copilul tău de ce a murit?

După ce ezită îndelung, William îl privi pe Ketan, spunând:

– Atât Mary, cât și cu eram Bastarzi, ca și părinții noștri. Ne-am întors într-o misiune specială în oraș, pentru a încerca să aflăm mai multe despre planurile Etatiștilor. Purtam semne false, care le imitau pe cele marcate de către Selector pe pielea fiecărui om examinat. Eram de meserie chirurg, lucram acolo, și odată m-au desemnat să-l văd pe Director însuși, adică pe Conducătorul Suprem al Etatiștilor, dar, pe neașteptate, întâlnirea cu el s-a contramandat, și am aflat că siguranța etatistă avea suspiciuni în ceea ce ne privește. Știam prea bine că ne-ar fi ucis pe amândoi dacă ar fi reușit să ne prindă, dar Mary era însărcinată, trebuind să nască curând. Așa că trebuia să plecăm neapărat de acolo. Am reușit să ajungem teferi până în satul Dornam, dar în noaptea în care am ajuns acolo acesta a fost distrus de un vânător etatist, care l-a descoperit întâmplător. Așa că noi doi a trebuit să fugim din nou.

Cu toate că Ketan nu avusese niciodată cu altcineva o relație de genul acelora care existau între toți cei de aici, putu înțelege sentimentul din inima lui Douglas. Din cauza relației sale cu Elta, el putea să înțeleagă natura emoțiilor pe care bărbatul le nutrea față de soția sa, Mary. Și undeva, în adâncul ființei sale, în ciuda stratului gros de condiționare ce-i fusese impus încă de la naștere, el înțelese reacția firească pe care o avusese bărbatul față de acel copilaș care se născuse mort.

Lumea în care nimerise el acum era o planetă pe care domneau conflicte teribile, de neînțeles pentru Ketan; acest ținut în care venise de curând se asemăna cu un grup de oameni ce se luptă între ei noaptea, pe întuneric, fără ca vreunul dintre ei să știe nici cine este dușmanul, și nici ce reprezintă el.

Ketan realiză totuși că chiar Kronweld-ul însuși fusese exact așa. Probabil că timp de nenumărați tara, un conflict latent mocnise sub aparenta liniște socială din Kronweld, iar el nu știuse nimic despre asta, până când, doar pentru câteva zile scurte se aruncase cu capul înainte, în miezul furtunii.

Se simțea cumva sigur de faptul că conflictele existente în cele două lumi aveau legătură între ele, și totuși nu reușise să-și dea seama care era aceasta. Îi lipseau anumite bucăți de informație, de care se părea că nu dispunea nimeni dintre cei prezenți acolo pentru a umple locurile vacante din mozaic.

– De ce ai crezut că cei ce dispar nu sunt omorâți? întrebă Ketan. Vreau să spun, înainte de a ști ce ți-am spus eu. Liderii noștri ne-au dat totdeauna de în-

țeles că Selectorul îi ucidea pe criminali, pe jefuitori, pe tirani. Dar sunt criminali printre noi. Și Etatiștii înșiși depășesc prin cruzime orice tiranie existentă în veacurile trecute. Totuși, au apărut după ce Selectorul a fost dat în folosință.

Dar chiar mai mult decât atât, au fost dăți, desigur foarte puține, dar suficient de multe, astfel încât dovezile reprezentate de ele să nu poată fi ignorate, când cei aflați în sala Selectorului au văzut în depărtare ceva ce semăna cu o poartă, prin care se zăreau alți bărbați, îmbrăcați în veșminte ciudate. Vezi tu, cei respinși de Selector sunt scoși în fața unui fel de altar, care poate fi văzut de către toată lumea, în afară de părinții acelor copii. Ei sunt împiedicați să vadă modul în care copiii lor sunt respinși de către mașină, căci priveliștea este atât de rea, încât, dacă ar vedea-o, ei s-ar răscula, creând mari tulburări sociale.

Copiii respinși ce se află pe suportul în formă de altar sunt înconjurați de niște electrozi cărora li s-a dat foc, care îi înfășoară cu totul, iar când flacăra dispare, nu mai rămâne urmă din noul născut.

Se spune că pe altarul înconjurat de electrozi, atunci când flacăra e gata-gata să se stingă, uneori au fost văzuți bărbați; alteori, când niměni nu se află pe altar, apare câteodată o strălucire slabă și niște chipuri fantomatice sunt văzute între acești electrozi. Toate astea ne-au făcut să credem că sigur, în afară de moarte, se mai petrece ceva acolo.

– Am văzut o astfel de lumină, zise Ketan. Era în camera de naștere a Templului din Kronweld. Se găsește chiar lângă Marea Margine, și când poarta se deschide, apare și o flacără enormă, care pare să facă o gaură în însăși Marea Margine, iar când se stinge, s-a născut un nou copil în Kronweld.

– Probabil că trebuie să fie vorba despre unul și același lucru, căci cele două fenomene sunt mult prea asemănătoare ca să credem că ar fi vorba doar de o simplă coincidență.

– Probabil că așa-i. Mulți dintre noi au sperat mult timp că ar putea exista o asemenea explicație. Motivul pentru care ți-am vorbit pentru prima oară despre Etatiști îl reprezintă faptul că oamenii aceia au fost văzuți intrând în sala Selectorului. M-am gândit că poate știi despre existența noastră, că și tu lupți împotriva lor. Și totuși, cum se face că știi acest cuvânt, dar nu știi nimic despre ei?

Ketan îi explică cât mai scurt posibil ce știa despre evenimentele inexplicabile ce avuseseră loc înaintea săriturii sale prin Marea Margine. Cei doi Bastarzi îl ascultară, cu sentimente amestecate de mirare și surpriză, dar în timp ce termina de vorbit, William clătină afirmativ din cap, ca și când spusele lui Ketan nu ar fi făcut altceva decât să-i confirme propriile convingeri.

– Etatiștii se află acolo. De ce sau ce vor să facă, nu știu. Dar este destul de evident că Kronweld-ul posedă cunoștințe științifice pe care ei nu le au. Cum de este posibil așa ceva? Oare de ce ar vrea aceștia să distrugă Kronweld-ul, dacă, așa după cum se pare că este posibil ei au fost aceia care l-au construit în mod deliberat? Ne poți da o explicație la toate astea, Ketan?

– Nu, singura mea grijă este să mă întorc acolo. Trebuie neapărat să o fac și să văd ce s-a întâmplat cu Elta.

– Dacă cumva este agentă a Etatiștilor, probabil că ea se află deja aici, printre cei din tabăra ei.

– Așa ceva e imposibil, căci o cunosc de...

– De când?

– Din timpuri imemoriale.

– E cumva mai în vârstă decât tine? A ieșit prima prin Marea Margine?

– E doar cu câțiva tara mai mare decât mine. Poate doar cu trei sau patru ani mai mare.

– Când ai cunoscut-o de fapt? S-a petrecut la mult timp după nașterea ta, astfel încât să fi putut veni pe lume în același fel ca tine?

– Nu este agentă etatistă, spuse Ketan.

Bastarzii tăcură. Dar Ketan nu avea nevoie de nici un răspuns. Atunci se gândea la Matra și la acuzațiile pe care ea le formulase împotriva Eltei atunci când venise la Karildex. Dar chiar și ea se împăcase cu Elta, având încredere în ea și în ceea ce voia să facă. Dar oare care să fi fost scopul final al Eltei, și cine era Matra?

Mintea lui Ketan fierbea din cauza întrebărilor la care nu găsise răspuns și a miilor de implicații pe care acest fapt l-ar fi putut avea asupra desfășurării evenimentelor de pe Kronweld. Fu smuls din gânduri de vocea lui Douglas. El era conștient că omul trebuie să fi început să vorbească de ceva timp, înainte ca el să își dea seama de asta.

– Lucrul pe care am vrea să-l știm este ce semnificație are acest misterios turn de piatră? De unde ai știut că este un astfel de lucru aici? De ce vrei cu atâta ardoare să-l găsești? Ketan se întrebă cum le-ar fi putut explica celor doi un lucru pe care nu și-l putea explica nici sieși? Foarte atent, alegând grijuliu fiecare cuvânt din vocabularul sărac ce le era comun, îi explică lui Douglas despre visele și viziunile pe care le avusese, și despre vocea pe care o auzise.

– Este ca și cum aș fi atras de o forță din interiorul turnului, spuse el. Nu-mi pot închipui cum vi se pare, dar este adevărul gol-goluț. Este ceva acolo, în turn, ce îmi este destinat numai mie. Există acolo o putere creată de om, care se întinde către mine, căutându-mă și chemându-mă la ea. Habar n-am cum știe cine, ce sau unde sunt, dar mă trage înainte. Aproape am ajuns să cred că dacă aș închide ochii și aș începe să merg, aș fi atras puternic de ea, cu o forță irezistibilă, atât este de puternic acest sentiment în inima mea.

Ambii Bastarzi tăcură. William privea undeva, departe în zare, în direcția în care John Edwards spusese că ar putea fi turnul. În cele din urmă, se întoarse către Ketan spunând:

– Nu-i pot găsi locul și rostul în nici o poveste relatată până acum. Pare a nu avea nici un sens, ba chiar aș fi pregătit să nu mă supăr dacă cele spuse de tine se dovedesc până la urmă a fi o creație a imaginației tale. Poate că vreo condiționare suferită la o vârstă fragedă este cea care o determină să-ți revină atât de insistent în minte, cu toate că nu-ți amintești să fi văzut un asemenea loc, atunci când nu ești stresat.

– Există un astfel de loc, spuse Edwards foarte sigur de sine. Dacă el arată cum l-ai descris, înseamnă că te pot duce acolo, cu toate că eu nu am fost niciodată în acel loc, dar l-am văzut din orașul Mesa. I se spune „Valea Vânturilor" din cauza veșnicelor furtuni de nisip care domnesc acolo. Prin împrejurimi nu este altceva, în afară de stânci și deșert. Nu-mi imaginez ce te aștepți să găsești acolo.

– Este înăuntru, spuse Ketan.

– Înăuntru? Deodată, pe chipul lui Douglas se putu citi o hotărâre nestrămutată. Vom pleca mâine, indiferent dacă este sau nu acolo, și indiferent de modul în care ai aflat de existența lui, acest lucru putându-se dovedi până la urmă a fi o cheie ce ne poate conduce la răsturnarea regimului Etatiștilor.

– Mai este încă ceva pe care trebuie să-l știți, zise Ketan, bâlbâindu-se brusc.

– Și ce anume?

– Eu nu sunt exact ceea ce par a fi. Pentru a putea pătrunde în Templul Nașterii a trebuit să mă deghizez. Acum aș vrea... să-mi revin, dacă se poate.

– Sigur, zise William. Și îți vor trebui și niște haine mai rezistente decât cele de acum; mă voi îngriji să ai tot ce-ți trebuie!

– Și aveți grijă să mi se aducă și foarte multă apă fierbinte!

– Firește, zise Douglas. Probabil că el credea că Ketan avea nevoie de ea pentru a face o baie.

Ketan își petrecu tot restul zilei singur în cameră; se dezbrăcă de veșmintele ponosite și subțiri pe care le purtase de la intrarea în Templu încoace, și cu un cuțit împrumutat tăie încet plastilina pe jumătate muiată. El cerea la nesfârșit să i se aducă foarte multă apă fierbinte încercând să topească plastilina rezistentă. Căldura îl pătrundea până la oase, și până când termină, fu pe jumătate „fiert", și aproape schilodit.

Rezultatul obținut nu era deloc satisfăcător, dar restul de plastilină trebuia să mai aștepte, până când aceasta avea să cadă de la sine. Privi atent veșmintele aspre și grosolane din piele ce i se aduseseră. Apoi realiză că prietenii săi îi aduseseră niște veșminte de femeie. Râse în sine când se gândi la reacția probabilă a lui Douglas în momentul în care îi va descoperi adevărata identitate. Rămase dezbrăcat, și îl chemă pe acesta la el.

Era aproape întuneric, iar sătenii se pregăteau de masă, atunci când în sfârșit veni Douglas.

– Vino și ia și tu ceva de mâncare, zise William. Eu aproape că mi-am terminat pregătirile pentru călătoria noastră de mâine. Eu... și rămase cu gura căscată, privindu-l fix pe Ketan.

Acesta spuse pe un ton scăzut:

– Aș dori să primesc haine bărbătești, căci astea nu mi se par a fi potrivite pentru mine.

– Păi, fira-ș al naibii! exclamă Douglas mirat. Deci asta era deghizarea despre care vorbeai!!

17

Dând dovadă de o reticență greu de înțeles, Ketan permise să fie condus afară din colibă, în mijlocul sătenilor. Era totodată nerăbdător să afle mai multe despre viața de grup a Bastarzilor, dar în același timp, îi era pe jumătate frică să ia legătura cu ei, din cauza unei convingeri că îi vor face rău, care îl făcea tot mai mult să se teamă din cauza propriei condiționări anormale ce-i fusese indusă încă de la naștere.

Făcute din chirpici, locuințele compuse din două sau patru camere erau grupate neregulat, în acea poiană din Vale, și erau separate între ele de poteci crăpate, șerpuitoare, ce se strâmtau și se lărgeau din loc în loc.

Lui Ketan îi era greu să înțeleagă modul lor de viață, pe care îl permiteau aceste condiții modeste. Pentru el era evident că aceste condiții grele de viață nu se datorau în totalitate doar greutăților create de frecventele atacuri ale Etatiștilor împotriva lor.

Oamenii înșiși aveau ignoranța oglindită în ochi, și lipsa imboldului de a cerceta. Ketan se plimbă printre ei, căutând zadarnic să descopere chipul unui cercetător adevărat, adică al cuiva care putea concepe și construi niște condiții de viață cu mult mai bune decât cele existente acum. Dar efortul fu zadarnic, căci nu descoperi nici unul.

Fețele din jur făceau mai degrabă parte dintr-o categorie pe care el nu o văzuse în Kronweld niciodată. Erau printre ei chipuri care încercau să îi transmită un mesaj pe care nu îl putea înțelege; erau chipurile celor care îi înfruntau pe Etatiști, riscându-și astfel zilnic viața. Erau oameni care preferau mai degrabă să trăiască în condițiile rudimentare din aceste păduri dese, înfruntând ignoranța, greutățile, decât să își supună copiii sau pe ei înșiși tiraniei Selectorului.

Cumva, lui Ketan îi plăcură cele văzute, în ciuda împrejurimilor dezgustătoare. Dacă în Kronweld ar fi existat câțiva bărbați cu fețe ca ale lor, atunci, acolo nu ar mai fi fost mistere a căror cercetare să fie interzisă. Dacă vreodată aceștia și oamenii din Kronweld s-ar putea contopi, atunci realizările lor ar fi nelimitate.

Merse alături de William printre cei care hoinăreau de la o casă la alta, pălăvrăgind între ei pe străzi, și dând ușor din cap pentru a-l saluta pe William, dovedindu-și astfel respectul față de el. Cei doi merseră înainte, către celălalt capăt al satului, unde urmau să mănânce, în casa care-i fusese rezervată lui William Douglas.

Trecură pe lângă o clădire în fața căreia se găsea o grămadă de rămășițe metalice. William văzu privirea întrebătoare pe care le-o aruncă Ketan.

– Etatiștii, spuse el. Astea sunt mașini pe care ei le-au fabricat pentru a se putea transporta prin aer. Se numesc avioane aici, dar cu siguranță că ați construit și voi așa ceva în Kronweld.

Ketan clătină negativ din cap zicând:

– Nu a fost nevoie de așa ceva, așa că noi, n-am construit niciodată asemenea aparat. Posibilitățile de a construi unul m-au interesat un timp îndelungat, dar n-am făcut-o niciodată. De unde le aveți?

– Ele au performanțe slabe, nu se compară cu cele construite de oameni cu o mie de ani în urmă. Uneori se defectează și sunt obligate să aterizeze. În acest caz, capturăm echipajele etatiste, le ucidem și aducem aici aparatele, care sunt mai întotdeauna stricate. Cele două sate pe care le-ai văzut mai înainte, Dorman și Brent au fost distruse de un vânător etatist, care se găsea exact la bordul unui astfel de aparat.

Altă dată, lui Ketan i-ar fi plăcut să examineze aparatele, dar acum avea altceva mult mai urgent de rezolvat, și în afară de asta, posibilele principii de funcționare ale aparatelor erau foarte simple și evidente pentru el.

Ei continuară să meargă. Aproape de locul unde se aflau observară că un grup de săteni se adunase în capul străzii, strângându-se în jurul cuiva, unul din ei arăta spre josul străzii, către Ketan și William.

Brusc, William strigă de bucurie.

– Carmen!

Apoi, o luă la fugă, lăsându-l în urmă pe Ketan. O femeie se desprinse din grup, luând-o la fugă către el. Se întâlniră la jumătatea drumului, prinzându-se într-o lungă și strânsă îmbrățișare.

Când Ketan îi ajunse din urmă, nu îl observară timp de câteva clipe lungi. Stătea în picioare, privindu-i, neputând înțelege relația existentă între cei doi. Oare ce fel de oameni erau aceștia, care puteau privi cu numai două zile în urmă moartea cuiva, așa cum făcuse William cu tovarășa sa de viață, pentru ca acum, să facă așa ceva...

Apoi, cei doi se întoarseră către el, spunând:

– Acesta este Ketan. Are o poveste foarte lungă pe care și tu va trebui să o asculți, este foarte interesantă. Aceasta este sora mea, Carmen!

Ketan luă mâna pe care i-o întinsese femeia, strângându-i-o.

– Soră?! întrebă el mirat. Era un cuvânt pe care-l auzise, dar rostirea lui implica existența între cele două persoane a unei relații pe care el nu o putea înțelege.

Douglas văzu confuzia ce se citea pe chipul lui Ketan. Zâmbi și, înțelegând ce se întâmplase de fapt, fu cuprins de un sentiment de milă, care îi șterse zâmbetul de pe buze.

– Este sora mea, repetă el. Iar asta înseamnă că același bărbat și aceeași femeie ne-au dat viață amândurora, adică avem aceeași mamă și același tată.

Carmen tăcea, dar privea când la unul, când la altul într-un mod ciudat.

Mai avem și un frate, spuse William, dar nu știm unde este. Credem că Etatiștii l-au ucis.

Ketan rămase în picioare tăcut, privindu-i pe cei doi pe rând. Încerca să „prindă" ceva din legătura de sânge dintre ei, dar nu reuși. Însă, cunoștea sentimentul enorm de singurătate care îl cuprindea totdeauna în Kronweld, zidul impenetrabil ce părea să se ridice acolo între toți oamenii, exceptând tovărășiile. Și acum, el credea că descoperise motivul pentru care exista acest zid.

– Soră, spuse el încet. Frate, Tată, Mamă... Repeta cuvintele pe care tocmai le auzise de parcă ar fi fost un copil care le învăța pentru prima oară. Și sentimentele necunoscute, pe care le întrevedea întrucâtva ca fiind legate de aceste cuvinte, erau copleșitoare pentru el. În ciuda frumuseții și profunzimii cercetării sale, Kronweld-ul era mai pustiu decât aceste sate din pădure, în care trăiau Bastarzii.

O altă ciudățenie neînțeleasă de Ketan erau caii pe care nu-i văzuse niciodată, și care a doua zi dimineață, când se trezi, așteptau gata înșeuați în fața casei. William încălecase unul dintre ei. Văzându-l, lui Ketan acest lucru i se păru de-a dreptul ridicol, dar trebui să recunoască în sinea sa că acesta era un mod de folosire a animalelor, care lui nu-i trecuse niciodată prin minte pe când se afla încă în Kronweld. Totuși, el se îndoia de faptul că ar fi foarte ușor și posibil să călărești pe bori.

În timp ce se apropia de animal, se îndoi de asemenea de faptul că ar fi fost foarte posibil și practic pentru el să călărească un cal. Totuși încălecă și el, ajutat de Edwards.

Pe lângă animalele pe care le călăreau cei trei prieteni ai noștri, în coloană se mai aflau încă trei cai, ce nu cărau în spate nimic altceva, în afara pachetelor cu provizii.

Prima sferă sau Soarele, așa cum încerca Ketan să se obișnuiască să-i spună, nu răsărise încă deasupra orizontului, însă cerul era palid luminat. În aer exista o prospețime și o strălucire care lui nu-i fuseseră niciodată cunoscute în Kronweld. Acest lucru îi umplea inima de un ciudat sentiment de exuberanță și plăcere de a trăi. Pe cer hoinăreau nori înalți și albi.

John Edwards privi cerul, plin de îndoială, spunând:

– Sper din toată inima că nu vom fi prinși pe drum de o furtună zdravănă, cu tunete și fulgere, până la sfârșitul zilei.

– Dar nici nu putem aștepta de teama ei, zise Douglas nerăbdător. Găsirea acelui turn de piatră din deșert despre care a povestit Ketan este cu mult mai importantă pentru noi, decât înfruntarea unei furtuni.

În spatele tonului calm pe care fuseseră rostite cuvintele, Ketan sesiză că William era la fel de nerăbdător ca și el să găsească turnul și să dezlege misterele ascunse de el. Se întreba dacă forțele ce se îndreptau spre exterior din turn, nu cumva îl canalizaseră și pe William spre atingerea acestui obiectiv, la fel cum se întâmplase și cu el.

Pentru prima jumătate de zi avu prea puțin timp să se mai gândească și la altceva, în afară de a învăța să călărească corect. Cei doi călăreau tot timpul lângă el, supraveghindu-l, încercând să-i arate cum trebuia să-și lase trupul să se clatine înainte și înapoi, o dată cu mișcările animalului.

Aproape până în seară au urmat o potecă șerpuită, ce ducea prin pădure, pe sub coroanele mărețe ale copacilor ce tronau deasupra capetelor lor, ca un acoperiș înalt și boltit.

Instinctele de cercetător ale lui Ketan erau de-a dreptul copleșite de lucrurile din jurul său. Aici se aflau suficiente Mistere, cât să dea de lucru tuturor cercetătorilor de pe o mie de planete precum Kronweld-ul. Comparativ cu cele cincisprezece feluri de plante descoperite de el în timpul călătoriei din Țara Întunericului, observă aici o sută de astfel de tipuri de plante, în timp ce continua drumul călare. Văzându-le, avea impulsul de a descăleca, a le smulge și a le colecționa pentru a le examina, dar nu o făcea, deoarece își dădea seama că nu este timp pentru asta. Cine știe? Poate mai târziu, va veni și ziua asta.

Văzu și animale. Erau niște ființe mărunte și vioaie, care fie că se cățărau în copaci, fie că alergau pe pământ. Și o dată sau de două ori, zări și niște animale mari, cu coarne, ce semănau cu cel pe care William îl ucisese cu o zi în urmă.

Când Soarele era aproape de apus, începură să coboare o pantă abruptă, iar copacii din jur erau mai scurți, și începuseră să se rărească. Apoi ieșiră brusc pe o coastă golașă de deal, unde munții se retrăgeau, lăsând locul unui deșert nesfârșit, ce li se arăta tot mai mult.

Apariția bruscă a unei priveliști atât de frumoase îi întretăie respirația lui Ketan. În depărtare, alte dealuri plate erau scăldate într-o lumină purpurie, care se contopea cu culoarea lor naturală, roșie-arămie. Pe măsură ce Soarele apunea, ascunzându-se dincolo de linia orizontului, lui Ketan i se părea că enormul deșert din fața sa era o mare uriașă de culori și lumini mișcătoare. El îi inunda și îi copleșea simțurile atât de mult, încât până la urmă renunță să mai privească peisajul.

Dar înainte să o fi făcut, îl văzuse.

Văzuse dincolo de acel deșert roșu-gălbui și dincolo de munții cu marginile purpurii. Văzuse o mare întindere, și un vârf de ac ce țâșnea pentru a sparge monotonia priveliștii.

Îl arătă și tovarășilor săi, printr-o spărtură în depărtare, de-a lungul deșertului.

– Uitați-l acolo, spuse el.

William începu să vorbească, apoi, după un timp tăcu. Edwards îl privi fix pe Ketan, apoi clătină capul afirmativ.

Cei trei se instalară într-o poiană netedă de la lizieră. După ce mâncară și focul era aproape stins, se culcară pe spate și Ketan văzu stelele.

În acea primă noapte petrecută în peșteră, simțurile îi fuseseră prea amorțite pentru a mai putea observa că aici, stelele erau mai numeroase, mai strălucitoare decât cele de pe cerul înnorat al Kronweld-ului; dar acum le văzu. Stătea pe spate, urmărindu-le, ca un copil; le privea nici cu uimire, nici cu teamă, ci acceptându-le pur și simplu frumusețea și apropierea, ca parte integrantă a unei noi lumi, pe care abia începea să o cunoască.

Se întoarse către Douglas, care stătea culcat aproape de el, privind departe, undeva dincolo de stele.

– Ce sunt astea? Oameni buni, știe vreunul din voi să-mi răspundă? întrebă Ketan.

– Ce sunt ce?

– Acolo sus, punctele alea luminoase.

– Sunt stelele.

– Stelele?! Așa le numiți? Mă întreb dacă s-ar putea să ajungem suficient de sus pentru a vedea ce sunt ele cu adevărat.

Douglas ridică mâna și privi în jos, către Ketan mirat.

– Adică vrei să spui că pe cerul planetei tale nu există stele vizibile? Să însemne asta că voi nu cunoașteți știința astronomiei?

– Asemenea lumini sunt vizibile în Kronweld doar foarte rar, și pentru intervale foarte scurte de timp. Ne-am pus adesea întrebări cu privire la ele, dar nu știm nimic despre ele. Existența lor a fost declarată totdeauna a fi unul dintre Misterele sacre care nu pot fi cercetate.

Stele, spuse el, repetând cuvântul, ca și când acesta i-ar fi izvorât de pe buze ca o răsuflare exotică de vânt. În rostire el puse toată groaza, mirarea, dependența și frica pe care omul le cunoscuse din clipa în care primii locuitori ai peșterilor se rugau la Zeii din universul infinit al cerului, iar primii păstori priveau noaptea în sus către ele, rugându-le să le lumineze calea, fără a le rosti numele, căci nu le știau.

– Stele, zise el. Ele arată la fel de frumos pe cât le sună numele. Știți cumva ce sunt?

William fu și el cuprins de această stare de reverie pe care o simțea Ketan, spunând:

– Ele sunt vise. Vise și alte vieți, case, lumi, în care probabil că sunt alții asemenea nouă.

Ochii săi reveniră pe pământ, privind dincolo de focul ce era gata-gata să se stingă, în spuza căruia abia dacă mai mocneau câțiva tăciuni aprinși. Apoi îl privi pe străinul de lângă el, cu trăsături faciale strâmte, nări subțiri, ochi vioi ce nu se odihneau niciodată, și către fruntea sa înaltă și netedă. El spuse:

– Trebuie să te întorci neapărat acasă, Ketan, căci lumea noastră, cu care nu ești obișnuit te va ucide.

– Or mai fi oare și alte lumi la fel ca asta? întrebă Ketan.

– Marea lor majoritate au o formă sferică, la fel ca Soarele nostru. Unele dintre ele sunt alte planete, identice cu asta. Mulți dintre acei alți sori din univers au în jur planete. Probabil că există mai multe lumi ca asta, decât poți număra corect, și decât intră în raza ta vizuală.

– Oare Kronweld-ul ar putea fi o asemenea lume? Ar putea, nu-i așa? întrebă Ketan cu răsuflarea întretăiată.

– Și eu mă întreb dacă e așa, zise William.

Când William adormi în cele din urmă, Ketan se sprijinea încă într-un braț, privind stelele.

Lui Ketan i se păru că nici nu adormise încă, atunci când William începu din nou să se miște. Bastardul făcu focul și pregăti micul dejun.

– Trebuie să plecăm devreme și să străbatem o parte cât mai mare de deșert înainte de răsăritul Soarelui, zise el. Căci pe la amiază va fi un adevărat cuptor în mijlocul deșertului.

Stelele străluceau încă pe cer când ridicară tabăra, reluându-și drumul încet și șerpuit, coborând pe panta muntelui. Atunci când ajunseră la deșert cerul abia începea să strălucească spre răsărit.

Un șir de nori aflați la joasă înălțime lumina totul, când cei trei călători lăsară în urmă munții, pentru ca, încet-încet, deșertul ce li se deschidea privirilor să se transforme într-o nesfârșită mare gălbuie. Aceasta îi făcea ca totul să li se pară ireal, ca și când s-ar fi mișcat pe o suprafață lichidă, luminată de jos în sus. La un moment dat, li se păru că încetaseră să se miște, căci munții din fața lor păreau să fie tot atât de îndepărtați ca la început; cei pe care-i lăsaseră în spate păreau să nu se fi îndepărtat deloc.

Pentru Ketan era evident că tovarășii săi erau tot mai deranjați de arșița zilei, dar pentru el aceasta nu constituia o problemă, căci atmosfera se asemăna cu cea existentă foarte multe zile pe Kronweld, fiind mult mai puțin toridă decât infernul prin care trecuse în timpul călătoriilor făcute în Țara Focului.

La miezul zilei poposiră lângă un izvor. Soarele era deasupra capului lor, marcând astfel trecerea timpului; dar pentru Ketan asta părea o iluzie, pentru că, atât timpul, cât și toate experiențele sale de viață păreau să se fi pierdut în mijlocul acestei mări enorme de culoare gălbuie.

– Nu vom ajunge niciodată în celălalt capăt al deșertului, gândi el.

Dar până la cădearea nopții se apropiau tot mai mult de defileul existent în munții din fața lor, iar timpul păru să-și reia scurgerea firească. Ketan știa că dincolo de defileu se găsea un deșert și mai întins, ce era tot timpul răvășit de vânturi, și în care doar un stei de stâncă se ridica, către cer.

– Ne vom stabili tabăra în afara deșertului, căci acolo este un iad din cauza căldurii și pentru că are o suprafață atât de mare, nu știu dacă vom reuși într-o singură zi să o străbatem sau nu.

Acum, când era atât de aproape de scopul final, Ketan abia dacă puse geană pe geană în noaptea aceea. Toate speranțele și temerile pe care le avusese până atunci se reîntorseseră, într-o avalanșă de emoții și raționamente ilogice. Oare avea să descopere în cele din urmă semnificația misterioaselor viziuni avute până atunci, care îl tot chinuiseră? Oare turnul către care se îndrepta acum conținea cu adevărat explicații plauzibile ale lumii artificiale și ireale de pe Kronweld?

Și mai presus de toate, oare turnul avea să-i ofere o soluție care să-l ajute să se întoarcă acasă pentru a o revedea pe Elta?

Probabil că adormise puțin către zori, pentru că următorul lucru pe care-l conștientiza era faptul că Douglas făcea focul. Acum era mai târziu decât în dimineața anterioară, și deja pereții canionului în care se aflau începuseră să se coloreze, precum fructele coapte.

Continuară repede drumul, trecând prin defileul strâmt, cu pereți impunători. Fu o trecere scurtă, și după o singură cotitură văzură departe capătul defileului. Părea ca și cum o perdea de bronz ar fi fost agățată de-a curmezișul său.

– Ăsta este punctul în care trebuie să ajungem. Și până acolo e o căldură de iad!

Apoi, Ketan realiză ce era de fapt. El îl vedea acum nu într-o viziune, ci în realitate. Dincolo de gura canionului se întindea deșertul, în care suflau totdeauna vânturile turbate ce răscoleau nisipurile mișcătoare. Edwards îl definise ca fiind un adevărat iad, iar Ketan știa prea bine că asta este adevărat, căci în viziunile avute îl traversase nu o dată.

Vântul începu să-și înfigă degetele în stratul auriu și ascuțit de nisip din canion, care se subîmpărți în încă o mie de degete de nisip, care le pătrunseră în plămâni și le străpunseră ochii, înțepându-le pielea. Pe jumătate orbiți de nisipul biciuitor, nu ajunseseră încă în capătul canionului.

John Edwards trase, întorcându-și calul pe loc.

– Va trebui să așteptăm, gâfâi el, căci nu vom reuși niciodată să ajungem la țintă cu vântul ăsta, care bate atât de îndrăcit acolo; e un adevărat uragan.

Ceilalți doi îl imitară, protejându-și fețele împotriva nisipului.

– Aproape totdeauna e așa pe aici, zise Ketan.

– Ce zici de asta? întrebă Douglas. Este oare vreo șansă ca vântul ăsta să se mai domolească sau să se oprească?

– Nu se oprește niciodată complet, dar s-ar putea să se mai domolească un pic, spuse John Edwards. Oricum, nu vom reuși niciodată să găsim turnul în iadul de acum, pentru că nu reușim să vedem nici măcar la zece metri depărtare în față.

– Ba da, îl putem găsi, zise liniștit Ketan. Nu trebuie să-l văd ca să ajung la el.

– Rostise aceste cuvinte pe un ton atât de sigur de sine, că parcă o voce nevăzută i-ar fi călăuzit pașii; știa că putea găsi turnul, căci doar o mai făcuse și altă dată. Avea certitudinea că îl vor găsi, de îndată ce vor ieși din capătul defileului.

– Ești sigur de asta? întrebă William Douglas.

Ketan dădu afirmativ din cap.

William ezită puțin și apoi se hotărî.

– Am putea încerca totuși să facem asta în lipsă de altceva mai bun. Nu avem provizii suficiente pentru a ne putea permite să așteptăm prea mult timp. Eu sunt dispus să cred că Ketan ne poate duce acolo, așa cum a spus.

Edwards tăcea. El nu știa prea multe despre Ketan, și nici nu-i păsa prea mult despre capacitățile paranormale pe care el ar fi putut sau nu să le aibă. Pentru Edwards, Ketan era un tip ciudat, care nu făcea parte din lumea cotidiană a Bastarzilor și le depășea puterea de înțelegere. Însă Edwards îi era foarte devotat lui Douglas, așa încât, decizia luată de acesta, indiferent de natura sa, era literă de lege pentru el. Văzând cât de încăpățânat și îngust la minte era Edwards, Ketan gândea că avusese mare noroc, că împreună cu ei era și William Douglas, pentru a aplana neînțelegerile dintre ei, care altfel ar fi putut degenera în conflicte ireconciliabile.

Își înfășurară fețele cu bucăți de cârpă pe care le umeziseră cu apa din bidoanele pe care le aveau la ei, continuând să își îndemne caii la drum. Aceștia,

înaintau greu cu vântul în față, vânt ce bătea foarte puternic, mai ales în gura canionului. E de la sine înțeles că Ketan preluase conducerea micii coloane. Ceilalți, îi acceptaseră propunerea instinctiv, deși aveau suficiente ezitări în a-i acorda încredere.

Pereții canionului se transformară în simple umbre, ce erau doar puțin mai întunecate decât ceața de nisip din jurul lor. Cei trei nu fură absolut siguri privitor la momentul exact în care ieșiseră din gura canionului. Știură doar că brusc, atât intensitatea vântului, cât și înțepăturile nisipului pe chipurile lor crescuseră.

Caii intrară în panică pentru că erau orbiți de nisip, iar datorită vântului urlător, călăreților le era foarte greu să-i controleze, pentru a rămâne în șa. Ketan strângea tare hățurile, pentru a menține calul cu capul înainte, înspre vânt. Dar la un moment dat, trebui să slăbească strânsoarea, pentru a permite animalului să lase capul în jos, pentru ca nisipul să nu-i intre în nări, sufocându-l.

Astfel cei trei, cu toate că nu vorbeau, continuau să călărească, în mijlocul troienelor de nisip, purtate peste tot de vânturile urlătoare și disperate. Lumea din jur era pustie, iar chinul era tot mai mare, cu cât noaptea părea nesfârșită. Ketan avea din nou acel sentiment că parcă pierduse noțiunea timpului și a mișcării, dar ăsta era acum de o mie de ori mai puternic decât cu o zi înainte, în timpul călătoriei prin deșert. Acum, el se găsea într-o lume unde mișcarea era imposibilă, unde se părea că timpul se oprise.

Întoarse capul pentru a se convinge dacă ceilalți îl mai urmau. Nu-l putu vedea decât pe Douglas, care se găsea abia cu o jumătate de pas în urma sa. Însă Edwards nu era nicăieri. Ketan spera că spre binele său, și celălalt Bastard îi urma încă.

Se întoarse din nou cu fața către direcția de mers, încercând să privească fix înainte, adăpostindu-și ochii de furtună. Dar nu se vedea nimic. Pentru o clipă rămase doar cu gândurile sale, analizând totul profund. Oare putea fi absolut sigur că se îndreptau spre direcția bună?

Nu se îndoia de asta în mintea sa, totul se petrecea ca și cum o rază invizibilă ar fi fost orientată asupra creierului său pentru a-l călăuzi. Știa sigur unde se găsea turnul din deșert.

Și în timp ce continuau să meargă, se părea că tot ce descoperise anterior din epoca de dinaintea apariției cercetării științifice din toate tarele trecute se combina într-o singură și puternică convingere de forțe directoare care îl duseseră de-a lungul vieții sale până în prezent. Era bine ceea ce făcea. Se afla acolo unde aceste forțe îl duseseră, și acum, imediat, aveau să i se dezvăluie împreună cu toate adevărurile lumilor îngemănate, care puteau fi unite printr-o punte luminoasă, ce străbătea veacurile și spațiile infinite ale universului.

Nu avea cum să știe unde se afla Soarele pe cer. Își puteau da seama că vine noaptea doar din cauză că ceața din jurul lor se îngroșa tot mai mult. Părea incredibil să fi trecut o zi întreagă, cu toate că li se părea că nisipul îi bătuse în față o veșnicie.

Brusc totul încetă. Perdeaua de nisip mișcător căzu, ca și când s-ar fi topit, sub rafalele potopului ploii ce cădea peste ei. Vântul se liniști la fel de brusc precum începuse, iar acum perdelele de nisip care-i orbiseră mai înainte fură înlocuite cu cele de apă. Dar așa era mai bine.

Se apropiară unul de altul, se opriră și priviră furtuna care tocmai se dezlănțuise. Rânjiră unul la altul, în timp ce apa le curgea în cascade pe fețele ridate, ducând o dată cu ea și stratul de nisip care se găsea acolo.

– Ai avut dreptate cu privire la furtună, îi spuse Douglas lui Edwards. Și mă bucur că a fost așa!

– Dacă nenorocita aia de furtună de nisip ar mai fi ținut o oră, eu dădeam colțul, fraților, răspunse acesta. Apropo, știați că în nenorocirea asta am pierdut doi dintre caii de povară?

William privi înapoi. Chipul îi deveni brusc serios.

– Asta înseamnă că vom sta mai puține zile decât ne-am propus inițial. Știi cumva pe unde ne aflăm, Ketan?

Acesta arătă înainte, și cei doi văzură în același timp ceea ce văzuse și el. Prin ceața de apă care cădea peste ei, văzură la o oarecare distanță în față coloana singuratică ce se îndrepta către cer.

Era turnul.

Brusc, pe Ketan îl cuprinse pentru puțin o emoție fără sens. Asta se întâmplă când realiză că aici, chiar aici, înaintea sa se afla obiectul unei căutări de o viață. Se găsea stânca pe care o văzuse în viziuni, și a cărei imagine îi fusese gravată pe creier chiar înainte să o fi văzut în realitate.

– Haideți, spuse răgușit.

Turnul era o bucată de stâncă ce părea să nu fie spartă de ger și vânturi. Părea a fi la fel de veșnică precum stelele înseși. Planurile netede ale zidurilor laterale arătau de parcă ar fi fost făurite de mâinile zeilor.

Până și Edwards se liniști, fiind cuprins de un sentiment de groază în prezența acelui lucru.

– Pariez că nimeni nu s-a mai apropiat atât de mult de el de o mie de ani încoace, murmură el.

– Ketan, acum știi ce te aștepți să găsești? întrebă Douglas.

– Da. Intrarea este jos, aproape de bază, pe partea opusă celei unde suntem noi acum...

Zicând acestea, îndemnă calul către acel loc. Picioarele cailor se înfundau în nisipul încă prăfos sub stratul de noroi. Setea acumulată în deșert abia dacă le fusese potolită de ploaia torențială, care începu să cedeze puțin, pe măsură ce se apropiau de turn. Cumva, stânca era mai mare decât o întrevăzuse el. William o estimă ca având 30 m diametru și 1800 m înălțime. Nici o alta nu tulbura marea câmpie de nisip cât vedeau cu ochii.

Iluzia unei mari distanțe se datora în parte – după cum văzură ei acum – faptului că deșertul se ridica încet, acest lucru tăind priveliștea asupra stâncilor din spatele lor.

Ketan, împreună cu tovarășii lui, merseră spre partea opusă a turnului, iar Ketan privi câteva minute lungi, în sus, la părțile ude ale stâncii; silueta ei groasă era împodobită cu dungi roșii, albe, arămii dispuse în straturi, la fel ca și stâncile ce rămăseseră la o oarecare distanță în spatele lor.

Edwards repetă remarca pe care o făcuse mai devreme despre izolarea turnului.

– Dacă cineva ar vrea să ascundă orice, atunci acesta ar fi un loc bun.

Dar Ketan nu-l asculta. Studia zadarnic și foarte atent suprafața stâncii. Merse și pe celelalte părți ale sale, privindu-le de asemenea atent. Dar nu găsi nimic, care să marcheze locul căutat de el. Se reîntoarse la punctul din care pornise, continuând să privească fix, în sus.

– Nu-i acolo, zise el. Apoi ochii i se luminară. E acolo, jos! exclamă el. Nisipul a îngropat-o.

– Ce a îngropat? întrebă William.

– Intrarea, zise Ketan.

Era evident că nisipul de la baza turnului fusese răspândit de vânt, ajungând la o adâncime considerabilă, căci formase o pantă lungă, abruptă, ce indica faptul că ar fi avut foarte mult de săpat, dacă ar fi vrut să ajungă la un punct situat la aceeași înălțime cu cea inițială a deșertului.

Dar Ketan le spuse că nu vor trebui să sape la o adâncime mai mare de propria lor înălțime. Viziunea sa era aceea a unui semn ce se găsea undeva departe, deasupra capului său, atunci când stătea la nivelul deșertului.

Torentul brusc de ploaie se liniștea încet-încet; puteau vedea spărturi în întunericul de pe cer. Vântul bătea din nou, prevestind o reluare a furtunii de nisip care fusese întreruptă de ploaie. Dar ea nu avea să fie la fel de rea ca cea dinainte, din cauza stratului de nisip amestecat cu apă ce se găsea acum pe suprafața solului.

Bagajele lor conțineau o gamă largă de unelte rudimentare, care fuseseră fabricate de Bastarzii înșiși. Din fericire, ele se găseau pe spinarea calului care nu se pierduse în timpul furtunii. Ketan indică tovarășilor săi locul exact unde trebuiau să înceapă să sape. Nu erau materiale pentru sprijinirea malurilor de nisip pentru ca acestea să nu se prăbușească peste ei în timp ce săpau. Trebuiau să lărgească gura găurii, pentru a ține seama de cantitatea mare de nisip care sigur că alunecase.

Era o sarcină obositoare, îngreunată și de vântul care se pornise din nou, ce străbătea gaura, limitând direcția săpăturii, astfel că în groapă nu se putea băga decât un singur om. Pe lângă asta noaptea se apropia cu pași repezi, plafonul jos de nori închizând găurile pe care ei le deschiseseră pe încercate. Se părea că acea noapte avea să fie dominată de uragan și ploaie.

În cele din urmă, Edwards se îndreptă de spate, oprindu-se din săpatul său nebunesc. Se șterse pe față de nisip, privind la Ketan.

– Până aici ai spus că va fi nevoie să săpăm, dar încă nu am dat de nimic. Ești sigur că aici este?

– Da, trebuie să fie acolo! Sări în groapă.

– Lasă-mă să încerc și eu.

Edwards îi dădu lopata, ieșind de acolo. Stătu pe marginea gropii, împreună cu Douglas.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem, căci nu este nimic aici, nu putem ține caii fără apă, și ar fi curată sinucidere să încercăm să instalăm tabăra aici pentru mai multă vreme.

Ketan îi auzi. Siluetele lor abia se vedeau pe marginea găurii de deasupra lor, privindu-l batjocoritor, ca niște zei care decideau ceva important. El spera că ei nu se vor întoarce, dar știa de asemenea că dacă o vor face, vor pleca fără el.

Era prea întuneric pentru ca el să vadă ceea ce făcea, dar continua să arunce nisipul afară, orbește. Vântul îl sufla din nou în groapă, peste el, așa că trebuia să sape aproape cu ochii închiși. Se ținu aproape de pereții stâncoși ai turnului, iar lopata lovea stânca în mod repetat, astfel încât forța sa de muncă era cheltuită ineficient.

Apoi își dădu brusc seama că nu lovea doar peretele, ci și o protuberanță a sa.

Aruncă lopata afară din groapă, și îngenunchind scurmă surescitat nisipul cu degetele. Nu putea vedea obiectul de acolo, dar îi putea simți forma, pipăindu-l. Iar degetele sale găsiră o găurică deasupra lui.

– Am găsit-o! Aruncați-mi ranga aia! le strigă tovarășilor săi.

William Douglas i-o aruncă și se aplecă peste marginea gropii ca să vadă ce făcea Ketan. El înfipse bara în gaură și sparse piramida mică și netedă de stâncă. Ea cedă ușor, dar nu se mai întâmplă nimic altceva. Privi uluit întreaga suprafață. Se așteptase ca asta să fie cheia care să-i deschidă o cale de acces către interiorul turnului. Acolo nu se afla nimic.

Apoi William Douglas strigă încântat:

– Acolo jos, lumina aceea, în gaură!

O rază slabă de lumină aurie se scurgea înspre înafară prin mica deschizătură, crescând rapid în intensitate. Ketan se întinse pe o parte, contorsionându-și trupul în partea de jos a săpăturilor pentru a putea vedea prin gaura din stâncă.

Nu știa la ce să se aștepte să vadă. Era pregătit pentru orice – orice ar fi putut vedea se oprea acolo.

Lumina venea de la o imagine micuță, strălucitoare, imaginea aurită a unei balerine care stătea grațios într-un picior. Personajul era cioplit cu o atât de veridică frumusețe, că îl făcea să se aștepte ca acesta să se miște.

Înainte ca toate simțurile lui să înregistreze pe deplin imaginea, el știu că o mai văzuse și altădată. O văzuse aproape în fiecare zi de când se născuse în Kronweld.

Era o miniatură delicată a imaginii aurite a Primei Femei care stătea în măruntaiele pământului în fața Templului Nașterii.

– Ce e asta? William Douglas și John Edwards stăteau impacientați pe marginea gropii.

Încet, Ketan ieși din groapă și îi invită pe ei să intre în ea.

– Vedeți singuri, spuse el.

Pe rând, cei doi săriră în groapă pentru a privi micuțul personaj din interior, în timp ce pe buza gropii Ketan stătea nemișcat, privind fix priveliștea. Vedea Kronweld-ul, Templu Nașterii, perdelele fluturânde de lumină purpurie pe cerul nopții, deasupra lumii aceleia îndepărtate.

Și vedea imaginea aurie a balerinei ce o reprezenta pe Prima Femeie.

Oare cum era posibil ca o imagine miniaturală să se afle aici, pe Pământ?

Douglas se ridică încet din poziția chircită.

– Asta este cea mai frumoasă sculptură văzută vreodată. Și când te gândești că am găsit-o aici, în deșert... Ai idee ce reprezintă, Ketan?

Le povesti despre originalul existent în Kronweld și despre semnificația sa.

Douglas fluieră ușor.

– Asta e ceva! Și de cât timp spune istoria voastră că a existat imaginea asta acolo? Adică în Kronweld, vreau să spun...

– De o mie de tara. Mă întreb câți din anii voștri ar însemna asta?

– Dacă e să calculăm aproximativ, ar însemna cam 1200 de ani tereștri.

Bastarzii se întoarseră către gaura unde el putea încă să vadă strălucirea ușoară a figurinei care trebuie să fi fost acolo o perioadă tot atât de îndelungată de timp ca și originalul de pe Kronweld.

– Mă întreb cum o fi ajuns acolo, cine a pus-o acolo, și mai cu seamă de ce? gândi Ketan.

Edwards nu fu atât de impresionat.

– Asta e tot ceea ce am venit să găsim? Dacă da, hai să ne luăm picioarele la spinare și să ne cărăm de aici.

– Nu, zise William, trebuie să mai fie ceva. Căci această statuetă nu are nici o semnificație de sine stătătoare. Tu ce părere ai, Ketan?

– Nu știu ce să mai cred. Sunt sigur că aici se găsește și altceva, în afară de asta, dar habar n-am despre ce este vorba exact.

– Păi parcă spuneai ceva despre o intrare.

– Ar trebui să existe una, tot ce știu este că acea mică piramidă care iese în afară ar trebui înlăturată. Am crezut că dacă o vom face, vom avea drum deschis, dar nu a fost așa! Voi intra din nou în groapă, să mă mai uit o dată.

Coborî iar în ea chircindu-se și privind fix la mica imagine din fața sa. Întinse mâna pentru a o atinge. Statueta se odihnea acolo, stând într-un echilibru delicat, pe un picior subțire. O ridică și o scoase, strălucirea sa luminând groapa de nisip, cu raze aurii.

Și apoi nisipul de sub el se surpă.

La fel de brusc, de parcă o pelerină ar fi fost aruncată în jurul său, Ketan dispăru din câmpul vizual al celor doi Bastarzi.

– Ketan! strigă William Douglas în groapă. Dar nu se auzi nici un răspuns, în afara fâșâitului sutelor de kilograme de nisip ce continuau să se surpe.

– Ketan!

Apoi, îndepărtat, venind parcă de pe altă lume, răzbătu până la ei strigătul slab al lui Ketan.

– Veniți aici, repede!

Douglas se menținea în echilibru pe marginea gropii. John Edwards îi apucă de braț, spunând:

– Crezi că e sigur să pășești acolo?

– O să intru eu primul. Dacă totul e în regulă, am să te chem. Dacă nu mă auzi, nu te impacienta, nu sări înăuntru după mine până nu te lămurești exact despre ce este vorba.

– Asta nu-mi place deloc...

Dar William nu-l mai auzi, căci plecase. Sări în groapă și alunecă de-a lungul peretelui nisipos, dar nu se opri acolo unde se termina săpătura. Continua să cadă printr-un tunel întunecos, îmbâcsit de praful de nisip care aluneca, continuu.

Dar tunelul era scurt. William își opri brusc, căderea, aterizând pe o podea pietruită.

Ketan stătea în picioare în fața lui, de parcă s-ar fi transformat într-o stană de piatră. El nici măcar nu observase venirea lui Douglas, ci continuă să rămână nemișcat, la numai câțiva pași de el.

Apoi, Douglas se ridică, rămânând la rândul său nemișcat și mut de uimire.

18

Cei doi prieteni stăteau în picioare, într-un fel de grotă. Niște stânci întunecate și colțuroase marcau pereții și tavanul din jurul lor, cu toate că podeaua pe care se aflau era netedă.

Dar nu la asta se zgâiau cei doi, ci la peisajul de dincolo de această barieră. Priveau într-o grădină, în care niste flori ciudate roz, galbene, albastre se clătinau în bătaia unei brize ușoare și parfumate. În mijlocul grădinii se găsea un bazin cu apă, deasupra căruia se ridica o perdea ușoară din stropi fini, și în care se bălăcea zgomotos o pereche de păsări. Dincolo de el, niște copaci înalți se unduiau în vânt, pe fundalul unui cer pe care nori plutitori se mișcau încet, topindu-se chiar sub privirile celor doi.

Rămaseseră muți de uimire. William era vag conștient de faptul că Edwards îl striga disperat de sus, încercând să vadă dacă mai trăiește, dar rămăsese atât de uluit, de ceea ce vedea, încât nu reușea să îi răspundă, negăsindu-și cuvintele potrivite.

Era convins de faptul că erau victimele unui miraj, produs al vreunei aberații mintale ce pusese stăpânire pe ei, dar nu i se puteau împotrivi. Și apoi, într-o clipă, își pierdu toată dorința de a o face.

Printre florile care înconjurau bazinul se produse o mișcare ușoară, și silueta unei fete se apropie de ei.

Ținea capul sus, zâmbindu-le cu toată gura. Puteau vedea cum vântul îi ciufulea părul negru pana corbului, și îi mototolea faldurile rochiei, al cărei roz se potrivea cu cele mai delicate flori din grădină.

Apoi fata li se adresă, dar Ketan nu înțelese ce spune, fiindcă mintea îi era cuprinsă de o agitație atât de profundă, încât nu era în stare să rostească vreun cuvânt. Probabil că el nici măcar nu auzise spusele fetei. Nu putu face altceva decât să continue să privească fix, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Și apoi William remarcă la rândul său acest lucru.

Fata era întruparea pe care Ketan o mai ținea încă strâns în mână. Ea era Prima Femeie.

– Bun venit în muzeul nostru, spuse ea. Vă așteptam. Vă rog, urmați-mă, tatăl meu vă așteaptă.

Atât timbrul vocii sale, cât și cuvintele pe care le rostea avură un nou impact asupra conștiințelor celor doi bărbați, căci acestea erau rostite mai degrabă în limba cunoscută de Ketan, decât în cea cunoscută de Douglas. Totuși, era o ciudată formă, prea puțin familiară. Pronunția ei nu era extrem de corectă, iar formele cuvintelor folosite erau învechite.

Ketan încetă să se mire și o dată ce mintea îl ajută să preia din nou controlul asupra coardelor sale vocale, îi răspunse.

– Eu sunt Ketan, acesta este William Douglas, zise. Iar acesta... ei realizară pentru prima oară faptul că lipsea John Edwards. William se reîntoarse la deschizătura gropii și își strigă tovarășul, spunându-i să coboare.

Bombănind, cu respirația întretăiată, Edwards se supuse prudent.

– Am crezut că ați picat pe un teren minat și ați fost omorâți. Tocmai mă pregăteam să astup gaura și să mă întorc de unde am venit. Apoi se opri uluit.

– Ce Dumnezeu înseamnă asta?

Fata păru la rândul ei mirată.

– Dar câți sunteți de data asta?

– Trei. De data asta? Adică vrei să spui că au mai venit și alții înaintea noastră? o întrebă Ketan.

– Mulți alții. Dar veniți, căci probabil că tatăl meu vă așteaptă nerăbdător.

– Nu-i adevărat, nu se poate! șopti Edwards răgușit, în timp ce fata le întoarse spatele, ei pregătindu-se să o urmeze. El nici nu remarcase asemănarea flagrantă dintre fată și imaginea statuetei aurite, din cauza uimirii foarte mari care îl cuprinsese.

Cei doi Bastarzi se întoarseră simultan către Ketan.

– Ce înseamnă asta? întrebă William Douglas. Ea nu e reală, nu-i așa? Probabil că astea sunt alte viziuni de genul acelora despre care ne-ai povestit. Și de data asta ne afectează pe toți. Stânca asta a fost sigilată timp de peste o mie de ani. Nici un om nu ar fi putut supraviețui în interiorul ei. Poți înțelege ce spune? Eu înțeleg doar cam o treime.

– Limba în care se exprimă ea este o formă oarecum veche a limbii kronweldiene. Nici eu nu știu mai multe decât voi despre explicația științifică ce

poate fi dată acestui fenomen, dar știu că oricare ar fi natura sa, este unul benefic. Ăsta este lucrul pe care am venit să-l găsesc.

O urmară pe fată în liniște; mersul acesteia părea a fi mai degrabă o mișcare grațioasă de dans. Trecură prin grădina de lângă fântâni, remarcând că în interiorul acestora înotau alene pești, era vorba de pești ciudați, aurii.

Iluzia de distanță era perfectă, dar să fi fost oare doar o simplă iluzie? Cât de departe puteau privi, se întindeau grădini cu flori și copaci care se răspândeau peste dealurile joase ce se vedeau în depărtare. Un stol de păsări trecu la mare înălțime, deasupra capetelor lor, și în depărtare, o ploicică pătă cerul.

După un scurt drum, parcurs pe poteca din grădină, ajunseră într-o poiană și începură să urce drumul abrupt al unui deal relativ înalt, comparativ cu celelalte.

Apoi își dădură seama ce cauzase asta. Ăsta nu părea să fie vârful dealului. Continuară să meargă și nu se vedea nici un drum deasupra lor, dar fata nu ezită.

Apoi, în cele din urmă găsiră vârful.

Dealul, grădina și cerul dispărură și merseră către podeaua de marmură a unui coridor lung și înalt, de-a lungul căruia îi conducea fata. Pantofii ei tropăiau pe podea, cu ecouri multiple, care sunau ca tobele dintr-o poveste veche cu zâne. Grația îi era înșelătoare și nu putea ascunde moliciunea mișcării ei, așa că ei trebuiră să grăbească pasul pentru a se ține după ea. Mirarea le trecuse de mult și nu mai rămaseră uluiți la transformarea subită pe care o suferiseră grădina și poteca de marmură.

Cotiră brusc, ajungând într-o cameră cu tavanul înalt lambrisată luxos cu panouri de culoarea mahonului. În centrul camerei se afla o masă pe care trona un sfeșnic în care ardeau lumânări. Pe ea se afla mâncare scumpă.

Nu trecu mult timp și observară un bărbat care ședea la masă. Acesta se ridică încet când ei intrară și fata îi lăsă să înainteze spre bărbatul de la masă.

– El este tatăl meu, Richard Simons, spuse fata. Acesta este Ketan. William Douglas și...

– John Edwards, spuse Ketan, arătând către bărbatul care venise ultimul.

– Sunt bucuros de cunoștință, domnilor, spuse Richard Simons. Într-adevăr, a trecut ceva vreme de când vă așteptăm. Puteți lua loc și să vă faceți comozi, pentru ca după aceea să putem discuta?

Nici unul dintre felurile de mâncare nu era recunoscut de nici unul dintre cei prezenți. Cei doi Bastarzi aveau dubii în privința asta, dar Ketan știa că era vorba de tipuri necunoscute de preparate sintetice, așa cum erau cunoscute în Kronweld. El considera că felurile de mâncare erau foarte gustoase.

Dar în timpul mesei nici bărbatul, nici fata nu doreau să discute despre lucrurile pe care cei trei oaspeți ardeau de nerăbdare să le afle. Gazdele nu dădură explicații și nu comentară cu privire la acestea.

Ei pălăvrăgiră totuși relaxați despre lucruri lipsite de importanță. Simons le povesti despre grădina de dedesubt sau de afară, sau de oriunde ar fi fost aceasta. El le vorbi despre plantele adunate din toate țările lumii pentru a le răsădi

aici, apoi vorbi mândru despre frumusețea camerei în care se aflau și despre lambriurile de mahon pe care le prețuia foarte mult.

Totuși, gazdele degajau o oarecare ciudățenie prin aspect, pe care Ketan nu o putea numi cu certitudine, de parcă această calitate i-ar fi scăpat printre degete, și de parcă Simons și fata nu ar fi fost de fapt conștienți de prezența lor; totuși, parcă nici așa nu păreau să stea lucrurile. Ei priveau oaspeții fix în ochi, zâmbind, râzând, în timp ce vorbeau.

De fapt, ei aproape că monopolizaseră conversația, abia permițându-le oaspeților lor să spună din când în când ceva. Totul se petrecea de parcă gândurile nerostite, generate de sutele de ani de încarcerare în turn izbucniseră acum, dintr-o dată, nemaiputând fi oprite.

Dar Ketan nu se putu opri să nu-și bombardeze gazdele cu un potop de întrebări. Unele primiră răspuns, altele nu.

Așa stăteau lucrurile. Din când în când, în timpul discuției, gazdele ignorau total afirmațiile sau întrebările celor trei oaspeți. Ele se comportau ca și cum nu auziseră sau doriseră să nu o facă despre ce li se vorbește. Ketan se întreba dacă nu cumva gazdele erau parțial surde?

După masă, Richard Simons le oferi tuturor trabucuri pe care Ketan nu le mai văzuse până atunci, dar cei doi Bastarzi le acceptară cu plăcere. Apoi el îi conduse într-o altă cameră luxos mobilată, care era o bibliotecă.

Pereții înalți erau tixiți până la tavan de mii de volume. Întinderea rafturilor era din când în când întreruptă de prezența câtorva tablouri excelente. Covoarele pufoase de culoare gri de pe podea atenuau toate sunetele din încăpere, și se părea că o simplă șoaptă era suficientă pentru continuarea conversației în acea cameră.

Se așezară pe scaune adânci, confortabile, iar Simons, aprinzându-și trabucul, expedie un vălătuc de fum către tavan.

– Este neîndoielnic faptul că vreți niște explicații, zise el. Vreți să știți cine suntem, ce sunt toate astea. Vă voi răspunde pe rând la întrebări.

Mai întâi, lăsați-mă să vă spun că veți găsi greu de crezut multe dintre cele pe care le veți afla, dar credeți-ne că ceea ce vă spunem este adevărat, cu toate că am fi vrut ca marea majoritate a spuselor noastre să nu fie adevărate.

Ați venit aici pentru că noi am dorit-o. Nu ați fi putut face altfel. Când ați trecut prin Selector vi s-a implantat în minte un impuls care încă de atunci încoace v-a îndemnat să o faceți. Ați trăit toată viața având în minte obiectivul de a ajunge în acest punct. Sper ca asta să nu vă fi cauzat neplăceri foarte mari, dar trebuia să fiu foarte sigur că veți veni.

Sigur că se referea la Ketan, dar privirea sa păru să îi învăluie și pe cei doi Bastarzi.

– Prin urmare, ăsta era izvorul viziunilor avute, și asta era originea forței care mă obligase și mă călăuzise să vin aici, gândi Ketan. Dar oare în ce scop?

La prima vedere, gazda era pregătită să răspundă la această întrebare.

– Este greu să știu de unde să încep, zise. În primul rând, trebuie să știți că asta este casa voastră. Sunteți pe planeta Pământ. Crown world a fost doar o locuință temporară pentru voi, acum sunteți pe punctul de a vă întoarce acasă.

– Crown world, gândi Ketan. Asta era cea mai veche dintre denumirile sub care era cunoscut Kronweld-ul. Se întreba de ce o folosea cel din fața sa, sau de unde o cunoștea?

– Ar trebui să știți o bună parte din trecutul istoric al Pământului, pentru a înțelege de ce se întâmplă toate astea. N-am de gând să vă spun această poveste. Veți găsi amănuntele în cărțile care ne înconjoară, și pe care veți avea timp să le citiți în următoarele câteva zile.

Pentru a vă schița totuși un fundal, ar trebui să știți că a fost cândva o epocă în care știința și civilizația erau mult mai dezvoltate aici decât sunt acum. Au fost distruse de un mare război care a declanșat o serie de catastrofe, a căror desfășurare s-a întins timp de peste o sută de ani, însă de fapt, toate au fost un singur război, întrerupt de încheierea de armistiții și păci pe care oamenii le-au utilizat pentru a se reînarma și a se pregăti în vederea războaielor și mai mari, și mai crâncene ce au urmat.

Datorită înaltului grad de dezvoltare pe care știința îl atinsese în acea epocă, aceste războaie au fost tot mai distrugătoare, până când s-a acumulat o atât de mare putere de distrugere, încât continuarea dezvoltării civilizației a devenit imposibilă din cauza ei, și prin urmare, aceasta s-a oprit.

În timp, a survenit o distrugere a capacității tehnologice de producție. Nu era desigur doar o circumstanță culminantă, dar facilitățile tehnice au căzut, una după alta, fiind înlocuite cu situații din ce în ce mai primitive, până aproape de venirea civilizației Epocii de Piatră. Simultan, aceasta a însemnat sfârșitul Războiului Mondial, pentru că trecuseră abilitățile de transport și comunicații.

O generație a crescut luptându-se cu cuțitele și topoarele, comunicând prin semnale de fum și prin ștafetă. Și în sfârșit, au uitat pentru ce luptau, și s-au oprit, pentru a-și menține energiile în vederea vânătorii necesare procurării hranei.

Vei crede probabil că aceste condiții de trai sunt de neimaginat, dar te asigur că au existat, timp de mai multe decenii.

Dezvoltarea ce a urmat s-a produs repede, pentru că încă mai erau pe Pământ un fel de tehnicieni, iar rudimentele științei au putut fi salvate din ruinele bibliotecilor și laboratoarelor. Fragment după fragment, au revenit la viață porțiuni ale sale, numai că între timp, se întâmplase ceva cu oamenii. Pur și simplu nu mai voiau să își recapete cunoștințele științifice. Un val uriaș de ură în acest sens părea să bântuie întreaga lume, peste tot, aproape simultan. El a devenit o dogmă, religie, iar știința a devenit țapul ispășitor pe care pământenii ce rămăseseră în viață după războaie dădeau vina pentru soarta lor nefericită. Ei acuzau știința și tehnica pentru toate astea, denumind noul cult antimaterialism.

Acesta a fost ceva absurd, dar a cuprins întreg pământul. Pentru a putea recrea sisteme de comunicații, oamenii s-au găsit în bizara și contradictoria poziție față de noua lor credință de a fi forțați să adopte unele dintre tehnicile

pe care le urau atât de mult, dar au justificat acest fapt ca fiind o așa-zisă ceremonie de sanctificare. Ceea ce au făcut de fapt atunci și acolo a fost să arate, că nici o societate de o oarecare complexitate și cultură – oricare ar fi fost ea – nu se poate dezvolta fără existența în paralel a unei științe sau tehnici care să o slujească.

Dar între timp, acelora dintre noi care credeam în restaurarea tehnicii ne era imposibil să ne afirmăm punctele de vedere. Sute dintre noi au fost uciși pentru asta, iar alții au fost obligați să se ascundă.

La auzul acestor cuvinte, Ketan se aplecă atent.

– Noi? Tu ai participat la acele evenimente?

Ciudata gazdă dădu afirmativ din cap.

– Nu fii surprins de asta, căci îți voi spune imediat cum s-au petrecut lucrurile.

Am luptat ani de zile pentru restaurarea științei, continuă el, dar, în cele din urmă, a trebuit să recunoaștem că acest lucru era imposibil de realizat în timpul vieții acelei generații. Un singur lucru ne mai rămăsese de făcut, anume acela de a introduce în conservare cunoștințele științifice și tehnologice, pregătindu-ne pentru viitor. Asta am și făcut.

El se lăsă pe spate, privind tavanul înalt de deasupra lui, în vreme ce trăgea un ultim fum din trabuc.

– Am venit aici și am construit toate astea, spuse el, făcând un gest larg cu mâna, pentru a cuprinde turnul și toate lucrurile din el. Asta s-a întâmplat cu mai bine de o mie de ani în urmă; la doisprezece ani după terminarea construcției am murit cu toții.

Ochii săi îi urmăreau atent și amuzat pe cei trei. Cei doi Bastarzi se aplecară înainte, tresărind, incapabili să vorbească.

Ketan nu se mișcă. Se așteptase la asta; încă de când erau în sufragerie realizase că perechea din fața lui semăna cu niște fantome, dar nu îndrăznise să exprime cu glas tare acest sentiment. Dar dacă nu afișase nici un semn exterior sau vreo reacție față de declarația bărbatului, în adâncul inimii resimțea o și mai mare dezorientare decât până atunci.

Acest sentiment îl copleși precum o undă mare de șoc al unui sunet extrem de singur. El se umflă, cuprinzând întreaga sală, iar ecoul său produse reverberații prin coridoarele de marmură și uriașele camere a căror existență o presupunea, dar pe care nu le văzuse încă.

Mort era singurul cuvânt care se potrivea cu acea melodie melancolică, cu acest turn singuratic și cu toate comorile pe care le ascundea în el. Morți erau și acest mare și necunoscut Cercetător, cât și Prima Femeie.

Ketan o privi fix în ochi. Acolo erau adâncimi foarte mari de tristețe, care îi vorbeau fără cuvinte, dar apoi buzele i se mișcară, și abia putu auzi ce spunea.

– Da, suntem fantome. Aș fi vrut să te fi putut cunoaște, spuse ea. Mă întreb cum arătați, stând acum lângă noi, după o mie de ani, când suntem doar lumini, umbre, sunete înregistrate... Sunteți oare niște sălbatici primitivi, care au venit

să distrugă tot ceea ce am încercat să salvăm și să arunce lumea pentru totdeauna în beznă? Poate că nu este așa, fiindcă ne-am protejat împotriva unor astfel de lucruri.

Sau sunteți ființe sensibile, inteligente, pe care prin munca noastră le-am ajutat să supraviețuiască și de care am putea fi mândri dacă v-am putea vedea? Nu vom ști niciodată sigur asta, dar cel puțin am murit sperând că așa va fi.

Atunci când privi în altă parte ochii i se umeziră.

Toată hotărârea și speranța din inima fetei i se transmiseră lui Ketan. Era ca și cum ar fi avut o viziune a morților atunci când stătea lângă ea, când îi privea mișcările, când îi auzea vocea. În fiecare zi a vieții sale de până atunci, el trecuse pe lângă imaginea veche de o mie de tara care o reprezenta, și se găsea înaintea Templului Nașterii. Acum, a o vedea în viață, chiar dacă doar ca o iluzie, era ca și cum s-ar fi trezit în mijlocul unui vis, și ar fi descoperit brusc, că este real.

Își imagină cumplita sarcină asumată de ea atunci când mersese singură pe Kronweld, însoțindu-i pe primii dintre cei care fuseseră selecționați de către mașina construită de tatăl său, pentru a începe viața pe acea planetă. Cât de greu trebuie să fi trecut anii în care i-a privit pe cei mici crescând! Când au îmbătrânit, probabil că i-au construit imaginea dintr-o copie a cheii de la intrarea în turn, pe care o luase cu ea.

Dar singura întrebare la care nu primiseră încă răspuns era sterilitatea de pe Kronweld. De ce viața nu se reprodusese singură niciodată acolo?

Simons începu din nou să vorbească.

– Era evident ce era necesar să facem, zise el. Aceia dintre noi care rămaseseră în viață, cam vreo 500, am strâns câte o mostră din fiecare realizare tehnico-științifică pe care am putut-o găsi. Am început această muncă cu mult timp înainte de nașterea ei, zise el, arătând cu capul către fată, dar ea a crescut pentru a mă ajuta să termin această treabă. Am amplasat turnul în ceea ce părea a fi cel mai sigur punct de pe Pământ. Vânturile continue, despre care geologii noștri ne-au asigurat că nu vor afecta structura rocii timp de cinci mii de ani de acum încolo și despre care meteorologii noștri ne-au spus că vor continua la nesfârșit, până când structura particulară care a determinat formarea lor va dispărea, vor alcătui o barieră naturală, aproape de netrecut, în calea celor ce ar dori să vină până aici, dar ea poate fi trecută ușor, dacă există un motiv suficient de puternic pentru a o face.

– Foarte mulți dintre noi au trăit aici până când numărul nostru a scăzut treptat, datorită deceselor. Am fi plecat în Kronweld pentru a scăpa teferi, așa cum v-am dorit-o vouă, dar aici rămăsese prea multă treabă neterminată, așa că, am rămas. Doar Dorien a plecat pentru a-și sfârși viața în Crown World printre primii coloniști trimiși acolo.

Asta nu reprezenta decât jumătatea problemei. Cealaltă jumătate trebuie să o rezolvați voi, și dacă n-ați făcut-o sau știți că nu o puteți face, atunci trebuie să vă întoarceți pe Crown World și să nu mai reveniți niciodată pe Pământ. Peste

o mie de ani un alt om de pe planeta ta va veni după tine. Dar asta este sarcina pe care o ai de la mine: rezolvă cea de a doua problemă sau pleacă!

Ochii săi căpătară o ciudată strălucire de oțel, care într-un fel, purta cu ea o amenințare nerostită, o convingere că încă putea ajunge la el, în ciuda mileniului care-i despărțea, pentru a-l forța să își respecte orice promisiuni pe care le-ar fi făcut.

– Și care e cea de a doua problemă?

– Este cea mai veche problemă a unei societăți: cum poate fi omul guvernat cel mai bine?

Iată ce am făcut pentru voi. Am profitat de scârba oamenilor față de război, și am construit o serie de mașini mari, despre care le-am spus că vor elimina o dată pentru totdeauna din mijlocul lor criminali ca aceia care, în trecut, duseseră la distrugerea lumii. Le-am arătat ce schimbări ar fi intervenit în lume dacă oameni ca Alexandru cel Mare, Nero, Attila, Hitler, Michoven, Drurila, etc. ar fi putut fi examinați la naștere, descoperindu-li-se tendințele criminale și fiind distruși fără a li se acorda vreo șansă de a trăi.

Cu obișnuita lor ușurință de a întoarce capul în altă parte de câte ori apărea o mașină bună, contrară învățăturilor lor, antimaterialiștii au acceptat existența Selectorului, așa cum l-am numit noi, instalându-l în mai multe locuri de pretutindeni. Toate aparatele mai mici erau controlate de mașina principală, mai mare.

Am inclus în ea circuite care au identificat și distrus liderii cu potențial criminogen, dar am mai inclus și alte circuite, care au selectat sau respins oamenii cu capacitate științifică, adică pe cei care puteau ridica lumea către noi culmi de civilizație, progres, dacă ar fi avut condițiile potrivite să o facă, dar care ar fi trăit și murit fără să facă nimic într-o lume frustrantă, în care se simțeau inutili printre antimaterialiști, dacă ar fi rămas pe Pământ. Tu ai fost unul dintre ei.

Izolarea asta a devenit posibilă din cauza descoperirii făcute de unul dintre ai noștri, ce susținea existența lumilor paralele, în care ratele de oscilare ale particulelor atomului diferă de cele de pe Pământ. Poate că n-ai să înțelegi asta, căci nici eu nu o înțeleg. Poate că este doar unul pe Pământ care a înțeles asta cu adevărat, dar a murit. Totuși, notițele sale, sunt aici, dacă cumva vrei să le studiezi.

Ceea ce a descoperit a fost că particulele de materie perfect normale pot fi schimbate structural, privind frecvența oscilației componentelor, putând coexista în spațiu, alături de alte particule încărcate cu frecvențe diferite.

Totul se rezumă la faptul că am descoperit existența a o sută de mii de lumi, care, ca să folosim o figură de stil, stau alături cu lumea noastră. Unele erau planete teribile, fantomatice, cu forme de viață care ar bântui un om până la moartea sa. Doar o duzină de planete, sau așa ceva erau potrivite pentru dezvoltarea vieții umane și cea mai bună dintre ele, care nici ea nu era foarte bună am denumit-o Crown World. Și v-am trimis pe voi, cei selectați intelectual, acolo. Cât de bine a funcționat, tu știi mai bine.

Totdeauna am avut o teorie proprie conform căreia, dacă o sută dintre cei mai buni oameni de știință din lume ar fi putut fi izolați pe o insulă, departe de

toată influența ignoranților și a politicienilor, ei ar fi putut parcurge o mie de ani de progrese științifice, în numai o zecime din timpul istoric normal al acestei perioade.

Cred că acum, când trebuie să se fi scurs această mie de ani, sau mai mult, o astfel de societate alcătuită din oameni de știință a evoluat și progresat mai mult decât în visele mele cele mai fanteziste. Nu v-am oferit nici o bază de pornire.

Nu v-am trimis nici măcar una dintre cele mai importante stiințe de pe Pământ ca să construiți pornind de la realizările sale. Am vrut să vă construiți atât temelia, cât și structura clădirii singuri. Tot ceea ce ați făcut nu ne aparține, decât nouă și vouă.

Acum cea de a doua problemă este ca voi să reveniți pe Pământ și să guvernați lumea, care este casa voastră de drept. Dacă o puteți face, dacă sunteți pregătiți pentru asta și dacă și ea este așa cum cred că ar trebui să fie, preluați conducerea și exercitați-o, transformați Pământul în paradisul care ar fi putut fi demult de n-ar fi fost lăcomia proștilor, războinicii, politicienii. Guvernați așa cum credeți de cuviință, dar dacă nu sunteți pregătiți să o faceți cu înțelepciune, mergeți înapoi de unde ați venit și mai așteptați încă o mie de ani înainte de a reveni iarăși. Asta este misiunea voastră. Și acestea fiind zise, discuția noastră pentru astă seară s-a terminat. Dorien vă va conduce în camerele voastre, unde vă puteți odihni. Gândiți-vă la ce v-am spus. Mâine vom vorbi din nou.

Mintea lui Ketan fu năpădită de o mulțime de întrebări, însă Dorien se ridicase deja de pe scaun pentru a-i conduce spre ieșire. Silueta bărbatului rămăsese nemișcată și tăcută ca și cum viața i-ar fi fost brusc întreruptă de acționarea unui întrerupător din interiorul său. Ieșiră din bibliotecă, pătrunzând într-un alt coridor care avea pe jos un covor gros, slab luminată de un tavan fosforescent. Dorien îi conduse către ușile celor trei camere aflate una lângă alta, urându-le noapte bună.

– Cred că în camere veți găsi tot ce vă trebuie, spuse ea; inclusiv un mesaj ce v-a fost adresat de către predecesorii voștri care s-au întors primii pe Pământ. Citiți-l atent. Cei doi Bastarzi abia dacă înțeleseseră o treime a convorbirii dintre Ketan și Richard Simons, nedându-și decât prea puțin seama de importanța relatării acestuia din urmă, așa că imediat după plecarea fetei intrară în camera lui Ketan, supunându-l unui adevărat tir încrucișat de întrebări.

– Despre ce e vorba? spuse William Douglas, căci n-am înțeles prea multe din convorbirea voastră. Tu ai înțeles în totalitate spusele gazdelor noastre? Ketan le rezumă pe scurt ceea ce nu înțeleseseră. Pe măsură ce înainta tot mai mult în derularea povestirii sale, cu atât le străluceau mai tare ochii cuprinși de o bucurie fără margini. Când Ketan termină de vorbit, cei doi tăcură pentru câteva clipe, iar apoi William Douglas spuse:

– Acesta este lucrul pe care l-am așteptat să se întâmple o viață întreagă. Să însemne asta oare că voi, toți locuitorii Kronweld-ului vă veți întoarce aici, preluând conducerea planetei din mâinile Etatiștilor? Ketan dădu afirmativ din cap spunând:

– Se pare că acesta ne este destinul. Este aproape sigur faptul că ne vom întoarce pe Pământ pentru a lua în stăpânire casa care ne-a aparținut cândva. Mai ales că, condițiile de trai de aici sunt mult mai plăcute decât cele din Kronweld.

– Dar până atunci mai sunt încă multe probleme de limpezit, ba chiar cred că există unele probleme la posibilitatea apariției cărora strămoșii noștri nu s-au gândit. S-ar putea ca întoarcerea noastră în locul care ni se cuvine de drept să nu fie atât de simplă pe cât pare la prima vedere.

– Desigur că nu. Etatiștii vor lupta, dar o sută de mii de Bastarzi din întreaga lume vor lupta alături de tine. Dă-ne doar un Conducător și procură-ne armele pe care am încercat și nu le-am putut construi singuri. Tu poți conduce lumea înapoi către utopia asupra căreia acei oameni de știință din antichitate au avut viziuni. Acesta este visul pe care Bastarzii l-au avut de trei generații încoace, și în a cărui realizare ei nu mai credeau.

– Ne vom întoarce, zise în final Ketan; dar mai întâi eu trebuie să învăț un lucru simplu, adică cum să fac să mă întorc în Kronweld.

– Te vom ajuta și noi, spuse William Douglas. Îți pot arăta calea acum.

Pe când se întindea pe patul din camera întunecată, Ketan se gândea la declarația făcută de Dorien celor ce veniseră înaintea lor acolo. Aceste gânduri îl lăsară perplex și îl îngrijorară.

Dacă acolo erau și alții ce fuseseră acuzați de aceleași lucruri, oare cu ei ce va fi? Apoi își aminti de mesajul pe care fata i-l adusese la cunoștință; el fusese primul om care venise în contact cu acestea. Coborî din pat și aprinse lumina. Cartea se afla pe masa de lângă pat. O deschise și citi:

Acum știți despre misiunea pe care o au locuitorii din Kronweld, citi. Pentru că ești unul dintre cei care ai suficientă putere și imaginație pentru această responsabilitate, ai fost ales de nobilii Cercetători ca să o realizezi. Ei au planificat totul pentru noi, și au ezitat cu privire la cunoștințele științifice, toate acestea fiind de mare ajutor, dar mai sunt o mie de probleme pe care ei nu le-au anticipat.

Cei mai importanți dintre aceștia au dezvoltat un astfel de grup de Etatiști. Ei n-au planificat vreo cale de a prelua conducerea guvernului, și prin urmare, nu putem să continuăm ceea ce dorim așa cum dorim.

S-ar putea sau nu, ca până acum să fi aflat cine sunt Etatiștii. Sunt un grup de conducători tiranici, care dețin puterea, în virtutea faptului că au aflat cu mult timp în urmă despre existența Kronweld-ului. Nu știu dacă asta s-a întâmplat în mod accidental sau prin trădare, dar se pare că nici ei înșiși nu mai știu cum s-a întâmplat treaba asta! Însă, au fost suficient de inteligenți pentru a se infiltra pe Kronweld, fără a dezvălui faptul că sunt străini, și prin intermediul Templului Nașterii s-au hrănit cu rezultatele cercetărilor noastre timp de mai mult de 200 de ani.

Totuși, ei nu sunt ca noi, căci ignoră total principiile de bază ale științelor noastre. După cum știți deja, locuitorii Pământului au fost ca să zicem așa înșelați, fiind lipsiți de oamenii dotați pentru cercetarea științifică timp de mai bine de o mie de ani. Asta înseamnă că cei rămași pe Pământ au fost siliți să trăiască

într-o epocă întunecată din toate punctele de vedere, și plină de ignoranță. Aceia dintre Etatiști care au furat munca noastră, folosindu-se de rezultatele ei, sunt incompetenți, aproape reduși în ce privește construirea tehnologiei necesare pentru utilizarea la maximum a descoperirilor noastre. Singurul lucru ce i-a salvat până acum a fost că nici măcar unul dintre ei nu a fost supus testului cu Selectorul, și ca urmare a acestui fapt, orice urmă de pricepere tehnică pe care o mai aveau, și care oricum era insuficientă după secole întregi de furt, este acum perpetuată. Printre ei există acum un număr destul de mare de tehnicieni pricepuți.

O criză era gata-gata să izbucnească de mai demult, căci ei se tem de Kronweld. Cumva, printre ei s-a răspândit o legendă referitoare la existența acestui turn de piatră. L-au căutat mult timp, zadarnic, crezând că dacă Kronweld-ul ar afla vreodată despre existența sa, și dacă cei de acolo ar reuși să revină pe Pământ, luând legătura cu noi, atunci ar fi înlăturați de la putere, și nimiciți, lucru desigur adevărat.

Rezolvarea problemei nu este simplă. Sunt mulți dintre noi care au reușit să vină acum până aici. Veți afla la timpul potrivit cine suntem și unde ne aflăm. Veniți în Danfer și acolo mă veți întâlni, primind mai multe informații și instrucțiuni.

Numele meu este Igon.

Ketan citi ultimul rând și puse broșura jos, înainte de a-și da pe deplin seama de semnificația pe care acel nume îl va avea asupra conștiinței sale.

Igon!

Cercetătorul legendar al Kronweld-ului, care străbătuse primul pustiul, ajungând în Țara de Foc și Țara Întunericului, fiind aproape ucis în cursul încercărilor și mai apoi decăzut din toate drepturile sale pentru asta! Igon, cel legendar și eroic, încât foarte mulți locuitori ai Kronweld-ului se îndoiau de faptul că el ar fi existat vreodată cu adevărat. Trecuseră cel puțin optzeci de tara de când el dispăruse din Kronweld.

Era absolut imposibil ca el să mai fie încă în viață. Hârtia pe care fusese scris mesajul era veche, dar chiar dacă Igon era mort, ce se alesese de toate planurile sale, și de toți cei din Kronweld care trecuseră prin Marea Margine pentru a-i cuceri pe Etatiști și a-și revendica dreptul de stăpâni asupra Terrei? Unde se găseau ei acum?

19

Ketan nu putu dormi, perpelindu-se ca peștele pe uscat toată noaptea. Mintea sa refuza să abandoneze rezolvarea multitudinii de probleme ce se întrepătrundeau.

Încerca să treacă în revistă lucrurile aflate până atunci, aranjându-le într-o anumită ordine. Pentru el era evident că atât Hoult, cât și Daran fuseseră agenți ai Etatiștilor, care transmiseseră înapoi pe Pământ rezultatele cercetării din Kronweld, pentru a fi utilizate de cei din grupul etatist. Pentru a-și masca munca, se folosiseră de superstițiile referitoare la Templul Nașterii.

Și asta, gândi el, era cam tot ceea ce știa sigur. Era nesigur cu privire la rolul jucat de Matra în toate astea. Aparent ea se opunea Etatiștilor, dar la început, fusese de partea lor, dacă Templul ar fi fost canalul pentru retransmiterea informațiilor furate? Și care era oare rolul lui Anetel? Ea trebuia să fie cel puțin agent etatist, sau aliat al lor, se hotărî în cele din urmă el.

Mai rămânea Elta. Îi era imposibil să ajungă la o hotărâre în ce o privea. Refuza să creadă că acuzațiile ce-i fuseseră aduse inițial de Matra erau adevărate, dar nu putea exista o altă explicație. Singurul factor favorabil Eltei era ciudata schimbare de opinie a Matrei, care survenise cu puțin înaintea morții sale. Și atacul necugetat făcut de Elta asupra lui Anetel...

Aceste gânduri i se rotiră în minte, până la ivirea zorilor, ce pătrunseră cu o explozie de lumină prin geamul de lângă patul său. Erau zori de zi tot atât de visători și ireali precum toate celelalte obiecte din turnul de piatră. Se trezi mai obosit decât atunci când se culcase; privi împrejurul camerei, inspectând-o cu mare atenție pentru prima oară de când intrase în ea. Într-o parte a sa văzu ceea ce păreau a fi niște instalații sanitare, și se apropie pentru a vedea cum funcționează.

După câteva clipe descoperi robinetele dușului, și păși sub curentul înviorător ce țâșnea din el. Spre surprinderea sa, descoperi că nu era decât apă, bună, chiar dacă nu era tot atât de răcoritoare ca și spray-urile chimice pe care era obișnuit să le folosească pe Kronweld pentru a se spăla.

Într-un dulap găsi mai multe haine, stând mult la îndoială, pentru a alege unele din ele, ce i se potriveau cât de cât, dar în cele din urmă se hotărî să îmbrace din nou veșmintele rezistente de piele pe care le primise cu o zi în urmă, atunci când ajunsese printre Bastarzi.

Când sfârși cu îmbrăcatul, ușa camerei se dădu de perete, iar înăuntru păși Richard Simons.

– Bună dimineața, sper că ai dormit bine, spuse el.

– Nu prea, căci pentru mine, ultimele câteva zile au fost pline de surprize total neașteptate.

– Înțeleg, dar ele nu s-au terminat încă, mai avem să-ți arătăm multe lucruri de care n-ai habar.

Era ciudat să poarte o astfel de conversație peste timp, cu un om care murise acum o mie de tara. Ketan nu se putea descotorosi de fiorul dat de gândul că de fapt vorbește cu o fantomă, ba dimpotrivă, în loc să scadă, acesta creștea în inima sa, clipă de clipă.

– Lucrul ce mă preocupă cel mai mult acum este să ajung înapoi, la Elta, zise el.

Pe chipul interlocutorului său apăru din nou surprinderea și neînțelegerea. Era evident că Elta nu era un nume a cărei rostire ar fi declanșat vreunul din multitudinea de răspunsuri înregistrate ce se găseau în memoria artificială a celui din fața sa. În vreme ce stătea acolo în picioare, Ketan făcu un pas înainte, trecându-și mâna fără greutate prin cavitatea toracică a fantomei.

– Da, spuse Richard Simons zâmbind cu regret. Nu sunt decât o alcătuire de lumini, umbre, sunet și alte efecte ale radiațiilor care îmi dau posibilitatea să ridic lucruri de pe jos, să strâng mâna celor cu care vorbesc. Dar așa e cel mai bine, nu? Cred că preferi să te însoțesc, ca ghid astfel, decât să-mi asculți doar vocea, ce răsună în sălile astea pustii, ce zici?

– Da, e mult mai bine așa, zise Ketan.

Simons privi fix spre ușă, spunând:

– Te rog, totuși, nu mă considera mort și nu mă privi cu teamă! Cu toate că trupul meu s-a dezintegrat cu o mie de ani în urmă, te-am adus până aici. Ți-am condus viața atât, încât să te duc către un destin măreț. Nu pot fi cu adevărat mort dacă pot face toate astea, așa-i?

– Nu, nu, nu poți fi mort, e adevărat, spuse Ketan; știu brusc, că cele spuse de omul din fața lui erau adevărate. Această sală, turnul, prețioasa sa comoară ce depozita știința planetei sale natale, nimic din toate acestea nu erau moarte! Era cea mai vioaie și mai plină de viață creație din toată această lume muribundă, cuprinsă de semiîntuneric. Era o scânteie de viață care avea să pătrundă în Kronweld, unind cele două lumi, într-o existență atât de strălucitoare, încât nimeni nu îndrăznise să viseze și să spere că s-ar putea realiza. Nimeni care poate încă îndruma viețile altora prin operele sale nu este mort cu adevărat, gândi Ketan.

Curând li se alăturară și cei doi Bastarzi, care arătau de parcă s-ar fi odihnit mult mai bine decât Ketan. Era un motiv pentru care totul se petrecuse astfel. Ei întrevedeau sfârșitul tuturor problemelor cu care până atunci se confruntaseră, și împlinirea tuturor speranțelor de mai bine ale poporului lor, în vreme ce Ketan nu întrevedea decât începutul nenumăratelor probleme cu care avea să se confrunte, a căror rezolvare nu o găsise încă.

După câteva clipe, li se alătură și Dorien, care în această dimineață purta un veșmânt alb, îngrijit, care îi evidenția contrastul părului de abanos ce i se revărsa pe umeri.

– Unde-i duci? își întrebă ea tatăl.

– În dimineața asta mă gândeam să mergem până la laborator. Oaspeții noștri trebuie să vadă colecția de acolo.

– A! Muzeul Figurilor de Ceară? râse Dorien.

– Dorien, fii serioasă, te rog!

Era evident faptul că fata le trata munca cu oarecare ușurință și familiaritate, lucru cu care Simons nu era de acord. El era foarte serios, așa cum se așteptase Ketan să fie, acordând o importanță extrem de mare muncii lor. Dar Ketan se bucura în legătură cu faptul că fata putea să râdă pe tema asta, căci acest lucru îi făcea pe toți să se simtă mai bine.

Ei șerpuiră prin coridoarele și scările ce coborau, până când Ketan nu mai încercă să se orienteze cu privire la direcția în care mergeau. Încetase să se mai mire de relativa mărime a turnului, atât în interior, cât și în exterior.

În cele din urmă, ajunseră pe un balcon de pe care se vedea o cameră enormă, aflată în paralel cu el. Probabil că acolo se găseau cel puțin două mii de oameni care lucrau concentrați asupra meselor de laborator și a grămezilor de aaparate și echipamente adunate pe podea. Câțiva dintre ei, foarte puțini, lucrau în grupuri, dar marea lor majoritate păreau să lucreze singuri, în liniște, exceptând clinchetul sticlăriei pe măsură ce echipamentul era fie montat, fie demontat.

– Ce fac toți oamenii ăștia? întrebă Ketan mirat. Credeam că în toată clădirea asta nu mai este nimeni în afară de voi doi.

Richard Simons rămase pentru o clipă tăcut.

– Aceștia sunt la fel ca noi, Dorien și cu mine, dar nu sunt mai morți decât noi doi, pentru că munca lor a influențat milioane de vieți, influențând-o și pe a ta, și miliarde de alte vieți după tine. Aceștia sunt savanții Terrei, cei mai mari dintre ei, care au descoperit majoritatea cunoștințelor pe care omul le-a stăpânit de-a lungul timpului, până în epoca construirii acestui depozit din turn, în care ne aflăm. Haide, coboară, împreună cu mine, ca să-i cunoști pe câțiva dintre ei.

Grupul de lucrători din cameră avea un aspect ciudat, fiind îmbrăcați într-o mare diversitate de haine, care le conferea tuturor o ciudată incompatibilitate.

Simons îi duse către un colț în care un bărbat bătrân, cu părul alb, înfășurat într-un simplu halat alb, ședea în fața unei mese negeluite, zgâriind o substanță dură, maronie.

– El se numește Arhimede, zise Simons. Și încearcă să îmbunătățească o catapultă pentru bătălia de la Siracuza. La auzul vocilor lor, bătrânul ridică privirea, care era visătoare, amestecată cu îngrijorarea și teama ce domneau în inima sa.

– Dacă aș putea transporta o sută de mii de oameni simultan în același loc, atunci ce putere aș avea!

– De ce oameni? Ai putea folosi...

Richard Simons îl atinse ușor pe braț.

– Nu ar înțelege. Este Arhimede, cel din epoca sa, în care nu se știa nimic altceva în afară de puterea oamenilor, a animalelor, a căldurii, a obiectelor căzătoare. Hai, vino cu mine să vizităm o epocă mai recentă. Numele celui din fața ta este Michael Faraday. El a descoperit principiul producerii curentului electric.

Un om tras la față, de statură medie, privi către ei în vreme ce se apropiau. Era îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte și niște pantaloni trei sferturi. Coama sa albă, ondulată, pieptănată îngrijit, i se părea lui Ketan a fi oarecum artificială.

– Bună, Richard, zise el.

– Bună, Michael. Pari puțin supărat în dimineața asta!

– Supărat?! Aseară, am ținut o prelegere, și o femeie nebună a venit la mine după terminarea demonstrației practice pe care o făcusem, întrebându-mă la ce folosește ăsta? Spunând acestea, le arătă un disc, dotat cu o manivelă, care avea să-l învârtească între vârfurile metalice ale unei bucăți de formă conică.

Faraday chicoti.

– Vă puteți imagina ce i-am răspuns? I-am spus „doamnă, cu tot respectul, îmi puteți spune la ce folosește aducerea pe lume a unui nou-născut?" Nu mi-a putut răspunde, așa că a plecat, fără a mai spune ceva.

Cei doi chicotiră împreună cu el, apoi continuară drumul.

– Ketan, vreau să-i cunoști pe toți savanții care lucrează aici. Vino aici cât de des poți. Stai de vorbă cu toți. Ei te pot înțelege, pentru că limba le-a fost corectată pentru a se potrivi cu a ta, cu toate că, la început, vorbeau o sută de limbi diferite între ele.

Eu vreau ca tu să afli ce fac și de ce. Aici sunt cei care au încercat să ridice către stele o întreagă lume, dând greș din cauza ignoranței și stupidității semenilor lor, care i-au blocat. Eu vreau să înveți cât mai multe de la ei, pentru că trebuie să pornești pe același drum, reușind acolo unde ei au dat greș.

Ei vor fi totdeauna aici, lucrând tot timpul la făurirea invențiilor datorită cărora lumea și-a reamintit de ei și datorită cărora încă trăiesc. Ulte-l acolo pe Edison, încercând să-și audă fonograful, cu toate că este puțin surd. Uneori îl pune atât de tare, că Einstein, care lucrează de ccalaltă parte a mesei, se supără. Fă cunoștință cu toți. Sunt prietenii mei și ai oricărui om de pe planetă.

O dată ajuns din nou sus pe balcon, Ketan privi în jos, către grupul de siluete care îi reprezentau pe toți marii Cercetători ai unei lumi. Știa că savanții ce construiseră această machetă și creaseră aceste siluete nu o făcuseră doar de dragul spectacolului fără sens. În fața sa se găsea ceva foarte important pentru cercetătorii din Kronweld, care urmau să vină pe Pământ.

Aveau să-i întâlnească și să-i cunoască pe cercetătorii de pe Pământ, ca și cum ar fi lucrat împreună cu ei și aveau să afle despre visele și ambițiile lor, căpătând puterea de a le îndeplini.

– Și acum să-ți arăt biblioteca, zise Simons.

Trecură prin alte coridoare, ajungând în cele din urmă într-o cameră strâmtă, lungă, în care se afla o masă, la care se puteau așeza simultan peste o sută de oameni. Pe ea, înaintea fiecărui loc, se afla un mic monitor, o tastatură alcătuită din butoane colorate și numerotate.

– În spatele zidurilor, se găsesc fotocopiile a o sută de milioane de volume, zise Simons. Asta a fost sarcina cel mai greu de îndeplinit. Ne-am petrecut aproape tot timpul hoinărind în secret prin lume, salvând cărțile scrise de oameni; pentru că erau atâtea exemplare din ficcare dintre ele, nu au putut fi distruse în totalitate, chiar și de către groaznicele bombardamente și incendii provocate de războaie. Le-am păstrat pe film, apoi am construit biblioteca asta.

Un indice manual îți spune ce avem în ea, referitor la orice subiect ales. Apoi, o dată ce afli numărul filmului din indice, tastându-l, ordoni automat ca

filmul să fie introdus în aparatul de proiecție. Așa se face că te poți așeza la oricare din posturile de lucru de aici, putând citi oricare dintre cele o sută de milioane de volume, având nevoie de doar câteva secunde pentru a trece de la unul la altul. Noi am plănuit că într-o zi această cameră va fi plină de savanții veniți de pe Crown World, care vor învăța zi lumină despre moștenirea științifică a planetei lor de baștină.

Ketan se așeză în fața unui post de lucru și pentru a vedea despre ce este vorba, apăsă pe o serie de taste. Într-o clipă, monitorul se lumină, afișând imaginea unei pagini de carte. Citea cu greutate.

Acea mărime a scrierilor omenirii, acumulate într-o singură bibliotecă, îl îngrozea. Cineva ar fi avut nevoie de mai mult de o viață pentru cercetarea fie și a unei mici părți din totalul cărților de acolo.

Era gata să vorbească, dar Simons spuse:

– Mai este și o altă cameră pe care trebuie să o vezi azi. Muzeul nostru.

Acesta era lângă bibliotecă, și ca și ea, era foarte mare, încât nu permitea studierea în amănunt. Erau mostre ale mașinilor și produselor meșteșugărești, care reprezentau fiecare artă a omului primitiv. Mijloace de transport, comunicare, produse manufacturiere, pe care savanții le adunaseră la un loc, culegându-le bucată cu bucată din ruinele unei lumi, pentru a sta mărturie măreților culmi de civilizație pe care omul le atinsese cândva.

– Este prea mult! exclamă Ketan. Am văzut mai mult decât destul. Nu mai are rost să văd și alte rămășițe ale lumii mele natale. Lăsați-mă să mă întorc pe Kronweld și să-i aduc pe cei de acolo, aici, pentru a vedea și ei aceste comori.

– Atunci urmează drumul deschis de Igon, zise Richard Simons. Ai grijă să nu dai greș!

Înainte de plecare Ketan se întoarse din nou în bibliotecă, făcând o selecție a volumelor pe care urma să le ia cu el pe Kronweld drept dovadă în sprijinul povestirii pe care trebuia să le-o spună compatrioților săi.

Ca și cum ar fi ieșit din Paradis, ajungând în Iad, ei au ieșit din nou în deșert, unde cerul fumega din pricina nisipului, iar acesta încețoșa lumina solară.

Își găsiră caii împiedicați și legați. Aceștia erau protejați de arșiță fiind acoperiți cu pături groase, făcute dintr-un material necunoscut și fuseseră adăpați și hrăniți. Ketan și Bastarzii nu se opriră să comenteze această minune. Era ultima manifestare a bunăvoinței celor din turn față de ei. Prietenii noștri puseră la loc în groapă micuța imagine de aur, o echilibrară în poziția în care o găsiseră și plecară. Uriașul capac de piatră ce se îndepărtase ușor coborî încet, blocând din nou intrarea în turn. Aruncară nisipul înapoi în groapă cu ajutorul lopeților, căutând să acopere piramida care ieșea în afară.

Cerul era fierbinte și razele soarelui îi ardeau, cu toate că se găseau la adăpostul norilor de nisip. Se acoperiră pe fețe cu cârpe umede și începură să parcurgă drumul invers, pentru a intra din nou în defileul prin care veniseră. Simțul de orientare al lui Ketan în raport cu turnul îi conduse fără greș înapoi, pe același drum. Fiindcă porniseră foarte târziu, era aproape dimineață când ajunseră

la crăpătura din canion, care îi scotea din zona nisipurilor mișcătoare, ducându-i în imensitatea primului deșert întâlnit în cale atunci când veniseră aici.

– Am putea foarte bine să ne oprim și să ne odihnim în restul zilei, sugeră John Edwards. Dacă mergem noaptea, va fi mai răcoare decât acum. Se pare că în ținutul către care ne îndreptăm la ora asta este un adevărat cuptor.

William Douglas și Ketan fură de acord. Simțeau și ei din plin nevoia să se odihnească, și în ciuda gravității și urgenței misiunii pe care o avea de îndeplinit, Ketan voia un respiro pentru a avea timp să se gândească puțin la toate cele prin care trecuse până atunci.

Douglas era cel mai nerăbdător dintre cei doi Bastarzi.

– Acum, Ketan, ce ai de gând să faci? Ce spuneau scrierile alea pe care le-ai citit?

Cei trei stăteau în jurul focului de tabără luând cina.

– Acele instrucțiuni au fost scrise de Igon, care a dispărut din Kronweld cu peste nouăzeci de ani în urmă. Orice valabilitate ar fi avut ele atunci, acum cu siguranță că a expirat. Neîndoielnic, Igon este mort. Dacă există o organizație clandestină a celor veniți de pe Kronweld la turn, eu trebuie să iau legătura cu ea, dar mă întreb dacă nu cumva a fost descoperită și anihilată de către Etatiști cu mult timp în urmă. Sigur că până acum ar fi trebuit să existe vreo dovadă a activității lor, dacă nu s-ar fi întâmplat așa. Igon ar fi aplicat un plan de acțiune pe când era în viață, dacă asta ar fi fost posibil din punct de vedere fizic.

Dar, instrucțiunile nu ar mai fi rămas în turn dacă nu ar fi fost încă valabile.

Nu este nici un motiv pentru care să fi fost luate de acolo. La urma-urmei, tot ce se găsește în turn nu funcționează decât mecanic. Aparent Igon a trecut pe acolo, reușind să parcurgă câteva etape în elaborarea unui plan de acțiune. Apoi s-a întors din nou în turn, unde a lăsat acele instrucțiuni, modificând tastele care controlează activitatea lui Richard Simons și a fiicei sale, astfel încât să aducă aceste instrucțiuni la cunoștința oricărui om care ar fi venit acolo după el. A murit și planul lui a dat greș, din el nemairămânând altceva decât instrucțiunile.

William clătină negativ din cap.

– Eu nu cred că lucrurile sunt atât de simple pe cât le-ai expus tu. Acele imagini erau prea bine programate, dacă au putut răspunde întrebărilor neașteptate din timpul conversației noastre așa cum au făcut-o, cu siguranță că ele ar deține un mai bun control asupra împrejurărilor legate de instrucțiuni. Ce ți-au zis să faci?

– Trebuie să merg la Danfer, unde se găsește Selectorul Central. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu Igon, lucru care evident că acum este imposibil. Dacă el ar mai trăi, aș primi instrucțiuni mai în amănunt, acolo, pe loc.

– Poate că este în viață în același fel în care este și Richard Simons.

– M-am gândit și eu la asta, dar dacă el nu este decât o imagine umblătoare de sunet și lumină, nu poate reprezenta o forță eficace în procesul răsturnării de la putere al Etatiștilor.

– Poate că asta este misiunea ta.

– Nu știu. Dacă lucrurile stau așa, oare ce s-a întâmplat cu ceilalți călători de pe Kronweld care au ajuns aici înaintea mea?

– Vrei să te duci cu orice risc?

– Mă voi întoarce pe Kronweld, zise Ketan. Asta este prima grijă pe care o am acum. O dată ajuns acolo, o voi găsi pe Elta, dacă încă trăiește. Dacă nu, îmi voi petrece tot restul vieții răzbunând-o, chiar dacă pentru a o face ar trebui să distrug ambele planete, Kronweld-ul și Pământul.

– Atunci mă voi întoarce la Danfer împreună cu tine. Asta este singura cale de întoarcere în Kronweld. Poate că o dată ajuns în oraș vei afla mai multe despre acest Igon. Ai noroc că ai fost marcat atunci când ai trecut prin Selector, căci astfel Etatiștii nu te vor întreba nimic, cel puțin în privința asta. Ketan privi în jos, la semnul purpuriu de pe brațul său în legătură cu rostul căruia își pusese adesea întrebări rămase fără răspuns; dădu afirmativ din cap.

Atât în timpul nopții aceleia, cât și a celei următoare, pe când călăreau, îndreptându-se din nou către dealuri, Ketan se simți asaltat de un sentiment de inutilitate, ca și când tot ceea ce avea să facă de acum încolo era pentru o cauză pierdută. Legă acest sentiment de episodul petrecut în turn, atunci când își dăduse seama că legendarul Cercetător Igon trecuse pe același drum cu cel puțin optzeci de tara înaintea sa, și evident că eșuase în îndeplinirea misiunii încredințate. Dacă un om atât de capabil precum Igon eșuase, cum ar fi putut el, Ketan să spere că va reuși?

Exista totuși o mică posibilitate care îl făcea să spere în reușită și anume că Igon văzând neputința de a îndeplini sarcina, nu încercase, dar așteptase desemnarea altcuiva într-o epocă mai potrivită. Asta părea totuși ilogic, având în vedere instrucțiunile citite de el. Este posibil ca ei să fi încercat și să fi dat greș. Este posibil ca un mare număr de oameni să fi venit și să fi trecut prin turn, făcând un mare efort pentru a-i cuceri pe Etatiști pentru refacerea plantei Pământ, dar au eșuat.

Acestea erau doar câteva întrebări fără răspuns care îl frământau. Se autoanaliză, căutând să stabilească un curs de acțiune ce trebuia urmat.

Când își adresă în mod direct aceste întrebări lipsite de orice răspuns emoțional, deveni limpede faptul că drumul pe care trebuia să îl urmeze era trasat tot atât de clar, ca și atunci când venise de pe Kronweld spre turn. Se întreba de nu cumva mai era încă supus unei influențe exterioare ce veghea asupra lui, călăuzindu-l? În primul rând avea să se întoarcă în satele din pădure ale Bastarzilor pentru a se odihni și pentru a se pregăti pentru călătoria spre Danfer și pentru a se asigura de ajutorul acestora. Trebuia neapărat să-i fie aliați, avea nevoie să aibă de partea lui credința, independența și devotamentul lor față de libertate, pentru a le amesteca cu pasivitatea și capacitatea de cercetare ale locuitorilor din Kronweld.

Apoi, avea să plece la Danfer, să găsească o cale de întoarcere în Kronweld. O dată ajuns acolo avea să o reîntâlnească pe Elta, dar indiferent de soarta ei, avea să-și pună în practică intenția inițială de a dezvălui șarlatania ce se ascundea în spatele Templului Nașterii și de a-l distruge. Avea să le arate celor din

Kronweld adevărata față a acestuia, anume că nu reprezenta decât o poartă de legătură, ce le va permite întoarcerea în lumea din care veniseră la început.

Apoi locuitorii Kronweld-ului vor fi convinși de justețea spuselor sale. Cei trei prieteni nu puteau lua cu ei dovezile strânse de el pentru a le arăta în sprijinul afirmațiilor sale. Era convins de asta, și de faptul că, cu ajutorul Neînregistraților avea să-i convingă de justețea spuselor sale.

Prin urmare, acesta era drumul ce trebuia urmat. Apoi avea să-și conducă compatrioții în călătoria de întoarcere pe Terra. La turnul de piatră și în satele Bastarzilor aveau să afle mai multe despre moștenirea cultural-științifică. Aveau să plănuiască împreună ce aveau de făcut pentru a-i înlătura de la putere pe Etatiști, și atunci această sarcină nu va mai fi atât de greu de îndeplinit, căci nu va mai fi singur în efortul de a o duce la capăt.

La prima vedere, situația nu părea atât de grea, dar o dată ce își trasase în minte drumul de urmat, părea sigur de reușită și inima i se umplu de un sentiment de încântare.

Dar acesta nu dură mult, căci dacă problema ar fi fost atât de ușor de rezolvat, oare de ce dăduse greș Igon?

20

Cei trei călătoriră cea mai mare parte a acelei zile astfel încât, pe la miezul nopții, ajunseseră înapoi în sat.

În mod obișnuit, acesta ar fi fost cufundat în întuneric, putând fi văzută doar siluetele nemișcate ale santinelelor, ce nu puteau fi distinse de umbrele întunecate ale pădurii, dar acum, în mod inexplicabil, erau sute de ace punctiforme de lumină și o vâlvătaie mai mare, ce marca locul unde fusese satul.

La vederea acestui peisaj, William izbucni mânios.

– Priviți! Etatiștii ne jefuiesc din nou!

Acestea fiind zise, dădu pinteni calului. Animalul obosit sări lung, determinând ca trupul să-i ajungă mai aproape de pământ, transformându-l într-o umbră ce se strecura printre copaci. Încă înainte ca Ketan să-și fi putut da seama de cele întâmplate, Douglas dispăruse din vedere la o cotitură. Ketan încercă să îl imite, cu toate că era lipsit de experiență.

Se agăță disperat de spatele calului, în timp ce acesta îl legăna nebunește, pe măsură ce căpăta viteză în timpul zborului de-a lungul potecii. În spate îl auzi pe Edwards strigându-l, dar nu-i putu deslușii cuvintele din cauza vântului și a sunetelor potcoavelor cailor.

Abia când cel de al doilea Bastard îl forță să se tragă într-o parte a drumului, trecând pe lângă el ca o nălucă, realiză că Edwards îi strigase să se dea la o parte, lăsându-l să treacă.

În ciuda faptului că mergea mai încet decât ceilalți, Ketan putu vedea silueta lui William Douglas, care acum se găsea pe potecă, mai departe de el, îndemnându-și calul și mai repede cu pintenii.

El era încă destul de departe de ei, când văzu că indiferent de natura focului, satul nu ardea. Putea distinge foarte bine siluetele bordeielor, care se evidențiau în lumina focului.

Și acum, în timp ce se apropia, auzi un sunet care venea din aer. Acesta nu era un sunet omenesc, dar asta fu tot ceea ce putu deslușI. Era un sunet sălbatic, de natură animalică, ce îl îngrozi, la fel ca și mirosul morților sau vederea unor lucruri rele. Era un sunet produs sub îndrumarea unor minți răvășite, cuprinse de demență, care își pierduseră orice pretenție pe care ar fi putut-o avea de apartenență la rasa umană.

Sătenii erau cei care strigau așa. Infrângându-și scârba din cauza strigătelor furioase ce se revărsau asupra sa, mână calul înainte.

Trecu de exteriorul satului și călări de-a lungul unei străzi strâmte și șerpuite. Apoi, înaintea sa văzu mulțimea Bastarzilor care urlau; ei erau adunați în piața centrală a satului, în jurul unei grămezi în flăcări, a cărei lumină se înalță repede către cer.

– Ce...? începu Ketan. Apoi îl văzu pe Douglas, care apăruse lângă el.

– Hai, pleacă de aici, șopti liderul Bastarzilor. Tu n-ar trebui să vezi asta.

– Adică ce nu ar trebui să văd? Ce fac oamenii ăștia aici? Dar înainte ca William să îi fi putut răspunde, Ketan văzu că obiectul furiei dezlănțuite a oamenilor, care începuse să fie cuprins de un inel de foc, era un par înfipt în mijlocul grupului, care avea legat de el un om.

Un strigăt întretăiat porni din gâtul lui Ketan.

– Douglas, pentru Dumnezeu, oprește-i!! Nu vezi ce fac?

– Este un Etatist pe care l-au prins azi. Cineva spune că-i vorba de un spion. Acum nu i-ai putea opri, căci de ai încerca să o faci, te-ar face și pe tine mii fărâme, arzându-te. Nici eu nu i-aș putea opri, căci m-ar ucide, și tot ar face ceea ce aveau de gând să facă.

Îngrețoșat, Ketan mai întoarse o dată capul pentru a privi rugul funerar. Apoi văzu cum capul celui legat de stâlp se ridică, iar victima strigă îngrozitor. La auzul vocii sale, Ketan rămase înmărmurit, lumea din jurul său se opri pentru câteva clipe, căci văzu negru înaintea ochilor.

Victima de pe rug era Elta.

În următoarele câteva clipe, el nu mai știu ce face. Nu mai avea timp să gândească și nici loc pentru asta nu mai era în mintea lui. Instinctul îl îndemnă să apuce colacul de frânghie ce se găsea pe șaua lui Douglas, lângă el. Cu un strigăt animalic, Ketan stăpâni calul și îi biciui coapsele cu colacul de frânghie.

Oamenii care erau cel mai departe de el pe flancurile mulțimii întoarseră capul tocmai la timp, pentru ca potcoavele calului său să îi lovească drept în față. Calul sări în mijlocul mulțimii, în vreme ce Ketan îl împungea sălbatic cu pintenii.

Pentru o clipă mulțimea îngrozită se dădu în lături, ferindu-se din fața măcelului. Strigătele animalice auzite mai înainte erau îndreptate împotriva sa acum, și mâinile oamenilor se întinseră spre el, în încercarea de a-l da jos de pe cal. Încercând să-și mențină echilibrul, lovea disperat, simțind cum oasele fețelor oamenilor se frâng sub picioarele lui. Biciuia în stânga și în dreapta cu colacul de frânghie, care acum era plin de sânge, căci de câte ori îi lovise le sfâșiase carnea, până la os.

În aceste momente, nu mai rămăsese nici urmă din Ketan, cercetătorul pașnic de pe Kronweld. Nu mai era decât un animal sălbatic, înnebunit de teamă, călare pe cal. Strigătele sale le egalau în intensitate și animalitate pe cele ale Bastarzilor din fața sa, iar vocea i se auzea mai tare decât a lor.

Încet, oamenii începură să dea înapoi, fiind cuprinși de o adevărată groază, din cauza furiei celui care pătrunsese ca un fulger în mijlocul lor.

Se aplecă puțin înainte, pentru a scoate din pachetul adus un cuțit cu lamă scurtă. Acum era mai aproape de foc. Mai avea doar puțin, și putea tăia legăturile de pe trupul Eltei.

În timp ce se lăsa într-o parte, pentru a duce mâna la coburii șeii, calul se clătină brusc, împiedicându-se, sub greutatea neașteptată a unuia din mulțime, care îi sărise în spate, atacându-l. Având în mână o piatră, omul lovea capul lui Ketan. La un moment dat, îl lovi fulgerător, și-i provocă o tăietură lungă pe o parte a feței.

Atunci, rațiunea se amestecă cu emoția, iar Ketan se aplecă mai mult înainte, expunând loviturilor pentru câteva clipe capul și gâtul. Apoi, în timp ce atacatorul se dădu înapoi, pregătindu-se să-i dea lovitura de grație, el scoase cuțitul, și rotindu-l într-un singur arc lung de cerc îl înfipse în șoldul inamicului său. Smulse brutal cuțitul din rană, în vreme ce omul cădea.

Capul îi era plin de sânge scurgându-i-se pe gât și față. Simțea căldura acestuia prin cămașa de piele. Toată condiționarea psihică ce i se făcuse în Kronweld, îndemnându-l la nonviolență, îl părăsise atunci, iar roșcața și mirosul sângelui erau ca un drog pe care tocmai îl înghițise.

El mai lovi de câteva ori în juru-i, privind atent pentru a vedea dacă mai era cineva care ar fi îndrăznit să-l atace de pe flancuri. Făcu reflex o mișcare pentru a nu fi lovit de un bolovan greu și văzu cum acesta cade de cealaltă parte, lovind tâmpla unuia dintre adversarii săi.

Calul părea să împărtășească setea de sânge a stăpânului în felul său propriu. Nechezând ascuțit, lovea aerul cu copitele, repezindu-se către atacatorii săi. Ketan observă la timp cum o mână înarmată cu un cuțit se îndrepta către pântecele expus al calului, iar colacul de frânghie din mâna sa șerpui prin aer, pentru a atinge mâna celui înarmat.

El se afla acum destul de aproape de foc pentru a simți intensitatea flăcărilor pe piele și a vedea că Elta atârna inertă, cu ochii închiși, doborâtă de fumul și căldura din jurul ei. El observă că rochia ei era chiar rochia pe care o purtase la ceremonia de intrare în Templul Nașterii. Acum arăta înnegrită, începând să

ardă. Cuprins de o furie nestăpânită, ce creștea parcă o dată cu flăcările, Ketan înfipse nemilos pintenii în carnea calului. Se aplecă înainte, înjunghiind pe cineva în gât; zdrobi pur și simplu fața altuia cu carâmbul cizmei.

Apoi calul necheză ascuțit și se îndepărtă speriat de flăcări. Ketan răsuci din nou frânghia în jurul său, obligându-l să se apropie mai mult de vâlvătaie, până când se ridică în două picioare, lovind puternic lemnele aprinse și răspândind tăciunii prin mulțime.

El tăie o dată cu cuțitul și o parte dintre legături căzură. El o strigă pe Elta pe nume pentru a nu o lăsa să cadă cu fața în jos, în flăcări, dar ea nu-l putu auzi.

Calul se dădu din nou înapoi, îndepărtându-se îngrozit de foc, iar Ketan îi înfipse pintenii în carne, până la sânge. Îl conduse mai aproape de acesta, aruncând lațul în jurul stâlpului de deasupra capului fetei, iar apoi, răsucindu-l, legă celălalt capăt de oblâncul șeii.

Căldura focului era o adevărată tortură. Îi usca gâtul și îi pârlea plămânii. În nări îi pătrundea mirosul părului de pe cap și de pe brațe, care începuse să ardă.

În vreme ce mulțimea urla, frustrată, continua să taie frânghiile ce o țineau prizonieră pe Elta. Calul necheza și tropăia prin flăcări, până când aproape că scoase stâlpul din pământ.

Elta fu eliberată. Greutatea corpului său în timp ce se clătina, îndepărtându-se de stâlp, aproape că îl doborî pe Ketan din șa, aruncându-l în tăciunii aprinși și albi de dedesubt. Pentru a se putea menține în șa și a ține trupul fetei pe crupa calului, depuse un efort supraomenesc. Tăie bucata folosită de frânghie, și țâșni repede, îndepărtându-se de foc.

Dacă strigătele mulțimii fuseseră și mai înainte sălbatice, nu există cuvinte care să poată descrie urletul de frustrare care țâșni către cerul nopții atunci când văzură cum Ketan, îndepărta de foc trupul moale al fetei.

Cuprinși de o furie tot mai mare, oamenii se aruncară din nou asupra sa, înghesuindu-se în jurul corpului împovărat și rănit al calului. Împovărat acum și de greutatea fetei, calul încetini mersul, aproape oprindu-se în mijlocul valului de ură din fața sa.

Ketan reîncepu să lovească în jur tot mai furios. Dar știu din instinct că handicapul dobândit din cauză că avea pe cal, împreună cu el, trupul lipsit de vlagă al fetei, era prea mare, și că nu va trece decât foarte puțin timp până va fi înfrânt. Dându-și și ei seama de asta, oamenii țâșneau înainte, înarmați cu bâte, lovindu-l la picioare și pe trup, atât pe el, cât și calul. Întreaga atenție a lui Ketan era acum concentrată asupra îndepărtării acestora de trupul lipsit de apărare al Eltei.

Pe de o parte, se bucura că aceasta se întâmplase acum, și nu înainte ca el să fi săvârșit teribila greșeală de a încredința rezultatele obținute de cercetătorii din Kronweld în mâinile acestor sălbatici. Acestea ar fi fost de o mie de ori mai potrivite în mâinile Etatiștilor, decât aici. Poate că aceștia nu erau deloc așa cum pretinseseră Bastarzii că ar fi. E adevărat că în Kronweld avuseseră loc o serie de incidente ce indicau faptul că Etatiștii erau dușmanii acelei planete, dar în orice caz, când cei de acolo vor veni aici, ei aveau să-i înfrângă pe toți, Etatiști, Bastarzi, oricine.

El nu observă celelalte nuclee ale bătăliei și confuziei din jurul său, până când acestea aproape că îl cuprinseră și pe el. Auzi vocea tunătoare care îi răsuna în ureche și valul strigătului mulțimii se liniști încet. Întorcând capul, îi văzu pe Douglas și pe Edwards bătându-se, pentru a ajunge lângă el.

Vocea groasă și tunătoare a lui William domina strigătele mulțimii, acoperindu-le, liniștindu-le, până când doar un număr mic de atacatori mai continua să îl înconjoare.

William își ridică în două picioare calul, determinându-l să-i lovească pe cei mai îndârjiți dintre adversarii lor. Avea în mână o bâtă uriașă, pe care o răsucea în jurul capului, mânuind-o cu viteză foarte mare, spărgând câte un cap, ori de câte ori o lăsa în jos.

– Opriți-vă și ascultați-mă! zise el. Acum putea fi auzit sunetul sec provocat de bâta sa, care lovea peste tot, și care era mai intens decât strigătele mulțimii. Adversarii se dădură înapoi, amețiți, neînțelegând ce se întâmpla cu ei. Erau secătuiți de emoția ce îi mânase în luptă și obosiți de încercările de a face față îndârjirii cu care cei trei îi înfruntau.

Cei trei călăreți păreau să ezite, atunci când fu vorba să înceteze cu loviturile, dar dacă ar mai fi continuat, ar fi fost ca și cum ar fi lovit într-un cadavru.

Douglas se ridică în șa, adresându-se mulțimii.

– Aceștia doi s-au întors de dincolo de Selector. Știți ce înseamnă asta?

Tăcerea îngrozită cu care sătenii, acum speriați, întâmpinau spusele lui, fu atât de bruscă, de parcă se crease un vid care anulase toate sunetele. Apoi William vorbi mai încet, însă, cu toate astea, vocea sa răsuna limpede, până în cele mai îndepărtate colțuri ale mulțimii.

Ca și când ar fi putut citi gândurile lui Ketan, el spuse:

– Am așteptat timp de trei generații, sperând în reîntoarcerea celor înghițiți de Selector, sperând ca ei să ne poată aduce moștenirea libertății pe care credeam că ne-o pot reda. Prin felul cum v-ați comportat astă seară, v-ați pierdut toate drepturile de a beneficia de acea moștenire. Meritați să trudiți și să fiți sclavi pentru de zece ori câte trei generații, pentru felul incalificabil în care v-ați comportat astă seară.

Acum, cărați-vă pe la casele voastre!

Asemenea unor valuri ce șoptesc atunci când se retrag, oamenii dispărură atât de repede, încât era aproape imposibil să vezi unde plecaseră. Ketan o ridică pe Elta în brațe, urmându-l pe Douglas, în timp ce acesta o luase înainte, pe străzile pustii pe care nu se mai vedea nimeni, exceptând câțiva morți ce zăceau în mijlocul lor.

Liniștea care urmă era asemănătoare calmului din ochiul unui uragan, amenințător, fierbinte, și care te lăsa cu respirația tăiată. În inima lui Ketan mai mocnea încă ura față de Bastarzi. Știa prea bine că aceasta nu se va ostoi niciodată. După părerea lui, nici un mijloc de exterminare nu ar fi fost prea crud pentru uciderea acestor barbari.

William Douglas tăcu până când ajunseră la capătul străzii drepte și strâmte care ducea la casa în care stătuse, atunci când venise prima oară aici.

– Vom rămâne aici, zise el. Elta va fi îngrijită, voi trimite după Carmen.

Ketan nu spuse nimic. Cu toate că cei doi Bastarzi luptaseră alături de el, salvându-i viața, nu putea uita că ei erau Bastarzi, și că William nu dorise decât să îl împiedice să vadă arderea pe rug, până când descoperise singur cine era victima.

Asta însemna că el nu era mai puțin sălbatic decât oricare dintre ei.

Prin jur nu se mai vedea picior de Bastard. Ketan o duse în casă pe Elta, o întinse pe patul grosolan. Ea se mișcă în timp ce el o transporta. Douglas se aplecă asupra ei, examinând-o atent. Văzu că respirația îi era regulată.

– A leșinat din cauza fumului, dar în rest nu are nimic grav. Deschide ferestrele acelea, și ai grijă să primească, cât mai mult aer posibil. Arsurile de pe picioare o vor durea o bucată de vreme, dar ele nu sunt grave. Am să le tratez și am să ordon să ni se aducă de mâncare. Edwards nu făcea decât să stea în picioare, rezemat de peretele cel mai îndepărtat al camerei, privind fix pe geam. Ketan văzu că brațul îi era însângerat, atârnându-i inert. El nu putu citi gândurile acestuia.

William Douglas se întoarse după o clipă, aducând cu sine materialele necesare pentru a trata arsurile fetei. Lăsă rănile nebandajate și se întoarse către Ketan, zicând:

– Mi se pare că și tu ai nevoie de oarece „reparații".

Ketan realiză abia acum vag faptul că tăietura lungă de pe chip îi provoca valuri de durere, care radiau în tot trupul, dar în focul luptei uitase de ea. Întreg trupul îi fusese învinețit de lovituri și julituri, care fuseseră provocate de bâte și pietre. Se supuse tăcut examinării și îngrijirii acordate de William Douglas.

Privi cu o curiozitate distantă și obiectivă, de parcă ar fi fost vorba de altcineva și nu de sine, cum rănile de pe trup au fost spălate pentru a fi curățate de sânge, iar pe tăieturi și vânătăi au fost aplicate mixturi de plante și apoi a fost bandajat.

Era un tratament ciudat. Dacă astfel de răni s-ar fi produs pe planeta sa, nimeni nu le-ar fi tratat în nici un fel. El le-ar fi spălat, și dacă după aceea s-ar fi umflat, ar fi mustit de substanța aceea galbenă, vâscoasă, așa cum se întâmpla de obicei, ar fi luat ceva care să-i provoace moartea pentru a-și alina durerea, sau dacă ar fi refuzat să o facă, el ar fi fost dus în Palatul Muribunzilor, și abandonat acolo. Cei care aplicau acest tratament nu își puneau nici o clipă problema milei față de răniți. Era singura posibilitate de tratament în acest caz. Tabu-urile ce înconjurau cercetările privitoare la desfășurarea proceselor vitale făcuseră imposibilă investigarea posibilității de tratare a bolilor sau pansare a rănilor.

Ketan se întreba câte mii de vieți ar fi putut fi salvate prin aplicarea tratamentelor simple ale lui William dacă clicii din Templul Nașterii nu i s-ar fi permis să-și impună restricțiile obligatorii cercetării științifice din Kronweld.

Când se apropie de Ketan, William Douglas îl prinse pe John Edwards de braț și îl escortă până la locul unde avea nevoie de el.

Carmen apăru cu mâncarea care fusese preparată într-o altă parte a casei. Știindu-se posesoarea unor cunoștințe care o făceau să se simtă vinovată, îl privi rușinată pe Ketan și tăcu. Mâncară în liniște.

La sfârșitul mesei William se ridică greoi și privi către Elta care dormea ca urmare a efectului pe care îl aveau medicamentele pe bază de plante pe care i le administrase.

Edwards plecă la el acasă, dar William Douglas se așeză lângă Ketan și începu să vorbească în șoaptă.

– Nu știu ce gândești, dar pot să ghicesc. Nu încerc să-ți explic sau să te influențez în vreun fel. Poate că vreau doar să mă aud vorbind, sau poate că gândesc prea mult. De câte ori vrei să mă opresc, spune-o, zise William.

– Ceea ce ai văzut astă seară trebuie să fi fost dureros ca un cuțit într-o rană pentru tine. Știu asta, pentru că am trăit printre Etatiști atâția ani. Setea lor de sânge este mult mai purificatoare.

Cu secole în urmă oamenii obișnuiau să producă animale. De exemplu, unii dintre ei numeau câinele ca fiind la origine animal sălbatic, fără caracteristici specifice, exceptând faptul că trăiau, se luptau și vânau pentru a se hrăni. Dar oamenii au luat câinii separați, ce aveau caracteristici puțin diferite între ele, și i-au crescut. După sute de ani erau multe rase de câini diferite între ele, iar aceștia erau atât de diferiți între ei, de parcă ar fi fost niște animale total diferite între ele. Astfel gândeam și eu despre omul însuși, ca fiind o uriașă comunitate animală. Fiecare trăsătură de blândețe, frumusețe, brutalitate și sălbăticie se regăsește în caracterul lui. Cu secole în urmă noi am existat și am supraviețuit în acest turn Babel al contrastelor. Toți oamenii au realizat existența acestora.

Apoi Selectorul fabricat de Richard Simons a început să pregătească aceste animale mari pentru caracteristici unice. Știința, arta, poezia au fost selectate și împărțite în Kronweld. Sălbăticia și tirania au dispărut, dar mai exista încă ceva bun, care a rămas, și acesta s-a decantat prin propriile forțe. A fost spiritul de independență, dragostea de a lupta pentru respectarea neîngrădită a dreptului de a trăi fără a fi proprietate cu trup și suflet a unei clase de tirani așa-zis superioară.

Aceștia erau Bastarzii.

I-ai văzut în seara asta, le-ai văzut ura și setea de sânge. Ea nu îi caracterizează pe deplin, dar este o parte a caracterului lor. Vor consacra încă fiecare particulă de energie răsturnării de la putere a Etatiștilor în numele instaurării pe Terra a unui mod de viață just, bazat pe cuceririle științei și tehnicii, dar pentru asta își vor cere dreptul la libertate. Preferă moartea în loc să accepte ceva mai puțin decât atât. Sunt sălbatici și cruzi cu oricine le neagă dreptul la libertate. Pentru a reuși, ei au nevoie de știința ta, iar ție ți-ar prinde probabil bine o parte din vitalitatea și independența lor de gândire.

Ketan tăcea. Ochii lui priveau fix înainte. După o tăcere îndelungată, William continuă.

– Lucrurile s-au mai petrecut cam așa încă o dată. Cei mai mari pionieri și oameni iubitori de libertate care au trăit vreodată pe acest continent au devenit

pentru un timp cei mai brutali și sălbatici dintre oameni. S-au numărat printre cei care au fondat pentru prima oară o civilizație pe aceste meleaguri, dar s-au lăsat copleșiți de o rigiditate și intoleranță ce i-au condus către arderea, înnecarea, torturarea unor oameni de-ai lor, doar pe baza unor acuzații care proveneau din niște capricii, egoism, teamă. Au fost numiți Puritanii. Vei putea citi despre ei în cărțile de istorie din turn.

În camera alăturată celei în care dormea Elta, Ketan zăcea treaz, pe grămada de piei aruncate într-un colț, la multă vreme după ce Douglas adormise. El o auzea pe Elta, care gemea încet și se răsucea în somnul provocat de medicamente. Carmen dormea acolo, împreună cu ea.

Gândurile lui Ketan rămâseseră concentrate asupra scenelor petrecute în acea seară și asupra spuselor lui William Douglas. Acum, fiindcă Elta era aici, printr-o minune aflându-se în siguranță, Ketan știa că nu era nici o grabă să se întoarcă în Kronweld, așa cum dorise înainte de sosirea ei. Putea să se concentreze pe deplin asupra îndeplinirii misiunii încredințate de Simons.

Se întreba dacă nu din întâmplare descoperise motivul pentru care Igon dăduse greș în îndeplinirea misiunii sale. Poate că el descoperise tocmai la timp brutalitatea, sălbăticia, ignoranța în care se zbătea această lume, considerând că nu merită ca cei de pe Kronweld să se întoarcă aici.

Cu siguranță că ăsta trebuie să fi fost motivul.

Apoi, Ketan își reaminti propriile acțiuni. Emoția oarbă ce-l copleșise în primul moment, când o văzuse pe Elta și care îl ajutase să ajungă până la ea. Nu crezuse că un creier omenesc, al lui sau al altcuiva, ar fi capabil să genereze un asemenea sentiment, ca cel trăit de el în acea noapte.

Încet-încet, realiză faptul că Douglas dăduse de înțeles, dar nu afirmase cu tărie că: „atât în sufletul oricărui bărbat, cât și în caracteristicile rasei umane în ansamblu existau toate contrastele frumuseții și urii, ale iubirii și sălbăticiei". Ketan se gândea la vânătorii Etatiști, care zburau pe cerul senin și ardeau satele din pădure, ucigându-i pe Bastarzi ca pe niște animale, numai pentru a se distra.

Se întrebă dacă având în vedere acest lucru, oare acțiunea de azi a Bastarzilor era îndreptățită?

Singurul răspuns pe care-l putu găsi în inima sa era cel afirmativ.

Din cauza ignoranței lor, a vieții dure moștenite, a poziției lipsite de speranță pe care o aveau în societate, nu era alt răspuns posibil, cu excepția exercitării formei celei mai brutale de represalii de care erau în stare. Ei erau la fel ca ceilalți, despre care îi vorbise William Douglas, cei care fondaseră națiunea ce devenise cea mai puternică din această lume, exceptând faptul că Bastarzii se aflau într-o poziție mai puțin favorabilă decât a acestora din urmă.

Ei trebuiau învățați cum să se comporte. Aceasta urma să fie misiunea bărbaților de pe Kronweld, adică mai întâi să-și însușească moștenirea culturală, tradițiile Terrei, pentru ca apoi să se contopească cu Bastarzii, pentru a forma rasa la care visaseră Richard Simons și colegii săi savanți.

Somnul îi fu scurt. Se trezi din cauza exploziei de lumină solară ce-i invadase camera. Deschise ochii și pentru o clipă, încercă să-și reamintească groaz-

nicul coșmar pe care îl visase. Apoi se ridică brusc în șezut, realizând că nu era un vis. Elta se afla aici, și el înfruntase un sat întreg de Bastarzi pentru a o salva.

Din camera alăturată se auzi un sunet slab de bun venit. Era numele său, rostit de Elta. El se îmbrăcă repede, intră în camera alăturată, în vreme ce Carmen îi făcu semn din ușă că totul era în regulă. Zâmbi privindu-l, fără să îl condamnme pentru cele făcute alor săi cu o seară înainte.

Elta stătea culcată pe pat, iar razele soarelui îi cădeau pe păr. În ciuda durerii provocate de arsuri, ea mai găsea putere să zâmbească.

– Ei bine, am venit după tine, după cum ți-am promis... Nu-i așa?

– Elta, draga mea! O privi, repetându-i numele încet. Crezusem că n-am să te mai văd niciodată. Povestește-mi, ce s-a întâmplat, și cum de ești aici?

Îl privi ezitând.

– Mă întreb... Cât știi... Ai aflat... Totul?

– Am aflat aproape totul, exceptând rolul pe care îl joci tu.

– Sunt o spioană Etatistă, zise ea simplu.

Auzind acestea, pământul păru să i se scufunde sub picioare, și tot trupul său fu scăldat într-o sudoare rece.

– Ce înseamnă asta? întrebă el.

– Ascultă-mă și crede-mă, Ketan. Timp de zece tara am locuit pe Kronweld. Împreună cu conducătorul Hoult și profesorul Daran am transmis informații și descoperiri științifice ale cercetătorilor din Kronweld înapoi pe Terra, pentru ca Etatiștii să le folosească în îndeplinirea scopurilor lor. Nu credeam că fac cuiva vreun rău. Nu mi-am dat seama că pe Terra mai sunt și alții, în afară de Etatiști care trebuie luați în seamă. Mă refer la marile mase de oameni simpli. Le-am privit și eu, la fel ca toți Etatiștii. Sunt considerate de către aceștia simple vite de reproducție, menite să dea naștere creierelor care apoi pleacă pe Kronweld pentru a concepe mai multe bunuri de larg consum, bogății, în folosul Etatiștilor.

Dar apoi, aceștia au pus la cale un plan groaznic. Au ajuns să creadă că erau la fel de capabili precum cercetătorii din Kronweld și se temeau că ei aveau să descopere curând poarta de trecere prin Marea Margine, invadând apoi Terra, îndepărtându-i de la putere pe Etatiști, luându-le toate lucrurile cu care se obișnuiseră atât de mult. Au hotărât să distrugă Kronweld-ul. Nu mai doreau de la voi decât să le dați planurile amănunțite de construcție ale mașinilor pe care le folosiți pentru a utiliza corect energia nucleară. Atunci când vor fi siguri că stăpânesc aceste principii, ei plănuiesc să le dezlănțuie împotriva Kronweld-ului, distrugându-l.

Când am aflat despre asta, m-am revoltat și am refuzat să-mi continuu îndeplinirea misiunii încredințate. Nici Hoult, nici Daran nu puteau înțelege ce se putea face prin utilizarea principiilor energiei nucleare. Eu eram singura capabilă să le înțeleg și ei m-au obligat să le dau, amenințându-mă că te vor omorî, pentru că ei știau că noi doi eram pe punctul de a ne încheia tovărășia, sau de a ne căsători, cum se spune aici, pe Terra.

– Și mi-ai cumpărat viața cu prețul ăsta?! De ce nu mi-ai spus cum stau lucrurile, căci m-aș fi putut apăra!

– Nu, nu de Hoult. Ai văzut cât de ușor a reușit să-și impună punctul de vedere, atunci când ai apărut în fața Consiliului! Apariția ta acolo n-a fost decât o farsă. Hoult știa exact ce avea să urmeze. Tu nu te-ai fi putut apăra niciodată de el.

– Dar cu Matra ce era? Cine era ea? Când am întâlnit-o prima oară, voia să te ucidă. Apoi, în Templu, mi-a spus că a înțeles ce făceai tu, și că trebuie să îți acord toată încrederea.

– Matra era agent Etatist, zise Elta. Ea a venit în Templu cu mai mulți ani în urmă decât oricare alt om de care îmi aduc aminte. Era canalul principal de distribuire, prin care Etatiștilor le veneau informațiile din Kronweld, sau cel puțin asta am crezut noi.

Acum, eu știu că în toată acea perioadă îndelungată de timp ea complota de fapt împotriva Etatiștilor, tăinuind informații sau falsificându-le, astfel încât, inginerii Etatiști nu le puteau descifra corect. Pe toate căile posibile, ea a întârziat transmiterea informațiilor.

Ne cunoștea adevărata identitate mie, lui Hoult, lui Daran, fiindcă am fost nevoiți să lucrăm împreună. Când a aflat despre planul pentru distrugerea Kronweld-ului te-a căutat la Karildex, încercând să te determine să ne ucizi, dar a avut prea puțin timp și nu a reușit să îți povestească tot ceea ce trebuia să știi.

Dacă Hoult nu v-ar fi întrerupt în seara aceea, tu ai fi putut să te furișezi în spatele meu în timp ce te așteptam, și să mă omori.

– Elta, pentru Dumnezeu, cum poți crede asta?

– I-am spus Matrei că aveam de gând să trec prin poarta care duce către Terra, dincolo de Marea Margine, să o distrug, împreună cu Selectorul, și astfel să închid pentru totdeauna calea de comunicare dintre cele două planete. Am convins-o de sinceritatea mea și ea mi-a dat inelul care ar fi trebuit să mă protejeze în vreun fel. Dar nu știu cum, căci nu am apucat să-l folosesc niciodată.

– Să distrugi poarta?! Dar asta ar fi însemnat că nu te-ai mai fi putut întoarce pe Kronweld nicicând.

– Ar fi meritat să plătesc acest preț, pentru asta aș fi fost dispusă să renunț la tine, căci știam că niciodată nu voi mai putea trăi printre Etatiști. Nimic nu i-ar fi putut opri de la a-și pune în practică intenția de a distruge Kronweld-ul. Trebuia să aleg între fericirea personală alături de tine, sau să asist pasivă la distrugerea planetei. Dacă am fi plecat în Țara Întunericului așa cum aveam de gând, ar fi fost un plan minunat, nebunesc, dar nu am fi putut trăi acolo, căci la venirea lor, Etatiștii ar fi distrus întregul Kronweld.

Am dat greș în tot ceea ce speram să reușesc să fac, acum nu știu ce va fi cu mine.

– Ce s-a întâmplat în Templu după plecarea mea?

– Matra se afla în legătură cu membrii unui grup secret, despre care nu știu unde se aflau, care luptau pentru salvarea Kronweld-ului, zise ea. Când a aflat

despre intențiile mele, mi-a dat aprobarea, pentru că mi-a spus că aceasta părea a fi singura cale viabilă de urmat, dar mi-a dat inelul, despre care mi-a spus că mă va apăra de toate pericolele pe care le voi avea de înfruntat și mă va duce la Igon, de îndată ce voi fi trecut prin poartă. La Igon, poți crede așa ceva?!

– Igon! Ketan privi afară, unde pentru o clipă vizualiză turnul din deșert. Prin urmare Igon este încă în viață! spuse el încet. Matra era sigură de asta?

– Așa părea, da, cu toate că e puțin credibil ca spusele să-i fie adevărate.

– Dar Anetel ți-a luat inelul.

– Da, nu știa la ce folosește, dar știa că este un mijloc oarecare de protecție.

– De ce ai încercat să o omori?

– Pentru că Etatiștii nu au aflat decât de foarte puțin timp că Matra îi trădase. Ei i-au ordonat surorii mele, Anetel să meargă acolo și să preia conducerea Templului, după ce ar fi ucis-o pe Matra. Am descoperit prea târziu asta pentru a o mai putea salva.

– Anetel era sora ta?! întrebă Ketan mirat.

– Da, suntem gemene, dar aș fi omorât-o pentru a o salva pe Matra, și pentru a împiedica transmiterea informațiilor privitoare la folosirea energiei nucleare de către Etatiști. Eu i le dădusem deja lui Anetel, și unul din motivele pentru care am încercat să o ucid a fost acela că voiam să le iau înapoi. Atunci când am făcut încercarea de asasinat am crezut că ea le-ar putea trimite înapoi pe Terra, Etatiștii putând ataca Kronweld-ul înainte ca eu să fi putut distruge poarta de legătură dintre cele două planete, dar ea a reușit să transmită informațiile, și după plecarea ta m-a trimis după tine, așteptându-se să fiu capturată de cealaltă parte a trecerii, ucisă, pentru că am dezertat din rândurile Etatiștilor.

Apropo, minciuna pe care ți-a turnat-o despre ceea ce există de cealaltă parte a Marii Margini a fost de fapt adresată celorlalte Doamne ale Templului. Una din ele mi-a povestit despre ea.

– Cum ai reușit să evadezi?

– Este încă un mister pentru mine. Am fost prinsă de îndată ce am trecut prin Marea Margine de către cineva necunoscut. Erau doi bărbați. Mi-au ordonat să rămân nemișcată, spunându-mi că mi se va permite să evadez. M-au dus la marginea orașului, unde mi s-a dat o navă și anumite instrucțiuni de zbor. În punctul către care mi-au spus să mă îndrept nu era nimic, în afară de o pădure deasă. Am aterizat într-o mică poiană, pentru ca apoi, sălbaticii ăștia să mă captureze, încercând să mă ardă de vie, legată de stâlp. Pe urmă ai apărut tu, asta e tot ce știu.

Ketan se încruntă.

– Oare cine erau bărbații care te-au eliberat, dându-ți avionul? Nu ți-au mai spus și altceva?

– Nimic. Se pare că aflaseră nu știu cum că tu ești aici, și doreau ca eu să mă întâlnesc cu tine. Ăsta era cred scopul celor două inele... acela de a ne aduce aici. Dar tu ai ajuns oricum, eu am fost îndrumată către acest loc, nu înțeleg ce se întâmplă.

– Cei doi făceau probabil parte din organizația secretă condusă de Matra și Igon. Dacă i-ai vedea din nou, i-ai mai recunoaște?

– Presupun că da. Și acum, spune-mi ce ți s-a întâmplat.

– Am descoperit turnul de piatră din deșert, despre care ți-am tot vorbit.

La auzul acestei vești fata păli, și se lăsă pe spate, pe perna dură, din piei de animale.

– Prin urmare, l-ai găsit. Însă vocea îi era atât de pierită, încât abia putu să o audă. Ce ai găsit?

Ketan o privi stupefiat.

– De ce te temi atât de mult de ceea ce se găsește în turn? Ce știi despre el?

– Printre Etatiști circulă o legendă veche de veacuri, care vorbește despre existența unui astfel de turn, în care se găsesc secretele privitoare la nașterea Kronweld-ului. Legenda mai spune că odată, un locuitor al acestei planete va găsi turnul și își va conduce înapoi poporul pe Terra, pentru a-și revendica drepturile avute asupra ei și a-i distruge pe Etatiștii care i-au trimis acolo.

– Și ce-i atât de groaznic în toată povestea asta?

– E adevărată legenda?

– Da.

– Și tu ești bărbatul acela?

– Da... nu știu! Ketan clătină capul violent. Igon a trecut pe acolo înaintea mea, și a eșuat. Au mai fost și alții, dar unde sunt? Eu nu trebuie să dau greș. Îi voi aduce înapoi.

– Ba nu!

Pentru moment, se priviră fix, hotărârea violentă a celor doi astupând prăpastia ce se deschisese între ei.

– Asta nu trebuie niciodată să se întâmple, zise Elta șoptit.

– De ce? Am fost jefuiți de moștenirea lumii noastre firești, care ne aparține de drept, fiind aruncați într-un loc fierbinte, pustiu, nefiresc, unde nici măcar nașterea nu poate avea loc în condiții optime. De ce nu ne-am întoarce aici, să ne revendicăm dreptul de proprietate asupra acestei lumi?

În loc să răspundă, Elta zise:

– Povestește-mi ce s-a întâmplat acolo? Ce se află în interiorul turnului?

Ezitând puțin, Ketan începu să-i povestească încet, apoi cu tot mai multă forță despre călătoria până la turnul de stâncă din mijlocul deșertului, despre uimitoarea bibliotecă și despre depozitul ce cuprindeau descoperirile tehnico-științifice ale unei lumi dispărute, și despre misiunea ce le era încredințată celor care reușeau să ajungă la turn.

Selectorul a fost astfel programat încât să aducă înapoi în turn, o dată pe mileniu pe cei care ar fi avut puterea intelectuală de a înțelege planurile lui Simons și ale savanților săi. Igon a fost primul dintre noi. Poate că eu sunt ultimul. Oare câți alții or mai fi fost între noi, nu știu. Dar Igon a dat greș. Sau poate nu? Indiferent de rezultatul său, misiunea îmi revine acum. Voi avea grijă să o îndeplinesc, mă întorc pe Kronweld pentru a le povesti ce am văzut. Voi lua

cu mine exponate din turn, în sprijinul afirmațiilor făcute de mine. Astfel, nimeni nu va putea nega adevărul spuselor mele. Și mă vor urma pe drumul de întoarcere.

– Nu știam că înaintea ta au mai fost și alții, mă întreb, oare ce s-o fi întâmplat cu ei? Ce crezi că se va întâmpla atunci când toți cei de pe Kronweld vor veni aici?

– Ei bine, îi vom înlătura de la putere pe Etatiști. Vom înlătura stăpânirea deținută de ei asupra acestei lumi, și vom prelua conducerea sa, așa cum ne-a fost scris. Bastarzii vor fi alături de noi. Le vom împărtăși cunoștințele noastre, iar noi vom face la fel cu ale lor.

– ...sălbăticia și primitivismul lor...

– Dragostea lor de libertate, puterea lor de a aștepta, de a îndura și știința de a construi.

– Bieți oameni proști... și orbi... zise Elta în șoaptă privind fix într-un punct îndepărtat.

– Bastarzii?

– Nu. Richard Simons, savanții săi, Igon, tu...

– Despre ce vorbești? Richard Simons și grupul condus de el au salvat o lume care ar fi putut muri, dacă n-ar fi fost ei. Au transplantat-o undeva unde putea crește, fără a fi afectată de degenerarea lumii din jur, care ar fi distrus-o. Acum e timpul ca plantele transplantate să revină în pământul lor, căci au devenit suficient de puternice pentru a o face.

– Nu. Tocmai asta e problema, în Kronweld nu există putere. Sau cel puțin nu acel gen de putere necesar pentru a supraviețui pe Terra. Nu înțelegi asta, Ketan? Treaba asta nu ar reuși niciodată. Voi, locuitorii Kronweld-ului, nu trebuie să vă întoarceți niciodată aici. O, te rog, încearcă să înțelegi asta! Ești orbit de lumina acestui fals vis străvechi, căci nu va fi niciodată altceva.

– Nu te înțeleg. Am vrut să-ți povestesc despre asta. Credeam că vei fi bucuroasă auzind-o, că vei crede în ea și mă vei ajuta.

– Ar fi ceva infinit mai crud să-ți aduci poporul aici, decât să îl părăsești și să-i lași pe Etatiști să-l distrugă. Am trăit în ambele lumi, deci știu ce spun.

– Planeta asta este crudă. Aici bărbații se luptă între ei pentru supraviețuire, iar între Pământ și om este tot timpul un conflict continuu. Ascară ai văzut pe viu efectele setei de sânge. Acest lucru nu reprezintă nimic ciudat în această lume. Este ceva obișnuit. Ce ați putea face voi, cei de pe Kronweld într-o astfel de lume?

– Le putem arăta celor de aici că există o cale mai bună de a trăi, putându-i învăța de asemenea să păsească pe ea.

– Voi sunteți blânzi, vă petreceți zilele în lumea artei, a muzicii, a poeziei, sau în laboratoarele de cercetare științifică. În întreaga istorie a planetei voastre, de o mie de tara, nu a existat nici o singură împrejurare în care să fi izbucnit un război, care este cel mai obișnuit lucru pe Terra. Spui că veți veni și îi veți înlătura de la putere pe Etatiști. Oare nu știi că acum, ei își pot întoarce forța energiei

atomice împotriva voastră, aruncându-vă cât ai clipi în neant, înainte ca să puteți face măcar o mișcare, cât de mică?

– Putem folosi aceste forțe la fel de bine ca și ei. Noi putem inventa și construi mult mai multe mașini distructive decât ei, dacă este necesar.

– Voi nu știți să luptați. Vederea sângelui le provoacă greață chiar și celor mai puternici bărbați din Kronweld. A face rău în mod deliberat unei alte ființe umane este lucrul cel mai neînțeles din viețile voastre. Crezi că poți lua asemenea bărbați, transformându-i în niște războinici sângeroși peste noapte? Ei sunt la fel de blânzi ca și copiii, iar bărbații adulți de pe Kronweld, din cauza condiționării mentale nu ar putea forma acum o armată, așa cum nu o puteau face nici atunci când au ieșit pentru prima oară în lume pe porțile Templului Nașterii.

– Ei pot fi antrenați pentru a face asta.

– Gândește-te la tine însuți, doar tu mi-ai spus cât de mult te-a afectat atunci când l-ai lovit pentru prima oară pe William Douglas.

– Mi-am depășit destul de bine această stare aseară, am fost bucuros să-mi răresc de moarte adversarii.

– Atunci ai dat dovadă de pură nebunie, vederea lucrurilor îngrozitoare pe care mi le făceau a șters cu totul condiționarea. Asta te mai afectează încă și acum, dar când se vor estompa, te vei simți mai rău și vei fi mai dezgustat de tine însuți decât ai fost vreodată în viață până acum. Dar chiar și așa, o armată formată din locuitorii Kronweld-ului nu va beneficia de avantajul unui asemenea stimulent. Ar fugi la primul semn de distrugere și sânge.

– Singura dovadă pe care ți-o pot oferi în sprijinul spuselor mele va fi aceea de a te pune în fața faptelor împlinite.

– Să presupunem că veți reuși să puneți mâna pe putere, ce veți face după aceea?

– Vom transforma planeta în paradisul pe care l-a visat Simons.

– Ce veți face cu milioanele de oameni pe care Etatiștii i-au oprimat, obligându-i să li se supună orbește, și cu miile de Bastarzi rebeli? Nu te chinui să-mi răspunzi, căci îți spun eu ce veți face. Veți aduce în istoria omenirii cea mai lungă perioadă de haos pe care a cunoscut-o omenirea de la destrămarea guvernelor mondiale încoace, lucru care a avut loc în epoca lui Simons.

Te-a întrebat dacă sunteți gata să guvernați? Îi voi răspunde în locul tău. Voi, cei de pe Kronweld nu știți nimic despre arta guvernării, pentru că aproape toți ați avut un singur gând, impuls, aveți prea puțină nevoie să fiți guvernați. Pentru a v-o satisface, ați construit Karildex-ul. Nici unul din voi nu are experiența conducerii, a elaborării legilor, a aplicării lor.

Pentru a transpune în viață lumea propusă, ați avea nevoie de mii de oameni pricepuți în arta conducerii, a elaborării, a aplicării legilor. Așa cum stau toate acum, ați fi precum copiii care încearcă să conducă niște adulți bătrâni, înțelepți, răi. Sigur că veți eșua în orice astfel de încercare.

– Dar cel puțin, o vom face, zise Ketan. Ce părere ai de Igon și Matra, despre dovezile găsite, privitoare la existența grupărilor de opoziție?

– Nu știu, dar știu că este prea târziu pentru a-mi face planuri pe termen lung. Etatiștii vor trece repede la acțiune! Trebuie să le-o luăm înainte. Să distrugem Selectorul, să închidem poarta ce face legătura între cele două lumi. Noi doi va trebui să ne făurim o nouă viață aici, așa cum putem mai bine.

Elta întinse mâna, apucând mâna lui Ketan.

– Putem fi fericiți atât cât suntem împreună.

– Mi-e teamă că nu pot renunța la fel de ușor ca tine. Aici nu mai e vorba doar de o mică divergență de păreri, bazată pe credințele sau prejudecățile personale. E vorba de soarta unei lumi despre care vorbim acum, de însăși împlinirea sau eșuarea în încercarea de a împlini chiar motivul pentru care există Kronweld-ul. Dacă greșim, am fi putut la fel de bine să fi rămas pe Terra, să fi murit în războaie, sau să fi trăit și noi, ca și Bastarzii.

– Visul lui Simons a fost o mare greșeală. Faptul că v-a selecționat, izolându-vă, a produs exact efectul contrar celui scontat, în loc să vă facă mai potriviți pentru exercitarea funcțiilor de conducere, făcându-vă să fiți mai puțin potriviți pentru îndeplinirea lor pe Terra. Dacă ați fi rămas aici, ați fi putut fi suficient de puternici pentru a provoca o revoluție pe care să o conduceți, revoluție care ar fi eliberat Terra cu mult timp în urmă, dar acum, asta este imposibil de realizat.

– Prin urmare, nu mă vei ajuta?

Îl privi fix.

– Ba dimpotrivă, am să mă opun planurilor tale, împreună cu toate forțele pe care le pot reuni în jurul meu.

21

Ketan părăsi locuința, plimbându-se prin sat. Văzu doar câțiva săteni la o oarecare distanță care dispărură ca potârnichile când îl văzură.

Se plimbă prin aglomerarea de colibe de chirpici și lemn care șerpuia până în adâncul pădurii. Găsi o potecă ce ducea în sus, către vârfurile înalte ale munților, ce se găseau dincolo de sat. Se îndepărta tot mai mult de el.

Era la fel ca în prima zi, când se aflase singur în pădure, forțându-se să meargă continuu pentru a nu se mai gândi la nimic. La fel ca atunci, nu îndrăznea să se oprească pentru a se gândi, și nici să se confrunte cu realitățile pe care le avea în minte. Tot ce știa era corect, dar ceea ce știa că trebuie să facă părea a fi împărțit în fragmente mici, ce se confruntau între ele, neavând înțeles.

Briza îi mângâia ușor chipul, iar răcoarea ei îl făcea încă să tremure, pentru că încă nu se obișnuise cu aerul de aici, care era ceva mai rece decât cel din Kronweld.

Vârfurile copacilor străpungeau cerul ca niște degete, dându-i încă un sentiment de nesiguranță, amețindu-l, ori de câte ori le privea vreme mai îndelungată.

Dar vocile lor, se asemănau în mintea sa cu cele ale zeilor, atunci când îi răsunau în urechi. Muzica lor îl liniștea, ostoindu-i o parte din infinita durere și oboseală care îi cuprinseseră trupul.

Îndrăzni să-și lase o parte a minții să stăruie cu gândul asupra Eltei; asta aduse cu el un val de gânduri ce se amestecară, transformându-se într-un tumult fără sens. El nu îi putea înțelege reacția față de întâmplările prin care trecuseră amândoi. Amenințarea sa finală de a i se opune îl uluia cel mai mult, aproape strivindu-l.

Ea deținea asupra lui avantajul unei foarte bune cunoașteri a ambelor lumi ce se confruntau și cunoașterea în amănunt a vieții cotidiene din Danfer. Asta îi oferea o anumită perspectivă asupra întregii situații pe care ar fi dorit și el să o aibă.

Dar el avea alte cunoștințe, alte puncte de vedere, care erau cu mult mai bune decât ale ei. Cunoștințele dobândite din depozitul din turnul lui Simons îl făceau să înțeleagă mai bine totul. Poate că, dacă Elta ar fi putut vedea și ea toate astea, ar fi crezut în justețea spuselor lui, l-ar fi înțeles și ajutat.

Savanții întâlniți de el fuseseră niște adevărați uriași ai epocilor lor. Gândul lor privitor la perfecțiunea ce trebuia să fie într-o lume viitoare și visul lor privind asta nu era întâmplător. Planificaseră totul cu grijă. El realiză asta acum, mai mult ca oricând. Înțelese și modul în care fiecare amănunt fusese aranjat, astfel încât să-l impresioneze, transmițându-i scopul nobil al misiunii sale, greutatea și justețea sa.

Nu acordase destulă atenție laboratorului recreat unde lucrau cei mai mari savanți de pe Terra, dar de atunci încoace, semnificația sa i se întipărise tot mai bine în minte. El simțea pregnant impresia puternică pe care doriseră să i-o provoace, arătându-i laboratorul uriaș. Asta îi crease o obligație de a continua munca celor pe care-i văzuse.

Acești savanți te privesc de peste veacuri, ți-au lăsat moștenire speranțele, visele lor. Nu ai voie să-i dezamăgești. Când pătrunse sensul acelui gând se simți de parcă primise o lovitură în plină figură. Se așeză pe un bolovan de sub copaci și ascultă vocile veșnice ale zeilor vânturilor. Erau aceleași voci care vorbiseră în zilele în care bărbații ce vorbeau și se mișcau prin turnul de piatră din deșert trăiau încă. Aceste voci îi repetau misiunea primită în turn, ordonându-i să nu greșească, căci dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că toată munca și visele savanților din acel laborator uriaș ar fi fost zadarnice.

El rămase acolo multă vreme după ce se convinsese pe deplin de asta. În inima lui domnea un sentiment de calm deplin, ca a unui om ce își căutase pacea sufletească, hoinărind pe toate coclaurile universului, găsind în cele din urmă oaza sa de liniște. În sufletul său domneau siguranța și mulțumirea de sine. Știa unde trebuia să plece și știa că avea dreptate, pentru că nu era singur. O perioadă de sute de ani, în care omul privea în jos, comandase, avusese încredere în ceva, crezuse în ceva...

Mergea din nou în susul dealului. Aerul era tăios, vântul era mult mai sălbatic decât de-a lungul potecii abrupte.

Avea nevoie de Elta. Asta reprezenta singura incertitudine în ceea ce privește întregul viitor. Avea nevoie de ea, cu toate constrângerile ei violente, care le împleteau viețile de prieteni și viitori soți.

Dacă ar fi luat-o în turn, dacă ar fi lăsat-o să privească în trecut, de-a lungul epocilor savanților de pe Terra, lăsând esența viselor acestora să o învăluie, așa cum îl învăluisc pe el, ea ar fi fost de asemenea convinsă de utilitatea acestui fapt.

Nu se punea problema dacă ar fi avut posibilitatea să o facă, sau dacă ar fi fost bine să o facă, ci era o poruncă, ca bărbații din Kronweld să fie aduși în ținutul lor natal. Sigur că ea ar fi înțeles asta, dacă ar fi mers la turn.

Dar el știu în aceeași clipă că nu mai era timp pentru asta.

Etatiștii intraseră în posesia tehnicii de fabricare a armelor nucleare. Poporul Kronweld-ului trebuia să fie pregătit pentru întoarcerea pe Terra, înainte de atacul acestora.

El se opri puțin pentru a privi cerul de deasupra sulițelor verzi ale copacilor, care rămăseseră undeva jos, la picioarele lui. Mulțimea de ramuri ascuțite ascundea vederii în întregime pământul de sub ele și doar undeva, la foarte mare depărtare, străluceau dealuri de un roșu auriu.

Fără chef, coborî dealul, încercând să rețină în amănunt toate detaliile peisajului din fața lui. Apoi, ceva îi reținu atenția. Un sunet, o mișcare fulgerătoare pe cer.

De undeva, de jos, de dincolo de sat, căzu un proiectil, umflându-se în aer, fulgeră o lumină argintie pentru o clipă, apoi dispru și șuieratul șoptit produs în aer se amestecă cu cel al vântului printre ramurile copacilor, până când, el nu mai era sigur dacă auzise cu adevărat ceva.

Uluit, se întrebă ce fusese proiectilul acela, care țâșnise în scântei pe cer, dar era vorba doar de o curiozitate superficială, ce nu dură decât o clipă. Se întoarse la gândurile sale, întrebându-se ce avea să facă cu Elta? Oare o putea lăsa cu toată încrederea în grija Bastarzilor? Aveau să fie suficient de liniștiți, sau printre ei se va declanșa o reacție în lanț care le va cere să se răzbune pe ea, pentru victimele făcute de el printre ei?

Realiză brusc, că fata avusese dreptate cu privire la sentimentele lui, referitoare la noaptea trecută. În timp ce gândul privitor la grozăviile de atunci îi reveni în minte în liniștea pașnică din pădure, îl cuprinse un val de greață, ce apăruse la gândul celor comise de el, inclusiv lăcomia de a ucide cu orice preț. Se strădui să nu se mai gândească la asta.

Când ajunse jos, satul era în fierbere. Privi în jur, dar nimeni nu voia să îl privească în ochi. Îi întoarseră spatele, intrând în case.

Primul om care îi vorbi, îndreptându-se în fugă, era William Douglas.

– Ketan, strigă el. Unde ai fost? Ea a plecat!

– Ce tot spui, cine a plecat?

– Elta. A fugit în avionul său, a mers pe jos până la el, în ciuda arsurilor de pe picioare. Ți-a spus cumva că pleacă?

El clătină capul negativ, inima îi fu cuprinsă de un sentiment îngrijorător de neputință.

– Trebuie s-o ajung din urmă, spuse el. Să o prind cumva, înainte de a ajunge la Danfer, căci are de gând să distrugă poarta de legătură dintre cele două planete, astfel încât cei de pe Kronweld să nu mai poată ajunge niciodată aici.

Auzind asta, William păli.

– Nu poate face asta. Ar însemna eșecul. Nu am mai reușit niciodată să ne ridicăm din... Cuprinse cu privirea murdăria ce domnea în sat.

– Dar cum am putea-o opri? Nu avem nici o posibilitate de a ajunge înaintea ei la Danfer.

– Dacă este adevărat că e căutată de Etatiști pentru că a trădat, va fi nevoită să pătrundă în oraș ascunzându-se de ei; asta ar însemna că va trece ceva timp până când ea să își poată îndeplini obiectivul.

– Și la ce ar folosi asta? Odată mi-ai spus că am avea nevoie de o lună pentru a ajunge călare la Danfer.

Chipul lui William se albise de disperare.

– Nu mă gândesc să ajungem călare acolo, îți amintești de grămada aia de vechituri pe care ți-am arătat-o odată?

Ketan dădu afirmativ din cap.

– Și ce-i cu asta?

– E alcătuită din mecanisme. Genul acela în care Etatiștii își trimit aviatorii în misiune. Este și combustibil acolo. Nici unul din noi n-a putut înțelege principiul lor de funcționare. Oare tu nu ai putea să o faci?

Ketan înțelese imediat la ce se referea Bastardul. Nave prăbușite ale Etatiștilor. Poate că acolo erau suficiente piese disparate, din care el să fi putut asambla un avion. Era ceva absurd, dar nu cu totul imposibil. Era foarte sigur că Etatiștii nu erau în stare să construiască un avion atât de complicat încât el să nu-l poată înțelege, analiza, chiar dacă utilizau principiile descoperite de cercetătorii din Kronweld, pentru ca apoi să-l asambleze și să-l conducă într-un timp foarte scurt.

– Hai să ne apucăm de treabă, zise el, cu o voce șoptită, plină de o tensiune reținută.

Douglas îl duse la clădirea unde Bastarzii, total lipsiți de competență tehnică, lucrau, încercând să redescopere și să rețină o parte din moștenirea tehnică pierdută. Eșuaseră în această încercare de trei generații încoace, căci nu puteau înțelege decât cele mai simple dintre mecanisme. Tropăiau neobosiți pe poteca pustie.

Pentru Ketan, stângăcia lor era de necrezut, însă încerca să le înțeleagă handicapurile, admirând ceea ce reușiseră să facă.

Învățaseră să topească fierul, să fabrice unelte rudimentare: ciocane, lopeți, alte unelte de săpat, dar era peste puterile lor să fabrice mașini-unelte. Chiar și cele mai simple mecanisme cu șurub și piuliță le depășeau capacitatea de copiere.

Așa se face că, mașinile Etatiștilor, care uneori se prăbușeau, reprezentau pentru Bastarzii care le examinau (după ce le ucideau echipajele) adevărate produse ale vrăjitoriei.

Cei doi prieteni ajunseră la grămada de metal. Acolo existau rame de metal răsucite, care acopereau mecanisme complexe de propulsie, zăcând aruncate într-o grămadă atât de dezordonată, încât nu era nici o speranță de a găsi utilitatea fiecărei piese.

Lui Ketan i se strânse inima de disperare, căci aici nu era nimic care să poată fi folosit. Nimic care să se mai poată mișca prin autopropulsie. Nu erau suficiente piese întregi, care să-i dea posibilitatea să descopere exact principiul cu ajutorul căruia Etatiștii făcuseră mașinile să zboare.

– Nu are rost, îi zise lui Douglas. Aici nu este nimic de folos. Se întoarse cu spatele.

– Mersul călare este singura cale de a ajunge în oraș.

– Asta înseamnă că ea ne-o va lua cu câteva săptămâni înainte, iar Etatiștii vor fi efectuat deja atacul asupra Kronweld-ului, în cazul în care ea dă greș în încercarea de a-i opri. Trebuie să ieșim cumva din această situație!

Plecară de lângă grămada de fiare, revenind pe drumul principal, ce șerpuia printre colibe. Soarele se înălța pe cerul senin, iar sătenii începeau să iasă timizi din case și să-l privească fix pe Ketan. Brusc, îi privi cu o oarecare milă, ce era provocată de ignoranță, din pricina traiului lor plin de teroare și inutilitate.

Apoi Ketan se trezi vorbindu-i lui William, ca și cum altcineva i-ar fi pus cuvintele în minte.

– Există o cale, gândește-te! Unde sunt astfel de mașini, ca cele de care avem nevoie? Și poate chiar mult mai bune?

Douglas se zgâi la el și apoi înțelegând, spuse.

– În turnul din deșert!

Drumul se lungise de la prima traversare a deșertului. Refăcându-l, pe sub pădure, era ca și cum te-ai fi aventurat în eternitate. Totuși, ajunseră pe dealul care domina deșertul întunecat la sfârșitul primei zile de călătorie, așa cum se întâmplase și prima oară.

Acum nu erau decât ei doi, împreună cu armăsarii și caii de povară. Nu dormiră decât puțin, pornind la drum prin noapte, pentru a traversa deșertul încă cald. Nu era decât miezul zilei când ajunseră în defileul ce ducea la Valea Vânturilor.

– Am fost imbecili să ne grăbim așa, zise William. Oricum, nu putem începe trecerea prin defileu decât mâine dimineață. Acum trebuie să așteptăm o jumătate de zi.

– De ce?

– Adică vrei să spui că...? William privi către capătul îndepărtat al deșertului, unde perdeaua gri-opacă a nisipurilor mișcătoare atârna ca un văl peste celălalt capăt al defileului. Se întoarse spunând:

– Eu sunt gata să continuu, dacă și tu vrei s-o faci.

Mâncară puțin, apoi întoarseră caii spre perdeaua vânturilor. Se asigurară că animalele de povară erau bine priponite, apoi se înfășurară pe fețe cu cârpe umede, aruncându-se în vâltoarea nisipurilor.

Lui Ketan i se păru că mai făcuse asta încă o dată, cu aproximativ o mie de ani în urmă, atât de mult i se păru că trecuse de când fuseseră prima dată acolo; dar pe măsură ce avansau, timpul se topea, el pierzând noțiunea scurgerii lui. Era ca și cum atât toate viziunile avute până atunci, cât și călătoriile făcute până la turn și înapoi de fiecare dată, se întrepătrundeau într-o singură eternitate de nisipuri mișcătoare, care îi înțepau neîncetat. Făcuse totdeauna asta și avea de gând să o facă pentru totdeauna de aici încolo, dacă ar fi fost nevoie.

În cele din urmă, în față le apăru peretele negru, impunător al turnului, de parcă ar fi fost o minune produsă brusc, în urma rugăciunilor lor. Dar acum, soarele aproape că apusese, iar lumina lui slabă, care se scurgea prin perdeaua de nisip, nu arunca umbre. Soarele nu lăsa decât o umbră fantomatică, amestecată cu grăunțe de nisip ce atârnau ca un șal deasupra pământului.

– Grăbește-te, să deblocăm din nou intrarea, înainte de lăsarea întunericului, zise Ketan.

Săpăturile merseră mai repede de data asta, pentru că acum știau ce caută. Până la dispariția totală a soarelui, deschiseseră din nou groapa, iar strălucirea de aur a micuței imagini reprezentând-o pe Prima Femeie se răspândea în noapte.

– Fii atent, îl preveni William Douglas.

Ketan se pregăti să facă față căderii, dar în ciuda acestui fapt, scufundarea bruscă a nisipului de sub picioarele sale, atunci când luă în mână statueta de aur de la bază fu un șoc pentru el. Capacul de piatră se deschise, aruncându-l în antecamera neșlefuită de stâncă dură.

Richard Simons și fiica sa stăteau acolo ca și cum nu s-ar fi mișcat deloc, de acum câteva zile, o dată cu plecarea lor.

– Te-ai întors, zise Dorien, cu ochii strălucind de fericire, ca și când l-ar fi recunoscut. Lui Ketan îi venea greu să priceapă faptul că fata din fața lui nu era decât o imagine din lumini și umbre.

– Vrem cea mai performantă aeronavă pe care o aveți, vrem să ne dați voie să o folosim, să ne arătați cum să o facem, zise Ketan.

– Desigur, veniți cu noi, doriți să ajungeți la Igon, iar utilizarea aeronavei este cea mai bună cale de a ajunge acolo, zise Richard Simons.

Douglas clătină uluit din cap. Nu înțelegea cum de siluetele fantomatice din fața lor puteau întreține o conversație. Și acum se mai întreba și care fusese motivul din cauza căruia Simons nu le sugerase utilizarea unei aeronave pentru a ajunge la Danfer, încă de când fuseseră prima dată acolo?

Cele două siluete îi conduseră pe cei doi pe poteca ciudată din grădină, unde flori ce nu se ofileau niciodată își plecau corolele în bătaia vesnicelor brize, iar norii formau tot timpul noi arabescuri pe cer.

Merseră înainte, pe poteca ce șerpuia prin păduri, printre dealuri, până în sala strălucitoare de marmură. Urcară șiruri nesfârșite de scări, utilizând ascensoare care se puneau singure în mișcare o dată cu apropierea lor.

Senzația că timpul se oprise pe care o avea oricine pătrundea acolo îl cuprinse și pe Ketan, intrându-i atât de adânc în suflet, încât se simți la fel de nemuritor ca și acești zei, fantomatici și intangibili care îi conduceau prin coridoarele

turnului. Se revigoră spiritual când văzu lucrurile nemuritoare ce îl înconjurau, jurându-le solemn tuturor celor care veniseră aici înaintea sa că le va îndeplini visele, transformându-le în realitate.

Cei patru ajunseră brusc într-o cameră enormă, pe care Ketan nu își reamintea să o mai fi văzut.

De parcă ar fi vrut să raspundă la întrebarea nerostită, Richard Simons zise:

– Acesta este un lucru pe care nu l-ai văzut mai înainte, căci nu ai rămas suficient de mult timp la noi ca să vizitezi întreg turnul; ceea ce vei vedea acum reprezintă tehnica cea mai avansată a veacurilor de dinaintea instaurării întunericului pe Terra.

El întinse mâna către un cilindru sclipitor și ascuțit care stătea în adâncimile întunecoase ale acoperișului. Niște plăci strâmte ca niște stabilizatori se găseau în perechi, de-a lungul unei părți din lungimea avionului, de fiecare parte a sa, conferindu-i un aspect stabil, impunător.

Exteriorul său neted, fără trăsături caracteristice, nu îl impresionă pe Ketan.

– Mașinăria o să mă ducă până la Danfer? întrebă el.

Simons zâmbi.

– Te-ar putea duce chiar și pe Lună, dacă ai dori să ajungi acolo. Nu ar fi nevoie decât de o ușoară reconstruire a interiorului, pentru a putea lua cu tine suficiente provizii pentru această călătorie. Chiar acum te poate duce în orice punct al Terrei. Este alimentat, dotat cu proviziile potrivite. Hai să plecăm.

Aparatul îi inspira groază lui William; cu toate că trăise printre Etatiști, văzând aparatele pe care le construiau și cu care zburau, nu-și imaginase niciodată că ar putea exista pe lume ceva atât de strălucitor și frumos. Avea un fuzelaj perfect, din oțel, cupru, aluminiu, care nu aștepta decât scânteia care să-i dea viață. Atinse partea laterală a aparatului, în timp ce se apropiau de el.

Simons deschise o ușiță de la baza avionului, în timp ce urcau la nesfârșit, până la înălțimea unui tub strâmt, care, din când în când avea niște coridoare tentante, care făceau legătura cu părțile necunoscute ale navei, însă cei doi ghizi continuară să urce.

În cele din urmă, ele se deschiseră, într-o cameră mică, despre care Ketan știa că trebuie să se fi găsit în botul avionului. Era o cameră cu pereți transparenți, unde, în centru, se găsceau două scaune identice și un panou de comandă, pe care se găseau multe indicatoare, care pentru ei nu avea nici un înțeles, legate între ele și urcate pe o suspensie cardanică. Pentru a ajunge la scaune, trebuiau urcate câteva trepte.

– Astea sunt manetele, zise Simons. Am să vă arăt imediat cum se folosesc. Poate că vreți să știți că în bătăliile finale ale ultimului război această navă era cunoscută pentru calitățile sale de avion de luptă. Pentru a zbura și a lupta, avea nevoie de douăzeci de persoane; dacă e modificată, se transformă într-un excelent avion de transport pentru două persoane.

Ketan și William urcară treptele, așezându-se pe cele două locuri, ce nu se clătinară sub greutatea lor, în ciuda aspectului aparent fragil. Simons rămase

pe scară. Apăsă pe un buton de pe panoul de comandă. La început păru că nu se întâmplă nimic.

– Circuitul e conectat la sursa exterioară de alimentare din turn, zise el. Tocmai am înlăturat învelișul protector instalat peste piesele ce pot fi supuse coroziunii atunci când nava a fost depozitată pentru prima oară aici. Acum, lubrifianții sigilați sunt automat transmiși către toate piesele mobile ale avionului. Într-o clipă va fi gata de zbor.

Așteptară în liniște, iar după o clipă, Simons mai apăsă pe câteva butoane. O dată cu apăsarea primului, un bâzâit încet, de origine necunoscută, păru să cuprindă totul în jur, iar când apăsă al doilea buton o porțiune a acoperișului de deasupra capetelor lor alunecă într-o parte, iar nisipul adus de vânt căzu peste ei, lovind botul transparent al avionului.

Savantul îi arătă lui Ketan manșele semiautomate, simple, explicându-i modul de funcționare.

– Poți pleca oricând vrei, acum, nu da greș! spuse el.

Le întoarse spatele, coborând lângă Dorien, care rămăsese jos, așteptându-l. Ketan și William îi urmăriră coborând pasarela strâmtă; apoi, ajunse până la ei zgomotul slab al ușii închise a încăperii.

Ketan împinse înainte o manetă, iar nava se ridică încet, ieșind prin gaura din acoperișul plat al turnului. Dispăru repede în noapte.

Pe Ketan îl cuprinse groaza, atunci când se ridicară deasupra păturii de nisip și aer care ascundea vederii pământul de dedesubtul lor. Privi stelele de deasupra capului. Cât de ușor ar fi să mergem în continuu, gândi el. Nava s-ar ridica la nesfârșit, dacă ar lăsa-o. Se întrebă de ce nu construise o astfel de navă pe când se afla în Kronweld?

Dar avea prea puțin timp să se mire, căci William, care era lângă el, spunea cu respirația întretăiată:

– Nu merge așa repede! Trebuie să controlăm și direcția de navigație!

Ketan realiză abia atunci că habar n-avea încotro mergeau. În același timp, degetele împinseseră inconștient maneta de viteză până la maximum, astfel încât, acum zburau cu o viteză foarte mare, care îi înspăimânta; era un zbor la fel de lipsit de țintă, ca și saltul făcut pe acel coridor lung, când venise de pe Kronweld.

– Cum ne putem da seama de direcția de zbor, poți să-mi spui tu? Complexitatea navigării îl descumpănea. În Kronweld ar fi putut vedea orice punct de sosire, situat la o distanță rezonabilă, dar oare cum s-ar fi descurcat pentru a face asta pe enorma suprafață a Terrei?

– Habar nu am. Ia să văd încotro ne-am îndreptat?

Ketan rămase uluit când William îi arătă busola, explicându-i funcționarea sa. Între granițele strâmte ale Kronweld-ului nu fusese necesară apariția navigației ca știință, prin urmare neexistând nici instrumentele necesare dezvoltării și practicării sale. Dar logica sa era limpede și într-un timp foarte scurt, Ketan pătrunsese dincolo de explicațiile rudimentare ale lui William, luându-i-o înainte în privința priceperii de navigator.

– Îmi poți da poziția Danfer-ului față de turn?

– Da. El se află la 47 de grade, la o distanță de 400 de mile. Verifică timpul, viteza, poziția actuală.

Ketan făcu mental calculele necesare, ajustă manetele, astfel încât nava să se îndrepte către noua direcție de mers. Fără zgomot, proiectilul aerodinamic sfâșia aerul nopții.

Ketan privea fix și absent stelele; gândul îi fugea la Elta.

– Mă întreb, cum se simte, și ce i-or mai fi făcând arsurile?

– Ar putea să o necăjească, dar îmi imaginez că știe destule lucruri încât să aibă grijă de ele. Etatiștii au dezvoltat o școală medicală destul de bună, zise William.

După un timp Bastardul verifică direcția de zbor, aplecându-se înainte.

– Aproape c-am ajuns. Caută o mulțime de lumini. Mă întreb dacă nu asta se vede acolo, departe, la orizont.

Întoarseră nava, pentru a cerceta.

– Asta e! exclamă William, luminile din centru. Marchează poziția marelui dom, a citadelei în care locuiește Directorul. În interior se găsește Selectorul Principal, o mașinărie uriașă.

– Cred că ar fi o prostie să încercăm să intrăm cu nava asta în oraș, zise Ketan. Sau ca tu să apari pe acolo. Hai să aterizăm undeva, în afara lui și am să intru singur. Dacă nu mă întorc în 20 de zile, va însemna ca am dat greș; va însemna totodată că tu va trebui, fie să-l aștepți pe Igon, (dacă mai trăiește încă), fie să încerci să iei legătura cu partizanii lui.

– Nici gând, vin cu tine.

– Nu tu ai fost cel care mi-ai spus că fiecare om care intră în oraș trebuie să-și înregistreze imediat marcajul de pe mână?

Oare ce ți-ar face dacă ar descoperi că al tău este artificial, lucru pe care autoritățile îl știu deja? Eu sunt mai apărat decât tine, căci al meu este natural. Vreau să-mi desenezi o hartă a orașului. Să-mi dai numele principalelor puncte de reper și a celor mai importante clădiri, să mă pot familiariza cu topografia sa, astfel încât să pot trece ușor examenul la care mă vor supune autoritățile.

– Poate că-i mai bine așa... zise William încăpățânat. Privindu-l, Ketan îi putu citi gândurile nerostite, ce se îndreptau către acea peșteră întunecată de lângă pârâul de la poalele muntelui cu plaja, unde o oală de grăsime arzândă lumina spațiul în care muriseră o femeie și un copil, morți pentru care, Etatiștii erau direct răspunzători. Orașul le aparținea.

Știa că Douglas nu i-ar fi fost de folos, din cauza emoției copleșitoare pe care o avea asupra lui amintirea acelei nopți întunecate, când își pierduse familia, și care, striga puternic, cerând răzbunare.

Priceperea înnăscută ce sălășuia în degetele subțiri ale lui Ketan conduseră în liniște nava ce atârna pe cer, determinând-o să descrie un arc de cerc îndreptându-se spre oraș. Luminile Danfer-ului erau ca niște scântei slabe, răspândite peste tot, care se vedeau pe cer de parcă ar fi fost suspendate în mijlocul unei prăpastii uriașe.

– Acolo, mai spre stânga, există o regiune împădurită, spuse William Douglas. Este netedă ca în palmă, și totuși pădurea de acolo este foarte deasă, cred că vei putea găsi o ascunzătoare sigură pentru navă, ca să putem ateriza. Ketan dădu afirmativ din cap, în semn că a înțeles.

– Putem încerca, spuse el. Îndreptă botul avionului în jos, către sectorul de pădure ce îi fusese indicat de către William. Avionul era dotat cu niște faruri foarte puternice, însă Ketan nu îndrăzni să le folosească până când nu ajunse la o înălțime foarte mică. Le aprinse doar pentru o clipă, atât cât să arunce o scurtă privire asupra terenului din fața lui, iar apoi, printr-o mișcare bruscă, ridică botul avionului, pentru ca acesta să nu se izbească de pământ. Degetele începură să-i tremure, la vederea trunchiurilor uriașe, verzi ale copacilor, ce blocaseră înaintarea avoinului prin întuneric, fiind gata-gata să-l străpungă, ca niște sulițe.

– Era cât pe-aci să murim, spuse William Douglas, șoptit. Cred că ar fi mai bine să lași farurile aprinse, fiindcă nu cred să ne pască un pericol prea mare la ora asta târzie din noapte și la o depărtare atât de mare de oraș.

Prudent, Ketan aprinse din nou farurile din față ale avionului; făcu acest lucru tocmai la timp, pentru a vedea că în față îi apăruse o mică poieniță; ridică puțin botul avionului, lăsându-l să înainteze în virtutea inerției, frânând și așezându-l apoi ușor pe roțile posterioare.

Cei doi călători se ridicară de pe scaune și, străbătând avionul pe toată lungimea, ieșiră în aerul rece al nopții. Lui Ketan îi era frig, începu să tremure zdravăn când ieși în aerul rece de afară.

– Trebuie să aștept până mâine dimineață pentru a continua, căci n-am nici cea mai mică șansă să găsesc drumul de ieșire din zona asta acum, noaptea.

– Poate că ar trebui să merg și eu cu tine...

– Cineva trebuie să rămână lângă avion.

Se întoarseră în interiorul navei și găsiră compartimentele unde se aflau dormitoarele cu paturile gata pregătite, ca pentru oaspeți mult așteptați. Căzură frânți și adormiră sforăind zgomotos, până când razele strălucitoare ale soarelui se scurseră în cameră, învăluindu-i.

După ce luară micul dejun, care era alcătuit din componente sintetice, ieșiră în aerul ușor încălzit de razele soarelui.

– Nu departe de aici, era o autostradă veche, abandonată, zise William Douglas. Am să merg cu tine și am să te conduc prin oraș.

Ketan fu de acord, și în timp ce continuau să meargă, William continua la rândul lui să îi dea explicațiile promise.

– Drumul àsta te va duce către fosta pistă de aterizare. Ne va lua o zi întreagă până în oraș. Vorbește cu câți oameni este posibil. Vei fi oprit la pistă și îți vor examina semnul. Spune-le că vii din est, accentul te va da de gol. Nu vei fi pus să răspunzi la alte întrebări, așa că nu îți fie teamă să te apropii de ei. Fii sigur de tine, și ei nu te vor suspecta de nimic.

– Până ajungi la Selector poți să aștepți mult și bine! Apropie-te de el, nimeni nu te va bloca să o faci. Când vezi că apare pe altar vreun bebeluș, înconjurat de electrozi, urcă treptele și sari în flăcări lângă el. Așa vei trece dincolo.

Se opri pe vârful micului deal, privind fix la crăpătura din verdele pădurii, care se afla la distanță. O rază albă se întindea până în raza lor vizuală.

– Asta e autostrada. Cu sute de ani în urmă, ei spuneau că aceste drumuri duceau drept, de-a lungul continentului, și sute de automobile, după cum le numeau ei, mergeau pe ele. Nici unul dintre aceste drumuri nu se mai folosește acum.

Ketan se opri la marginea drumului. Ridică pachetul care conținea cărțile luate din turn și hrana luată de la bordul navei și strângându-i mâna lui William, zise:

– Nu uita, 20 de zile! Dacă nu mă întorc până atunci, du-te înapoi la turn și ia legătura cu cei de acolo.

Când privi înapoi, pentru a-și marca cu grijă locul în care trebuia să părăsească autostrada, pentru a pătrunde în pădure, Bastardul deja dispăruse.

Ketan începu să meargă repede, încercând inconstient să găsească un ritm regulat în bătaia neregulată a vântului printre copaci, ce îi părea a fi o adevărată „muzică" celestă. În aceste păduri de pe Terra era o adevărată magie, el abandonându-i-se cu totul. Nu se mai gândea la extraordinara și dificila sarcină pe care o avea de îndeplinit, ci asculta doar vântul, mergând pe jos, visând la trecutul moștenit și la viitorul pe care era dator să îl construiască pornind de la acesta.

Autostrada nu își merita numele, căci nici un vehicul nu ar fi putut-o traversa în starea aceea; bucăți uriașe dintr-o piatră neregulată ieșeau în afară, în unghiuri nebunești. Observă că o parte a acesteia era netedă și se întrebă dacă nu cumva, materialul fusese topit înainte de a fi turnat, la fel ca pe Kronweld. Copaci de toate mărimile își înfipseseră rădăcinile în el, rupându-l, răsucindu-l, de parcă ar fi fost uriași înceți, nepăsători, violenți, cărora puțin le păsa de civilizația trecătoare, ce construise autostrada, cândva impunătoare.

Întreaga Terră semăna cu un Palat al Morții, numai că aici nu mai era vorba de persoane luate separat, ci de o națiune, o rasă, o civilizație, care se afla în agonie. Totuși, înainte de sfârșitul convulsiilor dinaintea morții, o nouă civilizație, demnă de toată stima, va fi apărut, gata să o înlocuiască, un mugure al celei vechi, purificat de toate neajunsurile și lucrurile neplăcute ale acesteia.

Și cumva, el fusese cel sortit să poarte pe umeri renașterea acestei civilizații, ce depindea total de succesul misiunii lui. Nu suporta să se gândească prea mult la asta, așa că redeveni doar Ketan, cercetătorul din Kronweld, ce era concentrat în rezolvarea unei anumite probleme, bine determinate și foarte interesante.

Când soarele ajunsese abia la miazăzi, aruncă o privire la periferia orașului. Pădurea ajungea chiar până la marginea sa, aproape depășind-o. Se așteptase să dea de un oraș strălucitor, foarte curat, cu străzi mari, netede, cu clădiri de beton, asemănătoare celor din Kronweld, având în vedere că Etatiștii aveau acces la cultura aceea.

Dar, privind prin desimea copacilor, de o parte și de alta, putu vedea ruinele clădirilor enorme, alcătuite din grămezi mari de ziduri dărâmate, ce fuseseră

invadate de ierburile pădurii. Etatiștii abia dacă reușeau cu greu să facă față puterii enorme a acesteia, care îi înconjura.

Dincolo de marea poiană unde se găsea pista aeroportului pe care o vedea, putu vedea cu coada ochiului orașul misterios, pe jumătate ruinat. Îndepărtatul, puternicul bastion al Selectorului se vedea chiar și de aici, fiind singura construcție care afișa din plin puterea și tăria unei culturi aflată în expansiune, bazată pe construcții.

Pentru Ketan era evident că dacă dorea să nu fie prins la intrarea în oraș, trebuia să vină dinspre aeroport. Un grup de clădiri aflat de partea opusă autostrăzii, îi indica locul în care tatuajul avea să îi fie examinat, pentru ca apoi, în funcție de rezultat, să i se hotărască intrarea în oraș.

Se afundă în pădure, părăsind ruinele sparte ale autostrăzii. Se mișcă, camuflat de frunziș, către cealaltă parte a pistei de aterizare. Ezită puțin, înainte de a-și face cunoscută prezența.

În acel moment auzi un șuierat ce venea din cer. I se părea cunoscut, căci îl mai auzise cândva. Se uită în sus fără să vrea. Un punct strălucitor creștea, apropiindu-se, cu o foarte mare viteză. Privi manevra acestuia de apropiere de aeroport, descriind o curbă lungă, grațioasă, ce atinse apogeul, pentru ca apoi să scadă în înălțime, până când, se așeză blând pe sol.

Aproape imediat, un șir lung de pasageri începu să iasă din navă. Ketan ieși din ascunzătoare, pentru a se amesteca printre ei, pentru a putea intra în siguranță în clădire. Era puțin îngrijorat, din pricina veșmintelor pe care le purta, însă, examinând atent scena ce avea loc în fața lui, toată nervozitatea i se risipi. Călătorii erau îmbrăcați foarte divers, reprezentând toate curentele modei.

Pentru el asta nu însemna decât că mijloacele de transport și comunicare erau foarte limitate, folosind chiar și acest mijloc rapid de transport, reprezentat de avioane, dacă era permisă coexistența unor tendințe vestimentare atât de diverse.

Nava înaltă și tăcută rămăsese nemișcată, astfel încât umbrea prin mărime clădirile apropiate. „Acestea aproape că ar fi putut fi transplantate de pe Kronweld", gândi Ketan. Cea mai apropiată din ele era înconjurată de același gen de coloane albe canelate, înșiruite, la fel ca acelea care se foloseau în arhitectura de pe Kronweld.

Se îndreptă către clădire, căutând să se strecoare fără a fi observat. Îndepărtându-se puțin de ceilalți pasageri, urcă șirul scurt de scări, o dată cu ultimii pasageri ce coborau. Intrară într-o cameră mare, care vuia de zgomotul specific acestor locuri. Apoi, Ketan remarcă faptul că nou-veniții erau îndrumați către o platformă, unde li se ordona să-și suflece mânecile, pentru ca semnul de pe antebrațul lor să poată fi examinat. Ketan rămase mai în urmă, pentru a studia procedura.

Un bărbat în uniformă se îndreptă către el din partea opusă a sălii, spunându-i:

– Vă rog, treceți la ghișeul de identificare.

Era o simplă declarație, dar pentru Ketan reprezenta toată forța subiacentă a lumii conduse de Etatiști care erau gata să distrugă fără milă pe oricine ar fi prins că nu trecuse în mod corespunzător testul Selectorului.

El se îndreptă către ghișeu, fiind ultimul din rând. Privea chipurile celor din jur, nevăzând nici unul care să se fi asemănat cât de cât cu cele ale Bastarzilor, și neremarcând nici o sfidare hotărâtă, nici un început cât de timid de revoltă, ci doar o acceptare docilă a rutinei, ce reprezenta concretizarea a o mie de ani de tiranie. Apoi, bărbatul din fața sa își suflecă mâneca. Ketan văzu un tub flexibil, care avea la capăt un dispozitiv în formă de cană, ce se înșurubă pentru o clipă deasupra cicatricei purpurii de pe antebrațul bărbatului. Operatorul dădu plictisit din cap, iar bărbatul plecă.

Ketan își suflecă la rândul lui mâneca, și operatorul aplică tubul, fără măcar să îl privească. Îl ținu puțin acolo, apoi dădu ușor din cap, fără ca pe chip să i se poată citi ceva.

Ketan se îndepărtă, și ajunsese chiar la capătul ghișeului, când glasul operatorului ajunse până la el.

– O clipă, vă rog! Ketan se întoarse. Cel din fața sa se încrunta, ca și când pentru prima oară după mai multe luni, ar fi avut în minte un gând care nu-i dădea pace.

– O clipă, vă rog! repetă bărbatul, dar de data asta nu mai era nicidecum vorba de o rugăminte.

22

Ketan se dădu înapoi, temându-se ca nu cumva să fi comis vreo greșeală, trădându-se. Aștepta o clipă tensionat, în vreme ce operatorul se încrunta, răsfoind hârtii ce se găseau pe birou, în fața lui. Apoi, se întoarse la Ketan.

– Vă rog să pășiți către capătul coridorului; intrați în a treia cameră, pe stânga, căci acolo vă va aștepta cineva.

Ketan privi atent o vreme chipul bărbatului, dar nu putu citi nimic, căci polițistul își recăpătase expresia plictisită de mai înainte. Ketan se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat să se supună. În cele din urmă, se hotărî că nu merita să riște ca să afle.

Dar cine erau ei, cei la care se referise polițistul? Intonația cu care polițistul rostise prenumele personal, îi conferea o semnificație anormală.

Ketan se răsuci brusc, mergând în direcția indicată, numărând ușile. Se opri în fața celei de a treia de pe stânga și o deschise.

În încăpere se aflau doi bărbați așezați în spatele unui birou. Dintr-o privire Ketan aprecie calitatea superioară a materialului și a croielii hainelor purtate de ei, fapt care arăta că erau Etatiști.

Pe chipuri nu li se putea citi mai multă inteligență decât pe cel al polițistului pe care abia îl părăsise. Atât în ochii cenușii și reci ai unuia, cât și în cei bulbucați, negri ai celuilalt, era o caracteristică pe care el nu o putea defini precis. Dacă ar fi fost mai familiarizat cu obiceiurile și expresiile de pe Terra, ar fi numit-o șiretenie.

Când Ketan intră, cei doi rămaseră tăcuți. Îl studiară atent, cu calm, remarcând dintr-o privire atât croiala grosolană a veșmintelor de piele purtate, cât și faptul că pielea chipului și a mâinilor sale erau înăsprite de vânt și soare. Privind atent, ei observară că ochii lui se străduiau să-și păstreze calmul în timp ce-i privea pe sub genele lungi.

Simțea că fiecare dintre cei doi îl examina din motive personale, de parcă ar fi fost o specie animală nouă, nemaiîntâlnită. Profită de ocazie, pentru a proceda la fel.

Bărbatul din stânga sa era scund și îndesat, iar umerii îi erau atât de rotunzi, că trebuia să-și îndoaie gâtul către spate, pentru a putea privi înainte. Ochișorii săi îl priveau de pe obrazul plin de riduri, într-un fel care îi amintea lui Ketan de un animăluț mic și rău, care se pregătea de atac.

Prin contrast, celălalt bărbat, afișa un calm olimpian, o expresie aproape indiferentă, care îi rămânea la colțurile gurii, într-o urmă de zâmbet amuzat, dar privirea lui nu era mai puțin scrutătoare și atentă decât a celuilalt.

El fu cel care sparse tăcerea.

– Ești cumva din gașca lui Igon? zise el.

Înainte de a răspunde, trupul lui Ketan fu străbătut de un avertisment, asemănător unui curent electric.

– Habar n-am ce-i aia, spuse el.

„Dopul" se încruntă și mai mult, iar pe chipul celuilalt se lăți un zâmbet, ce se transformă într-un rânjet.

– Așa o fi, zise el în cele din urmă; poate că încă nu ai aflat despre el, dar trebuie totuși să-ți aducem la cunoștință faptul că numărul de înregistrare de pe antebrațul tău indică faptul că ai trecut prin Selector, la categoria „respinși". Și totuși, iată te afli pe Pământ, viu, și bine mersi! Le poți explica, caraliilor Etatiști cum devine cazu', dacă s-ar osteni să te întrebe?

– Păi voi, ce dracu', nu sunteți Etatiști?! răspunse Ketan cu ochii bulbucați, într-o expresie despre care spera că mima cât de cât bine surprinderea. În același timp, trupul îi fu cuprins de o senzație de scufundare, care îi făcea rău. Cât de tâmpiți putuseră să fie el și William Douglas, încât să nu își dea seama că numărul lui va fi înregistrat la categoria „respinși". Dacă cei doi oameni erau agenți Etatiști, atunci el era în pericol, iar dacă erau cumva partizanii lui Igon, oare cum putea afla?

– Unde ți-au spus să cauți cartierul general al lui Igon? întrebă bărbatul cel înalt. Lasă-ne să îți dovedim cine suntem, conducându-te până acolo.

Ketan clătină negativ din cap.

– Habar n-am despre ce vorbiți.

– Poate că ne-ai putea spune unde ai lăsat-o pe Elta? Ea te poate ajuta să ne identifici. Știi cine e, nu-i așa? Și despre ajutorul dat de ea locuitorilor Kronweld-ului?

– Nu am auzit numele ăsta până acum.

Grăsanul cel scund mârâi nerăbdător.

– Toate astea sunt numai prostii, Javins, toate zvonurile prostești despre existența unei organizații conduse de Igon! Știm prea bine cu toții că a fost executat înainte de a fi avut șansa să facă ceva, și că asta s-a petrecut cu mai bine de șaizeci de ani în urmă. Toți ăștia au spus același lucru, hai să-l ducem la Director, și să terminăm cu porcăria asta!

– Prea bine, spuse Javins, oftând resemnat. Cred că ai dreptate, Bocknor. Dar încercarea moarte n-are. În urma rapoartelor care ne-au parvenit de la Anetel, eu tot mai cred că zăpăcita aia de fiică-mea a stabilit o oarecare legătură cu ei. Aș da orice să știu unde este ea acum. Poate că îl putem determina să „ciripească".

– Vax! Nu știe nimic, ascultă aici, la moșu'... A picat și el, ca musca-n lapte, ajungând până aici, la fel ca ceilalți. Acum avem treburi mai importante de făcut, decât să ne pierdem timpul cu el. Ultimele trei proiectoare sunt gata de testare.

Ketan rămăsese nemișcat, ca și cum ar fi fost înrămat într-o matriță. Se uită fix la Javins. Nu îi venea a crede că Elta era fiica acestui Etatist cu chip ascuțit și privire crudă.

Dar o parte din spusele celor doi îl îmbărbătară. Ei nu știau unde este fata. Să fi însemnat oare asta că ea nu ajunsese încă în oraș, sau pur și simplu că i se întâmplase ceva? Cel puțin avea satisfacția de a nu fi întârziat prea mult și de a putea trece prin poarta de care despărțea Terra de Kronweld în cazul în care ar fi reușit să scape de Etatiști.

Ba dacă se gândea bine, i se mai prezenta încă o șansă nesperată, anume aceea de a-l cunoaște personal pe Director! William Douglas îi spusese ceva incredibil despre ființa numită „Directorul", care-i conducea pe Etatiști, cu o cruzime nemăsurată. Oare nu merita să-și amâne planurile puțin, pentru a-l întâlni pe Director și a evalua personal puterea adversarului?

În vreme ce stătea nemișcat, gândindu-se la toate astea, cei doi se ridicară, înconjurând biroul. Luându-l fiecare de câte un brat, Javins și Bocknor îl conduseră către ușă, ieșind cu toții.

Ei merseră în josul coridorului, către direcția opusă celei din care venise Ketan și ieșiră pe o ușă laterală a clădirii. Pentru o clipă, pe măsură ce trecea pe sub acoperișul înalt al verandei, Ketan fu cuprins de o oarecare nostalgie. Clădirile din jur semănau atât de mult cu oricare din cele de pe Kronweld, încât aproape că se trezea ca fiind acasă. Îi fu greu să realizeze că se găsea la o foarte mare depărtare de planeta sa, și că nici măcar n-avea habar de poziția sa exactă, în raport cu ea.

– Hai, mișcă-te! spuse Bocknor, împingându-l brutal, spre un obiect mic, în formă de automobil ce se afla la baza treptelor. Ketan aruncă doar o privire pentru a-și da seama că acesta era mult mai rudimentar decât cele de pe planeta sa.

În loc să fie propulsat de energia nucleară, părea să aibă un motor cu ardere internă, care folosea combustibil distilat. Scoase fum, făcând un zgomot foarte mare, atunci când grasul Bocknor se așeză pe locul șoferului și începu să rotească volanul.

Fiind așezat între cei doi, Ketan avea prea puțină libertate de mișcare, dar întinse gâtul cât mai mult pentru a arunca măcar o privire asupra orașului.

Mărețul și fantasticul oraș al Etatiștilor, de care Bastarzii se minunau atât, era de fapt un loc al ruinelor și decăderii.

Îi venea greu să înțeleagă sistemul economic, de guvernământ care trebuie să fi existat aici. Întregul tablou al guvernărilor din trecut de pe Terra, cât și sistemul actual de conducere din rândurile Bastarzilor, era pentru Ketan o masă confuză de informații nedigerate pentru mintea sa, pregătită în Kronweld, dar condițiile de trai din rândurile Etatiștilor păreau a fi chiar mai confuze decât își imaginase.

Cert era că Etatiștii erau puțini la număr, însă conduceau populația de milioane de oameni a Terrei într-un fel pe care ea nu îl mai cunoscuse până atunci. Prin intermediul cunoștințelor științifice furate, alcătuiau o ierarhie intelectuală malefică.

Rezultatul existenței sale era uriașul oras Danfer. Meșteșugarii, proiectanții, tehnicienii, erau prea puțini pentru a construi un nou oraș măreț, sau chiar pentru a-l putea întreține pe cel vechi, care se ruinase. Nu reușiseră decât să încetinească decăderea sa, construind fortul în care locuiau majoritatea Etatiștilor. Ketan își imagina că în alte părți ale lumii condițiile de trai trebuie să fi fost chiar mai primitive decât cele de aici.

Cu toate că posedau secretele metalurgiei, ale construirii de utilaje descoperite de cercetătorii de pe Kronweld, își puteau administra tehnica doar prin intermediul unor lente procese manuale.

Asta poate explica existența unor aviatori solitari foarte pricepuți, ca aceia pe care îi văzuse unul lângă altul, lângă ruina din pădure.

Automobile asemănătoare aceluia cu care călătorea el erau puține pe străzi, strada însăși unduia pe lângă grămezi de moloz, ce zăceau nebăgate în seamă pe lângă locuințe, dintre care unele erau noi, copiind curios arhitectura de pe Kronweld, altele fiind simple, vechi, peticite cu o mulțime de materiale și stiluri de construcție foarte diferite între ele.

Copacii se înșiruiau pe ambele părți ale străzilor, haotic, și în mod neîngrijit.

Mașina intră în cele din urmă în centru, iar Ketan văzu construcția disproporționat de mare care domina autoritar restul orașului.

Văzu fortul, cartierul general al Etatiștilor, care adăpostea Selectorul Principal.

Un șir subțire, dar constant de părinți, ieșea printr-o boltă înaltă, situată în lateralul clădirii. Majoritatea aveau în brațe un nou născut, ce urma să fie supus testului Selectorului. Ketan înțelese greoi cum putea exista o afluență atât de constantă de părinți, asigurată de un oraș de mărimea Danfer-ului.

Realiză că erau și dintre aceia care veniseră până aici călare sau cu căruța, sau cu orice alt mijloc de transport din sute de orașe si sate ce se găseau departe, în afara acelora care trăiau în pădurile învecinate și în ținuturile sălbatice. William îi spusese că unii din ei călătoriseră săptămâni întregi, pentru a ajunge aici.

Nici unul dintre cei care-l însoțeau nu-i vorbise, de la plecarea de pe aeroport încoace. Se opriră și Bocknor, țâșni grăbit, zicând:

– Hai, mișcă-te! Directorul te așteaptă, și nu prea are răbdare.

În timp ce ieșea din mașină, privind la clădirea enormă cu ziduri groase a fortului, Ketan își aminti Marea Margine, exceptând că zidul de aici era cenușiu, în loc de negru. Era enorm, acoperea pe jumătate atât cerul, cât și pământul din jurul său.

Ketan încercă să-și facă un plan de acțiune, în vreme ce-l împingeau înăuntru, dar nimic nu i se contura în minte. Nu știa nici puterea, nici modul de acțiune al adversarilor lui; trebuia să aștepte pentru a afla mai multe, înainte de a se decide cum să acționeze.

În semiîntunericul unei săli mari de marmură, aerul era rece și o muzică suavă ajungea până la urechile lor, dintr-o sursă necunoscută.

Iar este totul ca în Kronweld, gândi Ketan.

Trecură prin cameră, intrând printr-un tunel ce se închise în urma lor. Traversară un coridor, pătrunzând pe o ușă largă, frumos împodobită ce se găsea vizavi.

Ketan văzu că ajunseseră într-o cameră mare, plină cu fel de fel de lucruri, încât, la început, crezu că sunt singuri. Se concentră din nou, studiind fiecare obiect din cameră. Totul era pur și simplu plin ochi de echipamente și aparate.

De-a lungul tavanului înalt erau multe cabluri întinse, al căror scop nu putea fi înțeles la prima vedere. Privind în dreapta sa, Ketan văzu un panou de abanos, care acoperea întregul perete. Aparate de măsură și control, întrerupătoare, porțiuni de cablu închise în fibre de sticlă, acopereau întreaga sa suprafață. Drept înainte, nenumărate grupuri de tuburi, pulsau, becuri albastre sau galbene aprinzându-se intermitent.

Abia când își desprinse privirea de pe mulțimea de tuburi, văzu celălalt obiect, mic, aproape nesemnificativ, care se găsea în fața echipamentelor.

Structura sa centrală era formată din elongația unui tub de sticlă, mare cât un trup de bărbat adult, ce se odihnește, stând întins. Spre tub convergeau mai multe cabluri, unele din nișele de deasupra, iar altele dinspre mecanismele montate lateral.

În tub se găsea trupul nemișcat al unui bărbat.

Ketan îl privi fix, pornind înainte, fără să vrea.

– Așteaptă până îți vorbește! mârâi Bocknor trăgându-l brutal de umăr înapoi.

– Sunt gata, lăsați-l să înainteze, vă vorbește Directorul!

Vocea care umplu camera emana o liniște și o putere reținute. Era vocea cuiva tânăr și sigur de sine, ce nu cunoscuse niciodată teama.

Ketan înaintă încet. Simți un fior de groază, când terifiat, perii scurți de la baza gâtului se ridicară, gândilându-l, pe măsură ce se apropia, îndrăzni să privească mai atent către simulacrul de om care zăcea în tub.

– Poate că a fost un om, cândva, odată, de mult, gândi el. Chipul îi semăna cu o bucată de piele tăbăcită. Gura îi era îngropată, strâns închisă, oferind vederii doar un orificiu, a cărui existență trebuia mai mult să ți-o închipui, decât să o percepi în adevăratul sens al cuvântului. Calota craniană, lipsită de păr, era galbenă, ca și cum pielea fusese parțial bronzată.

Ketan nu putu realiza dacă avea sau nu ochi, căci în găurile unde aceștia ar fi trebuit să fie, existau două cești negre, semisferice, care se odihneau în orbitele goale, părând a fi permanent prinse de piele.

– Nu ofer vederii o priveliște prea atrăgătoare, zise vocea din nou.

Ketan realiză faptul că acele buze nu vorbiseră; ele nu rostiseră vreun cuvânt de foarte multe tara încoace, dar vocea pulsa de viață.

Înaintă încet, până când se izbi brusc de un zid protector invizibil.

– Te-ai apropiat destul, este vorba de protecție... zise vocea. Cred că ne putem privi destul de bine acum.

– Cine ești? îl întrebă Ketan cu vocea întretăiată. Cum de....?

– Cum de trăiesc? Ciudat, nu-i așa? spuse el, părând acum să se adreseze celorlalți Etatiști. Felul în care toți acești tineri Cercetători din Kronweld pun aceeași întrebare. Ai zice că ar trebui să fie mai preocupați de ce-i așteaptă și dacă vor rămâne în viață, decât de soarta mea. Apoi, zise direct către Ketan:

– Totuși, mă bucur mult, ori de câte ori mi se arată un interes atât de plin de politețe, căci viața mi-este posibilă datorită muncii voastre. Folosind principiile pe care ați muncit să le descoperiți, am fost în stare să înlocuiesc aproape toate funcțiile firești ale acestui sărman trup, cu mecanisme ce mă compensează în mod mai mult decât satisfăcător, pentru pierderea funcțiilor inițiale.

– Am orbit cu mult timp în urmă, grăbindu-mă să valorific înaintea voastră unele informații pe care ni le furnizaserăți. Pe atunci eram tânăr; nu voi mai comite asemenea prostie. Nici nu mai am cum! De atunci sunt ca o legumă, nu-mi mai pot folosi membrele. Dar am reușit să supraviețuiesc mulți ani de zile, deținând și funcția de Director, folosindu-mă de proteze.

Ketan observă că de la cablurile ce îi intrau în tub, o rețea de fire subțiri pornea direct atât către pielea zbârcită a mâinilor și picioarelor sale, cât și către gât. Semănau cu firele subțiri de păr, ce îi creșteau direct din carne.

– Te uiți atent? vorbi Directorul. Da, firele merg direct la nervii rămași. Impulsurile motorii sunt potențate de un miliard de ori de tuburile din spatele meu. Ele determină funcționarea unor mașini, ce se află în toate colțurile lumii. Și vocea nu-mi e decât un dispozitiv mecanic, controlat de impulsurile nervoase. Propriile coarde vocale mi s-au atrofiat cu multă vreme în urmă. Poți vedea cum hrana îmi parvine, prin tuburile care vin de la mașinile de dinafara acestei camere. Sunt suficient de bine hrănit.

Ketan nu remarcase prezența tuburilor roșii ca sângele, pe care acum le vedea că vin din spatele containerului transparent, ce duceau la mixerele și pom-

pele din apropiere. Simțea că îi revine acea scârbă, profundă, totală la gândul schimbării enorme suferite de acest rest uman, dar în același timp, era îngrozit și entuziasmat de gradul de schimbare ce era posibil.

– Nici măcar una din o mie de persoane ce mergeau la Palatul Morții din Kronweld nu era necesar să moară, gândi, dacă atât de mari erau posibilitățile latente ale cercetării lor.

– Ei bine, Bocknor, ce ar trebui să facem cu ăsta? întrebă Directorul amuzat.

– Să-l ucidem, desigur, căci e periculos.

– Nu-i așa că susține că nu știe nici de Igon, Elta, sau vreun alt membru al organizației lor?

– Nu, dar neîndoielnic, minte.

– Mă întreb dacă chiar așa o fi? Aș vrea să existe vreun mijloc prin care să-i facem să mărturisească adevărul. Am încercat și mai înainte, în van, și nu am găsit pe nimeni care să recunoască că l-a văzut pe Igon. Trebuie să fie vreo constrângere mentală ce le este imprimată în turn. Ah, cât de mult mi-ar place să mă confrunt cu acel atât de celebru om al vostru, doar o dată, înainte de a muri, cu condiția să mai fie în viață.

– Igon e mort, zise Ketan.

Vocea chicoti.

– Tare mi-e teamă că puterea ta de convingere este prea slabă. Igon și ai săi, sau ce a mai rămas din ei, dacă el încă trăiește, poate într-un alt plan decât cel fizic, sigur că acționează. Suntem siguri de asta, dar nu ne facem prea multe griji. Vezi, și noi avem un plan. Vrei să-i spui despre el, Bocknor? căci tu te ocupi de transpunerea sa în practică.

– Nu, hai să continuăm, căci pierdem timpul cu gunoiul ăsta, mârâi Bocknor pe neașteptate.

– Spune-i!

Se lăsă tăcerea și Ketan abia se abținu să nu-și exprime mirarea cu glas tare. Găsise chiar acolo fractura pe care o căutase atât! La cartierul general al Etatiștilor se produsese o schismă.

Furia latentă pe care cei doi, Directorul și Bocknor, se străduiseră să i-o ascundă, îi dezvăluise totul. Ketan știa că grăsanul colabora cu fiecare facțiune de putere posibilă, pentru a-i smulge controlul situației celui din fața sa.

– Avem proiectoarele cu propulsie atomică, aproape gata, ce vor fi trimise prin poartă și transforma Kronweld-ul într-o vată de zahăr, zise Bocknor.

– Amabil tip, așa-i? întrebă Directorul. Și acum, poți ghici ce îți vom face? Te vom trimite înapoi, ne vom distra copios, în timp ce te vom urmări, cum încerci să îi convingi pe ai tăi de faptul că ar trebui să se pregătească de luptă. Da, noi, adică eu, pot vedea destul de bine ce se întâmplă pe planeta ta. Pot vedea pretutindeni, cu ochii mei de metal, sticlă, electroni. Ei sunt mult mai buni decât cei vechi. Așa că am să mă distrez pe cinste, urmărind spectacolul pe care mi-l vei oferi, în încercarea de a-i convinge pe ai tăi de existența Pământului. Dar acum va trebui să fii grijuliu, știi? fiindcă probabil că vor fi suficient de supărați

din cauză că nu acorzi considerația necesară Templului Nașterii. Îți sugerez să acționezi prin intermediul Neînregistraților, căci acolo aveți o organizație redutabilă, dar te rog să îmi asiguri o distracție de bună calitate, până când Bocknor va pregăti proiectoarele pentru a vă distruge. Până atunci, mă voi distra copios urmărind intervențiile tale zadarnice.

– Nu crezi că aș putea reuși? întrebă Ketan.

– Nu! Nu am studiat Kronweld-ul degeaba în toți acești ani. Este absolut imposibil să ai succes în ceea ce faci, totuși, vei continua să te lupți pentru a-i convinge, până când Bocknor va declanșa atacul final. Tocmai asta va fi partea cea mai amuzantă a situației.

– Atunci, de ce te temi atât de mult de locuitorii Kronweld-ului? De ce nu poți să îi lași să trăiască?

– E vorba de turn, prostule, și de grupul condus de Igon. Vor reuși eventual dacă nu îi vom tăbăci, dar tu nu ai absolut nici o șansă de reușită în timpul rămas. Dacă erai un al doilea Igon, nu riscam, dar tu nu reprezinți pentru noi nici un pericol. Totuși, trebuie să recunosc, ai fost pe punctul de a face unele descoperiri importante. Ai ghicit corect faptul că Templul Nașterii reprezintă slăbiciunea culturii voastre, prin multe dintre superstițiile create. Apariția misterioasă a vieții reprezenta un tabu al tuturor investigațiilor asupra proceselor acesteia, care au dus la apariția unui întreg grup de așa zise Mistere interzise, așa după cum le numești atât de fermecător. Drept rezultat, printre disciplinele voastre științifice, nu se numără nici biologia, nici bacteriologia, nici fiziologia. Toată știința voastră se bazează pe chimie, fizică și electronică. Trebuie să fi fost o lume ciudată, cea în care trăiți voi, cei de acolo, dar presupun că prea puțini dintre voi realizează ciudățenia acestui fapt.

– Atunci cum de știi despre aceste științe?

– Istoria ne spune că odată acestea au înflorit pe Terra, și că și noi am reușit să le dezvoltăm, prin anumite descoperiri proprii, întrucât în marea majoritate sunt științe ce se bazează pe spiritul de observație, dezvoltarea lor necesitând prea puțină creativitate, despre care trebuie să recunoaștem că nu se găsește într-o cantitate prea mare printre noi.

– Asta inseamnă că am avut dreptate, și că dacă aceste superstiții ar fi înlăturate, Kronweld-ul ar fi cu mult superior, oricărei forțe de pe Pământ, pe care ați putea-o reuni.

– Așa-i, și pentru că, cultura vi se mișcă încet, în această direcție, am hotărât că trebuie distrusă, înainte de a deveni o putere ce ne-ar înlătura de la conducerea Terrei. Înțelegi?

Ketan nu înțelegea, mintea sa nu reușea să pătrundă în intimitatea procesului de gândire al Directorului. Ideile de război, cucerire, erau atât de străine oricărei minți condiționate pe Kronweld, încât Ketan nici nu reușea să înceapă să priceapă, măcar în mare, exprimarea dorințelor ce motivau o astfel de acțiune.

Era nevoit să acționeze orbește, ca și când Directorul și Etatiștii nu ar fi fost decât mașinărie insensibilă, creată în scopul distrugerii Kronweld-ului, dar era

un indiciu care îl ajuta să înțeleagă impulsurile Directorului. Părea evident că rănile suferite îl făcuseră să se simtă cu atât mai inferior, încât își petrecuse întreaga viață străduindu-se să fie mai puternic decât oricare altul, și să acumuleze atâta putere, încât să-i conducă pe toți ceilalți. Acesta era adevăratul secret din spatele motivelor pentru care dorea distrugerea Kronweld-ului. Cercetătorii de aici erau rivali ai puterii sale, și asta nu pentru că pericolul ca ei să descopere poarta de trecere prin Marea Margine, provocându-i pe Etatiști ar fi fost foarte mare fără influența turnului, ci pentru că simpla lor existență într-un plan străin reprezenta o provocare pentru puterile sale. Motivul Directorului era acela de a distruge orice putere superioară, oriunde ar fi fost ea, indiferent dacă îi înconjura sau nu domeniul.

Ketan se cutremură în fața acestei nesățioase lăcomii de putere.

– Ce ați făcut cu ceilalți prizonieri capturați dintre aceia care au trecut înaintea mea pe aici?

– Nu i-am numărat, zise Directorul. Pe unii i-am ucis dintr-o dată, din când în când îmi place să-i privesc. Sunt destul de ingenioși. Unul din ei trăiește undeva, unde spațiul însuși este tangibil, acolo duce o existență destul de curioasă.

Dar acum, încep să obosesc. Ceea ce mai este încă viu din acest trup obosește ușor. Bocknor și Javins se vor ocupa acum de tine. Îți urez călătorie plăcută, la revedere.

Ca și când ultimele cuvinte ar fi fost un semnal, Ketan fu prins grosolan de brațe de cei doi Etatiști și târât afară din cameră.

Ieșiră în liniște, coborând de-a lungul unui coridor semiîntunecat, unde chiar și pașii lor nu făceau zgomot. Le aruncă paznicilor o privire ciudată.

– Cred că trebuie să vă fi plictisit să fiți conduși de mașina aia nenorocită.

Bocknor confirmă bănuielile lui Ketan privind relația dintre el și Director.

– Mda, da nu o să mai dureze foarte mult, zise el, așa că mai bine ți-ai plânge de milă, și i-ai lăsa pe alții în pace!

Dintr-o dată îi eliberă brațul; Ketan privi repede în spate și în sus.

Bocknor avea în mână un cuțit ascuțit. Se pregătea să-l lovească.

Ketan se aruncă la podea, aplecându-se și apucându-l pe grăsan de glezne. El trase din greu, răsucind simultan. Simți cum cuțitul îi despica fibrele cămășii de piele.

Javins scoase un strigăt sălbatic de mânie și îi smulse cuțitul lui Bocknor. În același timp îl prinse pe Ketan de braț, răsucindu-l violent, tocmai când acesta se pregătea să fugă.

– Nebunule! urlă Javins. De ce ai încercat asta?

– Fiindcă gagiul e prea periculos, îl vreau mort.

– Atât timp cât Directorul mai trăiește, ai să-i execuți ordinele fără crâcnire, ca noi toți!

– Nu ar avea niciodată habar de cele întâmplate. I-am spune că prizonierul ne-a atacat, încercând să fugă de sub escortă și că a trebuit să-l omorâm.

– Nu-ți intră niciodată nimic în dibla aia seacă? Nu crezi că Directorul ne privește și aude tot ce vorbim chiar acum?

Copleșit brusc de teamă, Bocknor se răsuci și privi nervos în jur.

– Găgăuță, tu nu-l poți vedea! îi reaminti Javins fără rost, dar știi bine că el te poate vedea! Hai, lasă prostiile, și vezi-ți de treabă.

Apoi cei trei porniră din nou la drum. Ketan simțea un amestec ciudat de euforie și disperare. Euforia era pentru că, până la urmă, în ciuda îngrijorării de până atunci, avea să fie atât de ușor să se întoarcă pe planeta sa. Disperarea îl cuprinsese la gândul că adversarii erau mai mulți, mai puternici decât crezuse vreodată.

Directorul îi profeției eșecul oricărei încercări de a apela la bunul simț și spiritul de luptă al celor de pe Kronweld. Argumentele lui coincideau în parte cu cele folosite de Elta. Ketan se gândise că va fi atât de simplu ca o dată întors pe planeta sa, spunând povestea existenței Terrei și demonstrându-le alor săi că erau moștenitorii de drept ai civilizației terestre, să îi poată convinge să-i urmeze în călătoria de întoarcere pe Terra. Acum nu mai era atât de sigur de sine. Etatiștii îi confiscaseră cărțile, celelalte dovezi pe care sperase să le ia la întoarcere, pentru a le aduce ca sprijin al teoriei sale. Tot ceea ce mai avea, era doar cuvântul și povestea sa incredibilă. Îi putea determina pe ceilalți să-l creadă? Trebuia să îl creadă, îi va obliga cumva să o facă.

Coridorul pe care mergeau se sfârșea brusc. Cei doi însoțitori ai lui fură cuprinși deodată de o tensiune vizibilă, pe măsură ce se apropiau de capătul său, ca și cum se temeau de puterile pe care aveau să le simtă.

Se opriră la ușa simplă care le tăia calea. Rapid, Bocknor o deschise brusc; îl împinseră pe Ketan înăuntru. El auzi cum încuiau ușa în urma lui.

Ca și cum venirea sa ar fi dat viață brusc unui coșmar, privi peisajul. Unii îl priveau fix, uitând-se în sus. Totul semăna cu scurta viziune pe care o avusese când se găsea în nișa din Templu. Oamenii îl priveau fix, rugându-l disperați să îi ajute. Tăceau, dar sutele de perechi de ochi parcă îl străpungeau.

Stătea în picioare, la o înălțime puțin mai mare decât ei, la capătul unui șir de trepte care duceau la o terasă, și care se sfârșeau în fața unui altar. Dedesubt, în adâncimile care se întrevedeau sub terase, putea simți vibrația puterii ce străbătea mașina. Realiză că tot ce se găsea în jurul lui alcătuia însuși Selectorul.

Cupola clădirii emana o lumină palidă, care cădea asupra mulțimii deznădăjduite. Aparent, ei fuseseră preveniți că se va întâmpla ceva, căci pe chipuri li se citea mila.

Ketan remarcă totul dintr-o privire, înainte de a auzi zgomotul unei busculade ce intervenise undeva, departe, într-o parte a mulțimii. Văzu mișcarea cuiva, aflat mai în față, care privea temător înapoi, cu toate că se găsea mai aproape de Selector.

Omul se întoarse, și Ketan abia se abținu să nu strige de mirare.

Elta era acolo. Ochii ei nervoși priveau de la altar către o parte a clădirii, și înapoi, la el.

Ea purta o manta de zi care o acoperea cu totul. Avea o mână ascunsă între falduri, și el știu aproape cu certitudine ce ținea în ea.

O explozie bruscă, puternică, umplu sala, transformându-se într-o voce tunătoare, care spuse:

– Judecata de Apoi a Directorului a sosit! Să înceapă haosul!

În clipa aceea, electrozii de pe ambele părți ale Selectorului străluciră și peisajul deveni tot mai cețos. Acesta se rotea nebunește, și Ketan își dădu seama că picase în genunchi.

Ceața începu să strălucească, transformându-se în puncte rotitoare ce alcătuiau modele fără sens, care se transformau în fâșii luminoase. Ketan se simțea de parcă o tensiune tot mai mare, ce se manifesta în spațiul din jur, ar fi fost gata-gata să-l sfâșie.

Apoi, văzu cu greu prin ceață silueta fetei. Urmăritorii lui, care creaseră harababura dintr-o parte a rândului erau gata să pună mâna pe ea. Fata scoase mâna de sub manta și Ketan recunoscu forma unei arme din Țara Întunericului. Din țeava sa irupse o rază și sub el apăru un punct strălucitor de foc, care cuprinse toate terasele Selectorului. Se auzi tunetul echipamentului de dedesubt ce exploda, cutremurând sala. Altarul se lăsă într-o parte, și Ketan se trezi că o strigă pe Elta.

23

Se auzi o muzică suavă în noapte, și un val de parfum se răspândi în aer. Pe cerul negru umbre și lumini săreau, fluturau, iar pentru moment, se văzură puncte alunecoase de lumină.

Ketan stătea culcat pe spate, privind fix la cerul atât de străin și cunoscut, totodată. Sub el, se întindea iarba moale și cu coada ochiului văzu curba albstrălucitoare a unei enorme suprafețe semisferice, ce se arcui în sus, până când fu întreruptă de o perdea de întuneric.

Aerul era cald, iar în nări îi reveni un miros puternic, foarte cunoscut.

Era adus de vânturile din Țara Focului în seara asta, gândi.

Se ridică în șezut, făcându-i-se rău din pricina amintirii acelei ultime clipe, viziunea Eltei, care împroșca Selectorul cu un cuțit de flacără, care tăia în inima mașinii eterne. Își amintea acea ultimă clipă a groazei generate de cădere, când se prăbușea de pe rămășițele altarului dărâmat, către balta de metal în flăcări ce marca traiectoria razei de la arma sa, dar Selectorul funcționase doar cu puțin înainte de distrugerea sa, știa asta. Deschisese poarta de trecere, aruncându-l dincolo de haosul și de vidul de materie stelară, care separau cele două planete.

Și acum, trecerea era închisă, fusese închisă pentru totdeauna.

Elta reușise să pună în practică planul nebunesc de a despărți cele două lumi pentru totdeauna, iar el eșuase în îndeplinirea misiunii încredințate de cei din turn de a uni cele două lumi.

Acum, existența lui în Kronweld era fără sens; ar fi putut rămâne în Danfer, pierind o dată cu ceilalți în ruinele Selectorului.

Se străduí să nu se gândească la soarta fetei, căci știa aproape sigur care va fi. Văzuse cum slugile credincioase ale Directorului aproape că o capturaseră, în timp ce ea, apăsase pe trăgaci, generând globul de foc ce transformase Selectorul într-o mare de flăcări. Probabil că chiar acum, gărzile o prezentau Directorului, și acea caricatură de om va pronunța o sentință mai rea decât moartea pentru ea. El nu se va mulțumi doar cu faptul că Kronweld-ul era despărțit pe vecie de Terra, pierind din cauza propriei sterilități, pentru a-și demonstra puterea trebuia să îl distrugă cu propria sa mână.

Perdelele fluturânde de lumină albiră pentru o clipă cerul. Ketan întrevăzu un colț pe jumătate luminat al orașului alb, cu coloanele și turnurile de marmură strălucitoare. Era asemănător cu o scenă de pe Terra, luminată doar de purpuriul lunii.

Se întreba dacă Anetel știa adevărul. Privi către strălucitorul Templu, din direcția căruia venea muzica ce se auzea în surdină. Se întreba de ce nu aterizase în camera de naștere? Probabil că asta se datorase deformării porții de trecere, generată de momentul în care Elta distrusese Selectorul. Probabil că nici un indiciu în acest sens nu le provenise Doamnelor din Templu, ele nefiind în nici un fel prevenite de schimbarea survenită. Aveau să continue așteptarea în interiorul întunecatei camere de naștere, dar la ele nu vor mai veni bebelușii respinși de Selector.

Fuseseră alarmate de numărul tot mai mic al bebelușilor ce apăruseră în ultimii câțiva tara. Cât de mare va fi panica lor, când vor vedea că zilele se vor lungi, transformându-se în tara, și nu vor mai apărea nou născuți? Se întreba cine va fi ultimul bărbat ce va trăi și va muri în lumea asta a morților?

Dar, în timp ce stătea pe iarbă gândindu-se la asta, știu cumva că toate erau greșite. Planeta sa nu putea muri atât de ușor! Poate că s-ar descoperi o cale prin care să se rezolve problema sterilității care-i cuprindea pe toți. Dacă locuitorii Kronweld-ului ar putea fi convinși să se mute în Țara Întunericului, probabil că era o șansă ca ei să se înmulțească precum borii...

Îi veni o idee mai bună. De ce nu ar putea construi o mașină care să deschidă poarta de trecere de pe partea asta? Dacă savanții din epoca lui Simons fuseseră în stare să o creeze, înseamnă că și cei de pe Kronweld ar trebui să fie în stare să creeze o copie a mașinii.

Se ridică. Scopul lui final rămăsese același, numai că în calea îndeplinirii lui se mai ridicase un obstacol, își zise.

Există doar o clipă când privi în viitor, gândindu-se la Elta. Asta îi generă o tristețe fără margini, ce nu putea fi egalată de nimic, nici măcar de vânturile reci din Țara Întunericului. Se străduí să nu se mai gândească la asta. Era mai bine să se gândească doar la prezent și la scopul foarte important pe care-l avea de îndeplinit.

Porni pe jos, către autostrada ce înconjura partea din fața Templului. Cu cât se apropia, cu atât realiza pericolul căruia i se expunea.

Se găsea în spatele liniei letale purpurii, ce încercuia Templul, izolându-l de oraș.

Stătea în picioare, în fața ei, privind fix în jos, când brusc, auzi aproape de el o exclamație de mirare. Văzu doi cercetători, care stăteau în ușile caselor lor, cu gurile căscate de uimire.

– Cum ai ajuns acolo?

Înainte ca el să fi putut răspunde, cel de-al doilea bărbat exclamă.

– Stai, te cunosc! Tu ești Ketan, cel care a pângărit Templul, dar cum de mai trăiești, căci conducătorii noștri ne-au spus că ai murit.

– După cum bine vezi, nu-i deloc așa...

Unicitatea situației îi dădu aripi. Acest dialog ar fi putut fi începutul unei rupturi între locuitorii din Kronweld, și superstițiile lor, încremenite de vreme; trebuia doar să știe să profite de ea.

– Am trecut prin Marea Margine, în regatul Zeului, m-am întors ca să vă povestesc ce este acolo, și de unde am venit de fapt noi, cei din Kronweld.

Cei doi păsiră înapoi, de teama blasfemiilor sale.

– Ostașii se vor ocupa de el, zise primul bărbat, cu o voce răgușită.

– Da, spuneți-le ostașilor, zise Ketan. Spuneți tuturor ce ați văzut și aduceți-i aici. Lăsați-i să vadă cu ochii lor că încă nu m-a atins mânia Zeului pe care l-am pângărit. Spuneți-le că am un mesaj pentru ei.

Se întoarseră cu spatele, luând-o la fugă. Probabil vor găsi un ostaș să-i spună ce-au văzut, dar nu mai conta, gândi el. Povestea trebuia să se răspândească și oricine era bun ca transmițător, indiferent de gradul de cultură.

Probabil Consiliul, membrii Primului Grup vor mai încerca să împiedice răspândirea mesajului, dar populația era formată din oameni de ambe sexe, Cercetători, ce pricepeau adevărul spuselor lui, o dată ce li s-ar fi deschis ochii, demonstrându-li-se falsitatea inhibițiilor lor. Ei erau cei care trebuiau să-l audă în primul rând.

Văzu primii oameni care se adunau pe străzile ce duceau la Templu. Erau conduși de cei doi cercetători emoționați și care nu mai conteneau cu exclamațiile de uimire, povestind tuturor cele întâmplate.

Se furișară mai aproape. În frunte, se aflau șase ostași care înaintau încet către el, cuprinși de o teamă ciudată, ce se transformase în groază; credeau cu tărie că înviase.

Ketan făcu un pas înapoi, depărtându-se puțin de linia ce marca perimetrul interzis, iar oamenii începură să-l bombardeze cu întrebări cărora nu le răspunse, până când mulțimea deveni prea mare, pentru a o mai putea stăpâni cu vocea, ca să se poată face auzit. Știrea întoarcerii lui se răspândea ca fulgerul, toți fiind curioși să-l vadă.

– Cercetători din Kronweld! strigă el brusc. Tăcură, vocile furioase transformându-se în murmure abia auzite.

– Mă vedeți aici, și vă întrebați probabil mirați cum de mai sunt în viață, după ce am trecut de linia interzisă, am pătruns în Templu, descoperindu-i secretele?!

Da, am fost acolo, am văzut ce se petrece acolo, vreți și voi să știți ce este acolo? Știți de unde ați venit?

Făcu o pauză, simțind undele spontane de șoc, care emanau dintre cei prezenți. Așteptă ca cineva să vorbească, dar toți tăceau. Continuară doar să-l privească fix, îngroziți.

Se uită în jur, îi privi și știu că nu reușise să capteze nici măcar atenția unuia dintre ei.

– Am să vă spun despre ce-i vorba, fie că vreți să auziți sau nu! Am să vă spun că ați venit de dincolo de Marea Margine, de pe o planetă care ne aparține atât de drept, cât și prin moștenire. Eu am vizitat-o și cei de acolo vor să ne întoarcem. Cu mult timp în urmă, un grup de distinși cercetători ne-a pregătit mijloacele de salvare pentru a nu cădea victime genocidului ce a cuprins planeta noastră natală, trimițându-ne pe Kronweld pentru a ne proteja. Acum e timpul să ne întoarcem acolo, reconstruind planeta. Este casa noastră, e moștenirea noastră. Este singura rațiune a existenței noastre. Cu toții trebuie să mergeți acolo, să vedeți cu ochii voștri. Dar poarta de trecere către acea lume este închisă acum, iar pe Kronweld nu se vor mai naște oameni prin Templu, până când nu vom reuși să o redeschidem. Înainte de a putea trece, trebuie să redeschidem poarta din partea asta.

Se opri. Privi peste o mie de chipuri, și ceea ce văzu îl îngheță. În acea clipă își aminti cuvintele rostite de Director.

– „Nu am studiat degeaba psihologia Kronweld-ului toți anii ăștia. E absolut imposibil să reușești, totuși vei continua să te zbați în van, până în ultima zi în care Bocknor va dezlănțui atacul final asupra voastră. Asta va fi partea amuzantă a chestiunii."

Se întreba dacă nu cumva Directorul privea acum, dacă misterioasele sale puteri îi dădeau posibilitatea să pătrundă dincolo de Marea Margine, și îi dădea posibilitatea să știe că acum Ketan înțelese vorbele sale.

La fel de nemișcat ca și imaginea aurită din spatele lui ce o reprezenta pe Dorien, Ketan scrută adunarea, și știu că a dat greș. Cu o mie de tara în urmă, oamenii ăștia creaseră mitul Templului Nașterii, iar acum erau legați de el cu lanțuri indestructibile. Numai realitatea dură a dărâmării fizice a Templului i-ar fi putut convinge de contrariu. Asta, precum și o privire aruncată cu coada ochiului pe Terra. Nici cuvintele rostite de cel mai talentat orator nu ar fi putut realiza altceva.

Oamenii începuseră din nou să murmure, căci își revencau de pe urma șocului provocat de spusele sale. Cineva aruncă înspre el o piatră. Momentul în care aceasta trecu pe deasupra liniei protectoare de culoare purpurie ce despărțea incinta Templului de restul orașului, fu marcat printr-un tunet însoțit de o lumină orbitoare.

– Hulitorule!

Strigătul se ridică din exteriorul mulțimii, de parcă ar fi fost un val uriaș ce își aduna forțele. Trecu peste Ketan, lăsându-l obosit, îngrețoșat.

Își reaminti cealaltă mulțime, din satul Bastarzilor; și aceasta dorea să-i verse sângele, la fel ca prima.

Trebuia să le arate că are dreptate, gândi încețoșat, prin valul de oboseală care îl tot cuprindea. Cuvintele nu erau suficiente, trebuia să ajungă la Neînregistrați, să vadă ce se întâmplase cu ei, și să-și continue munca, alături de ei. Chiar și Directorul îl sfătuise batjocoritor să facă asta. Acea jumătate de bucată de carne zbârcită știa mai multe despre Kronweld decât el.

Nu înțelese pe deplin bruschețea cu care avu loc următorul eveniment, și nici mulțimea nu pricepu nimic, apoi, cineva strigă.

– Linia protectoare din jurul Templului a fost oprită!

Mulțimea se năpusti asupra lui. Se cățără fugind, pe zidul scund de incintă, luptându-se din răsputeri să fugă mai repede decât oamenii furioși, dar nu avea unde să se ducă și durerea din trup era copleșitoare. Se întoarse către ei, înfruntându-i, așteptând să fie linșat.

În acea noapte rămase singur, într-o cameră interioară cu un singur pat din locuința sa. Potrivit obiceiurilor de pe Kronweld, ea fusese declarată liberă, de îndată ce-i fusese anunțată moartea, dar nimeni nu dorea să locuiască în casa hulitorului Ketan, și așa se face că își regăsi toate lucrurile, așa cum le lăsase.

În fiecare cameră care se deschidea din cea în care era el acum, erau prezenți trei ostași. În afara sa, un șir dublu de ostași patrulau în jurul casei.

Timp de mai multe ore rămăsese nemișcat, mintea îi lucra doar retrospectiv. Pe măsura trecerii timpului, realiza tot mai bine enormitatea greșelii comise. Cum putuse să fi subestimat într-un asemenea hal puterea pe care controlul răspândirii informațiilor o avusese asupra oamenilor, de-a lungul veacurilor de existență a planetei Kronweld? Chiar Branen însuși îi înțelesese efectul, mai bine decât el. Presupusese că dezvăluirea bruscă a adevărului avea să-l striveasc, neobținând efectul scontat. Restul Neînregistraților, Elta, Directorul, toți, știau ce efect avuseseră asupra minții oamenilor acele sute de tara de perpetuare a superstițiilor.

Oare Igon, nerăbdător, făcuse aceeași greșeală ca și el? se întreba Ketan.

Undeva, întregul vis uriaș al lui Richard Simons greșise, ieșind din tiparele planificate, dar unde oare?

Toată treaba se centra în Templul Nașterii. Savanții din antichitate nu anticipaseră niciodată o dezvoltare atât de profundă a acestuia, ba nici măcar apariția sa. Presupuseseră că viața, nașterea se vor desfășura firesc pe Kronweld, exceptându-i pe cei ce veniseră prin Marea Margine. Dacă teoriile anticilor ar fi fost corecte, atunci embargoul impus asupra cercetării proceselor biologice referitoare la apariția vieții, nu ar fi existat. S-ar fi desfășurat cercetări în domeniile medicinei, chirurgiei, biologiei, bacteriologiei, fiziologiei și în tot acel domeniu de cunoștințe despre care-i vorbise William Douglas.

Dar era ceva care provoca sterilitatea la fiecare bărbat și femeie care veneau pe Kronweld. Asta însemna că, „crema" intelectualității de pe Terra fusese secată de-a lungul timpului, pierzându-și capacitatea de reproducere. Încet, dar inevitabil, avusese loc o evoluție inversă, a societății combinate de pe Terra și din

Kronweld. Puținii oameni ce locuiau acum în Kronweld ar fi trebuit să fie de fapt o mulțime formată din sute de mii de Cercetători. Savanții ce construiseră turnul de piatră din deșert dăduseră greș în îndeplinirea misiunii lor, căci nu înțeleseseră pe deplin evoluția factorilor de pe planeta pe care îi aruncaseră pe cei aleși de ei, iar Ketan eșuase la rândul său, deoarece nu reușise să înțeleagă corect modul de gândire al propriului popor.

În cele din urmă, adormi, fiind trezit de un ostaș, care îl zgâlțâi brutal de umăr.

– Consiliul Cercetătorilor îți ordonă să i te înfățișezi, zise omul.

– Sunt gata să o fac.

Era gata să fie decăzut din toate drepturile cetățenești, gata să trăiască, ca un proscris, ca un paria, printre cei pe care-i cunoscuse toată viața.

Când se îmbrăcă, ei îl scoaseră din cameră, îmbrâncindu-l într-un automobil, ce aștepta, gata de plecare. Urcă, așezându-se între doi ostași tăcuți, ce nu catadicsiră să îl salute, măcar. Scurta călătorie se termină prea repede pentru el și fu împins în liftul Centralei de Control, dus la ușile sălii de judecată.

În timp ce se apropia, fu uluit să constate înghesuiala și murmurele celor prezenți. Se întreba de unde apăruseră toți aceștia? Apoi, ușile sălii se deschiseră, și putu arunca o privire. Audierea fusese declarată publică. Asta înseamnă că membrii Consiliului trebuie să fi fost foarte siguri de ei, gândi disperat.

Fu condus în spațiul din fața mesei semicirculare ce se găsea înaintea consilierilor cu chipuri solemne. În sala plină, la audiere, participau toți cei 2000 de cercetători de pe planetă.

Ketan se întoarse către Consiliu. Se întreba cine era Conducătorul, în locul răposatului Hoult. Nici unul nu ar fi putut fi mai feroce decât Etatiștii, pe care îi întâlnise pe Terra.

Apoi începu să se îndoiască de justețea afirmațiilor sale. În scaunul Conducătorului se așezase Anot. Pe chipul său mic, se instalase o plăcere infinită, în timp ce îl privea pe Ketan. El uitase de geologul scund, ambițios a cărui sete de putere îi amintea de Director. Ca și acesta din urmă, lui Anot îi plăcea să-și exercite puterea asupra unora care aveau o mentalitate mai deschisă și o gândire mai profundă decât a sa.

Mulțimea tăcuse, doar din când în când se auzea ici și colo câte o șoaptă, dar Ketan simțea privirile lor înfipte între umeri. Simțea în ceafă răsuflarea fierbinte a valului de sălbăticie primitivă ce se declanșase brusc.

Chipurile celor din Consiliu, care se aflau în fața sa erau ca de gheață. Anot se ridică încet, circumspect, și se întoarse fără zgomot, astfel încât să cuprindă întreaga adunare. În cele din urmă se întoarse către Ketan.

– Doar o dată sau de două ori până acum, în întreaga istorie a Kronweld-ului, această cameră a fost înțesată de oameni într-o astfel de ocazie, zise Anot, străduindu-se ca vocea să-i fie auzită și de cel mai îndepărtat ascultător.

Ca să fiu mai precis, pot să vă spun că niciodată, înainte, nu ne-am mai confruntat cu o astfel de situație, cum e cea de astăzi. Ne-am adunat aici pentru a

judeca pe unul dintre noi, ale cărui blasfemii, surclasează oricare înregistrare de acest gen din istoria planetei noastre.

Se răsuci încă o dată pe călcâie, privind în cameră, în căutarea lui Ketan.

– Asta nu este o audiere obișnuită în fața membrilor Consiliului, care are ca scop dojenirea cuiva. Omul acesta a afectat profund rădăcinile societății noastre, forțându-ne să asistăm la un examen retrospectiv al întregii noastre structuri sociale, făcând astfel posibilă prezentarea în fața dumneavoastră a acestei judecăți.

Nu suntem deseori chemați să estimăm obiectivele existenței noastre, atât ca, comunitate, cât și ca indivizi. Trecem automat de la Templul Nașterii la perioada de învățare din Casa Înțelepciunii, pentru ca apoi să ne asumăm propriile teme de cercetare, conform dorințelor și capacităților noastre. Cei care sunt cei mai talentați Cercetători, primesc cele mai înalte funcții, bucurându-se de cel mai mare respect în cadrul comunității, fiind eliberați de îndeplinirea sarcinilor neînsemnate, dar necesare, cum ar fi producerea hranei, construirea locuințelor, dobândirea celorlalte bunuri de larg consum pe care trebuie să le avem cu toții.

Astfel, suntem cu toții satisfăcuți de traiul nostru. Aceia dintre noi care au putut vedea extinderea Înțelepciunii și a descoperirilor științifice din ultimii câțiva tara, au constatat satisfăcuți că ținta pe termen lung a poporului nostru a fost aproape atinsă. Am ajuns aproape la sfârșitul Epocii Cercetării. Curând, vom fi descoperit soluțiile tuturor problemelor cu care ne confruntăm, și atunci se vor ivi zorii unei noi epoci în care nu vom avea voie să facem altceva decât ne bucurăm de rezultatele tuturor descoperirilor făcute. Atunci, existența cercetării nu va mai fi necesară, pentru că vom ști tot ceea ce poate fi știut. Intelectul nostru își va lărgi aria, fiind copleșit de frumusețea și plăcerile ce pot fi oferite de priceperea mâinilor noastre și de înțelepciunea pe care o avem. Toți bărbații vor trăi atunci fericirea deplină a existenței noastre, prin faptul că au ajuns să-și atingă ținta către care am pornit, cu multe tara în urmă, atunci când Zeul, în marea sa înțelepciune, a considerat prima oară că este potrivit să ne așeze aici.

– Minciună! zise Ketan, cu flăcări în priviri, târșnind înainte. Se răsuci, cu fața către sala tixită. Oare voi, cercetătorii, credeți chiar și un singur cuvânt din toate gogomăniile astea?! Voi, cei a căror singură plăcere în viață este cercetarea, credeți că veți ajunge să considerați că plăcerea supremă a vieții o reprezintă trândăvia, începând din ziua în care fosilele astea preistorice, mortăciunile astea, membre în Consiliu, vă vor fi interzis, în sfârșit, total să cercetați?

– Liniște!

Porunca liderului șuieră către Ketan. Auzind acest semnal, trei ostași se apropiară amenințători de el.

– Vei asculta, și îți vei păstra respectul față de membrii Consiliului, sau dacă nu, vei fi îndepărtat din sală, fiind judecat în lipsă! mârâi Anot, privind în jos, către Ketan.

Probabil că totuși, ar trebui să-ți mulțumesc, pentru că ai afișat în fața acestei onorate adunări caracteristicile delictului de comiterea căruia ești acuzat!

Totuși, de-a lungul secolelor, au fost anumite Mistere, pe care știm că nu le vom cerceta niciodată, pentru că sunt Mistere care aparțin Regatului Zeului, pe care nu-l vom încălca.

Cel mai de seamă dintre ele este Misterul Templului Nașterii. Fiecare dintre noi, apare pe lume într-un mod miraculos, pe care nici un bărbat nu îl înțelege. Numai acelea dintre Doamne, care s-au sfințit, dedicându-și viețile unui serviciu credincios în Templu, au voie să cunoască o parte din complexitatea acestui Mister și nu credem că ele știu pe deplin modul în care viața apare acolo. Dar sunt unii dintre noi, care nu sunt demni să trăiască într-o comunitate de cercetători ce respectă lucrurile sacre. Sunt și dintre aceia care consideră că uneltele cercetării nu sunt decât niște ciocane ale distrugerii, pe care orice bărbat irresponsabil le poate folosi orbește, dărâmând vălurile cu care Zeul a înconjurat Misterele ce reprezintă plăcerea noastră. Ei sunt aceia ce nu pot înțelege diferența dintre Misterele pe care omul le poate dezvălui și cele care aparțin Regatului Zeului, fiind prin urmare intangibile.

Ei sunt aceia care ar dărâma Templul Nașterii, ar pângări trupul uman, îndrăznind să-l taie, pentru a-i putea cerceta misterele.

Anot se aplecă înainte, scrutându-l pe Ketan cu o privire ascuțită, pornită din ochii săi mici.

– Unor asemenea bărbați, nu li se poate permite să locuiască în Kronweld, șuieră el.

– Exilul! Exilul! strigă mulțimea, înfierbântată.

Ketan se simți dintr-o dată cuprins de o mare neîncredere. Inima i se împietri, iar mintea i se întunecă. Se gândi la deșerturile fierbinți din Țara Întunericului, la borii ostili, care îl vor înconjura pentru tot restul vieții.

Dar Anot nu făcuse decât o scurtă pauză, pentru a obține un mai mare efect dramatic al spuselor sale. Acum continuă cu o voce rece, ca de gheață, prevestitoare de moarte.

– Dar de la deschiderea spre studiu a Misterelor din Țara Întunericului au fost și oameni ca acesta, care consideră că pot pângări toate Misterele sacre de pe Kronweld. De aceea, unor asemenea oameni ca acesta – spuse tăind aerul cu degetul către Ketan – nu li se poate permite să trăiască. Cer pedeapsa cu moartea pentru acest om!

Rostind acestea, se așeză. Cei prezenți rămaseră înmărmuriți. Apoi un freamăt șoptit de groază îi cuprinse pe cei prezenți. Numai o singură dată, în întreaga istorie de până atunci a planetei, se ceruse o astfel de pedeapsă pentru un om, era vorba de Igon, care mai târziu fusese grațiat și exilat. Din mulțime se auzi un murmur confuz și unul sau două strigăte răzlețe, dar mai încet și mai sigur decât acestea răzbătu un strigăt tunător de aprobare, la început timid, ce se transformă apoi încet-încet într-un sălbatic și pătrunzător torent, ce îi îngheță lui Ketan sângele în vine. Chiar și chipurile unora dintre consilieri albiră în fața valului de furie oarbă ce fusese dezlănțuit de spusele lui Anot.

Ketan se întoarse încet, privind fix la mulțimea de chipuri. Îi cunoștea, chiar pe sute dintre ei. Îi fuseseră prieteni și colegi în Casa Înțelepciunii, iar acum doreau să-l ucidă, pentru că încercase să le arate lumea de dincolo de Marea Margine. Aici nu se manifestau nicidecum bărbații și femeile inteligente, raționale, pe care Richard Simons dorise să-i pună la adăpost de prăpădul de pe Terra, trecându-i prin furcile caudine ale Selectorului, se gândi Ketan. Se greșise undeva în veacurile trecute, și prin Selector trecuseră doar niște sălbatici inteligenți, dornici de răzbunare.

Conducătorul Anot se ridică din nou, potolind mulțimea, cu toate că el însuși tremura de emoție.

– Consiliul va decide!

Se întoarse către colegii săi.

– Mi-ați auzit cererea, există obiecții sau este nevoie de dezbateri?

Ketan își bulbucă ochii, privi la chipurile consilierilor așezați în semicerc și nu întâlni decât o dușmănie fățișă pe fiecare dintre ele, pe toate, cu excepția celui al bătrânului Jedal, care se ridică greoi, fiind pe punctul de a se prăbuși. Vorbi nesigur, cu o voce abia auzită.

– Eu susțin că acest om nu este vinovat de comiterea nici unei crime.

– Atunci înseamnă că ești la fel de vinovat ca și el, ripostă Nabah, tăios.

Anot îi ordonă lui Jedal să continue.

– Știu că nu sunteți de acord cu multe dintre lucrurile despre care susțin că ar fi adevărate, spuse bătrânul consilier. Și știu că părerea mea privitoare la această problemă deosebită, supusă azi dezbaterii domniilor voastre, nu va conta, căci în forul dumneavoastră interior l-ați judecat deja, considerându-l vinovat, dar vă ofer ca argument următoarele: comiterea unei singure crime nu șterge greșeala comiterii unei alteia. Sunt de acord cu faptul că acest bărbat a depășit cu mult, în cursul cercetărilor sale, limitele impuse de către Consiliu, dar pentru a-l pedepsi, propuneți comiterea unei și mai grave crime, ucigându-l, căci nu este un alt mijloc prin care asta să se realizeze, fără a comite o pângărire cu mult mai profundă decât cea de care îl acuzați. Nu îl puteți ucide.

Numai grupul de judecători îi auzise cuvintele, rostite șoptit, iar Nabah vorbi cu viclenie.

– Totdeauna este o cale de a realiza asta, dacă vrem cu adevărat. Îi putem permite să moară. Înfometarea este un mod firesc de a muri, ce nu implică nici un fel de pângărire a trupului condamnatului.

– A face asta, ar însemna să-i negăm un drept inalienabil, adică cel de a se hrăni, obiectă Jedal.

– Terminați cu asta! izbucni Anot. Vom găsi o cale de a-l ucide, dacă asta este singura obiecție. Care este sentința? Îmi aprobați cererea?

Numai Jedal votă împotrivă.

24

O odaie a propriei sale locuințe fusese transformată în celulă a condamnaților la moarte.

Escortat de o trupă puternică de ostași, Ketan fu readus în aceeași cameră în care fusese luat prizonier cu o zi înainte. Tăcuți, paznicii îl lăsară singur, închizând ușa în urma lor.

El știa că nu va mai ieși niciodată viu de acolo.

Se lăsase noaptea până la terminarea mascaradei de proces din Consiliu, iar Ketan se întinse, frânt de oboseală, în urma aventurilor din ultimele două zile.

Creierul său obosit refuză să mai gândească, în timp ce zăcea acolo, culcat, cu ochii deschiși, privind fix în întuneric. Gândurile îi fură înlocuite de o înlănțuire de imagini tremurătoare, care i se scurgeau în torente, de-a lungul viziunii. Nu erau decât simple imagini, de care nu era legat nici un gând, sentiment sau opinie.

Prin minte i se scurgea toată viața de până atunci, de parcă ar fi fost doar un spectator dezinteresat. Revăzu ziua ieșirii lui din Templu, cea în care intrase pentru prima dată în Casa Înțelepciunii, prima sa întâlnire cu Elta, prima oară când auzise povestea faimosului, dar atât de nepopularului Igon, momentul în care se hotărâse ca într-o zi să calce pe urmele celebrului său confrate, și îndeplinirea acelui vis, atunci când pătrunsese cu adevărat prin pustiurile fierbinți ale Țării Focului, pentru a trece mai departe, în Țara Întunericului.

Revăzu viziunile avute despre turnul de piatră din deșert, care îl chinuiseră atâta, în decursul tuturor acelor tara.

Și apoi totul nu mai rămase doar o simplă imagine mentală...!

Se ridicase, stând drept, ca o lumânare, iar de fiecare parte a sa stăteau cele două gazde, care îl primiseră în turnul din deșert. Ca și când ar fi fost luminată de o aură, Dorien se afla acolo, în dreapta lui, iar Simons era în stânga.

– Știam că vei avea o misiune grea, zise Simons, dar ne bizuim pe tine, ai grijă, nu ne dezamăgi!

Apoi simți atingerea mâinii lui Dorien, fapt care îl înfioră, cu toate că pielea fetei era caldă.

– Totdeauna este o cale de ieșire din dificultate. Uneori ea este atât de evidentă, încât, este posibil să fi trecut de o sută de ori pe lângă ea, fără să o fi luat în seamă.

Cei doi dispărură.

El tremura din tot corpul și transpirase. Se ridică de pe pat și aprinse lumina. Era singur. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva visase totul, dar știa că nu

adormise, știa, așa ca totdeauna, că toate viziunile provenite din turn erau o realitate. Dar ce provocase această viziune?

Poarta de trecere dintre planete era închisă acum. Era posibil ca proiecții de pe Terra să treacă oricum prin barieră? Nu știa, dar știa că are prieteni acolo, ce se bizuiau pe el, în îndeplinirea misiunii încredințate, pentru a le termina munca, cei care trăiseră și muriseră cu o mie de tara în urmă, dar totuși, prieteni. Asta îl făcu să se simtă de parcă s-ar fi născut a doua oară. Se bizuiau pe el. Acest gând îi răsună în minte, precum reverberațiile unui clopot puternic, al cărui sunet este nemuritor. Și ce îi spusese imaginea fetei? „– Totdeauna este o cale de ieșire din dificultate. Uneori ea este atât de evidentă, încât, este posibil să fi trecut de o sută de ori pe lângă ea, fără să o fi luat în seamă".

Creierul îi funcționa din nou; începu să se gândească atât la situația în care se găsea, cât și la posibilitățile de supraviețuire pe care le avea. Acestea erau destul de puține. Consiliul îl închisese acolo ca să moară, în singurul mod care n-ar fi încălcat nici una dintre legile de pe Kronweld, anume prin înfometare. Orice tentativă de evadare, trecând prin cordonul de ostași postați în fața casei ar fi fost deșartă.

Cum putea să nu slăbească, și în cele din urmă să moară de foame?

Hrănindu-se!

Încet se așeză, izbucnind în sinea sa în râs. Apoi stinse luminile. Formă combinația secretă de pe panoul alimentar și, într-o clipă, auzi declicul slab al manetelor sale. Luă tava pe pipăite. Era plină cu feluri de mâncare atât de sățioase și atrăgătoare, pe cât ar fi dorit. Ostașii nu descoperiseră la percheziția efectuată canalele private secrete pe care le conectase la panoul alimentar al casei. În depozitele sale avea suficientă hrană pentru mai multe zile, gândi el.

Avea hrană suficientă pentru exact 14 zile.

Prezența sa însemna fie că ostașul Varano nu se trezise încă din somnul artificial, sau nu fusese descoperit. Până la producerea acestui eveniment, mai trebuiau să treacă exact 14 zile, apoi ostașul avea să le dezvăluie camarazilor săi cele aflate despre posibilitățile secrete de hrănire ale lui Ketan.

Ketan pierduse noțiunea timpului. Se abținea intenționat de la ștergerea zilelor din calendar, ele devenind tot mai lungi, până când i se părură nesfârșite. Nopțile deveniră și ele lungi perioade de coșmar.

În fiecare moment de veghe creierul i se concentra asupra posibilităților de evadare și de contactare a Neînregistraților. În limitele strâmte ale camerei nu era nici un obiect, pe care să-l fi putut transforma în armă, oricât de ingenios ar fi fost.

Cu trecerea timpului, știind că proviziile de hrană scădeau, căzu din nou în ghearele disperării.

În acea zi paznicii de afară își făcură pentru prima dată simțită prezența. Dincolo de ușă se auzi târșâitul unor picioare, și ea se deschise brusc. Ketan privi fix la cel care o bloca.

– Varano!

Ostașul stătea drept și impunător înaintea lui, părând a fi cu un cap mai înalt decât el. Varano era urmat și de alți ostași.

– Așa deci, m-ai recunoscut? Poate că vrei să-mi sugerezi să vorbim din nou ca de la egal la egal, sau cine știe, poate vrei să împărțim și celula? spuse Varano zâmbind. Și poate vrei ca de data asta să mă lovești în cap, aducându-mă în stare de inconștiență, cu reducerea perpetuă a funcțiilor vitale. Eu...

Păși înainte, pentru a-l lovi peste față pe Ketan, dar tovarășii din spatele său îl imobilizară.

– Fără d'astea! Ai primit instrucțiuni precise, îndeplinește-le!

– Ce ai de gând să faci? întrebă Ketan nesigur.

Varano râse.

– Eu? Deocamdată am să mănânc. Ceilalți ostași priviră fix, în timp ce o tavă plină cu mâncare ieși din panoul alimentar și Varano începu să mănânce cu poftă.

– Iată de ce a rezistat atât de mult, zise Varano între două înghițituri.

– Hai, termină, că n-avem timp de asta! îl zori unul dintre camarazii săi. Ia-l, plecați, ca să putem și noi să părăsim vizuina asta.

– Plăcerea e de partea mea. Veniți cu mine, domnule cercetător Ketan, V-am pregătit un loc cu totul deosebit.

– Unde mă duci? Ce ordine ai primit din partea Consiliului în legătură cu soarta mea?

– Deoarece se pare că nu poți fi convins să mori aici, vei fi dus într-un loc mai potrivit pentru asta, vei fi dus în Palatul Muribunzilor și înlănțuit acolo, până când vei muri.

La auzul acestor cuvinte, Ketan își pierdu cu totul mințile. Se repezi la omul din fața sa, simțind impactul plăcut al pumnului său pe fața zâmbăreață și mârâitul de surprindere și durere al lui Varano.

Apoi, gardienii tăbărâră asupra lui, imobilizându-l strâns, în centrul unui grup masiv de ostași furioși.

– Luați-l! exclamă unul dintre ei.

Brațele lui Ketan erau legate strâns la spate. Cercul se desfăcu și rămase în centru, privind fix chipul plin de vânătăi al lui Varano.

– Marș! O să am eu grijă de tine mai târziu, când vom fi singuri, adăugă ostașul, cu voce joasă.

Ketan trecu înaintea bărbatului, ieși din cameră, mergând către mașina care îi aștepta afară în fața casei. Păși încet, ca într-un coșmar. Văzu nenumărați ostași, care stăteau, privindu-l fix, prostește.

Mintea îi ardea de amintirile ororilor despre care auzise că se petrec în Palatul Muribunzilor. Odată, demult, vorbise cu un bărbat care fusese acolo.

Camera îi fusese descrisă ca fiind enormă, bolnavii și răniții zăceau neajutorați, gemând și țipând înfricoșați, fiind aduși și uitați acolo, pentru că deveniseră neputincioși, nefiind nimic de făcut pentru ei de absolut nimeni.

Obiceiurile și legile religioase ale planetei Kronweld nu permitea ca ei să fie uciși repede și dureros, mai mult decât permiteau să fie operați. Legăturile de dragoste și prietenie ce fuseseră create de către familiile de pe Terra erau

slabe în Kronweld, pentru că acolo nu exista noțiunea de familie. Prin urmare, mila și tristețea față de muribunzi erau de scurtă durată.

Varano îl împinse în automobil și ocupă locul șoferului.

Străbătură în viteză străzile, care erau flancate de clădiri albe și curate, cu modele întrețesute de marmură strălucitoare. Cât de diferite erau toate acestea de ruinele și decadența de pe Terra! gândi Ketan. Sigur că în Kronweld trebuie să existe ceva care să îi poată ridica pe bărbații de acolo la înălțimile pe care Simons le visase pentru ei!

Ajunseră la periferia orașului, unde clădirile cedau locul pământurilor agricole, intens cultivate. Apoi ele se contopeau în deșertul exterior, iar strălucirea din Țara Focului lumina cerul, arzându-le chipurile. O cotiră către vest, urmând drumul neted ce ducea în apropierea inelului curbat al Țării de Foc și a perdelei negre a Marii Margini – unde se izbeau între ele cu o furie de nedescris forțe copleșitor de mari, pe care nici un om nu le putea înfrunta.

Varano opri brusc mașina. Privi câteva clipe în jur, apoi coborî.

– Am ajuns! Ieși! îi ordonă lui Ketan, tăindu-i legăturile de la mâini.

Ketan privi în jurul său uimit.

– Ăsta nu-i Palatul Muribunzilor. Unde m-ai adus?

Varano nu mai mârâia la el, plin de amărăciune, ci era serios și tăcut.

– La Hameth, zise el, pe un ton misterios.

– Ce?!...

Dar Ketan nu mai reuși să smulgă vreun cuvânt de la el. Ostașul îl înșfăcă de braț, trăgându-l după el. Se împiedicară de rocile vulcanice încă fierbinți, înnecându-se cu praful și trecură printre dunele mari de nisip și praf vulcanic, ce erau stârnite și mișcate de colo-colo de vânturile fierbinți ce suflau dinspre Țara Focului.

Ochii lui Varano cercetau foarte atent drumul, ca și când s-ar fi aflat în căutarea unui loc anume.

– Acolo, deasupra, în spatele acelei dune, anunță el brusc.

Se târau înainte, prin praful înnecăcios care se ridica deasupra capetelor lor, formând nori deși. Cotiră după duna indicată de Varano.

Ketan exclamă surprins.

– Ia te uită, o mașină blindată!

– Urcă! spuse Varano.

Orbit, și total surprins, Ketan urcă în mașina masivă și strălucitoare. Nu mai văzuse niciodată una asemănătoare până atunci. Putea transporta cel puțin șase bărbați și o mare cantitate de echipament. Blindajul îi era alcătuit din foi netede și masive de plumb și aluminiu, așezate în patru straturi, separate între ele de spații umplute de argon lichefiat la presiuni enorme.

O astfel de mașină nu se putea utiliza decât într-un singur scop, transportul de persoane prin Țara de Foc.

Varano ocupă locul de lângă Ketan, pornind motoarele silențioase cu propulsie nucleară. Vehiculul puternic porni încet înainte, prin praful fin, cele 12 roți late presând greoi terenul nesigur.

Mașina luă viteză, străbătând tot mai repede văile dintre dunele impunătoare. O cotiră din nou către sud, pornind drept către focurile orbitoare din ținutul inospitalier dinaintea lor.

Praful și vântul se ridică în jurul mașinii în turbulențe furibunde. O rafală de nisip se răspândi pe suprafața ei, făcând-o să se rotească nebunește prin furtună.

Era aproape imposibil să zărești ceva în fața ta. Varano puse în funcțiune dispozitivul de vedere în infraroșu, care îi permitea să vadă bine, dincolo de norul de nisip. Prin el puteau vedea perdelele tot mai înalte de flacără și fulgere, ce tăiau neîncetat aerul și izvorau chiar din pământ.

Undeva, departe, în fața lor, erupea un vulcan, făcând ca o cascadă de rocă topită să se scurgă de-a lungul flancurilor sale, rocă ce strălucea din cauza focului provocat de atomii ce se spărgeau și care țâșneau în aer, în curente scânteietoare. Desfășurarea de forțe radioactive și electrice se strângea în jurul lor, înfășurându-i într-o solidă floare de foc, în timp ce își continuau drumul.

Praful vulcanic cedă curând, înaintea vânturilor irezistibile, care îl suflau, îndepărtându-l de Țara Focului și îndreptându-l către Țara Întunericului; poteca din fața lor deveni o suprafață stâncoasă, neregulată. Acum, mașina atârna pe marginea unei prăpăstii foarte adânci, în ale cărei măruntaie ardeau focurile Iadului. Vâlvătăi prăfuite se cățărau prin dealuri abrupte de piatră arsă și mărunțită, ascunzând poteca din fața lor.

Apoi, brusc, drumul se sfârși. Se aflau chiar pe marginea prăpastiei, privind în jos, într-un deșert arzător de stâncă roșie, topită. La 300 de metri sub ei, lava emana scântei care țâșneau din prăpastie. Curente dezordonate de ioni dansau pe orice suprafață disponibilă.

Se agățau de orice bucată solidă de teren, rulau nesiguri, amețiți, desprinzându-se, pentru a-și continua călătoria în infinitatea cosmosului. Știau că mașina în care se aflau strălucea pe suprafața exterioară, asemenea unui meteor în flăcări. Ozonul le umplea nările.

De o parte și de alta a lor, prăpastia părea să se întindă pe kilometri întregi, iar Varano părea să se prăbușească, din cauza oboselii.

– Poți să conduci tu, acum? îl întrebă pe Ketan.

Acesta clătină afirmativ din cap.

– Sgur, spune-mi doar unde mergem, căci știu foarte bine drumurile de pe aici.

– Trebuie să ieșim de aici pe oriunde putem, căci toate drumurile vechi, marcate de noi, au dispărut acum.

– Toate astea nu au sens, zise Ketan.

– Vor avea! Haide să vedem dacă poți ieși de aici!

Ostașul abandonase orice pretenție de a mai face pe paznicul. Ketan știa că era dus către o libertate ciudată, totuși, acțiunile ostașilor erau de neînțeles pentru el. Era hotărât să o scoată la capăt, indiferent dacă ar fi avut greutăți, indiferent de natura lor. Asta era posibilitatea de evadare, măcar de asta era sigur.

Trecu în locul lui Varano, rotind volanul. Se îndepărtă de râul de lavă topită și regăsi poteca pe care merseseră până atunci. Ziua era pe sfârșite, întunericul

se instala peste ținutul pe care îl străbăteau, dar în peisajul din Țara Focului aproape că nu intervenise nici o schimbare. Doar lumina ce îi învăluise până atunci, căpătase parcă o nuanță mai gălbuie.

Mașina derapă periculos, alunecând în josul rampei de stânci sfărâmate și se reîntoarse aproape la marginea deșertului prăfos pe care îl străbătuseră mai înainte. Apoi Ketan coti brusc, către est. Merse drept înainte, prin văile bătute de vânturi, printre munții uriași și incandescenți, ce „zburau" în trecerea mașinii, stând mărturie vitezei nebunești cu care conducea Ketan. Varano se ținea strâns de scaunul din dreapta șoferului.

La un moment dat, praful și stâncile pe jumătate sparte de sub roțile mașinii cedară locul unei mase solide, negre de lavă, care aproape că strălucea pe jumătate, de parcă ar fi emanat o lumină și o căldură proprii.

– Ketan, ești nebun să încerci să mergi pe porcăria asta! E pe jumătate topită! strigă Varano.

Simțeau cum cele 12 roți ale mașinii se scufundau, lăsând urme tot mai adânci în magma neagră, pe jumătate topită pe măsură ce mașina mergea înainte, cu un zgomot infernal. Dacă și-ar fi calculat viteza în termeni terești, cu care Ketan se obișnuise atât de mult în ultima vreme, rulau cu aproape 408 km pe oră pe suprafața de rocă plastifiată.

– Ba vom reuși să trecem pe aici, dacă mergem destul de repede, strigă Ketan căutând să acopere zgomotul provocat de motoarele ambalate la maximum. E singura cale de a ieși de aici, dacă vechile drumuri sunt impracticabile. Am mai folosit drumul ăsta odată, demult.

Varano nu răspunse. Se mulțumi doar să stea ca hipnotizat, privind dunele și văile netede care zburau pe lângă ei. Căldura din mașină devenise de nesuportat, amândoi erau topiți.

– Asta e cea mai grea parte a călătoriei, zise Ketan liniștit. Spune-mi, merită într-adevăr să ajungem acolo unde mergem?

Varano continuă să privească fix înaintea mașinii ce se deplasa cu viteză, clătină afirmativ din cap, cu respirația întretăiată. Marea suprafață șerpuitoare, neagră, a stâncii nesfârșite pe care călătoreau deveni mai întâi portocalie, apoi treptat de un roșu orbitor, până când se topi, transformându-se într-un lac de lavă topită, roșie, ce se întindea pe o lățime mai mare decât cea a Kronweld-ului. Se întindea, de-o parte și de alta, cât vedeau cu ochii, strâmtându-se încet, transformându-se la fiecare capăt în prăpăstii adânci.

Mașina se îndrepta cu viteză maximă pe lacul de lavă topită. Acum ea atinsese o viteză de aproape 490 km. pe oră. Înainte ca Varano să-i poată răspunde lui Ketan la întrebare, realiză că nu-i putea da decât unul singur. Nu se puteau opri acum.

Înainte li se întindea o potecă strâmtă, de rocă de culoare sângerie. Era o fâșie strâmtă de lavă pe jumătate solidă, ce trecea peste lacul de lavă, ca un arc lung. Varano văzu că într-un anumit punct lava se întărise complet, formând o punte, ca o cochilie subțire, aruncată peste lacul de lavă fierbinte.

Ketan îl văzu și el, și un nou val de sudoare îi acoperi fruntea. Puntea, pe jumătate topită, nu se aflase acolo mai înainte, ultima oară când trecuse pe acolo, fâșia fusese în întregime solidă.

Dar acum era prea târziu ca să se mai întoarcă. Mașina va ajunge pe pod, înainte de a putea fi oprită. Ketan apăsă pe accelerație până jos, storcând și ultima fracțiune de putere pe care motorul o putea da.

Suprafața de stâncă neagră dispărea, și pe părți, tot ceea ce era vizibil în universul lor era lacul de lavă fierbinte și foc, care îi înconjura cu degete de raze radioactive. Însăși puntea solidă, abia dacă se vedea, datorită căldurii degajate. Încet, dar sigur, simțeau cum roțile mașinii uriașe în care se aflau se scufundau în masa pe jumătate fluidă.

În spate se întindea un sfert din pasarelă, Ketan era aproape orbit de incandescența potecii pe care trebuiau s-o străbată, ochii îi ieșiseră din orbite de încordare, în efortul de a preveni căderea în lac a bolidului în care se aflau.

Urcară greu panta lină și nu mai putură vedea punctul culminant al pasarelei. Partea nesolidificată se afla sub ei.

Se auzi un scârțâit, urmat de zgomotul stâncii sfărâmate, în vreme ce suprafața pe care se aflau, ceda sub greutatea lor. Mai mult bănuiau decât vedeau crăpăturile periculoase apărute brusc de sub roți, înconjurându-i. Văzură cum pasarela se prăbușea dinaintea lor; priviră totuși acest lucru la fel de impersonal, de parcă ar fi fost doi cercetători ce stăteau liniștiți într-un laborator, studiind un fenomen la microscop. Nu aveau timp să reacționeze emoțional.

Nu știură niciodată dacă moartea îi prinsese sau nu. Cumplita inerție a mașinii o aruncă prin aer câțiva metri, în vreme ce urca panta. Ea țâșni peste lacul topit și aterizâ cu o smucitură ce înfipse adânc roțile în suprafața moale de dincolo de lac.

Motoarele scrâșniră, în vreme ce roțile se roteau tot mai încet. Dar ele rezistară. Turnară energia atomilor sparți în roți, împingând constant mașina, cu o viteză tot mai mare.

– Nu-i așa că aproape am ajuns? zise Ketan, ridicându-se de pe podeaua mașinii, privind peste umărul lui Varano. În față se întindeau câmpiile întunecate, nesfârșite, ale Țării Întunericului. Deasupra capetelor erau norii veșnici de cenușă vulcanică și ceață, ce ecranau lumina trimisă de cele două sfere gemene, făcând ca acolo să domnească zori veșnici.

Hățișuri pipernicite se clătinau în bătaia vântului, și din când în când, câte un copac rătăcit, își ridica ramurile goale la cer. Undeva, departe, în față, se vedea un șir de dealuri teșite.

Ketan nu recunoștea locurile unde se aflau.

– De când călătorim, și pe unde om fi? Puse întrebările dintr-o suflare.

– Mai avem o jumătate de zi de mers, ajungem la destinație, zise Varano. Până acum nu ne-am oprit de o zi jumătate.

Ketan calculă repede. Dacă își menținuseră o viteză constantă, însemna că ajunseseră mai departe decât toți ceilalți exploratori ce vizitaseră Țara de Foc

până acum. Depășiseră demult pârâurile și mlaștinile periculoase, despre care crezuseră până atunci că constituie granița Țării Întunericului.

– Vrei să conduc singur? se oferi Ketan.

– Da, chiar te rog.

Varano îi ceda locul, permițându-i să ia volanul.

– În timpul ăsta, mai bine dormi, zise Ketan.

– Nu mai pot, sunt prea multe treburi la care trebuie să te gândești, după ce ai stat atât timp departe de casă.

– Oricum, nu vrei să-mi spui unde mergem? îl întrebă pentru a suta oară.

Și tot de atâtea ori Varano clătină negativ din cap.

– Nu pot s-o fac, căci ar însemna să încalc ordinele primite. Vei primi toate informațiile pe care vrea Hameth să ți le dea, când vei ajunge acolo. Mie nu mi s-a ordonat decât să te duc până la el. Soarele ajunsese la apogeul strălucirii slabe de la amiază și începu sa apună. De la o oră la alta, Ketan menținea mașina în mers, trecând peste câmpiile netede cu o viteză de aproape 490 km. pe oră.

Monotonia motorului îl legăna, el încercând să rezolve problema motivului pentru care înaintau cu o viteză atât de mare, aparent fără țintă, în pustiurile din Țara Întunericului, încercând să afle și cine era Varano?

Problema îl frământa, la fel de mult ca oricare alta. Ostașul cândva supus, pierduse întreaga umilință și întregul respect, care îl caracterizaseră atunci când îl cunoscuse pe Ketan. Acum era îndrăzneț și sigur de sine, având o privire strălucitoare și un comportament puternic, care îl uluiau pe Ketan.

– Ce va face Consiliul când va descoperi că m-ai lăsat să fug? întrebă Ketan.

– Oricum, nu contează foarte mult, pentru că nu mă vor mai vedea niciodată. Nu mă mai pot întoarce. De azi, utilitatea mea în Kronweld pentru mișcarea Restaurației a încetat.

– Restaurația?

– Deja am vorbit prea mult... Te rog, uită acest cuvânt, până îl vei auzi din gura lui Hameth.

Aerul se răci o dată cu venirea nopții, deșertul cedând teren dealurilor scunde, ce se transformară în mase impunătoare de stânci sfărâmate și aruncate unele peste altele, până la cer. Vârfurile lor erau înzăpezite. Ketan nu știuse că zăpada exista și pe planeta sa.

Adâncimea zăpezii crescu, fulgii de nea rotindu-se în jurul lor, la lumina farurilor ce străpungeau noaptea.

Varano era treaz de-a binelea și privea îngrijorat înainte.

– Las-o moale, îl avertiză el. Drumul devine mai strâmt prin munții de aici.

Era de prisos, deja mașina derapa periculos. Călătoria se prelungi în noapte, încetinită de viscolul care îi cuprinsese. Fură nevoiți să încetinească, până la mai puțin de 66 km pe oră.

Dar la puțin după miezul nopții, la apariția primei sfere, ajunseră la vârful trecătorii. Farurile străluceau ciudat, prin vârtejul de zăpadă, dezvăluind intermitent fundul unei văi nu prea adânci.

– Asta e! strigă Varano, cuprins de un val de emoție și fericire ce i se oglindea pe chip. Ketan realiză că, oricât ar fi de ciudat, Varano iubea acest loc, și că Kronweld-ul nu reprezenta nimic pentru el. Toată afecțiunea și loialitatea sa se îndreptau către valea asta ascunsă din munții Țării Întunericului.

Se opriseră la capătul superior al trecătorii. Acum, Varano trecu la volan, conducând încet mașina masivă, înaintând în jos, pe panta lungă.

Silențios, alunecară de-a lungul câmpiei fantomatice, prin vălul de zăpadă. Doar poteca aproape de nevăzut îi ajuta să se orienteze, până când brusc, ajunseră la un baraj ce fusese ridicat în mijlocul ei.

Varano apăsă un buton care întredeschise unul dintre geamurile mașinii, oprind. Doi oameni, ce duceau cu ei niște obiecte care lui Ketan i se părură a fi arme supradimensionate din Țara Întunericului, apărură brusc din noapte, oprindu-se lângă ei.

Varano spuse:

– Sunt anarhistul Varano, mă întorc la bază, cu posibilul recrut revoluționar, Ketan.

– Mergeți până la Centrul de Operații. Acolo vei fi descărcat de responsabilitate, Hameth îl va primi pe Ketan. Vom anunța că veniți.

Continuară să înainteze, însă Ketan nu mai încercă să îi pună nici un fel de întrebări. Știa că ar fi fost inutil să o facă, dar se părea că era pe punctul de a primi răspuns la toate întrebările, pe măsură ce se apropiau de orașul din vale și de misteriosul Hameth.

Contururile întunecate ale clădirilor apărură pe lângă străzile înzăpezite, pe măsură ce mașina se apropia încet de periferie. Ketan nu putea descifra nici un detaliu al formelor sau stilului arhitectonic, dar fu cuprins de un sentiment ciudat de nostalgie, pe măsură ce gândul îi zbura către Terra, către Elta, către Bastarzii în mijlocul cărora o lăsase.

Strada se lărgea într-un mare pasaj, clădiri mărețe dominând o piață centrală, unde în centrul ei se ridica cea mai minunată construcție dintre toate clădirile din jur.

Era luminată feeric, emanând strălucire la o mare distanță. În vârful ei un turn metalic subțire străpungea aerul, ridicându-se la cer.

Cu pricepere, Varano introduse uriașa mașină în piață, de-a lungul unei alei, care ducea la o intrare a clădirii. Pentru scurt timp, se furișară printr-un pasaj îngust, care se sfârșea într-o cameră unde se mai găseau alte multe mașini de mărimi și forme diverse, dar nici una nu era atât de puternică și masivă, ca a lor.

– Am ajuns, zise Varano. Buzele i se desfăcură într-un zâmbet prietenos, pentru prima oară de la începutul periculoasei lor călătorii. O să te conduc în camera care ți-a fost rezervată. Cei doi ieșiră din mașină, mergând amorțiți în susul unei pante care ducea la etajele superioare ale clădirii, dând într-un coridor larg, tapetat cu un covor gros. Pe laturile lui, se deschideau numeroase uși. Cei doi se opriră înaintea uneia dintre ele. Varano o deschise și intrară.

– Asta va fi a ta. Vei găsi aici tot ce ai nevoie. Hameth va veni la tine când va fi gata să o facă. Vei cunoaște totul, sau cel puțin ceea ce va vrea el să cunoști, pentru moment.

Varano se întoarse cu spatele și închise brusc ușa în urma sa.

– Așteaptă! strigă Ketan. Când voi...?

Dar încercă ușa zadarnic, căci nu se deschise.

25

Camera în care intrase ar fi putut aparține celui mai renumit dintre profesori. Panoul alimentar era complicat, stârnind confuzii prin multele posibilități de alegere pe care le oferea. O lumină liniștitoare, difuză, cădea peste ziduri și peste mobilele somptuoase.

Găsi haine curate și o baie confortabilă, precum și un pat moale, foarte tentant.

Mâncă, se schimbă și se pregăti pentru venirea lui Hameth. Rămase multă vreme pe marginea patului, pentru a aștepta orice chemare care i-ar fi putut fi adresată. La un tonomat ce se afla în cameră, ascultă muzică interpretată în surdină. Legănat de ea, căzu într-un somn odihnitor, ce dură toată noaptea.

Se trezi tresărind, încercând să priceapă unde se găsea. Se dezmetici treptat și se ridică în capul oaselor, pe marginea patului. Abia atunci văzu un bărbat care stătea de cealaltă parte a camerei, vizavi de el. Străinul înaintă în zigzag, până în centrul camerei.

Ketan vru să vorbească, dar se răzgândi. Omul din fața lui degaja atâta prestanță, încât interlocutorul rămânea de cele mai multe ori mut de uimire. Ketan simțea că acesta avea experiența și înțelepciunea a douăsprezece vieți, cu toate că nu părea bătrân.

Avea chipul ridat, precum munții de granit de pe Terra, dar avea părul negru și des. Era îmbrăcat numai în pantaloni scurți și un tricou, ce expuneau vederii trupul musculos și foarte bronzat, înviorat de aerul proaspăt din cameră și de razele luminilor din tavan. Puterea și forța musteau în acel trup, de parcă ar fi fost gata-gata să se reverse.

Și totuși Ketan avea obsedanta impresie că îl mai văzuse undeva pe omul din fața lui, dar nu putea defini precis care dintre trăsăturile omului îi stârniseră amintirile? Privi atent trăsăturile comune ale chipului omului, șuvița neagră de păr, ochii – privirea sa fixându-se asupra ochilor acestuia. Era ceva acolo, atât acolo, cât și în buzele strânse și senzuale. Dar Ketan tot nu își putea aminti cine era omul.

Străinul vorbi, în timp ce Ketan se trezea, ridicându-se, devenind conștient de cele ce se întâmplă în jurul lui. Vocea i se asemăna cu șuieratul vântului prin codrii deși ai Terrei.

– Tu ești Ketan, murmură el. Doamne, cât am așteptat venirea ta! Ani de zile am rezistat, știind că vei veni, chiar și atunci când mi-au spus că nu avea rost să o fac, fiindcă nu tu erai alesul.

Mintea lui Ketan încercă să asimileze ciudatul înțeles al spuselor străinului, dar nu putu stabili vreo legătură între ele, și nici nu le putu descifra sensul.

– Cine ești tu? întrebă el.

– Sunt Hameth, adjunctul lui Igon.

– Ai pomenit numele lui Igon, înseamnă că-mi poți spune unde este, căci trebuie să-l găsesc neapărat, pentru a sta de vorbă cu el.

– Nu pot s-o fac, fără ordinul lui expres, dar îți pot spune doar că l-ai cunoscut deja, fiindcă l-ai văzut. Îl vei recunoaște, neîndoielnic, atunci când îl vei revedea. El știe de tine de mulți tara încoace.

– Nu înțeleg, răspunse Ketan abia auzit, în vreme ce își trecea în revistă mintal numele și trăsăturile tuturor celor pe care îi cunoscuse.

Oare care dintre ei ar fi putut fi Igon?

Fie Branen, fie Matra în travesti, (dar ea era moartă), – William Douglas. La acest gând se opri brusc. Să fi fost oare posibil ca misteriosul Conducător al Bastarzilor să fie cumva marele Igon? Sau cineva din turn – Richard Simons. Poate că savantul nu fusese deloc doar o fantomă... Sau poate că Igon s-ar fi putut ascunde printre sutele de imagini din replica în mărime naturală a laboratorului din turn.

Nu avea cum să știe exact. Apoi, ochii lui Ketan se îngustară bănuitori. Dar oare ce hram purta Hameth însuși? Oare cine era el cu adevărat?

Hameth începu să vorbească din nou.

– Te rog, ia loc. Am să-ți răspund la multe dintre întrebările care te frământă. Mai trebuie de asemenea să-ți spun și multe alte lucruri dar înainte de asta, trebuie să-mi răspunzi sincer la o întrebare. Încă mai crezi că este posibil să-i convingem pe locuitorii de pe Kronweld de faptul că reîntoarcerea pe Terra este destinul lor, și să-i conduci înapoi, acolo, cum doreai la început?

Ketan aplecă capul, privind fix la picioarele sale goale, care se odihneau pe covorul des, gros și moale de culoarea purpurei.

– Nu, zise el încet. Am greșit. Condiționarea manifestată de ei față de superstițiile legate de Templul Nașterii este prea puternică. Ar putea fi convinși de contrariu numai de impactul extraordinar pe care l-ar avea asupra lor distrugerea totală a Templului, și faptul de a fi fost aruncați înapoi pe Terra, așa cum s-a întâmplat cu mine.

– Bine, zise Hameth. Dacă nu ai fi răspuns așa cum ai făcut-o, nu ți-aș mai fi putut spune nimic în plus. Acum, că ai aflat acest adevăr fundamental, pot continua.

Mai este și un alt fapt, indubitabil: chiar tu, nu vei fi niciodată capabil să înfrângi total condiționarea primită în Kronweld. Înțelegi și accepți asta?

Ketan clătină din nou afirmativ din cap, privind fix în ochii duri, cu străluciri de diamant, ai lui Hameth.

– Știu și asta. M-am gândit la asta, crezând că după experiențele făcute pe Bori puteam rezista, fără probleme, la vederea sângelui, dar am descoperit contrariul în deșert, în lupta cu Bastarzii.

– Știu, îl întrerupse Hameth. Treptat vei dobândi obiceiuri și deprinderi noi, dar amintește-ți că omul din Kronweld este totdeauna prezent acolo, undeva, sub duritatea noului Ketan. Și acest om din Kronweld este o persoană falsă, ireală.

– Dar ce e de făcut? strigă Ketan. Oare să se fi înșelat Simons chiar în halul ăsta? Misiunea nobilă pentru care a fost creat Kronweld-ul ar trebui să fie abandonată?

– Nu, trebuie să facem exact așa cum ai spus, să-i confruntăm pe concetățenii noștri cu distrugerea din temelii a Templului Nașterii și cu realitatea dură a existenței Terrei.

– Dar cum o vom putea face?

– Asta trebuie să-ți spun, dar pentru a o face, trebuie să mă întorc la epoca lui Igon. El a fost primul ales de către mecanismul pe care Simons l-a încorporat în Selector, pentru a fi readus pe Terra. Cred că acum înțelegi modul de desfășurare a acestui proces. De câte ori se năștea un copil ce prezenta anumite caracteristici prestabilite, mașina îi insera în creier un impuls menit să îl readucă în viitor pe Pământ. Metoda de reîntoarcere era diferită, astfel încât puteam fi siguri că unii dintre ei vor reuși. Mai erau și alte Porți de întoarcere la Terra, în afara celei din Templu, spre exemplu Igon a găsit-o pe a sa în Țara Întunericului, dar desigur, acum au fost închise toate, o dată cu distrugerea Selectorului Central.

Igon a ajuns chiar până la turn, la fel ca tine. A găsit acolo aceleași lucruri și i s-a spus aceeași poveste ca și ție. Tot la fel ca tine, s-a întors în Kronweld, defăimând Templul, încercând să le spună oamenilor totul. Nu știai asta, nu-i așa? Adevăratul motiv al condamnării și exilării sale a fost trecut sub tăcere, în cele din urmă, cei de pe Kronweld uitându-l.

De îndată ce a fost exilat a început să își îndeplinească misinea într-o manieră logică. Primise aceleași lecții ca și tine, a trecut prin aceleași greutăți, așa că a început să îi organizeze mai întâi pe toți cei care veneau pe Terra și ajungeau la turn. De la el și până la tine au existat cam o sută de oameni în această situație. Exceptându-i pe câțiva dintre ei, care au murit, toți sunt aici, acum. El a ales câțiva dintre Bastarzii cei mai inteligenți. A mai luat și pe câțiva dintre oamenii obișnuiți de pe Terra, ba chiar a recrutat câțiva agenți din rândurile Etatiștilor. Printre cei de pe Kronweld a găsit doar câțiva care să se asemene cu cei din organizația Neînregistraților, pe care ai întemeiat-o. Apropo, dacă te întrebi cumva ce s-a ales de ei, află că Branen și trei sferturi dintre ceilalți membri ai organizației sunt acum aici, alături de noi.

Igon a numit această organizație Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii, fiind dedicată reconstruirii civilizației de pe Terra. În cadrul ei ai un loc mai important decât îți pot spune acum. Mai târziu vei afla toate amănuntele.

– Dar cum ne vom mai putea întoarce vreodată pe Terra, dacă Poarta a fost închisă? Trebuie să găsim un mijloc de a o redeschide! protestă Ketan.

– Nu știu ce gândește Igon în legătură cu asta, dar mi s-au dat toate asigurările că ea se va deschide când vom fi pregătiți să trecem prin ea. Ni s-a cerut să ne continuăm activitatea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic care să determine închiderea ei.

– Nu înțeleg!

– Nici eu, dar nu facem decât să ne supunem ordinelor lui Igon.

Ketan îl privi pe Hameth în tăcere. Era aproape sigur că era păcălit de el într-un fel sau altul.

Apoi descoperi brusc adevărul, fragmentele cunoscute din trăsăturile lui Hameth se reunirâ în amintirea lui, precum pietrele unui mozaic.

– Te-aș recunoaște dintr-o mie, Varano, zise liniștit.

Trecu ceva timp, până când Hameth zâmbi imperceptibil.

– Eu i-am spus lui Igon că în cele din urmă vei ghici cine sunt, am sperat totuși că n-o vei face atât de repede. Travestiul meu în uniforma unui ostaș din Kronweld era suficient pentru a-mi ascunde adevărata identitate, atât timp cât nu fusesem văzut niciodată în rolul lui Hameth, dar m-am apropiat prea mult de tine acum, și deghizarea nu mi-a fost destul de bine pusă la punct pentru a-și putea atinge scopul în această nouă situație.

– Dar ce înseamnă toate astea?

– Igon mi-a ordonat să am grijă de tine, urma să te ajut să ajungi la turnul din deșert, aplicând un plan total diferit de cel pus de tine în practică, dar faptul că m-ai imobilizat, a dat totul peste cap. Până la urmă ai obținut rezultatul dorit de noi, din proprie inițiativă și utilizând alte mijloace, așa că a ieșit destul de bine.

– Regret, nu aveam de unde să știu....

– Las-o baltă, nu s-a întâmplat nimic rău.

– Nu-mi pot închipui cum ți-ai putut însuși o identitate legitimă în Kronweld, dacă această persoană n-a existat niciodată.

– Adevăratul ostaș cu numele de Varano era Etatist, acum este mort, zise Hameth simplu. Motivul pentru care Igon a manifestat un interes atât de mare față de persoana ta, lucru despre care cred că te întrebi cum de a fost posibil, este acela că a avut acces la înregistrările referitoare la tine, făcute de Selector, atunci când ai trecut pentru prima dată prin el, la naștere. El vrea să-ți dezvolte calitățile latente, astfel încât să le poată folosi.

– Ce au făcut până acum, în această vale Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii?

– S-au pregătit să respingă atacul Etatiștilor.

– Nu este vreo cale de a împiedica declanșarea sa? exclamă Ketan. Datorită cunoștințelor și capacităților de cercetare ce se află acum în posesia organizației, sigur că ar putea fi evitat acum, putând fi ocolită și declanșarea unui conflict direct între cele două planete.

– Poate că s-ar putea realiza asta, nu știu. Dar nu ne pasă de asta, nu vrem să îl evităm, trebuie neapărat să aibă loc.

– Vreți să aibă loc?! Ketan era foarte uimit de cele auzite, nu-i venea să creadă. Se așează din nou, privind neîncrezător la Hameth.

– Gândește-te puțin, analizează situația la rece, doar i-ai văzut pe Directorul Etatiștilor, pe Bocknor, pe Javins. Doar ăștia singuri, sunt suficienți pentru a-ți demonstra că Etatiștii trebuie distruși total, și că puterea lor trebuie zdrobită. Ți-i poți imagina predându-se liniștiți, pașnic, acceptând de bună voie reîntoarcerea pe Terra a celor din Kronweld indiferent de cum s-ar realiza ea?

– Nu, nu pot, dar...

– Asta e singura soluție. Vom aștepta atacul lor, apoi îi vom distruge, preluând puterea. Nu se vor aștepta să întâmpine vreo rezistență, și totul se va reduce până la urmă la rezolvarea problemei de a-i întoarce din drum.

Multe altele vor fi de asemenea realizate o dată cu declanșarea atacului lor, urmat de distrugerea lor totală. Vor invada Kronweld-ul, începând să distrugă orașul. Ce efect crezi că va avea asta asupra cercetătorilor din Kronweld?

Pentru o clipă Ketan își închipui atacul ce va avea loc. Și-l imagină pe Etatistul Bocknor țâșnind prin poarta de trecere, având în mână o rază distructivă, care ar mătura orașul, ca un cuțit în flăcări. El va distruge templul de piatră, determinându-i explozia ce îl va fărâma în mii de bucăți care se vor răspândi deasupra orașului. Apoi raza va arde, distrugând totul...

– Vor rade planeta, exclamă Ketan îngrozit.

– Probabil că unii vor muri, zise Hameth solemn. Ăsta e prețul pe care va trebui să îl plătească pentru ignoranța și superstițiile lor. Totuși, îți pot promite că i-am adunat pe toți cei care se vor dovedi foarte capabili în munca de reconstruire a civilizației terestre. Nici unul dintre aceștia nu va muri.

– Nu ar trebui să fie nevoie să moară nimeni!

– Iar vorbește kronweldianul din tine.... zise Hameth, dar nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai înainte. Care crezi că va fi efectul atacului asupra Cercetătorilor din Kronweld?

– Dacă nu va distruge superstițiile legate de Templu, și de inviolabilitatea Misterelor sacre, atunci nimic pe lume nu o va mai face.

– Și analiza efectuată de noi a ajuns la aceeași concluzie ca și tine. Înainte ca orașul să fi suferit distrugeri de proporții, generatoarele noastre energetice vor apărea, distrugându-i pe Etatiști, pe măsură ce intră pe poartă. Apoi ne vom întoarce pe Terra unde vom distruge citadela lor. Când vom fi preluat controlul asupra situației, vom declanșa un exod către Terra și vom organiza un sistem de învățământ pentru a-i învăța pe cei din Kronweld, așa cum ați fost învățați tu, Igon și ceilalți care ați trecut prin această experiență, principalele date și fapte importante din istoria Terrei.

Dar ține minte următoarele: Distrugerea Etatiștilor prin forță este esențială și demonstrarea puterii noastre astfel este singura cale de a-i învăța pe kronweldieni care este adevărata lor situație. Înțelegi?

Ketan se îmbrăcă în grabă, după ce luă masa de unul singur. Îmbrăcă niște haine grele, căptușite, ce i se păreau ciudate, dar despre care Hameth îi spusese că îi vor fi necesare pentru a fi protejat de frigul de afară.

Când fu gata, deschise ușa camerei sale și ieși pe hol. Hameth venea spre el, îmbrăcat încă numai în pantalonii săi scurți și tricou. Îi zâmbi în semn de salut.

– Vreau să vezi clădirile și fabricile noastre, și să înțelegi pregătirile făcute până acum în vederea respingerii atacului Etatiștilor, zise el.

Când ieșiră, ningea. Ketan se opri, întinse mâinile, își cuprinse capul în palme, pentru a simți atingerea rece a zăpezii pe chip. Îl cuprinse un fior, în vreme ce o rafală de aer înghețat trecu peste ei. Dar Hameth nu păru să ia în seamă frigul care îl mușca.

Izbucni în râs, spunând:

– Toți cei ce au venit aici înaintea ta au fost foarte surprinși atunci când au văzut zăpada pentru prima oară, dar grăbește-te; sunt multe de văzut, iar timpul este scurt.

Orașul era aproape la fel de mare ca și Kronweld-ul. Hameth nu numise decât câțiva dintre aceia pe care îi recrutaseră ca membri ai mișcării Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii.

– Câte suflete sunt aici?

– Un număr aproximativ egal cu cel al populației Kronweld-ului.

– Dar cum este posibil așa ceva?

– Pentru că aici nașterea decurge firesc, am ajuns deja la a treia generație de membri ai organizației noastre, care s-au născut astfel, fiind învățați toată viața despre semnificația muncii prestate de noi. Ei vor fi foarte valoroși când ne vom întoarce pe Pământ.

– Știi cumva de ce în Kronweld nașterea nu decurge firesc, ca aici?

– Este un lucru pe care Richard Simons nu l-ar fi putut prevedea niciodată. Sterilitatea este generată de radiațiile primului soare și de radioactivitatea din Țara de Foc. Noi, cei de aici, suntem protejați de efectele sale datorită depărtării la care ne găsim și a ceții care este totdeauna prezentă pe cer.

– Cei care au fost expuși acestor radiații pot rămâne sterili pentru totdeauna?

– Cei ce și-au purtat tot timpul mantalele de zi căptușite cu plumb, sunt de obicei doar temporar afectați de această boală. Majoritatea celor care au venit la noi din Kronweld s-au reprodus în mod firesc, după o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, dar iată-ne ajunși la uzina producătoare de energie.

Se apropiară de o enormă clădire îngrădită și intrară. Privind în jur, Ketan văzu foarte multe turbine enorme, care se roteau. Erau niște mașini uriașe gri, care străluceau din cauza numeroaselor becuri aprinse din tavan.

O mulțime de oameni ca niște pitici se învârteau, lucrând tăcuți în interiorul și de jur împrejurul mașinii.

– Ce sunt astea? exclamă Ketan mirat.

– Astea sunt turbinele mobile, generatoare de energie, pe care le vom arunca în lupta împotriva Etatiștilor, când ei vor intra pentru prima oară pe poartă. Vino înăuntru.

Douăzeci de roți cu circumferință reglabilă sprijineau utilajul. Cei doi bărbați intrară printr-o fantă ce se deschidea în partea din față a blindajului între șirurile de roți ce aveau încă o dată și jumătate înălțimea unui om.

O dată ajuns în interiorul luminat, lui Ketan îi fu prezentat un pupitru de comandă, necunoscut de el până atunci. Formele utilajelor din partea sa inferioară erau suficient de convenționale pentru ca el să poată recunoaște niște turbine.

Ketan estimă mintal producția de energie, pornind de la dimensiunile lor, și se îngrozi la gândul că atâta putere putea fi produsă la bordul acestei arme mobile.

La etajele doi și trei ale utilajului se vedeau niște echipamente ce îi erau total necunoscute. O grămadă de tuburi bondoace, supradimensionate, generatoare de energie se găseau la al doilea etaj. La cel de al treilea etaj se găsea o turelă total expusă vederii, a cărei singură protecție părea a fi alcătuită dintr-o plasă metalică, ce o acoperea cu totul. Apoi Ketan remarcă faptul că aceasta cobora înspre baza mașinii, fiind depărtată de corpul acesteia de niște scurte prize izolate.

Pe turelă se găsea postul unui operator, situat pe o buclă, cu o înălțime de două ori mai mare decât cea a lui Ketan, construită dintr-un cablu aproape tot atât de gros ca și trupul său. Vizavi, pe partea opusă a turelei, se găsea o buclă mai mică, iar între cele două bucle se întindea o cavitate, care avea în mijloc un stâlp, trecut prin axa buclelor. El părea că nu are nici un fel de punct vizibil de sprijin.

– Radiația este metoda cea mai ieftină și cea mai eficace de a transforma energia electrică, și de a o folosi, în scopuri distructive. Aceste mici generatoare pot produce o rază care să se întindă de aici până în Kronweld, zise Hameth, dar intenționăm să le folosim de la o distanță mult mai mică. Mai târziu, o să scot unul afară, ca să-ți demonstrez de ce este în stare „jucăria" asta!

Chiar și fără să fi asistat la demonstrație, Ketan putea vizualiza teribila putere a acelor generatoare, ce era transformată într-o rază mortală, capabilă să distrugă totul în jurul ei. Se întreba dacă era cineva sau ceva care să îi fi putut rezista?

– Acum vom trece mai departe, vom vedea armele principale, zise Hameth.

Ieșiră din nou, lăsându-se biciuiți de rafalele furtunii de zăpadă și traversară drumul, pentru a ajunge la o clădire mai mică. Ketan privea prin perdeaua de zăpadă, minunându-se de modul în care fusese construită clădirea. Ea nu era decât o versiune cu mult mai mare a turelei micilor generatoare de energie. Le domina, prin perdeaua orbitoare de zăpadă, dar nici un fulg nu cădea asupra acelei plase protectoare.

Ieșiră din nou în furtună și trecură într-un sector al unei camere ce părea o prăpastie fără fund, care era pur și simplu fierbinte, din cauza căldurii ce radia de la sute de generatoare de energie, aflate în repaus.

– Păi aici e suficientă energie pentru a distruge tot...! zise Ketan uluit.

– Ar prăbuși munții din jurul nostru, cât a-i zice „pește", îi termină Hameth gândul nerostit.

– Vino cu mine sus!

Cei doi urcară până la nivelul solului și stătură în picioare sub uriașul inel al proiectorului. În spatele lor se găseau manetele care controlau arma.

– Acest aparat este în realitate mai mobil decât confrații săi mai mici, pe care i-ai văzut mai înainte, zise Hameth, sau cel puțin așa vor sta lucrurile când poarta de trecere spre Terra va fi redeschisă. Mă întreb dacă ești pe deplin conștient de potențialul acestui aparat, construit de savanții din turnul din deșert. Deschiderea porții nu va însemna decât că, între acest plan și cel al Terrei se va stabili o anumită relație, acest lucru neimplicând stabilirea unei relații spațiale bine definite. Trecerea dintre cele două planuri poate avea loc în orice clipă, în fiecare dintre ele. Poate fi situată la un punct bine definit, așa cum stau lucrurile în cazul porții de trecere, sau prin Templul Nașterii, dar asta nu este important. În realitate, am folosit aceste mașinării pentru efectuarea unor transporturi ce au avut loc în întregime între granițele Kronweld-ului. Asta se realizează trecând către Terra, și reîntorcându-ne aici, în punctul dorit. Astfel, putem utiliza această clădire pentru a amplasa fie micile generatoare energetice mobile, fie armele mari, în poziția dorită în orice punct de pe Kronweld sau de pe Pământ, aproape instantaneu.

Ketan fu totodată îngrozit și încurajat când văzu uriașa armă de distrugere.

– Și când te gândești că este o pierdere atât de mare, zise el. Se pierd timp, materiale, energii umane care ar putea fi folosite în scopuri pașnice...

Auzindu-l, Hameth râse scurt.

– Păi dacă asta e pierdere, așteaptă până când vei avea timp să studiezi istoria Terrei, așa cum se află ea înmagazinată în turn și acolo vei învăța cu adevărat ce înseamnă pierderea...

Ketan simțea evoluția spirituală pe care o parcursese în tot acest răstimp. Spre deosebire de cercetătorul impulsiv, ce îi sfidase pe membrii Consiliului, amenințându-i pentru prima oară că va dezvălui tuturor adevăratele rosturi ale Templului Nașterii, străbătuse o cale lungă.

Poate că asta nu se vedea, dar el știa că așa se întâmplase, și Neînregistrații pe care îi întâlnise în zilele următoare, remarcară la rândul lor acest lucru.

Învățase să deosebească cele trei grupuri mari de luptători, și anume Bastarzii, Etatiștii și Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii.

Încet-încet, reținu amănuntele planurilor făcute de Igon, privitoare la renașterea Terrei. Se simțea îngrozit și totodată umil în fața înțelepciunii și clarviziunii manifestate de Igon. Dar Igon adunase această înțelepciune de-a lungul multor tara de experiență de viață și Ketan nu se simțea rușinat înaintea acestei experiențe, pe măsură ce își percepea creșterea de sine și acumularea puterii, pe măsură ce devora pur și simplu rezultatele obținute de ceilalți.

El se dedică în întregime studierii metodelor folosite și rezultatelor obținute de către Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii. O bibliotecă din cadrul Centrului de Operații îi oferi posibilitatea de a studia viața celor trei generații, care se născuseră și trăiseră în această vale până acum. Aparent, planurile lui Igon se aplificaseră, pe măsură ce el continua să le transpună în practică. La început se preocupase doar de strângerea unui grup de persoane care să poată înțelege complexitatea problemei pe care o aveau de rezolvat. Pe atunci el nu întrevedea nici o rezolvare a acesteia, dar membrii grupului său își petrecuseră

mulți ani de zile, studiind milioanele de volume ce se găseau în biblioteca turnului din deșert.

Pe măsură ce amenințarea distrugerii Kronweld-ului de către Etatiști devenea tot mai mare, ei au interpretat acest lucru ca fiind soluția problemei lor. Prin intermediul unei rețele de spionaj foarte bine puse la punct au luat cunoștință în amănunt despre planurile Etatiștilor. Erau siguri de ei și planurile lor o reflectau.

Acum erau gata să-i înfrunte și orașul vibra de o mare nerăbdare, ce se oglindea pe chipul fiecăruia. Ketan le putea înțelege sentimentele, pe măsură ce perspectiva realizării în cele din urmă a scopului lor final, după decenii lungi de așteptare, se apropia tot mai mult, dar cu toate că el știuse totdeauna că acest conflict era absolut necesar, exceptând scurtele clipe, când sperase ca Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii să poată găsi o cale pentru evitarea sa, el nu putea simți o mare exaltare la gândul bătăliei crâncene și sângeroase ce avea să vină.

Creierul lui era obosit de nesfârșita, copleșitoarea dorință de a găsi o cale mai bună de rezolvare a problemei. El îi cunoștea atât pe kronweldieni, cât și pe Etatiști, știa că Igon avusese dreptate, și că nu era o cale mai bună de rezolvare a problemei, decât izbucnirea acelui conflict sângeros.

Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii înșiși erau un grup eterogen, care nu ofereau nici o singură trăsătură distinctivă. În rândurile lor erau Bastarzii hotărâți, iubitori de libertate, dar nepricepuți. Mai existau și poeții și cercetătorii de pe Kronweld, aristocrații, rămășițe ale unei culturi milenare, dar decadente, care proveneau din rândurile Etatiștilor. Toți aveau un singur lucru în comun, o dorință de unire și libertate pentru planeta lor natală.

Ketan fu numit în cadrul grupului tehnic de planificare, care, la timpul potrivit, urma să execute planul de atac și apărare conceput de Igon. Datorită noii sale funcții, trebuia să învețe detaliile complicate a zeci de programe complexe, să înțeleagă funcționarea fiecărui mecanism și a fiecărei arme pe care plănuiau să o folosească. Învață să mânuiască generatoarele mobile, fiindu-i încredințată temporar comanda unei unități alcătuite din treizeci de astfel de mecanisme.

În ciuda multiplelor obligații pe care le avea, Hameth își asumă obligația instruirii lui Ketan. După zile întregi, în cursul cărora i se arătase cum să mânuiască sistemul complicat de manete ce controla generatoarele, lui Ketan i se încredință unul, ordonându-i-se să execute cu el o manevră complicată.

– I-al, amplasează-l în valea următoare, îi ordonă Hameth. Trebuie să ținteșți prin muntele acela din fața ta. Găsești coordonatele țintei în acest plic sigilat. Trebuie să arzi ținta, dar să nu lași semne la o depărtare mai mare de 50 de turli de ea.

Ketan îl privi fix, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Problema ce i se încredințase era aproape imposibil de rezolvat, deoarece, pentru a o face, trebuia să coordonezi foarte bine sincronizarea și calcularea unghiului undelor ce se roteau în buclele de cablu și care, la rândul lor, generau raza distructivă în tubul vidat.

Dar dădu încrezător din cap, zicând:

– N-avea nici o grijă, o să nimeresc drept la țintă. Făcu un semn cu mâna, în timp ce Hameth cobora pe pasarelă, ieșind din generator prin fanta de acces.

Ketan manevră uriașa armă de luptă de-a lungul câmpiei întunecate ce se găsea la o înălțime inferioară celei a orașului, unde se desfășurau manevrele. La o mare depărtare de el, putu vedea alte două generatoare, distanțate foarte mult între ele. Nu știa unde se găseau celelalte generatoare, dar știa că la manevre, participa întreaga sa unitate.

Sub plasa înșelător de subțire de sârmă care acoperea turela generatorului el părea să fie singura ființă vie din univers. Pe câmpie începuse din nou să ningă și era obligat să folosească dispozitivele de vizualizare în infraroșu, pentru a vedea la o lungime de generator în față. Deasupra, urmărea modul în care fulgii se roteau încet, alunecând în josul câmpului invizibil de forță, instalat în plasa metalică de protecție. Într-o astfel de izolare solemnă părea imposibil ca bucla ce trona deasupra capului său să poată trimite o undă de groază și distrugere, în întunericul necunoscut care domnea în fața lui.

În scurt timp ajunse în valea care îi fusese indicată de Hameth. Pe pământul din vale se găseau grămezi de ruine fărâmițate, care marcau țintele ce fuseseră atinse în zilele anterioare de instrucție, alcătuite din mașini abandonate și învechite, ce fuseseră aduse aici pentru a fi încercate. Era un mare cimitir al predecesorilor monstrului, pe spatele căruia călărea el acum.

Ketan se concentră asupra rezolvării dificilei probleme cu care se confrunta acum. Reglă schimbătorul de viteze în poziția potrivită, apoi îl trecu pe sistemul de operare automată. Reglă dispozitivele de ochire pe coordonatele țintei, urmărind cum încet, intră pe aceeași linie cu axa reală de proiecție a razei. Mâna i se odihnea pe dispozitivul care regla focalizarea razei, care la rândul ei avea nevoie să fie reglată, în fracțiunea de secundă în care funcționa, pentru a se asigura că focalizarea sa se va produce într-un singur punct.

Albul orbitor al zăpezii creștea în intensitate, dar Ketan privea concentrat la formele bondoace și masive ale celorlalte două mașinării, care se îndreptau greoi către el. Se întreba care era misiunea lor? Dar nu își putea permite să fie preocupat de asta, îndeplinirea misiunii sale se apropia. Aștepta încordat pentru ca acea rază tăcută a morții să îl atingă, dar nu se întâmplă așa.

În pustietatea albă a câmpiei, Ketan întrevăzu o siluetă care apăru brusc, din neantul perdelei de zăpadă. Era o siluetă de bronz, pe jumătate dezbrăcată, care fugea nebunește către el, cu o viteză aproape incredibil de mare. Într-un moment de ezitare, crezu că trebuie să fi fost vorba de o halucinație sălbatică. Apăsă pedala de frână până la refuz, dar uriașa inerție a generatorului nu putea fi oprită atât de repede. Silueta lui Hameth dispăru din raza sa vizuală. Lui Ketan i se păru că simte o ușoară zguduitură, și mașina își continuă drumul, nestingherită. Când în cele din urmă mașina se opri, el deja țâșnise pe pasarelă, îndreptându-se către fanta de acces. Izbitura rafalelor de zăpadă răvășite de vânt i se păru a fi asemănătoare cu o scufundare bruscă într-un gaz lichefiat în flăcări,

atunci când își aruncă picioarele afară, urmate fiind și de restul trupului. Apoi se deplasă clătinându-se, până ajunse sub pântecele mașinii, căutând atent între roțile sale masive, înapoindu-se de-a lungul urmelor lor adânci, prin zloată.

Pe poteca tăiată de roți gheața întărită pe sol se topise, sub presiunea aplicată de șenilele neregulate de oțel, înghețând apoi, din nou, instantaneu, pentru a alcătui urmele trecerii generatorului.

Dar Hameth era de negăsit.

Ketan alergă înnebunit, pe o distanță de câteva sute de picioare, în susul și în josul urmelor, dar nu văzu nimic, în afara noroiului, a bucăților sfărâmate de oțel, a cioburilor de sticlă și a pieselor de schimb din cimitirul pustiu de mașini stricate din vale.

Celelalte două generatoare i se alăturaseră acum, iar operatorii lor coborâseră la rându-le prin fantele de acces.

Ketan se întoarse către ei privindu-i fix, șocat, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– L-ați văzut și voi? întrebă el răgușit. Mi-a intrat direct sub roți, nu am mai putut opri.

Unul dintre ei dădu afirmativ din cap. Ketan știa că omul se numea Alva, și făcea parte din a treia generație de Luptători pentru Restaurarea Științei și Tehnicii.

– Da, l-am văzut și noi. Probabil că a înnebunit. Cu siguranță că te-a văzut, în mod deliberat s-a aruncat sub roțile mașinii pe care o conduceai. Unde este?

– Nu este aici.

Fu rândul celor doi să rămână cu gurile căscate. Mai căutară o dată, pe toată lungimea urmelor înghețate. Dar nu găsiră nici urmă a trupului strivit al Conducătorului Luptătorilor pentru Restaurarea Științei și Tehnicii.

Ketan văzu rămășițele, în vreme ce cei doi colegi ai săi se găseau cam la 12 lungimi de generator depărtare de el. Era doar la o lungime distanță în spatele mașinii sale, zăcând întins în urma din stânga; era doar o bucată de sticlă și oțel, ce strălucea în razele de lumină ce veneau de pe fanta de acces, rămasă deschisă a generatorului din apropiere.

El văzu o strălucire de bronz într-un braț distorsionat. Se aplecă să îl atingă, apoi îngheță nemișcat, de parcă furtuna de zăpadă s-ar fi transformat brusc în aer lichid.

După o perioadă foarte îndelungată de timp se ridică, și în acea clipă, căpătă răspunsul la o mie de întrebări. Un sentiment al pierderii inevitabile și o tristețe infinită îi smulseră de pe buze un geamăt profund, care îi făcu pe colegii săi, aflați la o oarecare distanță să privească în sus, clătinându-și capetele plini de compasiune.

Apoi se aplecă și atinse din nou brațul acela descărnat, cu osul din oțel strălucitor. Descoperi încet conturul aproape de nerecunoscut al trupului, oasele răsucite ale brațelor și picioarelor, vasul spart de sticlă strălucitoare în care se găsise inima.

– Acum știu adevărul despre tine, Varano-Hameth-Igon, își spuse Ketan. Așta era modul prin care marele Cercetător cucerise timpul, devenind nemuritor. Puțin țesut nervos, cu ajutorul căruia să poată gândi, visa și coordona mișcările acelui trup puternic, nemuritor din oțel și sticlă. Numai atât fusese necesar pentru ca Igon să devină nemuritor.

Oare de ce se sinucisese, aruncându-se conștient sub roțile mașinii? Probabil că ceva din trupul artificial al lui Igon se defectase, și acesta scăpase de sub controlul creierului savantului.

Ceilalți doi se întoarseră.

– Noi nu am găsit nimic, zise Alva. Dar tu?

Ketan clătină negativ din cap, tăcând, îndepărtându-se de rămășițele trupului artificial care l-ar fi putut da de gol.

– Probabil că o fi fost vorba de un miraj, sau un fel de halucinație care ne-a lovit pe toți. Mă duc să văd dacă pot lua legătura cu Centrul Operativ, ca să aflu unde este Hameth.

Dar colegul său urcase deja la bordul mașinii sale, și acum, scoțând capul prin fantă strigă cu o voce totodată îngrozită și triumfătoare.

– Centrul Operativ cheamă toate generatoarele la bază. Poarta de trecere s-a redeschis. Etatiștii atacă Kronweld-ul. Au lovit Templul Nașterii!

26

Elta stătea în picioare ametită de parcă nu și-ar fi putut controla mișcarea mâinii. Transfigurată de efectele dezastrului pe care îl provocase, urmărea dărâmarea și topirea înceată a măreților terase din fața ei.

Raza pornită din arma ei tăie peretele metalic al Selectorului cu o flacără lungă și albă, ce încet-încet se transformă în galben, rămânând roșu-sângeriu, până când se întoarse din nou.

Raza străbătu de două ori partea lungă din față a barierei, în spatele căreia se găsea complicatul mecanism al Selectorului. Apoi, încet și monoton, porțiunea din partea superioară a acesteia începu să se clatine, vibrând, cu o mișcare tremurătoare, a cărei șocantă amplitudine crescu, pe măsură ce unul după altul, stâlpii de susținere erau cuprinși de flăcări.

Ea văzu că altarul pe care se chircise Ketan se afla în mijlocul aurei strălucitoare a porții de trecere, care se deschisese. Știu imediat că el nu avea să pățească nimic, deoarece poarta se deschisese, înainte ca ea să fi apucat să apese pe trăgaci.

Buzele ei rostiră murmurat un „adio", fără cuvinte când îl văzu dispărând printre strălucitoarele fulgere ale incendiului declanșat de ea.

Se lăsă întunericul, și altarul se clătină, prăbușindu-se în infernul arzând de metal topit de culoare purpurie. O dată cu dispariția teraselor, însuși complica-

tul mecanism al Selectorului fu expus acțiunii devastatoare a razei. Flăcări albastre provocate de descărcările electrice, se arcuiră între firele aproape unite între ele, până când, zone întregi deveniră adevărate foi arzânde de foc.

Sute de tuburi de sticlă și metal se prăbușiră, izbite de raza distrugătoare. Unele explodară cu zgomote ca de tunet, ce afectară și mai mult circuitele aparatului, pe măsură ce gazele provocate de ele erau eliberate în atmosferă, transformându-se în izotopi.

În spatele Eltei mulțimea nefericită, ce își aștepta rândul, cu copiii în brațe, era prea uluită pentru a înțelege pe deplin semnificația celor întâmplate, dar când văzură că altarul și haloul său înconjurător se prăbușesc, căzând, în flăcări, un țipăt răsunător li se ridică din gâtlejuri, țipăt care acoperi pocniturile focului electronic și explozia circuitelor Selectorului.

Toată ura și nefericirea acumulate în cursul celor câtorva generații în care oamenii fuseseră obligați de tirania Selectorului să riște viețile copiilor lor, se descătușă brusc, transformându-se într-un torent de expresii verbale incoerente, ce zgâlțâiră pereții clădirii, revărsându-se într-un strigăt sălbatic de triumf asupra dușmanului, care fusese în cele din urmă înfrânt.

Dar Elta nu îl auzi.

Cu toate că lacrimile aproape o orbeau, urmărea apropierea Etatiștilor, care își croiau greoi drum prin mulțimea deslănțuită, încercând să ajungă la ea.

Metodic, tăind ruinele în flăcări, ea încercă să depisteze punctele în care situația i se părea a fi critică și vulnerabilă. De șase ori la rând, văzu siluetele bărbaților ce se aruncau orbește în calea razei mortale, pornite din arma sa, și dispăreau ca norișorii albi, vânturați. Văzu totul, până în marile camere de operare, unde asistenții puneau căștile cu electrozi pe capetele nou-născuților, înregistrându-le astfel atât capacitatea mintală, cât și trăsăturile de caracter.

Probabil că o sută de nou-născuți trebuie să fi pierit o dată cu distrugerea Selectorului.

Apoi, mai mulți Etatiști înarmați se repeziră la ea, prinzând-o strâns de brațe, smulgându-i arma.

Pentru o clipă se gândi că aveau s-o ucidă acolo, pe loc, atât de mare era furia și frustrarea ce li se oglindeau pe chipuri. Ei nu i-ar fi păsat de nimic în acea clipă. Realizase tot ceea ce își propusese, exceptând singurul vis despre care știuse totdeauna că nu ar fi putut fi decât ceea ce este.

Etatiștii o împinseră înainte, prin mulțime, către o ușă laterală. Dacă sala ar fi fost mai puțin tixită de lume, probabil că nu ar fi prins-o niciodată, dar cei ce se găseau la o distanță de doar câțiva pași de ea nu știau ce se întâmplă, știau doar că se bucurau foarte mult de faptul că Selectorul nu mai exista. Și mai știau că nu mai putea fi niciodată reconstruit, căci chiar Etatiștii înșiși nu ar mai fi putut-o face.

Însă, așa cum se prezentau lucrurile, doar câteva insulte furioase fură aruncate asupra paznicilor Etatiști, și cei care fuseseră suficient de îndrăzneți ca să se exprime pe șleau plătiră pe loc cu viața, deoarece paznicii traseră fără milă și fără discriminare în mulțimea dezlănțuită.

O grăbiră pe Elta, scoțând-o pe ușa laterală a clădirii, pentru că apoi să reintre, pe o altă ușă, din apropiere. Fata nu știa unde o duceau, și prea puțin îi păsa de asta. Urmărea fără vlagă cum zidurile coridoarelor întortocheate ce părcau nesfârșite treceau prin fața ochilor ei. Apoi, paznicii se opriră în fața unei uși mari, capitonate.

Etatiștii se sfătuiră o vreme, apoi ușa se deschise; Elta intră în camera uriașă, plină de echipamente electronice, iar interesul îi crescu, în ciuda voinței sale.

Până când vocea nu începu să vorbească, Elta nu realiză că, vizavi de ușă există un tub mare cât un stat de om.

– Lăsați-ne singuri! zise vocea gravă și puternică.

Elta îngheță fără să vrea, auzind-o, căci acum își dădu seama unde se află. Era în fantasticul apartament al Directorului, iar în tubul din fața ei trebuie să fi fost chiar acesta.

Paznicii Etatiști părăsiră imediat încăperea, închizând ușa în urma lor. Elta nu putea vedea limpede ce se afla în tub, dar ceea ce întrevăzu îi provocă un val de greață care îi scutură întreg trupul.

Toată viața auzise povești despre schilodul și nemuritorul Director, despre tubul care adăpostea creatura pe jumătate om, pe jumătate mașină, hrănindu-l și menținându-l în viață, deși ar fi trebuit să fi fost demult mort.

O cuprinse un sentiment de milă, ură și greață, față de starea precară a sănătății acestuia. Își înăbuși greu un impuls aproape copleșitor de a ieși pe ușă și de a o lua la fugă.

Știa foarte bine că asta ar fi fost de prisos. Ea distrusese principalul instrument prin care Directorul își exercita puterea și se afla aici, acum, pentru a fi pedepsită. Știa că ar fi fost prea mult să spere că ar fi putut beneficia de o moarte rapidă, ea nu spera decât ca tatăl său, Javins să nu aibă de suferit de pe urma faptelor ei.

Își ridică demnă capul, lăsând ca gulerul mantalei pe care o purta să-i cadă pe umeri și să se adune într-o grămăjoară, la ceafă. Păși înainte.

– Așa-i mai bine, draga mea, răsună din nou vocea satisfăcută a Directorului.

Ochii aceia orbi o priveau, și cu toate că auzea sunetul vocii, buzele zbârcite din fața ei nu se mișcară niciodată.

– Sunt aici, zise ea. Fă ce vrei cu mine, numai termină repede.

– Am să termin foarte repede, spuse el, și vocea îi fu brusc cuprinsă de nerăbdare. Apropie-te și ascultă atent ce vreau să-ți spun. Tatăl tău, Javins, este afară, are cu el planurile Selectorului. Mă întreb dacă știi ce înseamnă asta?

Clătină negativ din cap, șocată. Tatăl ei aici! Ce voia să însemne asta?

– Bila este mecanismul care controlează poziționarea Selectorului, ea este reglată în raport cu relația existentă între planul Terrei și cel al Kronweld-ului. Putem construi oricând un alt Selector, dar dacă bila și datele introduse în memoria sa ar fi distruse, nu am mai putea trece niciodată către Kronweld.

Chiar în timp ce tu distrugeai Selectorul, i-am ordonat tatălui tău să ia bila de acolo, și să o ducă într-un loc sigur.

– Dar nimeni nu cunoaște principiul de funcționare al acestuia! Nu poate fi reconstruit niciodată!

– Ba se poate foarte bine, atât timp cât bila se află în siguranță, zise Directorul cu o voce moale.

Pacea sufletească fără margini pe care i-o dădea gândul atingerii obiectivului propus se risipi din mintea Eltei. Dacă spusele Directorului erau adevărate, înseamnă că groaznica problemă pe care încercase să o înlăture rămăsese aceeași. Nu realizase nimic, asumându-și atâtea riscuri, dar oare care să fi fost rolul tatălui ei în toată povestea asta? Toată viața își exprimase în secret un dispreț morocănos, atât la adresa Directorului, cât și față de politicile oficiale ale Etatiștilor. Ăsta fusese motivul pentru care, inițial, se hotărâse să se întoarcă la el, pentru a putea beneficia de ajutorul lui, dar nu fusese nevoită să o facă. El nu mersese atât de departe ca ea pe calea disidenței, dar, sigur că o dată ce distrugerea Selectorului ar fi fost ireversibilă, el nu ar fi făcut nimic pentru a-l salva.

Directorul îi citi gândurile, zicând:

– Tatăl tău și cu mine am lucrat mână în mână în multe situații care te-ar surprinde, spuse el. Ți-am urmărit cu plăcere activitatea. A fost neînțelept și nenecesar din partea ta să încerci să-ți ucizi sora geamănă.

Se juca cu ea, se gândi fata. Îi plăcea foarte mult jocul de-a șoarecele și pisica, înainte de a o ucide, prin metode încete și dureroase, atât pe ea, cât și pe tatăl ei. Directorul aflase cumva de spusele lui Javins, și acum se răzbuna.

– Nu m-am exprimat prea corect când am afirmat că putem copia Selectorul, zise el. Știm, totuși, unde se află informațiile referitoare la construcția sa. Misiunea ta este aceea de a merge împreună cu tatăl tău pentru a mi le aduce, și a redeschide poarta ce face legătura cu Kronweld-ul.

Vorbele lui nu aveau sens, neavând nici un înțeles pentru ea. Dacă el nu făcea decât să se joace, atunci înseamnă că nu își lăsa nici o posibilitate pentru atingerea unui punct culminant. Totul era absurd, ea știa că totul era minciună, încă înainte ca el să încerce să ajungă la acesta.

Dar el vorbea întruna.

– Oare nu ți-ar plăcea să-l revezi pe Ketan?

Fata gemu.

– Te rog, ucide-mă dacă vrei, dar fă-o repede.

– Vei merge în pădurea de dincolo de aeroport. Javins cunoaște locul, acolo se mai află nava cu care Ketan a venit aici azi dimineață. William Douglas îl așteaptă. Îi vei povesti cele petrecute, și îi vei cere să te ducă la turn, acolo vei găsi destule informații care să îți permită să redeschizi poarta de trecere dintre cele două planete.

– Turnul? Nu mai spune, știi unde este?

– Da, am fost acolo de mai multe ori, cu destul timp în urmă. Vino aici, mai aproape de tub, voi reduce intensitatea câmpului protector. Rostind acestea, Directorul părea să își fi asumat un ton ciudat de rugăminte.

Elta simți cum câmpul de forțe ce o înconjurase până atunci îndepărtând-o de tub slăbise, și ea aproape că se prăbuși înainte, realizând că se sprijinise până atunci de el ca să se poată ține pe picioare.

Se redresă, dându-și seama că era destul de aproape pentru a putea atinge tubul. Creatura scârboasă din interiorul tubului tremura, zgâlțâită de mișcări spasmodice, ca și când, un curent electric ar fi trecut printr-un cadavru.

Deși ochii îi erau încețoșați de groază, fata observă că exact jumătate de trup dispăruse, fiind distrus în accidentul ce avusese loc cu mulți ani în urmă, și în care Directorul aproape că murise. Creatura din tub părea să se contorsioneze, străduindu-se din răsputeri să-și ridice brațul, dar mușchii morți refuzau să se supună.

Directorul mai încercă o dată, apoi, cu răsuciri groaznice, brațul strâmb se ridică ca o creangă moartă de copac, bătută de vânt. Niște fire subțiri de sârmă se agățau de braț, ca pânza unui păianjen.

– Privește!

Chiar și vocea artificială părea să oglindească durerea ucigătoare pe care omul o resimțise pentru că făcuse efortul de a se mișca.

Ca hipnotizată, nefiind în stare să nu se supună ordinului, Elta privea fix în jos, la rămășițele acelui braț.

– Nu înțeleg nimic, murmură ea.

Apoi, uitându-se mai atent, îl văzu, era vorba de semnul ce fusese tatuat pe brațul Directorului, cu aproape o sută de ani în urmă, când el trecuse prin Selector.

– Ce să văd, întrebă ea, gândindu-se că priveliștea scârboasă nu avea de dezvăluit nimic important.

– Poți citi ce scrie acolo? Directorul trase adânc aer în piept din cauza durerii. Repede!

Apoi brațul se prăbuși, căzând pe lângă el. Nu mai era în stare să mențină poziția de până atunci a brațului, dar o făcuse un timp destul de îndelungat, și Elta văzuse ceea ce el dorise ca ea să vadă.

Fetei i se tăie respirația, părându-i-se că întreg universul se prăbușește în jurul ei.

– Dumneavoastră ați fost respins?!

– Am fost primul de pe Kronweld care s-a întors pe Terra, asta nu-ți spune nimic?

Pentru o clipă, se zgâi la el, liniștit, fascinată. Apoi rosti dintr-o suflare doar un singur cuvânt.

– Igon.

– Da.

– Pun pariu, că acum te frământă mii de întrebări, dar n-am timp să-ți răspund la ele. Ai încredere în mine când îți spun că într-o zi vei afla răspunsul la toate întrebările ce te frământă. De câte ori te vei îndoi de sinceritatea spuselor mele, amintește-ți că te eliberez, cu toate că ar trebui să ordon executarea ta,

dacă nu aș fi decât Directorul Etaților, și nimic mai mult. L-am trimis înapoi pe Ketan pe Kronweld pentru a-l împiedica pe Bocknor să-l omoare. Ține minte aceste două lucruri, și fă ceea ce ți-am cerut. Și acum, pleacă repede, Javins te așteaptă dincolo de această ușă. El știe calea către William Douglas, zise Directorul.

Se deschise o ușă în peretele din stânga fetei, ca și cum el ar fi ordonat acest lucru. Ea se întoarse mecanic și plecă, ca și cum trupul i-ar fi fost controlat din exterior, și nu de propriul creier.

La o clipă după ce ieșise, silueta unui bărbat intră pe ușa principală de la biroul Directorului. Acesta îl privi fix, străpungându-l cu ochii săi electronici.

– Ai auzit întreaga discuție, Bocknor?

Etatistul grăsan, cu ochi de viezure dădu afirmativ din cap.

– Cred că este o găselniță foarte deșteaptă, dar sunteți siguri că ăia doi știu drumul până la turn?

– Sigur că da, William Douglas și Ketan au mai fost acolo. William îi va conduce din nou acolo. De acum încolo, totul depinde de tine. Filează-i discret, și ai grijă să nu cumva să îi scapi vreo clipă din ochi. Nu pot fi sigur că Elta va mai lua vreodată legătura cu mine, singurul lucru pe care îl știu cu siguranță este că știi la fel de bine ca mine ce rezultate va avea trebușoara asta.

Pe coridor Javins o aștepta pe Elta, iar când o văzu, o strânse puternic în brațe, tăcând.

– Tată!

După o clipă, îi dădu drumul, privind-o. Apoi, slăbi brusc strânsoarea.

– Va trebui să amân pe mai târziu partea în care îți voi spune cât de bine îmi pare că te văd. Acum nu este timp de pierdut, zise el. Se aplecă, luând în mână o mică valiză grea de piele, ce până atunci se aflase lângă piciorul său.

– Spune-mi ce înseamnă toate astea? îl rugă fata. Este oare Directorul într-adevăr Igon, cel venit de pe Kronweld, așa cum mi-a spus? Sau totul nu e decât o capcană?

Javins scăpă valiza, încleștându-i mâna peste gură.

– Nebună mică! zise pe un ton ascuțit. Cuvintele tale de acum l-ar putea costa viața, dacă te-ar auzi altcineva în afară de mine. Privirea îi străbătu grăbită lungimea coridorului, iar ridurile adânci de pe chipul slab se adânciră, din cauza îngrijorării de care fu cuprins. În cele din urmă, o eliberă din strânsoarea sălbatică.

– Îmi pare rău de cele spuse.

Se aplecă din nou, luând valiza.

– Iartă-mi duritatea de adineauri, dar nu înțelegi amploarea sarcinii a cărei îndeplinire ne-am asumat-o, și nici pericolele ce ne pândesc la tot pasul. Reușita planurilor sale de o viață depinde de calitatea muncii noastre din următoarele câteva zile.

Îngropându-și întrebarea în minte, Elta își înfășură pelerina pe trup, ridicându-și pe cap gluga acesteia. Mergea tăcută în spatele tatălui ei. Silueta lui

înaltă ca un stâlp de telegraf, teama din ochii lui, declanșase în sufletul fetei un sentiment de milă, necunoscut de ea până atunci.

Toată viața nu fusese decât un slujitor blând și nemulțumit al Directorului, iar acum, a afla că este implicat într-o intrigă de neînțeles era ceva la fel de uluitor pentru ea ca însăși dezvăluirile ce îi fuseseră făcute de către Directorul Igon.

O împinse grăbit afară, spre un automobil care îi aștepta și porniră cu mare viteză prin oraș, către aeroport. Cu puțin înainte de a ajunge acolo, cotiră, ieșind din șoseaua principala, intrând pe o alee șerpuitoare și înfundată care trecea pe lângă un șir lung de locuințe parțial dărâmate și abandonate. El se sfârșea la marginea pădurii care îl înconjura.

– Va trebui să străbatem restul drumului pe jos, e cam mult de mers, dar e imposibil să folosim mașina, fiindcă drumul e o ruină.

Merseră prin pădure, ocolind aeroportul, la o distanță ce nu le-ar fi trădat prezența oricăror eventuali privitori de pe pistă. În cele din urmă ieșiră din pădure, luând-o pe autostrada de beton plină de gropi.

Javins rupse tăcerea.

– Am înțeles că îl cunoști pe William Douglas. Spune-mi ce fel de om este. Crezi că ne va pricinui necazuri?

– Nu l-am văzut decât o dată în viața mea, știu că este un medic care a trăit în Danfer sub identitate falsă timp de mulți ani de zile. Este mult mai inteligent decât m-am gândit vreodată că ar fi vreun Bastard, și iată de ce nu știu dacă îl vei putea determina să creadă sau nu în adevărul spuselor tale.

– E unul de-ai noștri, membru al unui grup de elită de al nostru, care a fost numit de un număr mic de oameni, și nu cunoaște decât o anumită parte a planului nostru; cu toate astea, nu l-am întâlnit niciodată. A fost trimis înapoi, pentru a termina o anumită misiune, legată de organizarea Bastarzilor. Un accident neprevăzut a provocat moartea soției și copilului său, s-ar putea ca de aceea să fi fost amărât și să se fi întors împotriva noastră.

– Îi este devotat lui Ketan, crezând sincer în ceea ce el încearcă să facă, dacă asta înseamnă ceva pentru tine. Te rog, explică-mi despre ce este vorba, nu înțeleg nimic.

Javins se întoarse, privind-o cu un zâmbet larg.

– Mă tem că nu-ți va conveni prea mult când vei afla adevărul. Aproape că ai reușit să ne distrugi toate planurile. Din fericire, actele tale au putut fi întoarse în avantajul nostru. Asta este unicul motiv pentru care ți s-a permis să continui.

– Dar care vă sunt planurile? De ce doriți să redeschideți poarta de trecere? Doar nu cumva vreți să...

– Populația Kronweld-ului trebuie să se reîntoarcă pe Terra.

– Cum poate cineva care înțelege chiar și o singură componentă a problemei să creadă că o asemenea unire s-ar putea înfăptui? Fie el chiar și Igon....

– Mi s-a spus să nu mă contrazic cu tine în legătură cu asta, de parcă nu mi-aș fi cunoscut suficient de bine propria fiică, pentru a nu mai avea nevoie de alte instrucțiuni de genul ăsta.

– Păi atunci, trebuie să-ți spun că tot nu am de gând să te ajut, ba mai mult, am să mă opun acestui plan. Kronweld-ul este una dintre cele mai mari civilizații ce au existat vreodată, dar aducerea sa aici ar distruge-o, zise ea pe un ton grav. În această luptă ar ieși învingători Etatiștii, și nu Kronweld-ul, ar fi suficientă o singură generație, pentru ca cei reveniți de acolo să fie distruși.

– Nu crezi că Igon a estimat toate astea, luând măsuri de prevenire pentru ca aceasta să nu se întâmple? Tu nu-ți dai seama de puterea interioară a acestui om. Este cel mai dotat Cercetător care s-a născut vreodată pe Terra. Peste o sută de ani de acum încolo numele îi va fi sanctificat. Dar eu mă aflu aici, certându-mă cu tine. Nu mai discutăm până nu găsim turnul. Igon vrea ca tu să îl vezi și să crezi ceea ce vezi.

– Nu voi crede niciodată. Încă mă voi lupta cu tine, dacă trebuie până în pânzele albe. Vreau să știi asta.

Se întunecase deja atunci când mai aveau de parcurs trei sferturi din drum până la destinație, dar Javins se gândise la asta. El nu dorea să-l sperie pe William Douglas, făcându-l să plece și nici nu avea posibilitatea să ia legătura cu el. Porniră la drum mult mai încet, alegându-și calea ajutându-se din când în când de lumina puternică emanată de lanterna pe care Javins o luase cu el. Elta era din ce în ce mai obosită de pe urma evenimentelor acelei zile și a lungii călătorii. Arsurile de pe picioare, care se vindecau încet o dureau.

În cele din urmă, Javins se opri din mers, privind atent la copacii și bolovanii din jur, pentru a stabili niște puncte de reper.

– Am ajuns, zise el. Dacă Igon nu s-a înșelat, înseamnă că nava și William Douglas ar trebui să fie cam la o milă depărtare spre stânga peste dealul de colo.

Elta nu își închipuia cum ar fi fost posibil ca ei să găsească o navă atât de mică în întunericul des al nopții ce se așternuse în pădure, dar era mult prea obosită atât trupește, cât și sufletește pentru a se mai gândi prea mult la asta.

Tatăl ei părea să se poată orienta fără greutate, printre umbrele întunecate care îi înconjurau. Ea se împiedică de mai multe ori de obstacolele ascunse vederii din pricina întunericului, până când bărbatul o prinse de brat cu mâna ce-i rămăsese liberă, ajutând-o să se orienteze prin întuneric.

Directorul îi spusese oarecum la ce trebuia să se aștepte, dar nu se așteptase nicidecum să găsească ceva atât de strălucitor și de frumos precum cilindrul subțire cu vârf ascuțit, care depunea mărturie despre priceperea meșteșugarilor din vechime, când strălucea la lumina stelelor. Știa că nava din fața sa era superioară oricărei nave construite de către Etatiști.

Javins se rupse de vraja pe care aceasta o exercita asupra lui, privind atent în jur. Nu se zărea nici un semn care să ateste prezența în apropiere a vreunui Bastard. Javins se întreba dacă nu cumva el rămăsese în navă. Trapa de acces de la baza ei era deschisă.

– Du-te și caută-l tu, căci te cunoaște, și nu va fi speriat de apariția ta. Dar îmi amintesc ce ai spus. Nu încerca să îl convingi să evadeze împreună cu tine, îi zise Javins Eltei.

El scoase din buzunar un pistol mic.

– Te voi urma foarte curând, mă voi găsi la bordul navei înainte ca ea să poată decola.

Elta privi cu coada ochiului pistolul din mâna tatălui ei, ridică nepăsătoare din umeri și porni, travesând micuța poiană din fața ei. În străfundurile minții sale se întreba dacă pistolul reprezenta o amenințare ce îi fusese destinată, sau lui William Douglas.

Ajungând la trapa de acces situată la baza navei, îl strigă. Atunci se auzi un strigăt ascuțit, ce venea din spatele ei, din partea opusă a luminișului. Ea întoarse capul tocmai la timp, pentru a vedea cum tatăl ei era doborât. Fata fugi înapoi, înfruntându-l pe William, peste trupul prăbușit al tatălui său.

– Elta! Ce cauți aici?

– Grăbește-te! îi spuse ea, arătând către valiza de piele aruncată, pe care tatăl ei o cărase cu el. Îndreaptă arma către valiză și distruge-o!

Dar ultima impresie pe care fata i-o lăsase lui William fusese aceea a unui adversar șiret, gata să profite de orice situație creată.

– Unde-i Ketan?

– L-ai văzut? Și cine este omu' ăsta? întrebă William, amenințând-o cu arma.

– O să-ți povestesc totul, dar întâi, te rog, distruge cutia asta!

– Tu ești un om inteligent, William! Ar fi mai bine să cercetezi mai întâi conținutul ei. Ambii se întorseră la auzul acestei voci. Era Javins, care se ridicase într-un cot, masându-și cucuiul de la baza craniului.

– Cine ești? îl întrebă William Douglas.

– Sunt tatăl acestei tinere doamne pline de zel și director executiv al lui Igon. Parola este Richard Simons.

Încet, plin de neîncredere, William îndreptă pistolul către pământ.

– Ce vrei de la mine? Au trecut câteva luni bune de când am auzit parola asta, urcă în navă și povestește-mi.

Clătinându-se puțin pe picioare, Javins luă cu o mână valiza de piele și cu cealaltă brațul Eltei, urmându-l amândoi pe Bastard la bordul navei.

– Nu mai fi atât de tristă, îi șopti el.

Elta tăcu.

O dată ajunși la bord, cei trei se așezară la o masă de cartografie, din cabina navigatorului.

– Îți pot răspunde foarte repede la toate întrebările, zise Javins. Ketan a fost prins de Director și trimis înapoi pe Kronweld drept pedeapsă pentru a fi distrus acolo, atunci când Etatiștii vor extermina planeta. Imediat după aceea, Elta a distrus Selectorul, o faptă care a fost prevăzută de Igon, care mi-a ordonat să înlătur miezul mașinii, astfel încât poarta de trecere către Kronweld să poată fi redeschisă altă dată. Noi am fost instruiți să ducem această bila, (așa cum e numit dispozitivul) în turn și să reconstruim poarta de trecere către Kronweld. Când va fi gata vom lua legătura cu Ketan, pentru ca împreună cu el să organizăm trecerea celor din Kronweld către Terra.

Apropo de asta, trebuie să-ți spun că fiica mea, aici de față, nu e încă pe deplin convinsă de înțelepciunea acestui plan, așa cum ai văzut, atunci când a vrut

să distrugă bila. Igon crede totuși că poate fi convinsă de faptul că dreptatea este de partea noastră dacă va vizita turnul din deșert și ne poate fi folositoare.

– Și ce vrei să fac eu?

– Du-ne cât mai repede la turn.

Elta rămase în camera navigatorului pe măsură ce nava se ridica, dispărând în noapte. Ea nu se mișcă din poziția inițială, din mica celulă în care se afla, care treptat se orientă către orizontală, în timp ce nava se ridica, spre sud.

Neîndoielnic, planul Etatiștilor era un genocid nebunesc, care ar fi dus la distrugerea totală a unei planete întregi. Dar oare nu cumva planul elaborat de grupul lui Ketan și al lui Igon va avea aceleași consecințe, chiar dacă de data asta indirect? Fetei i se părea ciudat că nu găsise pe nimeni care să fie de acord cu planul de mijloc, care i se părea a fi atât de înțelept, anume separarea pe vecie a celor două lumi. E adevărat, un asemenea plan ar fi însemnat distrugerea Kronweld-ului, din cauză că poporul său suferea de sterilitate, dar sigur că asta era cu mult mai bine decât consecințele pe care le-ar fi avut punerea în practică a planului oricăreia dintre cele două tabere în conflict.

Fata se gândea la Igon, care avea sute de ani de cunoștințe și experiență, dobândite pe ambele planete. Ea ar fi fost dispusă să se încline în fața acelei experiențe, încercând să-i înțeleagă scopul, dar pentru asta trebuia să se convingă că Igon încă trăia.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea imposibil ca rămășițele de om pe care le văzuse în citadela Etatiștilor să fi fost altcineva decât Directorul.

Și astfel, el fusese cel ce concepuse planul de distrugere al Kronweld-ului, căci lui Igon nu i-ar fi putut trece niciodată prin minte așa ceva, indiferent de scopul urmărit. Sub conducerea Directorului, vânătorii Etatiști măceláriseră mii de Bastarzi. Chiar și acum se practica un program de exterminare a grupurilor izolate de persoane ce scăpaseră de Selector, de-a lungul timpului.

Cât despre tatuajul pe care Directorul i-l arătase, care îl desemna ca fiind la rându-i respins de Selector, ar fi putut face de asemenea parte din planul subtil, menit să-i asigure fetei ajutorul, pentru redeschiderea porții, așa încât, Kronweld-ul să poată fi distrus, dar judecata finală va trebui să aștepte, se hotărî ea. Avea să vadă mai întâi turnul, pentru a afla mai multe despre legăturile de afaceri dintre tatăl ei și Director. Era ferm hotărâtă să aibă un succes deplin, când va acționa data viitoare.

Turnul de piatră se ridica deasupra norilor de nisipuri mișcătoare, de parcă ar fi fost un vârf de munte deasupra unei mări de ceață. William arătă înainte.

– Iată-l!

În dreapta sa, Javins privea nerăbdător, încercând să străpungă întunericul.

– Nu-i de mirare că n-a fost găsit niciodată, murmură el. Dar mamă, Doamne! ce măreție! Toată viața mi-am dorit să ajung aici! Igon mi-a zis de o mie de ori cum a venit pentru prima oară aici, pe jos, după ce călătorise zile întregi fără hrană, prin deșert. Când a ajuns, era aproape mort. A stat în turn mai mult de o lună pentru a se reface. Când a plecat, a luat cu el una din micile mașini de teren depozitate aici, mi-a arătat-o și mie odată.

– Igon trebuie să fie bătrân, el nu mai poate trăi prea mult, zise William. Ce va fi după moartea sa?

– Se așteaptă să mai trăiască doar câteva săptămâni sau luni, dar a pregătit totul pentru acel moment. Planul pentru renașterea Terrei va continua.

Nava se roti încet de câteva ori și prinse zorii, când se întoarse brusc către turn, către acea gămălie de ac întunecată. William nu era foarte sigur dacă poate ateriza prin fanta îngustă din vârful turnului spiralat. Chiar în timpul rotirii, el o văzu deschizându-se sub ei, ca și cum cei din turn i-ar fi așteptat.

Țâșni la mare înălțime deasupra deschizăturii, orientând nava către cer, apoi știu că nu mai trebuia să-și facă griji privitoare la aterizarea la punct fix, căci lucrurile se petrecură de parcă un câmp de forțe prinsese nava ca o mână uriașă, preluând total controlul pilotării. Ateriză încet, până când zidurile turnului se ridicară de jur împrejur, ca niște perdele negre.

Javins amuți de uimire.

– Igon mi-a spus despre toate astea, dar nu mi-am putut închipui că este chiar adevărat.

– Așteaptă până când vei vedea și restul, zise William.

Când coborâră din carlingă, Simons și fiica sa îi așteptau deja.

– Te-ai întors repede, zise savantul, în timp ce înainta către el zâmbind și cu mâna întinsă în semn de salut. Apoi chipul î se întunecă.

– Dar sunt și străini cu tine, și Ketan nu e aici. Ce ai de zis cu privire la toate astea, Douglas?

– Sunt oamenii lui Igon, zise el. Ketan a plecat înapoi în Kronweld. Am venit aici pentru informații privitoare la planurile de construcție ale Selectorului. A fost distrus în întregime, exceptând bila.

– Care-i parola? întrebă savantul, întorcându-se către Javins.

– Richard Simons.

Auzind asta, gazda zâmbi din nou.

– Foarte bine, trebuie să fim foarte atenți, și să nu riscăm să dezvăluim neaveniților existența turnului, după cum bine știți. Cei ce intră aici fără permisiunea noastră ar fi uciși pe loc.

– E târziu, probabil că sunteți obosiți, zise Dorien. Nu ați vrea să vă odihniți până mâine dimineață? Atunci vă vom da informațiile dorite.

Elta o privea fix pe Dorien, având același șoc, ca și Ketan atunci când recunoscuse asemănarea izbitoare dintre Dorien și imaginea statuetei de aur din fața Templului Nașterii. Era ca și cum ea ar fi prins brusc viață.

– Am dori foarte mult să ne odihnim, zise Elta.

– Ba mai întâi dați-ne informațiile, căci asta este cel mai important! Îmi pare rău, uitasem ce zi grea ai avut, tu odihnește-te, iar noi vom studia între timp planurile pentru reconstrucția Selectorului, zise Javins.

Dorien o luă cu ea.

Elta nu se trezi decât când soarele era foarte sus. Lumina acestuia pătrundea printre zăbrele și perdea. Ea se întinse în patul luxos, moale și confortabil,

trăgând adânc în piept aerul rece și proaspăt ce pătrundea acolo. Dădu la o parte perdelele, privi afară, dând peste un peisaj atât de frumos, că rămase mută de uimire.

O grădină de flori se întindea până la poalele dealurilor, cât vedea cu ochii. Pe spațiile deschise de iarbă verde, mieii se jucau, zburdând la soare. Lângă geam, un pomișor ce se legăna încet ținea tactul vântului.

– Îți place?

Vocea blândă și muzicală venea din pragul ușii. Dorien stătea acolo zâmbind, apoi intră, așezându-se pe marginea patului.

– E superb! Dar cum...

Dorien îi explică rostul turnului, iluziile și lucrurile reale ce se găseau acolo. Îi spuse aceeași poveste pe care o auzise și Ketan. Elta simți că are lacrimi în ochi, fiind cuprinsă de un inexplicabil și sfâșietor sentiment de tristețe la gândul că fata frumoasă din fața sa trăise și murise acum mai bine de o mie de ani.

Luară cu toții micul dejun în aceeași sufragerie în care mâncaseră Ketan și William Douglas în timpul primei lor vizite aici. Imaginile celor doi dispăruți din fața lor se prefăceau că mănâncă, întreținându-și oaspeții povestindu-le întâmplări uluitoare din propria lor epocă.

Javins era uluit și foarte bucuros de experiența pe care avea privilegiul să o trăiască, văzând minunile din turn. Cu privire la poarta de trecere, el îi spuse Eltei:

– Cu abundența de echipament ce este aici putem construi în jurul bilei, în cinci sau șase zile un aparat suficient de mare pentru nevoile noastre. Toate celelalte circuite din Selector aveau de a face cu examinarea copiilor. Poarta de trecere în sine este simplă, pentru a putea funcționa are nevoie de o cantitate foarte mare de energie, dar ea e deja disponibilă aici.

Elta tăcu. De când se trezise, i se dezvoltase în minte un sentiment că se afla în stăpânirea unei puteri ciudate, ireale, care trecea dincolo de oricare limite de înțelegere, care-i modela încet-încet gândurile și credințele după propriile modele. Nu i se putea opune, chiar de ar fi dorit să o facă, influența ei fiind atât de gradată și convingătoare, încât singurul lucru pe care voia să îl facă, era acela de a explora și descifra pe îndelete fiecare secret al turnului uriaș în care se găsea. Forța ce o cuprinsese era identică cu cea care îl acaparase pe Ketan, determinându-l să adopte o poziție atât de fermă în convingeri. Dorea să o cunoască, să se lase influențată de aceleași forțe care-l modelaseră și pe el, și să încerce să înțeleagă ce se petrecuse în mintea lui. Simțea că propriile sale reguli și convingeri se prăbușeau cu încetul. Totuși, o întebare foarte importantă rămăsese fără răspuns, și aparent nici nu i se putea răspunde. Kronweldienii nu erau capabili să guverneze, ar fi apărut conflicte soldate cu morți, atunci când cele două civilizații se vor întâlni. Ea nu putea întrevedea altă posibilitate, era evident că, cruzii Etatiști îi vor extermina pe invadatorii binevoitori fără nici o greutate.

Îi urmă pe William și pe tatăl ei, mergând împreună cu fantoma lui Simons în laborator, unde reconstruiau mecanismul ce avea să redeschidă încă o dată

poarta de trecere între cele două planete. Javins o privi întrebător. Ea tăcu. Schimbarea de atitudine i se citea în privire, și el o văzu.

Împreună cu Dorien merse prin turn. Ea văzu marile camere subterane de producere a energiei, situate la sute de picioare adâncime, sub deșert pe care Ketan nu le vizitase. Văzu o serie de peisaje fantastice cu grădini, păduri, munți, lacuri. Acestea fuseseră construite de savanții din vechime, ca să aibă unde se distra, pentru că prevăzuseră că vor trebui să trăiască cea mai mare parte a vieților lor în turn, dar mulți dintre ei fuseseră ocupați până în ultima clipă cu strângerea rămășițelor științei terestre, nemaiapucând să se bucure de ele.

În acea după-amiază, oaspeții intrară în laboratorul în care hologramele savanților de pe Terra lucrau de veacuri la împlinirea viselor lor. Când Elta ieși pe balconul mic de deasupra camerei, avu o mică tresărire involuntară, speriindu-se de parcă ar fi fost pe o scenă, și un numeros public i-ar fi pândit fiecare mișcare.

Dorien îi puse mâna pe braț pentru a o liniști.

– Nu te speria, nu sunt oameni adevărați, ci doar holograme, la fel ca mine și ca tatăl meu.

Impactul pe care-l avu asupra Eltei priveliștea de dinaintea ochilor pătrunse mai adânc în conștiința sa decât se întâmplase în cazul lui Ketan, căci ea pricepu imediat ce însemna asta.

– Hai să coborâm, căci vreau să stau de vorbă cu ei, și să îi cunosc mai bine, spuse cu răsuflarea tăiată de emoție.

Coborâră și se plimbară printre imaginile ocupate ale savanților. Elta stătu de vorbă cu ei. Vorbi cu Aristotel și cu Arhimede, Mendel, Descartes, Newton, Einstein. Îi asculta, pierzându-se în visele și viziunile lor.

Stătu de vorbă și cu cei care trăiseră chiar în epoca de dinaintea celei în care trăise Simons. Văzu ultimele zile ale tragicei istorii a Terrei, când savanții căutau disperați o soluție pentru înlăturarea vălului de întunecime care cuprindea tot mai mult lumea, epoca în care încercau să găsească o cale logică pentru conservarea și protejarea a zece mii de ani de știință împotriva invaziei barbarilor. Mai mult decât atât, de a conserva inteligențele ce aveau să se nască atunci.

Simți graba teribilă a acelor ultime decenii dinaintea instaurării complete a întunericului. Înțelese visul utopic pe care ei l-au avut, în ciudata țară a Kronweld-ului.

Fetei îi era ușor să și-l închipuie pe Ketan printre ei, copleșit fiind de revelația unui vis puternic, dar în inima sa era pregătită, doritoare să accepte posibilitatea împlinirii acestui vis, negândindu-se nici o clipă să-l critice. I se spusese ce loc ocupa Kronweld-ul în cadrul acestor planuri și ea știa că nu se oprise să critice planul, pentru că nu avea destule date pe baza cărora să-și formeze judecata. Nu putea răspunde la întrebarea dacă kronweldienii erau sau nu pregătiți să guverneze Terra, pentru că nu înțelegea complexele probleme pe care le ridica îndeplinirea misiunii.

Elta știa că soluția problemelor nu se găsea în liniștea dintre zidurile turnului de piatră.

Trecuseră două luni de la redeschiderea porții de trecere către Kronweld, în loc de cele cinci sau șase zile, așa cum prevăzuse Javins. Era prima poartă de trecere pe care o vedea. Viziunea asupra palatelor de marmură și a perdelelelor purpurii de pe cer era ca un vis exotic.

Stătea în fața unui panou de control al forțelor care legau cele două lumi. Viziunea i se deschise ca ușa de pe peretele din spatele său. Și într-adevăr, el putea păși dincolo de acea ușă, către Kronweld, căci era un lucru mai simplu pentru a o putea face, decât prin poarta din Selector. Nu era nevoie pentru ca poarta să se deschidă și să se închidă instantaneu, pentru a preveni pe cât posibil o viziune de la o planetă la alta, așa cum era necesară pentru Templul Nașterii.

Modifică poziția porții, fiind atent să nu aducă prea aproape vreun individ, care ar fi putut fi surprins de o privire prea bruscă în spațiul de lângă el, pentru a vedea un individ prea ciudat îmbrăcat stând la o masă pe care se găseau instrumente ciudate.

Se întreba unde s-ar fi putut afla Ketan, și cum ar fi putut fi localizat, dar asta nu cădea în sarcina lui să știe. Partea lui din misiune fusese îndeplinită. Se mișcă de pe scaun și îl apelă pe Director pe circuitul său privat.

– Asta nu mai este necesar. Acum preiau eu comanda. Partea ta de misiune a fost îndeplinită.

Javins se roti la auzul sunetului vocii atât de familiare și de urâte.

– Bocknor!

– Colegul tău.

– Cum ai ajuns aici?

– Richard Simons, zâmbi el morocănos.

Javins nu se mișcă. Știa că folosirea forței ar fi în van în fața armei pe care o avea Bocknor.

Apoi Bocknor continuă.

– Poate că ar fi o idee bună dacă ți-ai duce la bun sfârșit intenția de a vorbi Directorului. Lui i-ar place să știe dacă suntem pregătiți. Mirat, încercând să își dea seama ce înseamnă această schimbare, Javins îl chemă pe Director, și într-o clipă chipul acestuia apăru pe monitor. Vocea sa se auzi în încăpere.

– Te-am urmărit. Văd că ți-ai îndeplinit misiunea. Ai făcut-o bine, și îmi voi aminti de tine, Javins. Misiunea lui Bocknor abia a început. Poți să continui. Te voi urmări în continuare cu interes.

– Atacăm?

– Poți deja să stabilești ora...

Bocknor întrerupse convorbirea și îi chemă și pe șase dintre ceilalți colegi. Din colțul în care Bocknor îl condusese, Javins privi ecranul, și o teamă sălbatică îl cuprinse. Văzu bucată cu bucată înfricoșătoarele stații de generatoare de energie atomică, și marile proiectoare tubulare, pe care acestea le alimentau. Existau șase dintre acestea. Fuseseră construite fără ca el să știe. Erau amplasate în forturi mari din interiorul orașului, și orcare din ele putea sfărâma într-o clipită jalnicul orășel Kronweld.

Bocknor își chemă comandanții pe rând.

– Atacăm peste trei ore! Sunteți gata?

Confirmară pe rând acest lucru.

Clinchetul circuitelor deschise și închise era amplificat de o mie de ori în camera goală a laboratorului. Sunetul se umfla și se rostogolea pe lângă urechile lui Javins, pentru ca în cele din urmă să se transforme într-un mârâit asurzitor, care parcă era zgomotul făcut de prăbușirea lumii sale sfărâmate. Toată viața, Javins avusese o singură convingere, aceea că Directorul era Igon, care într-o zi va uni cele două planete.

Acum, aceasta se prăbușise.

27

La auzul comunicării, Ketan și Alva rămaseră fără suflare, nemișcați, privindu-se, în vreme ce fulgii moi se roteau scânteietori în drumul spre pământ.

– Ne atacă! gâfâi Alva. Și ce se întâmplă dacă cel pe care l-am văzut ar fi Hameth? Dar e imposibil să fi fost el! Hameth trebuie să ne conducă, căci este singurul care cunoaște toate amănuntele planurilor de apărare și atac!

– Nu se poate să fi fost el, murmură Ketan. A fost o simplă închipuire de-a noastră. Haide să ne întoarcem, căci va fi nevoie și de noi.

Mintea păru să-i fie amorțită de bruschețea revelației privitoare la identitatea lui Hameth și la distrugerea sa.

El se cățără prin fanta de acces, până sus, la turela de control a generatorului. Automat, degetele găsiră manetele, roti mașina, îndreptând-o către vale; rămase în urma celorlalte două mașini, ce acum, aproape deveniseră invizibile, din cauza perdelei groase de zăpadă.

Pe fundalul alb, continua să revadă imaginea unei siluete strivite, care nu mai avea nimic omenesc în ea. Era o siluetă de oțel, sticlă, cupru, plastic. Ketan încerca să-și spună că întregul incident nu fusese decât rodul celei mai înfierbântate imaginații. Nu era posibil să fi văzut cu adevărat silueta pe jumătate dezbrăcată a lui Hameth, alergând nebunește prin zăpadă.

Dar Alva o văzuse și el. Ba chiar și celălalt.

Nu, nu văzuseră nimic, gândi Ketan. Încercă să scape de acest gând.

Panoul său de comunicare era conectat direct la Centrul Operativ. El putea auzi ordinele date cu voci reci, sigure, de subordonații care se aflau temporar în postul de comandă. Planurile de atac și cele de apărare erau bine trasate. Oamenii își cunoșteau atribuțiile în îndeplinirea misiunii. Se puteau lipsi chiar și de Hameth, exceptând situațiile de urgență. Dar acestea puteau apărea, desigur. Nimeni nu-i putea lua atunci locul.

Până acum, nici numele său, nici numărul generatorului pe care Ketan îl avea în grijă nu fuseseră încă rostite. Știa că era prea puțin probabil ca asta să

se întâmple. Mai știa și unde trebuie să se afle la nevoie, și mări viteza, pentru a ajunge acolo cât mai curând. Mai erau și ordine de urgență, concepute de către Hameth, pentru a fi deschise în absența sa, în timpul unei astfel de crize. Ele ar putea schimba totul.

Atunci, operatorul radio vorbi.

– Ketan, conducătorul generatorului 3-12, răspunde, dacă mă auzi!

El tresări.

– La ordin!

– Ordinele de urgență îți cer să fii prezent imediat la Centrul Operativ! În absența lui Hameth ai fost delegat să răspunzi temporar de comanda și executarea planului de apărare G-12. Răspunde!

– La ordin! Zise Ketan mecanic. Folosiți dispozitivul de transfer între cele două planuri!

Două treimi din minte îi erau dominate de gânduri total contradictorii. Unul se rotea în jurul incredibilei situații în care se trezise. Comandant temporar! Păi trebuie să fie cel puțin o sută de oameni mai capabili decât el pentru ocuparea acestui post, gândi el. Totuși... Își aminti și de lungile ore și zile pe care le petrecuse împreună cu Hameth, la instrucția nemiloasă, până când ajunsese ca planurile de luptă să-i intre în sânge, de parcă le-ar fi știut de când lumea. Se întreba dacă mai erau în tabără și alții care să fi beneficiat de o instrucție la fel de atentă și de bine organizată ca în cazul său. Oare Hameth să fi anticipat distrugerea sa înainte de atac?

Celălalt segment al creierului lui Ketan trecea repede în revistă fotografiile planurilor de atac, existente în Centrul Operativ, pe care le memorase cu grijă. Vorbi din nou, repede, la microfon.

– Dă-mi raportul operativ!

– S-a realizat o singură străpungere, o singură rază a pătruns în Templu, până acum nu mi s-au raportat distrugeri în oraș!

– Ordonați Doamnelor din Templu care au supraviețuit atacului să evacueze clădirea!

– S-a făcut deja!

– Întindeți o plasă de protecție înaintea lui.

– Și asta s-a făcut!

– Excelent! Câte proiectoare folosesc Etatiștii?

– Rapoartele indică prezența a șase forturi unde sunt un număr necunoscut de proiectoare, credem totuși că în fiecare fort este doar câte unul.

Ketan se încruntă, nu pricepea de ce Hameth nu fusese în stare să obțină informații mai exacte, cu toate că dispunea de un serviciu de spionaj foarte bine pus la punct. Era puțin probabil ca Etatiștii să aibă atât de puține proiectoare, doar dacă nu cumva erau foarte puternice. Dar probabil că atacanții nu se așteptau la nici un fel de rezistență din partea Kronweld-ului. Considerau poate că cele șase forturi erau o forță foarte mare, arhisuficientă pentru distrugerea completă a orașului lipsit de apărare.

Atunci, Ketan simți că își pierde cunoștința, fiind cuprins de o senzație foarte dureroasă, generată pentru câteva clipe de pierderea vederii. Apoi, văzu că mașina i se găsea în fața clădirii uriașe a Centrului Operativ. Transferul se efectuase.

Un șofer aștepta pentru a lua conducerea mașinii; lăsând-o în seama sa, Ketan se grăbi să intre în clădire. Marele centru de planificare, creierul ce concepuse apărarea unei planete. Era plină de un murmur slab, întrerupt ocazional de comenzi răstite, ce în nici un caz nu puteau da o imagine concretă a extrem de importantelor evenimente ce se aflau în plină desfășurare.

În mijlocul camerei era o hartă uriașă, ce arăta în amănunt Kronweld-ul, Țara de Foc, Țara Întunericului, Valea unde se găseau Luptătorii pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii. Pe locul unde se găsea o miniatură a Templului se afla o mică flacără, ce se mișca încet, de jur împrejur, luptându-se zadarnic cu o plasă mică de protecție care o acoperea. Mici becuri verzi indicau poziția a cam 400 dintre generatoarele mobile, precum și pe a singurului generator staționar, enorm.

Pe pereți se aflau panouri de comunicare, ce arătau diverse aspecte ale atacului. Operatorii stăteau în fața mai multor posturi, așteptând ordinele fie de a mișca generatoarele prin poartă, pentru a le duce în Kronweld, fie de a plasa plase de protecție în punctele unde inamicul spărsese frontul.

Ketan se duse la hartă. Nu se mai îndoia că era comandantul operațiunii. Avea timp mai târziu. Când apăru în fața subordonaților, se comportă ca cineva care comandase toată viața.

Studie atent harta timp de câteva clipe.

– Nu au mai fost străpungeri și în alte părți?

Adjunctul său clătină negativ din cap. Era un bărbat mai vârstnic, ce făcea parte din generația a doua de Luptători pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii, despre care Ketan știa că nu va contesta defel decizia lui Hameth de a-i succede la comandă. Omul nu nutrea decât un ideal, aproape fanatic, ca mișcarea din care făcea parte să aibă succes în atingerea obiectivelor sale.

Ketan știa că îl chema Zeeter. Spuse:

– Nu au mai fost spărturi, nu am scos încă nici una dintre unitățile noastre de foc. Am vrut mai întâi să testez modul în care plasa protectoare concepută de noi rezistă la atacurile proiectorului. Te informez că până acum rezistă bine.

– E în regulă, dar sigur că va mai fi un al doilea atac! Vom menține în rezervă generatorul mare, până când vom prelua ofensiva, dacă asta va fi posibil. Aliniați opt unități de generatoare, după modelul tablei de șah, în lungul orașului.

Chiar în timp ce vorbea, flacăra de pe hartă se stinse, pentru a reapărea imediat, în afara perimetrului acoperit de plasă. De astă dată era o rază lungă, care mătura orașul. În locurile atinse, pomii și clădirile dispăreau, în flăcări.

– Acoper-o! strigă Ketan pe un ton ferm. Operatorul care mânuia plasa îi schimbă repede poziția, pentru a ajunge din urmă flacăra.

Chiar atunci, proiectorul Etatiștilor dispăru, pentru a reapare într-un alt cartier al orașului. Plasa căzu în jurul lui, nu înainte ca stricăciunile să se fi produs deja.

– Poziționați unitățile alea! ordonă Ketan. Se roti, întorcându-se către operatorii ce controlau poziționarea unităților mobile. Nu subestima defel complexitatea problemei de rezolvat, dar pregătirea sa în mânuirea Karildex-ului făcea ca aceștia să îi pară a fi de o încetineală de neiertat, în mânuirea celor câtorva zeci de factori, care le reveneau.

Operatorul principal, cu fruntea scăldată în sudoare se întoarse către Ketan și dădu afirmativ din cap.

– Unitățile pe poziții!

Ketan privi din nou harta. Străbătând orașul în întregime, 240 dintre generatoarele mobile așteptau, pândind următoarea apariție a proiectorului. Orice poziție în care ar fi putut apărea acesta, l-ar fi plasat într-un pătrat de generatoare, care l-ar fi împroșcat fără milă cu foc. Proiectorul inamic apăru imediat, lângă clădirea Karildex-ului.

Ketan exclamă răgușit, căci aceasta era singura clădire pe care sperase să o poată scuti de distrugere, dar acum, era înconjurată de foc.

O plasă protectoare căzu peste proiector, luând o culoare alb-strălucitoare, ascunzând vederii mașina, dar în scurtul timp cât fusese vizibilă, Ketan aruncase doar o privire; i se dezvălui un cilindru fără caracteristici deosebite, înconjurat de o cupolă. Raze violete țâșneau din inelele de concentrare, ce o înconjurau.

Ecranul protector din jurul proiectorului prin intermediul metodei de transport ce presupunea introducerea obiectului pe care doreau să-l transfere într-un alt plan, și apoi readucerea sa în planul inițial, urmată de plasarea în punctul dorit, oferea o opoziție parțială față de distrugerea provocată de radiații, blocându-le pe cele ce proveneau din proiectorul prins în cursă și permițând trecerea marii majorități a radiațiilor aruncate asupra acestuia de pătratul de generatoare mobile ce îl înconjurau.

Ketan urmărise totul cu coada ochiului, pe măsură ce imaginile apăreau, pe un panou de comunicații din apropiere. Se apropie mai mult, reduse recepția, până când văzu clar ochiurile plasei și întrepătrunderea focurilor atomice la centrele pătratelor în care razele atacatoare ajungeau din interior.

Ketan știa că, curentul de energie violetă se lovea de interiorul plasei de protecție prin apariția unor puncte incandescente, ce se „jucau" pe suprafața respectivă, oprindu-se în cele din urmă, după ce se transformaseră într-o flacără atât de violentă, încât amenința arderea completă a plasei protectoare.

Ketan se adresă celui care acționa plasa.

– Verifică curentul care trece prin ecran, căci a căpătat străluciri albe din loc în loc!

– Comandantul celui de al optulea generator mobil a cerut slăbirea scutului protector, spunând că razele trimise nu pot ajunge la țintă din cauza noastră.

– Bine, zise Ketan. Pregătește-te, instalează un al doilea ecran de protecție când acesta va ceda.

Reușita metodei depindea de obținerea valorii critice de curent, care ar fi blocat razele trimise de proiectorul inamic, dar în același timp, ar fi permis unei

cantități suficient de mare de energie, provenite de la generatoarele mobile care-l atacau, să penetreze ecranul, provocând explozia proiectorului.

Lui Ketan i se părea că valoarea critică nu putea fi obținută. Douăsprezece puncte de pe ecran căpătară culoarea albă. O ploaie de picături incandescente de cupru țâșnea din ele. Nu ar mai fi durat decât foarte puțin până când ecranul ar fi cedat cu totul.

Cele douăsprezece generatoare ce formau pătratul din jurul proiectorului etatist își țineau razele unite într-un cerc de foc, ce până la urmă avea să taie capul proiectorului, dacă ar fi reușit să pătrundă prin ecranul protector, fără a fi ele însele distruse. Torente de energie se revărsau prin ecran, dar nu păreau a fi suficiente.

Ketan întoarse monitorul pentru a-i vedea pe șoferii generatoarelor. Printre ei era și Alva. Buzele i se albiseră de încordare, în vreme ce urmărea ecranul în flăcări, ce se dizolva sub dublul impact energetic. Mai rămânea doar foarte puțin timp, înainte ca acesta să devină o jerbă de cupru lichid, volatilizându-se.

Brusc, hotărât, modifică poziția propriei raze, țintind direct asupra punctelor în care ecranul se dezintegra, despre care știa că trebuie să fie în aceeași linie cu proiectorul inamic.

Deodată, ecranul dispăru în acel punct, și ambele raze pătrunseră. Din gaură țâșniră scântei albe, ce se revărsară asupra împrejurimilor, amestecându-se cu razele aurorei, pe jumătate vizibile pe cer. Pentru o clipă, lumina artificială o întrecu în intensitate pe cea naturală, emanată de cele două sfere de pe cer.

Când lumina zilei apăru din nou, proiectorul dispăruse, o dată cu plasa protectoare și unul dintre generatoarele mobile, cel condus de Alva. Cele două mașini se distruseseră simultan.

Era o victorie, dar pentru Ketan era obținută cu un preț foarte mare.

Se întoarse. Era vremea ca însuși teritoriul Etatiștilor să fie transformat în câmp de luptă. Le vorbi din nou operatorilor aflați pe poziții.

– Transportați unitatea nouă la Danfer! Știa că celelalte proiectoare etatiste vor trece la rândul lor către Kronweld, dar sperase ca ai lui să fie mai rapizi în atacarea capitalei etatiste, creând astfel acolo o confuzie suficient de mare pentru a împiedica coordonarea atacului etatist. Gândindu-se la dezastrul pe care l-ar fi provocat cele 30 de generatoare ale sale ce se vor dezlănțui în Danfer, fu cuprins de o senzație de greață. Se întreba dacă decizia sa avea același efect și asupra colegilor săi? Nici măcar 10% din întreaga colonie de Luptători pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii nu erau kronweldieni din prima generație, nici măcar unul din ei nu se găsea lângă el, în Centrul Operativ. Nu își putea permite să se trădeze în fața lor. Se mișcau atât de precis, cu atât sânge rece pentru a îndeplini misiunile, încât se îndoia că ei se mai gândeau că în cursul luptelor femei și copii erau transformați în adevărate torțe vii de bătălia crâncenă din jurul lor.

Unitatea numărul nouă ocupa poziția. Așteptau cu motoarele la turație maximă, apoi, fantastica iluzie a unei uși mari păru să se deschidă lângă ei. Totul

se petrecu, ca și cum fuseseră înghițiți de o prăpastie. Dispărură și se treziră peste puțin timp la Danfer.

Programarea fusese puțin imprecisă, pentru că operatorii nu riscaseră să facă un control preliminar prin deschiderea porții de trecere, astfel că generatoarele se găsiră cam la vreo jumătate de milă depărtare de citadela etatistă, când ajunseră pe Terra. Ketan le urmări. Se orientară într-o formație perfectă, pornind către ținta lor. Roțile enorme striveau betonul autostrăzilor. În drumul lor, prin noroi, se scufundau pe jumătate.

Dar Ketan era interesat de trecători, de oamenii obișnuiți din Danfer. Stăteau la marginea drumului, privind fix mașinile mari ce apăruseră brusc aici.

Unii din ei țipară, fugind. Alții rămaseră pe loc, îngroziți. Mulți aveau să fie uciși de generatoare.

Ketan se aștepta ca Etatiștii să-și miște unul sau două din proiectoare aproape de capitală, pentru a împiedica distrugerea sa. Dar nu apăru nimic de acest gen.

Un presentiment de groază îl cuprinse pe Ketan.

Cele 30 de generatoare transformară trotuarul în pulbere, o linie largă, zdrențuită din jurul clădirii. Țineau pregătite ecranele protectoare, dar nici o rază nu căuta să le atace. La un semn al comandantului unității se dezlănțui foc simultan, cu întreaga forță nucleară adunată în generatorul de la bordul fiecăreia dintre ele.

Priveliștea era de neînchipuit pentru Ketan; o întreagă unitate care trăgea simultan, cu toate razele, i se părea a fi echivalent cu a privi fix în soarele terestru. Forțele atomice declanșate de acel inel impunător de generatoare erau destul de puternice, pentru a putea fi comparate cu soarele.

El reduse puterea recepției de o mie de ori, până când turelele generatoarelor deveniră vizibile. Directorul era mort acum, gândi Ketan. I se păruse ciudat că misiunea se dovedise a fi atât de ușoară, dar Etatiștii fuseseră prea siguri de invincibilitatea lor, așa că nici măcar nu se gândiseră să se apere.

Ketan regreta. I-ar fi plăcut să îl mai vadă o dată pe Director pentru a afla ceva mai multe despre modul său de gândire.

Reduse din nou recepția, pentru a vedea dacă este vizibilă ruina ce cândva fusese citadela etatistă, dar întregul monitor era aproape un dreptunghi solid de flăcări albe.

Era pe cale să plece, în momentul în care lumina păli, ca și cum comandantul unității ar fi ordonat reducerea puterii sale, ca să poată vedea personal ruinele.

Ketan privi înapoi, și era ca și cum ar fi privit printr-un glob de cristal strălucitor, gigantic, micșorând generatoarele. Pe părțile de la baza acestui glob torentele mortale de foc „spălau" și împroșcau generatoarele încă operaționale. În interiorul sferei citadela Etatiștilor era intactă.

Toate ideile lui Ketan părură să se prăbușească în fața acestei viziuni de neînțeles. Teoretic era imposibil ca un ecran să poată fi construit pentru a înfrunta forța unei întregi unități, dar nici un astfel de ecran nu se vedea. Acolo nu se afla nimic, în afara acelei frontiere sferice care înconjura perimetrul de radiații mortale, izolându-l complet.

Își întoarse privirea către linia de generatoare care împroșcau energiile lor tăioase. Privi dincolo de acestea – către rândurile de rămășițe ale cadavrelor carbonizate care zăceau decadent în razele reflectate.

– Unitatea numărul 10 să reîncarce cu forță atomică unitatea numărul 9! ordonă el cu o voce care se auzi în toată camera.

În ciuda disciplinei care îi caracteriza, fiecare bărbat privi în sus pentru o fracțiune de secundă. Semnificația acestui ordin declanșă printre ei un val de teamă perfidă și de neîncredere. Până acum nu fusese construită pe Kronweld nici o plasă care să fie capabilă să oprească întreaga forță a unității de generatoare. Ce se întâmpla oare dacă Etatiștii dispuneau de o astfel de plasă?

Unitatea 10 apăru la rândul ei pe străzi, cei 30 de monștri gri din componența sa porniră înainte, pentru a se interpune în rândurile unității 9. Ca unul, razele lor, cărora nu le putea nimeni rezista, se alăturară celorlalte, într-o flacără incandescentă, ce îl obligă pe Ketan să nu mai privească monitorul.

Deasupra orașului, oamenii, pe jumătate înnebuniți căutau să se refugieze în cele mai adânci pivnițe și în spatele celor mai groși pereți. Blestemau și erau bucuroși de asta, deoarece mureau în aceeași clipă, căci știau că o putere venise pentru a stăvili tirania dușmanilor lor. Dacă conducerea lor ar fi fost binevoitoare, sau chiar mai dură decât cea a Etatiștilor, locuitorii habar nu aveau și nici nu le păsa. De ar fi fost ceva mai puțin neîndurătoare decât cea actuală, ar fi fost foarte bine, iar dacă ar fi fost mai dură, asta nu ar fi făcut decât să îi ucidă mai repede.

Puternica radiație emanată de generatoare patrunse prin pământ și îi descoperi în adăposturi. Trecu prin pereți și prin spatele ruinelor de veacuri, care îi ajutau să se ascundă. O simțiră venind, ca și cum ar fi fost o strălucire caldă de soare, ce îi liniștea, le încălzea trupurile împovărate, și îi adormea, arzându-le fără milă celulele sistemului nervos, înainte de a le coace trupurile, transformându-le în bucăți informe de carbon.

Ketan îi văzu contorsionându-se, murind, în adâncurile subteranelor orașului, și ordonă încetarea atacului.

– Nu putem atinge acel ecran! îi strigă el lui Zeeter. Oare nimeni nu a avut nici o informație despre asta?

Omul clătină capul negativ, privindu-l pe Ketan cu ochii săi cenușii și obosiți.

– Nu am avut nici cea mai mică idee despre asta. Am crezut că concepusem cele mai puternice ecrane protectoare, despre care teoria indica faptul că pot fi făcute. Și acum, ce te gândești să faci? În timpul instruirii, Hameth nu ne-a pregătit pentru astfel de posibilitate, ce bine ar fi fost dacă el ar fi fost aici, acum! Ce păcat că tocmai acum ne-a părăsit!

Un bec de avertizare pâlpâi pe harta de lângă ei. Apoi, un altul îl urmă.

– Au avut loc două străpungeri! exclamă Ketan. Abandonați temporar atacul din Danfer. Priviți în continuu proiectoarele astea. Voi trimite unitățile 9 și 10 la bazele acestora. Dacă vor fi obligate să se întoarcă, poate că vom fi în stare să le distrugem acolo.

De la atacul anterior, Luptătorii pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii căpătaseră experiență în a se descurca o dată cu apariția bruscă a proiectoarelor, însă Etatiștii foloseau acum o tactică nouă. Ei trimiseră cele două proiectoare în niște pătrate alăturate, formate de generatoare. Asta însemna reducerea puterii în fiecare pătrat cu o optime, dacă nu cumva alte generatoare erau aduse în grabă în punctul slab. Ketan dădu acest ordin, iar situația fu remediată, dar brusc, îl cuprinse o îndoială rapidă, periculoasă, privitoare la invincibilitatea lor. Sigur că puternicul Igon se pregătise mai bine de atât, dacă planurile lui se maturizaseră timp de aproape un secol.

Forțele de luptă erau atât de echilibrate, încât se părea că oricare din ele ar obține victoria, asta ar duce inevitabil la ruinarea Kronweld-ului. Ketan încercă să urmărească simultan, pe monitoare diferite, cele două locuri în care se desfășura bătălia. Conectă un alt monitor pentru a primi imagini de pe străzi. Scenele transmise de acolo erau de panică și isterie oarbă. În fața sălii Karildex-ului se adunase o mulțime de persoane care plângea. Exteriorul clădirii era topit în globuri metalice, atârnând precum ramurile unui fruct bizar. Acoperișul era sfărâmat, prin el puteai vedea cerul, și vârful uriașei mașini era expus vederii.

Dând dovadă de o teribilă lipsă de logică, mulți cercetători intrau în clădirea ruinată, cățărându-se peste resturile mobilelor prăbușite și grămezile grotești de piatră și metal, ce căzuseră de pe pereți și se întăriseră. Intrau în clădire, stând în picioare în fața tastaturilor distruse, căutând frenetic o explicație a catastrofei. Dar monitoarele muriseră.

Mută imaginea pe Templul Nașterii, aici alte câteva sute de oameni se adunaseră înaintea altarului ruinat; îl invocau cu glas tare pe Zeu, cerându-i explicații și milă. Agitați, în liniștea în care nu le răspundea nimeni, unii se aruncau dincolo de linia purpurie, ce limita accesul în Templu, și care mai avea încă energie.

De-a lungul cerului, se zăreau nori de fum ce nu proveneau din Țara de Foc. Acopereau sferele gemene ce iluminau planeta, și ascundeau slabele tor nte de lumină.

Era tabloul unui oraș în agonie. Având ferma convingere că Igon se înșelase, Ketan îl blestemă, o bucurie nerușinată îl cuprinse, în timp ce se gândea la modul în care acel creier slăbit trebuie să se fi prăpădit, sub turbinele generatorului. Ar fi trebuit să moară demult.

Asta nu era o cale de a reunifica cele două lumi. Toate cercetările Luptătorilor pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii și ale savanților de pe Terra ar fi putut găsi o cale mai bună pentru a atinge acest scop. Elta avusese dreptate din acest punct de vedere, trebui să recunoască el.

Dar acum, că războiul începuse, el nu se va putea termina decât printr-un număr tot mai mare de morți. Nu îl puteai opri, nu puteai da înapoi. Poate că asta va fi lupta finală a marelui război, care în timpul lui Simons nu luase decât o scurtă pauză.

Ketan își îndreptă atenția asupra atacului celor două proiectoare, care se aflau în oraș. Se aflau la egalitate cu generatoarele ce le înconjurau și continuau

să se miște dintr-un pătrat în altul, astfel încât era imposibil ca să aduni suficientă energie pentru a le distruge.

Energie aplicată la locul potrivit, de asta era nevoie. Tirul unui singur generator asupra suprafeței neprotejate a proioectorului ar trebui să poată străpunge învelișul acestuia.

Ketan părăsi monitoarele, apropiindu-se de operatorul șef, însărcinat cu instalarea pe poziții a generatoarelor.

– Băiete, când am spus să instalezi generatoarele în Danfer ai cam feștelit-o! Le-ai dus la mama naibii față de punctul indicat. De data asta cât de aproape garantezi că le poți duce, căci vreau să se afle la o distanță mult mai mică de obiectiv decât data trecută?

Omul răspunse fără a ridica ochii de pe instrumentele cu care lucra.

– Discrepanța din Danfer s-a datorat faptului că n-am întredeschis poarta pentru a privi obiectivul înainte de a expedia acolo generatoarele. Dacă putem vedea locul de destinație, nu avem voie să facem nici o greșeală.

– Ai putea să așezi o singură mașină înăuntrul plasei protectoare din jurul unuia dintre proiectoare?

– Înăuntru?! El privi în sus, nevenindu-i să creadă ce aude, apoi privi din nou la instrumentele sale. Sigur, putem face orice doriți.

Pe Ketan îl uimiră privirile întrebătoare ale celor prezenți stând neputincioși, adunați în jurul hărții, încercând să rezolve situația. El vorbi în stația de comunicare, adresându-se conducătorilor generatoarelor ce nu intraseră încă în luptă.

– Am nevoie de doi oameni pentru o misiune sinucigașă.

Îi răspunseră imediat, nu numai cei care așteptau, ci și cei care intraseră deja în luptă în oraș, iar mulțimea comunicărilor simultane îi blocă pentru câteva clipe stația.

– Mulțumesc, murmură el, căci nu se așteptase la un răspuns atât de prompt la cererea sa, cu toate că știa cât de ambițioși sunt Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii. Își imagină o cauză pentru care tot atâția kronweldieni să fi făcut sacrificiul suprem, dar nu o putu face.

Pentru o clipă se întrebă dacă planul său nebunesc merita sacrificiul a două vieți pentru a fi îndeplinit. Așa trebuia să fie, se hotărî el; dacă nu s-ar fi sacrificat cei doi, poate că ar fi trebuit să o facă alți 2000 de colegi de-ai lor.

– De ce nu ridici ecranul protector și nu-i lași să se socotească între ei? îi sugeră Zeeter, căci și așa nu avansăm deloc.

– Jumătate din oraș ar fi ruinat, înainte ca soarta bătăliei să fie hotărâtă.

– Dacă generatoarele noastre ar putea da o lovitură hotărâtoare, totul s-ar desfășura foarte repede.

– Mai întâi vom încerca să punem în practică ideea asta. Dacă merge, nu va trebui să ridicăm ecranul protector. Ketan se îndreptă către uriașele fișiere, ce conțineau datele personale ale fiecărui om disponibil pentru luptă. El căută doi oameni care să aibă o viteză de reacție suficient de mare și reflexe destul de bune pentru îndeplinirea misiunii. Îi găsi pe cei mai buni.

– 381 și 396, ordonă. Veți fi duși în zona de manevră, în care va trebui să vă orientați mașinile de luptă spre nord, declansând razele la maximum. Vom încerca să vă așezăm în interiorul plasei protectoare, astfel încât razele să fie drept în fața proiectoarelor inamice. Sunt prea puține șanse ca acest aliniament să fie corect, fiți pregătiți să acționați instantaneu, înainte ca Etatiștii să își dea seama ce se întâmplă.

Cei doi pricepură strategia. Înțeleseră că trebuiau să reușească de prima dată, căci a doua încercare nu ar mai fi avut șanse de reușită.

Un operator de poziție culese cele două mașini trimise în misiune și le amplasă în câmpiile pustii de dincolo de oraș. Toți cei prezenți în Centrul Operativ îi urmăreau pe măsură ce razele lor distorsionate le-o luau înainte prin întuneric.

– Acum! ordonă Ketan.

Operatorul atinse manetele din fața sa, iar mașinile dispărură de pe câmpie.

De pe un alt monitor, o cascadă orbitoare de lumină se revărsă în cameră, orbindu-i pe cei ce priveau direct către ea.

Metalul unei plase protectoare dispăru, instantaneu, în timp ce proiectorul din interiorul ei fu aruncat în aer de raza generatorului ce apăruse pe neașteptate, chiar lângă el. Forța nucleară transformă instantaneu în vapori generatorul de atac și omul care se afla în interiorul lui, care ardeau explodând către cerul fumegând de deasupra lor.

Forța exploziei zgudui cele 12 generatoare din apropiere și le învălui partea din față. Trei dintre ele fură răsturnate, numai forța scuturilor lor salvându-i pe naviganți. Dar al doilea generator care apăru lângă proiectorul a cărei distrugere îi fusese încredințată, nu creă un asemenea cataclism. Două dintre ele se dezintegrară pur și simplu.

Ketan sări către un alt ecran. Simțise ceea ce se întâmplase. Se concentră asupra celor două unități pe care le trimisese la Danfer pentru a înconjura bazele de lansare ale proiectoarelor. Atunci, generatorul apăru alături de proiector, ambele mașini fuseseră duse înapoi la Danfer, în infernul creat de concentrarea razelor provenite de la 30 de generatoare.

În urma cataclismului care se produsese, rămăsese săpat un crater adânc, în care zăceau îngropate cele două generatoare, pe jumătate arse. 18 dintre celelalte erau răsturnate pe o parte, cu șenilele mari, mușcând încă aerul.

Un proiector se materializă brusc, aproape instantaneu, în mijlocul lor și începu să împroaște mașinile descoperite cu razele sale mortale. Fiind incapabile să își miște turelele, generatoarele răsturnate zăceau în câmpul de forțe creat de ecranele lor, care deviau într-o parte razele atacatoare pentru perioada de timp care le-ar fi fost necesară să găsească posibilitățile de a purta o luptă de la egal la egal; începură să se prăbușească.

Enorma cantitate de energie absorbită le încălzi și apoi le topi atât circuitele din generatoare, cât și cele din scuturi, până când cedară. Unul câte unul generatoarele se transformară în grămezi de metal topit. Cele 10 generatoare încă operaționale fuseseră înfășurate de norul de fum și aruncate la mare distanță de crater, însă ele porniră cu greu înainte, pentru a intra în luptă.

Unul din ele era complet îngropat de ruinele unei clădiri, unde fusese aruncat, și dintr-o grămadă de moloz trimise o rază violetă, direct către capul proiectorului. Ecranul mașinii fu ridicat repede, transformându-se într-o flacără albă, strălucitoare de lumină. Era un ecran creat în grabă, pentru a proteja proiectorul, unde se credea că nu va fi nevoie de apărare. Nu devie decât parțial raza generatorului atacator.

Aparent descumpănit de ciudățenia atacului, operatorul proiectorului începu să tragă la întâmplare. Razele sale loviră în clădirile din apropiere, prăbușindu-le, în mijlocul unui nor de flăcări și fum. Degetele de foc atinseră la întâmplare puncte din oraș, și dădură foc dealurilor de dincolo de el, cu un arc lung de flăcări, apoi se întoarse înapoi, și transformă masa de ruine din care izbucnise atacul într-o masă informă ce ardea mocnit care căzu încet scufundându-se, expunând vederii generatorul.

Fără a pierde ținta, navigatorul ieși dintre ruine, urmărind ecranul etatist care se transforma într-o grămadă de flăcări, înnegrindu-se.

Celelalte mașini atacau și ele din spate acum. Razele lor, asemenea furiei stăpânite a tuturor generațiilor de Luptători pentru Restaurarea Științei și Tehnicii ce pierduseră ocazia de a vedea această clipă, împroșcau mortal proiectorul. Creând un inel în jurul capului acestuia, doborâră repede ecranul protector. În singurul moment în care asta se întâmplă, proiectorul atins din plin deveni un lac radioactiv de metal topit. În Centrul Operativ, Zeeter îi puse o mână pe spate lui Ketan, zâmbindu-i cald și admirativ.

– Lui Hameth sigur i-ar fi plăcut asta, zise el. Având 12 generatoare care atacau prin ecranul protector, cel din interiorul acestuia a fost suficient pentru a înclina balanța bătăliei în favoarea noastră. Proiectoarele distruse reprezintă cam o treime din forța de atac al lor, dacă informațiile noastre sunt corecte.

Ketan tăcu. Știa că distrugerea proiectoarelor nu însemna nimic. Distrugerea tuturor celor șase arme etatiste ar fi însemnat cu puțin mai mult decât atât.

Etatiștii, și nu armele lor erau aceia care trebuiau distruși. Câteva mase metalice reduse în formă gazoasă sau atomică nu însemnau nimic, singurul factor hotărâtor în acest conflict l-ar fi reprezentat anihilarea totală a celor responsabili de declanșarea sa.

Aceste persoane erau bine închise în citadela impenetrabilă a Etatiștilor.

28

– Ai nevoie de mai mulți voluntari la următoarea apariție a proiectoarelor? întrebă Zeeter.

Ketan se aplecă peste hartă clătinând încet din cap.

– Nu vom avea nevoie de ei, căci poți fi sigur că Etatiștii nu ne vor mai prilejui repetarea unei asemenea performanțe.

El se întoarse, mergând în spatele rândului lung de operatori de poziție. Își mișcau porțile înainte și înapoi, căutând intens pe ambele planete pentru a depista cele patru proiectoare rămase intacte pe care Etatiștii le ținuseră în rezervă.

Oamenii erau nervoși, căci fuseseră școliți prea mult timp în ideea că sunt invincibili. Ei crezuseră că pentru a-i înfrânge pe Etatiști, nu vor trebui să facă decât o simplă plimbare și să strige „feriți-vă de Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii"! Și fiecare etatist, la auzul vocilor lor ar cădea ca secerați. Igon nu îi pregătise pentru retragere, cu atât mai puțin pentru o posibilă înfrângere. Poate că și asta făcea parte din plan. O dată înfrânți, Luptătorii pentru Restaurarea Științei și Tehnicii nu ar mai fi avut motive să existe.

– Cele patru proiectoare au dispărut complet, zise operatorul șef.

– Dacă ar fi adevărat, înseamnă că am putea înceta să ne mai îngrijorăm în legătură cu ele, dar continuă te rog căutarea, căci nu cred să avem norocul ăsta!

Îl întrerupse exclamația răgușită a lui Zeeter:

– Priviți!

Omul tremura violent, în timp ce arăta către monitor. Ketan îi urmări privirea fixă.

Într-un punct de deasupra ruinelor Templului Nașterii, Marea Margine nu mai era neagră. Un punct slab violet strălucea acolo, dar se evidenția ca o orbitoare lumină albă, atât de mare era contrastul dintre strălucirea sa și lipsa de lumină din jur.

– Ce au făcut? întrebă Zeeter nedumerit.

Măsura luată de Etatiști i se părea lui Ketan a fi destul de rezonabilă.

– Au aliniat o poartă de trecere chiar prin Marea Margine, la fel cu cea care deservea Templul, dar de dimensiunea razei atacatoare.

– Dar radiațiile nu pot fi transmise singure printr-o poartă, așa cum este în cazul corpurilor solide!

– Se pare că în acea singură regiune asta se poate întâmpla. Am văzut asta pe vremea când exista camera de nașteri.

– Înseamnă că nu este nici o posibilitate de a localiza proiectorul aflat în acea poziție! Ar putea fi oriunde pe cele două planete, sau pe alte o mie de planuri.

– Ai dreptate, nu o putem face. Ketan se roti pe călcâie privind în jur, la macheta Kronweld-ului. Va trebui să evacuăm populația orașului, preia responsabilitatea găzduirii lor aici. Folosiți unitatea de elită a poliției, și echipele de salvare pentru a-i putea stăpâni. De îndată ce ei vor fi ajuns aici, pregătiți-vă de atac, căci atunci când Etatiștii vor vedea că populația este evacuată, se vor întreba de ce continuă apărarea? Îți dau mână liberă, eu voi avea altceva de făcut. Acum, imediat, vreau cincizeci de oameni pentru echipele de salvare!

Zeeter plecă să îndeplinească ordinul fără crâcnire, și Ketan se întoarse la monitor. Văzu raza devastatoare, măturând încet cerul de deasupra orașului. Încercară ecranarea sa, dar nu se reuși, pentru că era într-o continuă mișcare și reușiră doar parțial să întrerupă distrugerile provocate de ea.

Raza linse ruinele Templului, transformând rămășițele zidurilor sale în pulbere și lavă. Stânca topită se adună încet într-o baltă, al cărei nivel tot creștea,

suprafața sa albă oglindind rotocoalele de fum de pe cer. Umplu gaura din locul în care se găsise clădirea și se ridică dincolo de marginile ei, formând un zid mișcător. Apoi, totul se sparse, lava fumegândă revărsându-se într-un curent care tăie potecile, grădina, răspândindu-se în stradă, unde se răci, în așteptarea razei care, la atacul următor, avea să îl realimenteze.

Raza doborî totul în jur. Florile carbonizate păreau să cucerească aerul, eliberând tot parfumul lor dulce, cu un minut înainte de a fi cuprinse de flăcările ce le transforma în cenușa care întuneca tot mai mult cerul.

Ketan urmări cum casa impunătoare a lui Daran se topi ca smoala, cum grădinile și fântânile se transformară în bălți fierbinți și siluete fără formă. Raza își continuă drumul ucigaș, măturând întregul arc de autostradă. Substanța plastică se topi, revărsându-se într-un râu ce se izbi de dealul de lavă care se formă din rămășițele solidificate ale Templului; făcu pauză, pentru ca apoi să se contopească, revărsându-se și transformându-se într-un curent puternic de foc ce se îndrepta către Centrul de Control. Distrugerile provocate erau mari. Chiar ferocitatea lor, și faptul că nu mai rămăsese nimic, îl înlemniră pe Ketan. Urmărea cum râul de lavă își aduna încet forțele, cortina de fum ridicându-se către cer optura o foarte mare cantitate de lumină, încât se părea că ambele sfere apuseseră.

Ketan auzi ca prin vis vocea operatorului de poziție.

– Echipa de intervenție e gata!

Le vorbi repede, dând ordine scurte, pe care le concepuse deja. Operatorul îi adună pe toți în pragul unei porți de trecere, expediindu-i peste suprafața pustie și vastă a Țării Întunericului și Țării Focului, ducându-i în oraș, în mijlocul oamenilor care fugeau de colo colo pe străzi, îngroziți de moarte. Ketan se concentră asupra adolescentului care fusese lăsat lângă Karildex. Omul intră fugind în sală, strigând Cercetătorilor îngroziți, care se călcau în picioare.

– Pe aici! Fugiți, dacă vreți să scăpați teferi! Raza vine exact aici! Ascundeți-vă!

Alergă pe toată lungimea sălii, strigând disperat. Se opri o dată sau de două ori, pentru a zgâlțâi sau a pălmui pe cei înnebuniți de teamă.

În doar câteva momente, omul reușise ca cei din Karildex să clocotească de furie și panică, dorind să lupte pentru a se salva. Fugi, ieșind din Karildex, și îl urmară orbește, ca oile, fără să știe sau să le pese încotro se îndreptau. De parcă ar fi fost celulele unui animal mare, nu gândeau independent, scurgându-se pe străzi, mânați cu toții de nebunie și frică.

Tânărul revoluționar striga frenetic, tuturor, pentru a li se alătura. Mulțimea crescu precum o reacție chimică sub catalizator ce își trăgea seva din toate formele de viață întâlnite în cale.

El fugi chiar spre centrul străzii, către valea albastră ascunsă vederii, plină de zăpadă.

Inerția fugii lor depăși prima privire îngrozită aruncată împrejurimilor. Vântul ce biciuia zăpada care tot cădea fu ca o flacără, ce le lovi corpurile înghețate în veșmintele subțiri pe care le purtau cei mai mulți dintre ei.

Se opriră încercând să privească în urmă. Dar poarta de trecere se închisese în urma lor. Se întoarseră, și se descărcară cu toată mânia asupra tânărului ghid care rămăsese la o oarecare distanță înaintea ușii deschise a unei clădiri, făcându-le semn să îl urmeze. Cineva strigă isteric, și mulțimea, într-un glas, porni înainte către ușă, frenetic.

Apoi, scena se repetă de douăzeci, de cincizeci de ori, și doar rămășițele răzlețite ale grupurilor isterice se întreceau încă nebunește pe străzile Kronweld-ului, sau se târau spre vreo crevasă ascunsă pentru a muri.

Ketan știa că sute dintre ei muriseră, dar era decis să salveze tot ceea ce mai putea fi salvat. Trimise echipa de salvare înapoi, până când oamenii erau mult mai numeroși pe străzi decât Kronweldienii. Scoaseră unul câte unul, o mulțime de cercetători care țipau speriați, și care își pierduseră mințile din cauza masacrului din jurul lor. Mai mult de jumătate din locuitorii orașului fuseseră evacuați acum. Ketan știa că venise timpul să plece și el.

Păși către stația emisie recepție.

– Unitățile 11, 12 și 13, precum și cei rămași din unitățile 9 și 10! Pregătiți-vă să atacați în forță citadela Etatiștilor. Formațiunea D ca și înainte.

Se întoarse către Zeeter.

– Preia comanda, plec!

– Dar unde te duci?

– Am să pătrund în interior cu generatorul mare.

Ofițerul privi fix.

– Nu, tu nu este nevoie să faci asta! Sunt alții care s-au pregătit suficient de mult pe generatorul mare. De tine e nevoie aici!

– Nu este nimic care să trebuiască făcut, pe care tu să nu îl poți face acum. Am de gând să mă întorc, dar asta e treaba mea. Directorul este al meu.

Păși într-un pătrat bine delimitat de pe podea, și îi făcu un semn operatorului. Urmă un moment de întunecime cu un joc de lumini fără sens, și se trezi pe turela marelui generator. În spatele său era panoul de comandă al mașinii de luptă extrem de complex, aproape uluindu-l.

Pentru o clipă, aproape că regretă planul făcut. Era adevărat că mulți dintre navigatori erau pricepuți în mânuirea marelui generator, acesta fiind ultima sursă de apărare a Luptătorilor penrtu Reinstaurarea Științei și Tehnicii, dar planul îi aparținea, și nici o altă persoană nu îi putea pricepe implicațiile, așa cum o făcea el.

Atinse manetele ce porneau vastele generatoare nucleare ce se găseau la mare adâncime, sub pământ. Mai mult prin intermediul imaginației decât al sunetului, auzi geamătul turbinelor uriașe.

Acționă curentul primar, ce trebuia să energizeze bucla de cablu ce se găsea la o mare distanță, arcuindu-se deasupra capului său și văzu cum strălucește, roșiatică, atunci când emană energie.

Panoul pâlpâi, transmițând semnalul de la operatorul de poziție. Unitățile desemnate pentru îndeplinirea misiunii își ocupaseră locurile, razele lor căzând ineficient peste suprafața invizibilă de cristal ce înconjura citadela etatistă.

– Fiți gata! zise Ketan.

Simultan răsuci întrerupătoarele, care duceau energia distrugătoare în bucle. Strălucirea roșiatică se stinse, și vederea i se încețoșă pentru o clipă. Se regăsi apoi în marea vale, unde văzuse moartea lui Hameth-Igon. Dintr-o dată avu un impuls aproape copleșitor de a ieși și de a începe să caute din nou acea vale, plină de ruine, și să vadă cum rămășițele acelui trup artificial vin către el.

Dar operatorul îl chemă din nou.

– Suntem gata.

Raza generatorului țâșni în spațiu, distrugând totul în calea sa. În acea singură rază era înmagazinată puterea a zece unități de mici generatoare mobile.

Așteptă din nou momentul de întunecare, și acesta veni. Închise ochii împotrivindu-i-se, luptându-se cu amețeala care îl cuprindea tot mai mult, și cu fanteziile mintale, în care vedea lumi și spații. Se clătină pe picioare când amețeala se sfârși, și deschise ochii.

Pentru un moment, nu înțelese ceea ce vedea, într-atât era de groaznică priveliștea, dar mintea sa începu să analizeze fenomenul. Privi fix bucla de cablu de deasupra lui.

Raza sa distrugătoare se oprise.

Se răsuci către panoul de comandă din spatele lui. Unitățile generatoare de energie funcționau la maximum, convertoarele ce transformau energia nucleară în radiații mortale funcționau și ele.

Dar bucla nu emitea nimic.

În afara turelei, se vedea fortăreața etatistă. Dincolo de ea, Ketan putea vedea ca prin ceață contururile grupului de generatoare ale căror radiații mortale împroșcau sfera invizibilă, care acum îl proteja. S-ar fi bucurat să o vadă prăbușindu-se, dacă prin aceasta ar fi putut fi sigur că Directorul ar fi fost omorât în același timp.

Zidul invizibil rezista, însă.

Ketan privi înapoi către clădire. În interiorul ei nu era nici un semn de viață. Silueta enormă și liniștită a construcției putea găzdui fără greutate întreaga populație a Kronweld-ului de 10.000 de oameni, și abia dacă ar fi fost observați în interiorul ei.

Se răsuci pe călcâie și închise unitățile de producere ale energiei nucleare, precum și convertoarele, care nu mai foloseau la nimic. Coborî pe pasarelă, ieși prin fanta de acces, care făcea legătura cu exteriorul.

Înainte de a părăsi definitiv vehiculul, luă în spate un mic aparat cu propulsie nucleară, care-i încăpea pe umeri, iar în mână, luă pistolul, pe care acesta îl alimenta.

Îl cuprinse o curioasă instabilitate, în timp ce păși afară. Era ca și cum pământul pe care călca ar fi fost făcut dintr-o substanță nesigură și l-ar fi sprijinit numai mulțumită unei puternice imaginații. Părea să se răsucească, scufundându-se, ca o ființă vie, în timp ce își croia drum către clădire. Afară, dincolo de barieră, lumea era ascunsă de perdeaua de foc. Aceasta părea a fi ireală, ca și când ar fi fost văzută prin perdeaua de apă a unei cascade.

Ajunse la intrarea clădirii. Ciudata nemișcare era înnebunitoare, lipsea chiar și teribilul tunet al razelor emise de generatoare.

Intră pe ușa principală. Coridorul era în semiîntuneric, și era pustiu. Cu arma pregătită, avansa încet, așteptându-se să fie oricând atacat din toate părțile. Nu își amintea nici unul dintre coridoarele prin care trecuse, de la vizita sa anterioară. Nici una din pasarelele mobile nu mai funcționa.

Avansă pe coridorul spiralat, ajungând la următorul etaj. La capătul îndepărtat al acestuia, văzu o ușă, care dădea într-o sală mare; înăuntru erau oameni. Se lipi de perete și respiră încet. Pătrunsese atât de repede pe coridor, încât știa că trebuie să fi fost văzut, dar nimeni nu îl întâmpină. Precaut, cu arma pregătită, avansă. Brusc, se relaxă. Cu toții erau morți. Intră. În cameră erau cam o sută de cadavre.

Erau Etatiști, căci influența culturală li se impregnase atât pe chipuri, cât și în îmbrăcăminte. Nu putu deslușì nimic privitor la felul în care muriseră.

Acolo nu mai era nimic de aflat și continuă să meargă pe coridor, privind prudent în camere, birouri, laboratoare goale. Ajunse încă o dată într-o sală mai mică, și găsi un alt grup de cincizeci de Etatiști morți.

Tresărind, recunoscu locul unde se găsea. Cunoștea acest coridor, ușa închisă, din fața lui. Ridică arma rapid, lovind, și scoase ușa din țâțâni, dându-i foc.

– Iată un tânăr grăbit, dar tocmai ăsta este lucrul de care avem nevoie, zise vocea. Ea venea din toate părțile în jurul lui, făcând să i se ridice perii subțiri de la ceafă.

– Directore, cum de mai trăiești?!

– Domnul Director! dacă vrei, puțin respect! Apropie-te! Nu trebuia neapărat să-mi demolezi ușa. Poate că ai așteptat această ocazie!

– Doamne! și încă, cât! zise Ketan. Vocea îi suna ca o rugăciune. Cred că acum voi putea să demonstrez că pot ucide fără mustrări de conștiință.

Ridică arma, țintind direct în tubul care îl găzduia pe Director, și păși înainte.

– Ai uitat că am scut protector? întrebă vocea într-o șoaptă amuzată.

– Pe undeva pot găsi un punct ce te va ucide, undeva printre circuitele astea este energie, pe care o pot tăia; așa vei muri încet, în spatele scutului tău protector.

– Corect! În firele de lângă tub este energie și se va întâmpla exact ce-ai spus, oftă Directorul foarte obosit. Dar hai să stăm mai întâi de vorbă; pe urmă, voi fi extrem de bucuros să îl îndepărtez, și să te las să mă ucizi; dar nu ești curios să afli cine sunt, înainte de a o face?

– Ești Directorul, e tot ce vreau să știu!

– Am aici un prieten pe care probabil că vei dori să îl cunoști, înainte de a mă ucide.

Ketan răsuci capul instinctiv, pentru a privi în jur. În stânga sa se deschise brusc o ușă pe care intră un bărbat.

El fu gata să scape din mână arma. Spuse cu greutate doar atât:

– Hameth!

Silueta înfășurată în pelerină păși înainte, cu mâna întinsă, trupul de bronz părând să încălzească toată camera, dar când se apropie, Ketan privea prin el.

O a doua siluetă păşise pe uşă, în spatele ei o a treia. Fiecare era o copie a primeia, erau trei Hameth.

– Unde...? începu Ketan răguşit.

Siluetele erau identice, exceptând o singură trăsătură. Fiecare din ele era cu 12 ani mai tânără decât precedenta.

– Destul de buni, aşa-i? întrebă Directorul.

Ketan tăcu, mintea sa căuta febril răspunsuri, şi singurul la care se putea opri era cel mai incredibil dintre toate.

– Acum înţelegi? întrebă Directorul. Ai văzut rămăşiţele lui Hameth sub roţile generatorului tău. L-am făcut, am vorbit prin el, v-am influenţat atât pe tine, cât şi Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii, conducându-vă înspre aici. Înţelegi ce înseamnă asta?

În mintea sa Ketan era confuz, dar un incredibil adevăr ieşi victorios.

– Igon!

După puţin timp, vocea spuse din nou:

– Ţi-ai fi putut imagina o ascunzătoare mai eficace.

– Nu înţeleg, zise Ketan obosit. Cum explici că ai ordonat exterminarea Bastarzilor şi distrugerea Kronweld-ului?

– A fost un proces mult mai puţin sângeros, decât dacă altcineva ar fi fost în locul meu. Am uşurat greutăţile tuturor oamenilor obişnuiţi într-o mie de feluri, şi am amânat cât am putut distrugerea planetei.

De ce crezi că i-am permis Eltei să distrugă Selectorul? Crezi că Etatiştii erau atât de tembeli încât să nu poată descoperi planul ei, oprind-o la nevoie? A trebuit s-o las să îl distrugă, pentru că voi, Luptătorii pentru Restaurarea Ştiinţei şi Tehnicii nu eraţi pregătiţi pentru un atac împotriva Kronweld-ului.

– Ce ai făcut cu ea?

– Se află în turn, împreună cu tatăl ei, Javins, şi cu William. Sunt prizonierii lui Bocknor, ce conduce atacul împotriva voastră.

Elta era vie. Ketan începu să plângă. Vederea i se înceţoşă, nu mai putea vedea mumia din tub. Mulţumi lui Dumnezeu că ea era încă în viaţă.

– Cum pot ajunge la ea?

– Pentru moment e în siguranţă. Trebuie să îţi spun multe, Ketan! Nu voi mai trăi prea mult, probabil doar câteva minute... Am ţinut cu dinţii de viaţă în aceste ultime câteva luni dorind să îmi văd munca încununată de succes şi să te văd instalat în locul meu.

– Cum te-aş putea înlocui vreodată? zise el umil.

– Sunt multe motive pentru care ar trebui să o faci. în primul rând pentru că tu eşti moştenitorul meu de drept.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl tău a fost fiul meu.

Chipul lui Ketan albi.

– Tata?! Vrei să spui că îmi poţi spune unde se află părinţii mei?

– Nu! Au fost uciși în aceeași explozie care pe mine m-a transformat în ceea ce sunt acum. Erau membrii grupului nostru, și știau ce planuri am în ceea ce te privește, încă înainte de a muri.

– Aș fi vrut să-i pot cunoaște, dar... Ketan privi la cel din fața sa, cuprins de o emoție ciudată, uluitoare. Te-am cunoscut, și asta este mare lucru!

– Mă bucur că aud asta. Mă întrebam dacă emoțiile legate de relațiile de familie te vor atinge vreodată. Maică-ta se temea că nu se va întâmpla așa, dar a renunțat la tine!

– Spune-mi, ce planuri aveai cu mine? Simt că mi s-au întâmplat atâtea, care nu au fost din propria voință.

– E adevărat, dar cred că vei fi în cele din urmă de acord că nu te-am privat de nimic, fără a-l înlocui cu ceva mai bun.

Totul a început din dorința de a-mi vedea una dintre rude sfârșindu-mi munca. Știam că voi trăi suficient de mult ca să o termin eu.

Pentru că dobândisem deja funcția de Director, am avut ocazia să te examinez la naștere, și să văd înregistrarea capacităților tale. În cea mai mare parte, erau ceea ce aveam nevoie. Știam că tu ai fi putut fi cel care să readuci pe Terra poporul pierdut al lui Simons. În cele din urmă, părinții tăi, au consimțit, și prin Selector, te-am trimis să îți petreci primii ani de viață pe Kronweld. Știam că vei fi selecționat, la fel ca mine, de circuitele speciale, pentru a fi readus pe Pământ. În acei primi ani de viață am fost singurul care știam cine ești cu adevărat, am ascuns asta chiar și bunicii tale, Matra.

A fost furioasă pe mine, dar nu am îndrăznit să spun altcuiva adevărata ta identitate. Ea te-a descoperit singură, în cele din urmă, încercând să te implice în propriile planuri. Îi încredințasem misiunea de a controla traficul de informații din Templu, însă ea nu i-a mai putut suporta pe Hoult și pe Daran. S-a hotărât să-i extermine și când te-a găsit, a decis că erai cel potrivit pentru a o ajuta. Nu știa desigur, că Elta își schimbase opiniile încet-încet și a inclus-o în acea sentință de condamnare la moarte.

Ketan revăzu mental acea noapte în care fusese prezent la moartea bătrânei, în Templu. Ceva din ciudata simpatie pe care o simțise față de ea îi revenea în minte acum. Se întrebase dacă asta nu se petrecuse cumva din cauza legăturii ei de rudenie. Și-ar fi dorit ca atunci, să fi știut cine era ea.

– Te-am urmărit în toți acești ani, te-am îndrumat din umbră, zise el. Din când în când am trimis pe câte cineva, pentru a te ghida pe drumul pe care voiam să o iei. Branen a fost unul dintre trimișii mei, dar nu trebuie să crezi că am încercat să-ți impun un model de gândire, în cadrul căruia să nu-ți poți folosi propriul spirit de inițiativă, ba dimpotrivă, nu am făcut decât să te supun anumitor stimuli pentru a scoate la iveală calitățile și spiritul de inițiativă necesare pentru a te putea dezvolta.

Auzind asta, Ketan își reaminti de Branen, prietenul loial, pe care-l cunoscuse atât de bine. O mie de incidente minore căpătară pentru el un alt înțeles, le văzu limpede, cu toate că înainte nu fuseseră decât niște întrebări fără răspuns.

– Deci ăsta era motivul pentru care Branen m-a împins atât de blând, dar insistent să merg înainte! Nu l-am putut înțelege niciodată, se subaprecia, dar mă urmărea ca o umbră, construindu-mi propria mândrie, de câte ori mă îndoiam de mine însumi. Chiar și când încerca să mă convingă să renunț, în clipa când eram hotărât să apar la audiere, cred că de fapt voia să mă întărâte, împingându-mă pe calea cea bună.

– Sigur că asta făcea, zise Igon. Asta era misiunea încredințată de mine, mai erau și alți membrii ai mișcării în rândurile Neînregistraților, care au făcut asta pentru tine. Te urmăreau, te învățau ce ai de făcut, și îmi raportau.

Când a venit timpul ca tu să revii, intenționam ca una din sosiile lui Hameth, deghizată în Varano să vină cu tine, căci nu voiam să pui la cale vreun plan absurd, bazat pe jumătățile de informații care îți erau la îndemână atunci, așa cum au făcut unii dintre cei ce au revenit pe Terra. Doi din ei au devenit atât de fanatici în susținerea punctelor lor de vedere, încât a trebuit să-i omor. Atitudinea lor se datora faptului că nu suportaseră dezvăluirile din turn, și înnebuniseră. Nu erau foarte inteligenți, pentru a evalua la justa valoare cele aflate, cu toate că au fost readuși pe Terra prin intermediul Selectorului.

Te-ai descurcat foarte bine în evaluarea obiectivă a faptelor ce ți s-au adus la cunoștință. Slăbiciunea ți-a constat în faptul că ai subestimat complexitatea reacțiilor kronweldienilor, standardizându-ți propriile reacții, dar asta a fost o greșeală firească, din cauza mediului din care proveneai. Elta a ajuns să evalueze mai bine situația, pentru că avea mai multe fapte pe care să-și întemeieze hotărârea. Dar a eșuat total, până de curând, nereușind să înțeleagă nici scopul, nici motivul lui Richard Simons și al grupului său.

Te-ai descurcat foarte bine, și fără ajutorul lui Varano, așa că eu nu a mai trebuit să intervin mai mult, exceptând momentul uîn care te-am trimis înapoi pe Kronweld și la Luptătorii pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii.

– Nu înțeleg ceva, zise Ketan. Dacă Varano nu era decât una din sosiile lui Hameth, un robot, de ce a reacționat la tot ce i-am făcut, de parcă ar fi fost om?

– A trebuit să-l fac să se poarte așa, pentru ca totul să fie firesc, căci dacă atunci ți-aș fi dezvăluit că nu este decât un robot, propria capacitate de autoevaluare ar fi fost amenințată cu prăbușirea, tocmai când ea atinsese un echilibru delicat.

Îl privi fix pe Igon, cu un sentiment de ciudă.

– M-ai controlat destul de bine până acum, dar nu putem rămâne aici la infinit, ca să vorbim, afară se desfășoară un război, și o sută de generatoare atacă chiar acum clădirea asta! Cred că sfârșitul discuției noastre trebuie să aștepte un moment mai prielnic.

– Avem timp, zise bătrânul, și nu mă urî pentru ce ți-am făcut, Ketan! Gândește-te puțin, și vei înțelege de ce am făcut așa. Înțelegi prea bine idealul lui Simons și al grupului său. Știi prin urmare, că pentru a-l atinge, aveam dreptul să iau orice măsură.

Dar după ce crescuseși în Kronweld, erai ca o plantă cultivată într-un mediu artificial, trebuia să fii învățat, și mintea trebuia să-ți fie pregătită foarte bine

pentru fiecare pas pe care urma să îl faci. Te-am condus către Douglas, care era persoana cea mai potrivită pentru a-ți arăta Bastarzii, și conflictele care domneau în interiorul poporului lor. Te-am condus din nou înapoi pe Kronweld pentru a vedea și a putea înțelege modul în care ai tăi vor reacționa, o dată puși în fața adevărurilor povestite de tine. Acum, că le cunoști, vei putea să-i stăpânești.

Nu am încercat, și nici n-am dorit să te controlez, nu am făcut decât să te învăț. Misiunea mea e cam pe sfârșite. O vei prelua tu. Clădirea asta, așa cum probabil că ai ghicit deja, a fost puțin îndepărtată de planul terestru, așa că razele voastre mortale nu au efect aici. Etatiștii morți pe care probabil i-ai văzut mai jos, sunt unii dintre liderii pe care i-am chemat aici din motive de securitate, atunci când ați început atacul. I-am anihilat, pentru a-ți ușura sarcina, dar mai sunt mii ca ei, ce vor continua să lupte, și trebuie înfrânți.

Cel mai periculos este Bocknor, dacă știe că este înfrânt, va încerca să distrugă atât turnul, cât și bila Selectorului pentru a vă împiedica pentru totdeauna să vă întoarceți pe Terra. Ați putea copia datele din bilă, numai într-un mileniu de încercări și nereușite.

– Trebuie să mă întorc la ai mei!

– Ai destul timp. Înainte de a pleca, vreau să știu ce planuri ai, cum vei guverna Terra?

– Planuri? Vor trebui să fie ale tale, nu ale mele. Aveam, dar erau pripite și prost gândite. Am să îndeplinesc planul tău, pentru educarea și orientarea kronweldienilor. Va domni un timp destul de îndelungat haosul, dar cu mijloacele de transport și comunicare...

Se opri brusc, ca și cum toate gândurile sale și tot ce se petrecuse până atunci îl duseseră la poalele unui lanț de munți înalți, pe care-l reprezenta ultima întrebare a lui Igon. Elta îi formulase aceeași întrebare, dar el nu știuse complexitatea răspunsului pe care trebuia să îl dea.

– Să guvernez?

Rosti cuvântul pe fundalul scenei pe care o avea în minte, una care reprezenta milioanele de persoane ignorante, oprimate de pe Terra, eliberate brusc de sub tirania etatistă și aruncate într-un haos indescriptibil. Erau sutele de mii de Bastarzi barbari și impulsivi, care se confruntau cu puținii Cercetători de pe Kronweld care erau amețiți, uluiți și șocați de cele trăite până atunci. Înțelese atunci ceea ce voise să spună Elta, când se referise la conflictul dintre civilizații.

Își înlătură din minte această scenă, închizându-și simțurile în fața complexității problemei cu care se confrunta, înainte de a fi orbit de simplitatea ei.

– Nu vom încerca să-i guvernăm, îi vom lăsa să se guverneze singuri, căci aceasta este calea ce s-a dovedit totdeauna a fi cea mai bună, și așa trebuie să fie și de aici încolo. Nu vom guverna, ci îi vom învăța; pentru o oarecare perioadă de timp va trebui să administrăm puterea, dar în cele din urmă, le-o vom preda celor în drept să o dețină.

– Și le vom da Karildex-ul. Àsta va fi darul nostru pentru ei, și până la urmă, s-ar putea dovedi a fi mijlocul prin care visul lui Simons va prinde viață. Toate

guvernele anterioare au eșuat din cauza complexității lor și a imposibilității evidente pe care o reprezintă însăși ideea ca un miliard de oameni să se reunească la aceeași masă, și să-și redacteze propriile legi.

– Karildex-ul înlătură practic toate aceste obstacole, căci prin intermediul său, dorințele celui mai neînsemnat membru al unei asemenea societați nu vor fi trecute cu vederea, în procesul de elaborare a legilor. Mă întreb de ce vechea civilizație terestră nu a realizat niciodată faptul că va fi nevoie de o mașină pentru a permite guvernului lor să funcționeze așa cum doreau ei.

– M-am întrebat dacă îți vei da vreodată seama de asta? zise Igon pe un ton solemn. Toată contribuția Kronweld-ului la civilizația terestră constă în construirea Karildex-ului care reprezintă mijlocul vostru de a guverna. Apariția sa reprezintă o justificare suficient de mare pentru experimentul pus la cale de Simons. El a dovedit că mințile de genul acelora pe care le-a adunat cu ajutorul Selectorului, nu se puteau împovăra cu murdăriile guvernării prin mijloace politice; ele au îndepărtat această problemă cât mai repede posibil, stabilind un mijloc de control care funcționa aproape automat.

Slăbiciunea Kronweld-ului, care aproape că a reușit să-l distrugă, era una comună fiecăruia, anume susceptibilitatea la superstiții. Singurul mijloc de înlăturare a acestora, este cunoașterea. Tu ai încercat să le-o dai. Uneori educația trebuie făcută violent, așa ca acum, nu era nici o altă cale. Kronweld-ul putrezea încet, din cauza dezvoltării sale intelectuale congenitale. El depășise apogeul civilizației, și intrase pe panta descendentă.

E ceva mai presus de toate, care trebuie spus tuturor. Învață-i să construiască, să folosească și să repare mașini. Ele sunt semnul distinctiv dintre cele două regnuri. Sunt expresia inteligenței umane, dar aceasta, fără exprimare, este doar abur. În cel de al Doilea Veac Întunecat, omul a început să se teamă de mașini, jurând că va trăi fără ele, și redevenind animal, nefiind capabil să călătorească mai repede decât îl duc picioarele, sau să vorbească mai departe decât i se poate auzi vocea.

Învață oamenii să construiască și să viseze la apariția unor mașini tot mai perfecționate, până când vor putea ajunge la stele. Mașina este poezia omului. Și muzica, și toată arta sa. Să nu uiți niciodată asta.

Să nu faci greșeala pe care au făcut-o antimaterialiștii.

– Nu o voi face, promise Ketan solemn.

El spuse:

– Ce va fi cu noi doi? Te întorci împreună cu mine, trebuie să le vorbești kronweldienilor, despre munca ta.

– Nu, nu! Ei trebuie să te urmeze pe tine, eu nu voi rămâne decât o legendă, ca fiind cel mai mare apostat din Kronweld. Te voi trimite înapoi, acum, la turn. Voi teleporta mașina ta în valea din Țara Întunericului. Trebuie să mergi la turn și să te ocupi de Bocknor. După ce tu vei fi plecat, voi pleca la rândul meu, puțin mai departe. Există un plan al existenței, în care, moartea este foarte rapidă, și suficient de dulce. Adio, Ketan, fiu al fiului meu!

29

Cu cuvintele lui Igon răsunându-i încă în urechi, Ketan era singur în imaterialitatea sa, zburând prin spațiu și timp. Exista un singur gând conștient, în acea epocă de tranziție. Imaginea acelei creaturi pe jumătate umane, reprezentându-l pe Igon, îl făcea pe Ketan să recunoască faptul că găsise un descendent.

Pentru un moment se gândi că mai fusese în pădurea Kyab, unde se trezise pentru prima oară. Acolo erau copaci care se legănau încet pe fundalul cerului înalt, și norii pluteau către vârfuri.

Stătea în picioare înlemnit, încercând să gândească. Priveliștea nu era la fel ca prima dată când venise aici. Paturi adânci de flori acopereau pământul, și aproape copleșeau simțurile cu parfumul lor. Apoi auzi o voce.

– Noi te așteptam! Igon ne-a spus că vei veni.

Își smuci capul și privi în sus. îi vorbea Dorien, Prima Femeie.

– Unde este ea? întrebă el aproape tăios. Unde este Elta?

– Elta e în siguranță. Este captivă, împreună cu tatăl ei și cu William Douglas. Mai sunt și alți Etatiști aici, dar Igon ne-a spus să așteptăm venirea ta înainte de a-i ucide.

– Igon este mort.

– Știu asta. Ne-a spus că îi vei lua locul și că va trebui să colaborăm cu tine.

– Poți să îi distrugi pe Etatiști?

– Ne-am pregătit să prevenim intrarea oricăror persoane neautorizate. Le-am permis acestora să vină, dar putem avea grijă de ei.

– Atunci vă voi ajuta...

– Tu nu poți face nimic. Priveste.

Imaginea fetei trecu grațioasă printre copaci și flori. Părul ei negru ca o floare frumoasă, flutura în bătaia blândă a brizei.

Ketan văzu bărbatul, printre copaci, la mare distanță. Era un Etatist arogant, înarmat până-n dinți.

Ketan se ridică, pentru a o urma pe Dorien. Ar fi trebuit să o întrebe care era drumul către Bocknor. Undeva, în turn, etatistul conducea atacul împotriva Kronweld-ului. Ketan avea foarte multe temeri privitoare la deznodământul bătăliei, cu toate că Igon păruse a fi atât de calm, ca și cum el ar fi fost hotărât dinainte, însă Ketan știa că Luptătorii pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii încă puteau pierde.

Ascunzându-se printre copaci încercă să o ajungă din urmă pe Dorien, dar nu putu nici măcar să țină pasul cu ea. Apoi o văzu, aproape de Etatistul ce se găsea la mare distanță de el. Acesta își lăsase arma jos, și o cuprinsese pe Dorien cu brațele. Ketan privea, neînțelegând nimic.

Atunci, o flacără foarte puternică îl orbi. Focul și explozia care urmară îl aruncară înapoi. Duse brațul la ochi pentru a nu fi orbit. Când în cele din urmă, putu să vadă din nou, Dorien se reîntorsese lângă el, iar Etatistul nu se zărea nicăieri.

Înțelese în cele din urmă ce se întâmplase. și un fior rece îl străbătu, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă apărătorii turnului nu și-ar fi dat seama la timp cine este, atunci când căzuse prin groapă, ajungând în turn, în timpul primei sale vizite acolo. Energia latentă din acele imagini era enormă...

– Condu-mă la Elta și Bocknor, zise el.

– Trebuie să fii atent, căci pe aici e plin de Etatiști...

Urcară pe drumul cunoscut, până în sala de marmură. Acolo îi aștepta un Etatist. Ridică brusc arma către Ketan, aceasta era în poziție de tragere, dar el era mai încet în mișcări. Apăsă pe trăgaci, și o floare de foc explodă în aer.

Dorien o prinse. Ea sări în fața lui Ketan, atunci când propria lui armă îi împroșcă spatele cu o manta de radiații foarte puternice. Dar ea continua să fugă cu brațele întinse către Etatistul care rămăsese mut de uimire, zgâindu-se la ei.

Omul trase foc după foc, și grinda se dezintegră peste chipul ei, într-o groaznică aură luminoasă. Apoi se aruncă peste el, prinzându-l strâns în brațe.

Ketan se întoarse pe călcâie, își acoperi fața cu brațele, dar strălucirea pe care o degaja invadă întunecimea care îi cuprinse trupul.

Se întoarse. Ea păși înainte, zâmbindu-i.

Urcară scările, trecând pe coridoarele turnului. Nu se mai zăreau Etatiști, dar ei erau atenți, ca să nu mai poată fi luați prin surprindere. Când ajunseră la destinație, Ketan realiză că nu avusese motiv de îngrijorare, din cauză că probabil Dorien avea un sistem automat de depistare a intrușilor, care îi spunea dacă era cineva prin apropiere.

Ajunseră în fața unei intrări cu ziduri groase, blocată de o ușă închisă.

Fata ezită, spunând:

– Mă tem că puterea mea va fi periculoasă pentru ceilalți dacă o voi utiliza la întreaga capacitate acolo, înăuntru.

– Așteaptă până când am să te rog să o faci, cu toate că nu cred că va fi nevoie! zise Ketan.

Deschise ușa.

Scena pe care o văzu se asemăna cu o colecție de imagini de ceară.

Doi etatiști, operatori, se răsuciră pe scaunele din fața panourilor de comandă, către stânga sa. în fața lui, Bocknor stătea în picioare, cu gura căscată. în spatele lui, într-o nișă mică se găseau Elta, Javins și William care erau legați în picioare, și sprijiniți de perete.

Când Ketan intră, Bocknor puse imediat mâna pe armă.

– Cum ai intrat?

– Vin din partea Directorului, el nu poate lua legătura cu tine, și vrea să știe ce s-a întâmplat.

– Aici, nimic deosebit. Asta e o șmecherie, am să...

– De ce nu încerci să-l chemi mai întâi pe Director?

– Cheamă-l! ordonă Bocknor unui operator. Adresându-se lui Ketan, zise:

– Nu știu cum ne-ai găsit aici? Cred că doar cu foarte mare noroc, dar toate trucurile din lume nu îți vor mai fi de nici un folos acum. Privește orașul! Ce părere ai despre ceea ce vezi? Îți place?

Întinse o mână către monitorul pe care se putea vedea Kronweld-ul în flăcări. Aproape că dispăruse complet acum, nu mai putea fi recunoscut decât un lac de lavă topită ce se întindea pe toată distanța ce despărțea orașul de terenurile agricole.

Atunci, Elta dădu pentru prima oară cu ochii de Ketan, și scoase un strigăt bucuros, în semn de recunoaștere.

– Ketan!

Din poziția în care se afla, ea nu-l putea vedea pe Bocknor. Ketan se străduia să nu îi răspundă, însă nu își luă nici ochii de pe Bocknor.

Operatorul mânuia greu echipamentul, Ketan presupunea că el nu se familiarizase încă pe deplin cu acesta. În sfârșit, pe ecran apăru locul unde odată se ridicase citadela etatistă. Acum, acolo, se găsea doar o groapă semisferică, de o adâncime egală cu înălțimea clădirii.

Văzând asta, Bocknor trase adânc aer în piept și înjură. Mintea îi funcționa încet, nu reuși să facă decât să își încordeze trupul solid. Vioiciunea îi dispăru, și Ketan sări.

El apucă brațul înarmat al lui Bocknor, răsucindu-l cu toată puterea. Avu nevoie de fiecare fărâmă de energie, pentru a obliga brațul gros și scurt să se răsucească, și pentru a rupe încheietura mâinii care ținea arma. Asemenea multor altor oameni grași, indolența sa era înșelătoare, căci de fapt musculatura sa era foarte bine antrenată.

Pistolul căzu pe podea, rostogolindu-se departe de ei. Ketan continua să răsucească încheietura adversarului, apoi se aruncă brusc într-o parte. Dezechilibrat, Bocknor căzu greoi.

Ketan călcă pe ceva moale în timpul căderii, și ateriză pe spate, aproape lângă liderul etatist.

Cei doi operatori se ridicară de pe scaune, și unul din ei sări. Ateriză pe încheietura întinsă a lui Ketan. Cu toate că îl cuprinseră valuri de durere fulgerătoare, Ketan văzu cum celălalt picior se ridica, pentru a-i zdrobi fața. Așteptă până când piciorul acestuia fu în aer, și se răsuci într-o parte.

Bocknor zăcea greoi, luptându-se să își recapete respirația. Când piciorul operatorului atinse punctul de pe podea în care până doar cu câteva minute mai înainte fusese capul lui Ketan, acesta îl apucă răsucindu-l și ridicându-se în același timp. Omul căzu pe brat cât era de lung; în același timp, celălalt genunchi al lui Ketan izbi scurt în mijlocul lui Bocknor.

Între timp, al doilea operator culesese pistolul de pe podea și aștepta calm ca Ketan să se ridice. Ținti exact către spatele lui Ketan. Simțind mișcarea, mai degrabă decât o văzu, se răsuci, dar o făcu prea târziu, căci degetul apucase deja să apese pe trăgaci.

Atunci, Dorien se strecură în spatele etatistului. Nu veni prea aproape, nici nu întinse mâna să îl atingă, rămase doar în picioare, în spatele lui, ca și cum ar fi încercat să calculeze cu grijă distanța. Deodată vârful degetului îi fu încercuit de un halou de lumină aurie. Acesta îl atinse pe operator. Mirosul de carne arsă umplu aerul, și spatele omului se arcui brusc, apoi se prăbuși.

Celălalt operator fusese martor la această scenă. Se ridicase într-un genunchi, împietrit de groază, căci fata nu se oprise încă. Globul de lumină aurie încă o înconjura; ea se îndrepta către el.

Omul scoase un strigăt îngrozit, pășind înapoi, și încercând să se lipească de perete, pentru a se feri.

– Nu! Pot să mă descurc cu cei doi! strigă Ketan. Vreau... însă mâna fetei apucase deja să îl atingă pe etatist. Lungul său strigăt de durere stârni ecouri în camera mare, apoi cadavrul său carbonizat se prăbuși.

Bocknor se lipea disperat de podea, încercând să scape. Dorien privea către el ca la un gândac scârbos, pe care nu se hotăra dacă să îl strivească sau nu. În cele din urmă, spuse cu amărăciune:

– Ne-au jefuit depozitul.

– Dă-mi-l mie pe ăsta! ceru Ketan, a făcut ca traiul de pe Kronweld să fie cumplit! L-a schimbat, după chipul și asemănarea lui! Așa că merită din plin să trăiască acolo!

– Fă cum vrei, zise fata, și haloul auriu dispăru.

Bocknor se ridica, tremurând de teamă și rotindu-și amenințător pumnii, dar curajul îl părăsise, și nu mai era deloc periculos. Se clătină când Ketan îi arse o directă în figură.

Era pe jumătate leșinat, dar Ketan îl târâ către un punct din mijlocul podelei, și, după ce examină puțin manetele pupitrului de comandă, răsuci două din ele. Imediat, în fața ochilor i se deschise o bucată din iadul în care fusese transformat Kronweld-ul. Reglă direcția, către unul din punctele de la marginea Țării de Foc, care nu fusese încă atins de raza mortală ce se revărsa prin Marea Margine. Apăsă un buton. Bocknor nu mai fu în cameră în următoarea clipă. Zăcea undeva, pe nisipurile radioactive de la marginea Țării de Foc.

Ketan închise trapa de legătură și intră în nișă. Tăie repede legăturile celor trei prizonieri. O luă pe Elta în brațe. Ea plângea, iar Ketan simțea lacrimile fetei șiroindu-i pe față.

Javins și William îl întâmpinară călduros.

– Nu știam dacă te vom mai vedea vreodată, zise William. Eram siguri că Bocknor ieșise învingător.

– Asta era imposibil, atât timp cât Igon se afla la conducere, zise Ketan zâmbind. El nu a scăpat niciodată situația de sub control.

– A murit? întrebă Javins.

Ketan dădu afirmativ din cap.

– Igon era Directorul? întrebă Elta nesigură. Nu înțeleg, cum vine asta?

– Mai trebuie să-ți povestesc multe, dar lupta nu este câștigată încă. Trebuie să iau legătura cu Zeeter.

Se reîntoarse în cameră și luă legătura cu Centrul Operativ și cu comandantul de pe Kronweld.

– Ketan! răspunse bucuros bătrânul conducător. Am crezut că ai murit!

– Lasă asta, spune-mi cum stăm?

– Kronweld-ul a dispărut, presupun că știi, dar asta nu este tot. Marea Margine se rupe și Țara de Foc erupe mai puternic decât oricând. Se pare că toată țara este pe cale de a se dezintegra!

– O clipă, lasă-mă să mă uit și eu, și am să iau din nou legătura cu tine.

Ketan îndepărtă teleobiectivul de Centrul Operativ, îndreptându-l către Kronweld.

În afara văii peisajul se roti de-a lungul vârfurilor înzăpezite ale munților și în văile acestora, ajungând către câmpiile pustii. Ketan își reprimă o exclamație de surprindere. Prăpăstii adânci se deschideau în pământ, erau crevase mari, ce se întindeau cât vezi cu ochii de-a lungul câmpiei pustii. Pe măsură ce mătura câmpia cu camera de luat vederi, văzu o turmă de bori fugind nebunește, o prăpastie se deschise brusc în fața lor, căzură în ea, mugind...

Ceva mai departe, o furtună puternică bântuia cerul, trimițând buchete de fulgere împotriva câmpiei. Vălătuci de flăcări și fum se deschideau până departe, dincolo de granițele Țării de Foc.

Se grăbi să o vadă. Marele lac de lavă topită pe care îl trecuse împreună cu Varano era un adevărat infern care arunca valuri de lavă fierbinte la mare depărtare de țărmurile sale. Un nou vulcan arunca spre cer vălătuci de fum ce conțineau bucăți de stâncă pe jumătate solidificată, de mărimea unei clădiri.

Flăcări de radiații radioactive săreau în tot ținutul. Focul mortal compus dintr-un număr foarte mare de atomi scânteia, strălucitor, formând o aurora boreală, care sărea, atingând cerul, peste stânci, și focuri, numai pentru a mai izbucni încă o dată, oscilând, la nesfârșit.

Ketan amuțise și râuri de lacrimi i se scurgeau pe față, în vreme ce asista la agonia planetei natale.

– Totul se sparge, zise Elta tristă. Radiațiile generatoarelor și proiectoarelor trebuie să fi declanșat totul.

Ketan mută imaginea, până ajunse la granița unde Țara de Foc se întâlnea cu Marea Margine. Ceea ce văzu aproape că îl forță să își întoarcă privirea, din cauza groazei și a frumuseții sale de nedescris.

Se părea că însăși Marea Margine luase foc,o perdea de flăcări se tot ridica, de ambele părți ale planetei. Totul arăta de parcă ar fi fost vorba de o cascadă uriașă de flăcări lichide. Ele aveau toate culorile spectrului, de la violet, albastru, trecând prin toată gama, ajungând la nuanțe profunde și teribile de roșu, care se rostogoleau, prăbușindu-se, foarte repede, către lacul de lavă de dedesubt.

Într-o clipă de infinit regret, Ketan știu că acum nu va mai putea nicicând să descifreze secretele Marii Margini.

Privi în altă parte, strigând:

– William, trebuie să-i aducem aici! Pot oamenii tăi să se ocupe de ei?

– Te referi la toți locuitorii văii?

– Duceți-ii la Danfer, zise Javins. Ei nu se pot duce în satele primitive ale Bastarzilor.

Ketan zâmbi imperceptibil.

– Sunt aproape 20.000 de oameni. Îi vom aduce în oraș pe Luptătorii pentru Restaurarea științei și Tehnicii, te vei ocupa de încartiruirea lor. Kronweldienii vor fi trimiși în sate, întreabă-i dacă pot avea grijă de atât de multe persoane.

William dădu afirmativ din cap.

– Aproape. Mai aveam puțin și terminam munca de organizare, mă întreb dacă Igon o fi anticipat apariția acestei probleme?

– Bun, te ocupi de încartiruirea lor acolo. O să-ți pun la dispoziție operatori de poziție și un panou de comunicare, ca să poți lua legătura cu fiecare sat.

– De ce nu vrei să-i duci în oraș? întrebă Javins pe un ton rugător.

– Pentru că așa e mai bine, zise Ketan, dar în minte îi reveni prima zi când se plimbase pe străzile satului, printre Bastarzi. Se gândea la chipurile lor sfidătoare și ferme, la cât de mult însemnaseră pentru el atunci; ce bine ar fi fost ca kronweldienii să se poată amesteca cu Bastarzii, și să învețe unii de la alții.

Știa că între cele două grupuri vor izbucni conflicte, dar mai știa și că de pe urma lor va rezulta înțelegerea și vor apărea liderii, care trebuiau să-l ajute în munca de guvernare a planetei. Satele Bastarzilor aveau să devină orașe, iar ele aveau să devină la rândul lor nuclee ale noii civilizații.

În timp, când vor fi învățat despre moștenirea comună și noua planetă pe care se găseau, kronweldienii aveau încet-încet să-și câștige locurile de drept, din vârful ierarhiei sociale, dar asta avea să se întâmple numai după ce le vor fi meritat.

Ketan se întoarse la Zeeter.

– Vom transfera cât mai repede posibil toți kronweldienii pe Terra! Adună-i în grupuri de câte o sută, și îi vom aduce aici. Vom controla poziționarea lor de aici. În același timp, trimiteți și cât mai mulți Luptători pentru Reinstaurarea științei și Tehnicii către Danfer! Abandonați totul! Nu avem timp să transferăm decât populația.

Zeeter păru uluit pentru moment, de parcă ar fi fost incapabil să priceapă amploarea dezastrului ce avusese loc, apoi răspunse scurt, ferm.

– Am înțeles, voi da ordinele necesare pentru a se acționa ca atare!

Tehnicienii veniră din vale, începând să roiască prin turn. Cei ce erau pentru prima oară acolo își înăbușiră mirarea și curiozitatea, lucrând contra cronometru sub îndrumarea lui Simons, a lui Dorien și a lui Ketan.

Din enormul depozit de mașini și materiale din turn construiră o plasă protectoare pentru a proteja întreaga stâncă, pentru că mai erau încă trei, și poate chiar patru proiectoare etatiste operaționale. Nu va fi nici o siguranță până nu vor fi vânate și distruse. Sub comanda lui Zeeter generatoarele ce fuseseră la Danfer au fost dispuse în formație de protecție, gata de atac, în momentul în care vreuna din mașinile inamice de luptă ar fi apărut.

Existau sute de etatiști despre a căror soartă nu se știa încă nimic. Trupele de intervenție rapidă a poliției, formate din Luptători pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii au primit sarcina să-i caute și să-i anihileze.

Stând în picioare, în spatele operatorilor de poziție, Elta și Ketan urmăreau transferul rapid al kronweldienilor în sate. Aproape o mie de administratori antrenați proveniți din rândurile Luptătorilor pentru Reinstaurarea științei și Tehnicii ajutau la îndeplinirea acestei sarcini de mare anvergură, iar William conducea cu mână de fier și foarte organizat întreaga acțiune.

– Aș vrea să aflu pe unde s-or găsi câțiva dintre membrii Consiliului, zise Ketan. E vorba de Anot și Nabah. Mă întreb ce cred acum despre micuța lor lume strâmtă, despre care spuneau că știu tot ceea ce se poate?

– Este sfârșitul lor, zise Elta încet. Lumea lor s-a sfărâmat și ei au murit o dată cu ea. Niște minți ca ale lor ar fi devenit închise și dogmatice, indiferent de mediul în care ar fi trăit, dar numai câțiva din Kronweld erau atât de închistați ca ei. O dată cu înlăturarea superstițiilor, noile cunoștințe vor inunda majoritatea minților, și veți avea conducătorii și profesorii la care a visat Richard Simons, înțeleg asta acum.

– Igon mi-a spus că și tu înțelesesești cum stau lucrurile. Sper ca spusele lui să fie adevărate.

Până când fu terminat transferul ultimului grup, întregul Kronweld, începând de la Marea Margine și până la valea Luptătorilor pentru Reinstaurarea Științei și Tehnicii, se transformase într-o mare de foc. Flăcările izbucneau din pământ, cuprinzând marea clădire a Centrului Operativ. Spirala sa în formă de ac ce îi constituia vârful se clătină îngrozitor, și atârnă pentru o clipă în aer, ca și cum ar fi refuzat să renunțe la poziția sa dominantă, apoi se prăbuși, și lava o absorbi, în valuri topite, fierbinți și sălbatice.

Ketan închise monitorul, și o dată cu el și poarta de trecere. Pentru o clipă, trecu în spatele pupitrului de comandă, modificând datele programate în bilă.

El fură o clipă de liniște împreună cu Elta și merseră împreună în grădinile veșnice ale turnului, unde norii moi, ca niște mingi albe de vată măturau cerul.

Având mustrări de conștiință, Ketan știa că nu trebuie să rămână aici, pentru că sarcina reconstruirii Terrei abia începuse, dar voia un moment de liniște...

Elta se întoarse cu fața spre el, îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat?

– Ketan, de ce a trebuit să te revolți împotriva obligativității purtării mantalei de zi în Kronweld? Vai, de ce nu ai putut să te supui măcar acestui lucru?

El zâmbi.

– Asta a fost pe vremea când am intrat prima oară în Casa înțelepciunii, căci trebuia să am un motiv de revoltă, dar nu am rămas mult timp așa, era prea neplăcut...

Ochii fetei străluciră dintr-o dată, ca și cum ar fi fost luminați brusc de o rază de soare.

– Atunci vrei să spui că și noi avem o șansă de a avea copii, la fel ca toți ceilalți?

Mintea lui Ketan reveni la întâmplările petrecute în acea noapte în peștera întunecată din codrul Kyab și se gândi la Mary și William Douglas.

– Sunt sigur că avem o șansă de a avea copii, zise el, dacă asta vrei cu adevărat. Îl cuprinseră fiorii. Toate vechile temeri și prejudecăți îi reveniră în minte acum.

Era vorba de o manifestare a omului artificial din Kronweld, împotriva căruia îl avertizase Igon. Și el încercă să îl înlăture...

– Asta îmi doresc mai mult decât orice pe lume.

Ketan îi apropie chipul de al lui, iar ochii săi răspunseră la strălucirea din ochii fetei.

– Sunt sigur că vei căpăta ce îți dorești, sunt foarte sigur de asta.

SF-uri propuse de editură

Mercenarii de pe Rychna – Pierre Barbet

Mantia catifelată a nopții acoperea străduțele înguste ale docurilor din jurul astroportului.

Doar lumina aurie a cerului împroșcat de fasciculele de foc ale proiectoarelor, care luminau pista, permitea să se zărească, asemenea unei umbre chinezești, o siluetă alunecând pe furiș de-a lungul zidurilor.

Creatura se deplasa foarte repede, în cea mai deplină liniște, ca o fiară la pândă. Își întorcea capul încontinuu, ca pentru a percepe mai bine murmurele nopții. Ochii săi cu reflexe aurii, cu pupile imense, scrutau tenebrele de nepătruns.

Dintr-o dată, se opri, dispărând brusc în spatele unui vraf de lăzi îngrămădite lângă un hangar: un horcăit tocmai se ridicase, pentru o clipă, deasupra rumorii orașului din preajmă.

Asemenea unei fiare sure, creatura făcu un salt uimitor pe deasupra grămezii de colete și căzu, în liniște, pe propriile-i picioare.

Atunci, cu o rapiditate și cu o precizie incredibile, mașina de luptă se declanșă: înainte de a putea să reacționeze, două haimanale care tocmai își sugrumau victima se treziră întinse pe cimentul murdar, doborâte.

Cu un gest rapid, agresorul lor sfâșie banda de piele ce înconjura gâtul omului ce zăcea pe jos, ca pe o simplă foaie de hârtie, apoi, punându-și pe umeri corpul nemișcat, se topi în noapte.

Cu câteva clipe mai târziu, silueta se contura pe plastexul neșlefuit al unei vitrine de bar. Alături de el se clătina pe picioare cel care tocmai scăpase de la o moarte cumplită.

Când cei doi vlăjgani intrară în sala afumată, toate privirile astroților se ațintiră asupra lor. Se aflau acolo epave umane lepădate de toate astronavele: escroci, hoți de buzunare, dezertori, trepăduși, o adunătură eteroclită de oameni, metiși și extratereștri de viță pură pe care n-ar fi fost bine să-i întâlnești noaptea într-un loc pustiu.

Totuși, toți păstrau tăcerea, contemplând cu un respect servil statura masivă a metisului licantrop, care îl căra pe jumătate pe pământean, a cărui uniformă jegoasă, cu gulerul smuls, descoperea gâtul brăzdat de o urmă stacojie.

Cavernele de pe Wolf – Jimmy Guieu

Falia se înfigea drept în măruntaiele celei de-a doua planete din Wolf 359.

Un violent curent de aer făcea să țâșnească în picături mici apa care cădea de pe boltă. Acest culoar natural, presărat cu stalagmite și stalactite dantelate, avea un aspect sălbatic și grandios.

În depărtare o lumină creștea și își preciza contururile, făcând să strălucească pereții umezi, transformând picăturile de apă în tot atâtea diamante scânteietoare. Zgomotul pietrelor lovite de bocancii grei ai celor care înaintau prin grotă rezona surd, trimițând departe ecoul pașilor. Speologii, un bărbat și o femeie, erau însoțiți de doi roboți.

Primul din grup, francezul Lespeau, un geolog cu aspect robust și sportiv, purta o barbă lungă care îi încadra fața ca un colier. Ochii săi pătrunzători, înfundați în orbite, străluceau de inteligență.

Cea de-a doua, o englezoaică, Doris Spencer, era biolog. Foarte frumoasă, cu lungi plete blonde și cu un surâs permanent, ea poseda în cel mai înalt grad rezistența și spirtul hotărât al rasei sale.

– Nu ești prea obosită? o întrebă bărbatul.

– Nu, răspunse ea cu un surâs care îi puse în evidență dinții de un alb strălucitor. O adevărată călătorie de plăcere. Recunoaște totuși că nu suntem pregătiți pentru acest gen de excursii!

– Sigur! Faci două luni de călătorie, parcurgi opt ani lumină pentru a ajunge aici...

– Deja sunt mulțumită că am găsit o planetă cu atmosferă respirabilă!

– Sondele trimise de pe Terra ne-au avertizat: temperatura diurnă, 70 de grade Celsius. Un pic cam prea cald pentru gustul meu.

– Atunci nu mai cârti tot timpul! spuse tânăra femeie. Norocul ne-a ajutat; am descoperit o grotă destul de mare pentru a adăposti cei două sute de membri ai coloniei. Aici e răcoare, un vânt răcoros bate în permanență.

– Recunosc, această cavernă este providențială. Patronii noștri de la Asociația pentru Colonizarea planetelor îndepărtate nu s-au înșelat prea tare de data aceasta. Cu materialul adus, orașul de sub glob ar fi putut adăposti maxim 100 de persoane. Ne-am fi înghesuit ca niște heringi într-o cutie de conserve. O adevărată rușine! Dacă te gândești că niciodată nu au mers mai departe de Pluto...

Planeta vrăjită – Pierre Barbet

– Fir-ar să fie! înjură Pentoser, scăpând din mână paharul. Uită-te puțin la ecran! Ce se repede asupra noastră, de sus? O epavă sau o astronavă?

Căpitanul Setni sări de pe scaunul lui și privi computerul de la bord, apoi, liniștit, mormăi:

– Fără doar și poate, este vorba despre o epavă: nava asta e în derivă în spațiu. Notează imediat coordonatele ei și fă-ne legătura cu Kalapol...

Tovarășul lui se instală imediat în fața postului de teleradio.

– Astronava polluxiană *Zineb*, patrulând în sectorul *Corona Borealis*, semnalează întâlnirea cu o navă neidentificată, de model necunoscut. V-am ruga să ne comunicați dacă vreun vas al Confederației galactice se află prin împrejurimi. Terminat.

În acest timp, căpitanul făcuse diverse constatări și mormăi cu un aer îngrijorat:

– Nu primesc nici un răspuns la apelurile mele, pe toate lungimile de undă pe care le folosim! De altfel, acest aparat nu emite radiații și propulsoarele lui nu funcționează. Va trebui să încercăm să pătrundem în interiorul lui...

– Ia spune, nu crezi că ar fi mai înțelept să așteptăm răspunsul din Kalapol? Poate că Marele Consiliu ne va oferi niște informații confidențiale. La urma urmei, s-ar putea ca nava asta să provină de pe planeta Neos, unde avem o bază...

– Să fim serioși! Nu crezi totuși că Marele Consiliu le va cere sfatul Marilor Creiere?

– În principiu, nu. N-or să trezească creierele savanților noștri defuncți pentru atât de puțin. Cine știe?! Poate că e vorba de un prototip de probă.

– În cazul ăsta, vom fi avertizați asupra acestui lucru de la Kalapol, răspunse Setni. Eu, personal, nu cred. Uită-te la forma navei ăsteia: cu siguranță, n-a ieșit din șantierele polluxiene.

– Și dacă ar fi vorba de un aparat trimis de psiborgi? Ar trebui să-l avertizăm imediat pe Kampl!

– N-o să-l deranjez pe președintele Confederației înainte să fiu sigur de asta. O să trag repede pe mine un costum de scafandru spațial și o să mă duc să examinez de aproape epava asta misterioasă.

Extraterestrul – Raymond F. Jones

În interiorul unui obiect în formă de cub lăsat în părăsire de o străveche rasă aflată la milioane de ani lumină față de pământ zăcea o materie inactivă ce s-ar fi putut transforma într-un creier de extraterestru extrem de puternic.

Nu departe de acest cub-cavou, pe o tablă antică perfect proporționată, era înscris următorul avertisment:

„Distrugeți fără milă conținutul camerei în care se află protoplasma. În interiorul ei zace Demarzule, o năpastă pentru orice civilizație în mijlocul căreia se va ridica. Acesta nu visează decât la cuceriri și nu va avea odihnă până când nu va deveni stapânul Universului. A distrus nenumărate galaxii; dacă va trăi din nou va mai distruge încă multe altele.

Ucideți-l!"

Departe, cu mult dincolo de orbita lui Marte, Lavoisier naviga greoi, cu precauție printre câmpurile de asteroizi. Puțini erau aceia dintre membrii Expediției Asteroidale Smithson conștienți de faptul că se aflau în mișcare. Trăind în acest vast teren câte un an sau doi la rând, cu greu mai remarcau altceva, exceptând fragmentele de cultură vechi de o jumătate de mileniu ce îi înconjurau acum din toate părțile. Singurul contact cu Pamântul în acel moment era legătura radio prin care Dr. Delmar Underwood o chema pe Dr. Illia Morov de la Centrul Terestru Medical. Părul blond, precis coafat al Illiei, avea o vagă nuanță aurie în contrast cu halatul alb-imaculat pe care încă îl mai purta atunci când răspunse la telefon. Ochii i se deschiseră larg, afișând o expresie de plăcere, în clipa în care recunoscu pe ecran chipul lui Underwood.

– Del! Credeam că te-ai alăturat somnului de veci al mumiilor de acolo de unde te afli. A trecut mai bine de o lună de când ai sunat ultima oară. Care sunt noutățile?

– Nu prea multe. Terry a găsit niște dovezi noi despre Stroid III. Phyfe are un nou fragment de metal cu inscripții pe el și-n plus au descoperit ceva care arată ca și cum ar fi un tub electronic datând de acum cinci sute de mii de ani. La asta și lucrez acum, dealtfel. În rest, în jur este numai pace și totul este minunat!

– Și ai rămas același convins sihastru? Spunând acestea, ochii Illiei pierdură din din voioșia lor, dar nimic din tandrețe.

Deasupra oraşului, oamenii, pe jumătate înnebuniți căutau să se refugieze în cele mai adânci pivnițe şi în spatele celor mai groşi pereți. Blestemau şi erau bucuroşi de asta, deoarece mureau în aceeaşi clipă, căci ştiau că o putere venise pentru a stăvili tirania duşmanilor lor. Dacă conducerea lor ar fi fost binevoitoare, sau chiar mai dură decât cea a Etatiştilor, locuitorii habar nu aveau şi nici nu le păsa. De ar fi fost ceva mai puțin neîndurătoare decât cea actuală, ar fi fost foarte bine, iar dacă ar fi fost mai dură, asta nu ar fi făcut decât să îi ucidă mai repede.

ISBN 973-8203-16-3
9 789738 203167

76.000 lei